

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE
WOMAN
LEFT
BEHIND

A MISTED PINES NOVEL

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

KRISTEN
ASHLEY



İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.



THE
WOMAN
LEFT
BEHIND

A MISTED PINES NOVEL

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

KRISTEN
ASHLEY



GERIDE KALAN VOMAN

Bir Misted Pines Romanı

Kitap 4

KRISTEN ASHLEY



THE
WOMAN
LEFT
BEHIND

A MISTED PINES NOVEL

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

KRISTEN
ASHLEY

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif Hakkı© 2025 Kristen Ashley

Bu kitabın veya bölümlerinin herhangi bir biçimde çoğaltılması hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası 1976 uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz. Bu kitaptaki materyalleri kullanmak istiyorsanız (inceleme amaçları dışında), önceden yazılı izin alınmalıdır. Lütfen Rock Chick Press, 4340 East Indian School Road, Suite 21-413, Phoenix, Arizona, 85016, ABD adresine gönderiniz.

Kapak Görseli: [Pixel Mischief Tasarım](#)

İçindekiler

Önsöz

1. Taze Kesilmiş Çiçekler
2. Reddetme
3. Duramıyorum
4. Ruhunu Satmak
5. Sektörün En İyileri
6. Hoşgeldiniz
7. Bir sır bilmek ister misiniz?
8. Mantı _
9. Buradan Başlayalım
10. Çatal Manevraları
11. Ekmek Yapma Zamanı
12. Bayrağımı Diktim
13. Lanet Kurabiye
14. Marie Antoinette
15. Ebeveyn Bağlantısı
16. Idaho
17. En İyiler
18. Ama yapacaksın
19. Dağınık Yollar
20. Küçük Kıçlı Bok
21. Otobüsün Altında
22. Zaman Portalı
23. Sen Sensin
24. Derin Şeyler
25. Düşmeyi Bekliyor
26. Henüz değil
27. Coors ve Sundresses
28. On Sekiz Mayıs
29. Tavuk Tetrazzini
30. Acı Gerçektir
31. Ailesi Evdeydi
32. Temizleyici ve Sıcak
33. İyi Düşünceler Düşünmemek
34. Birçoğundan Biri _
35. Açık Gör
36. Bu İş Nereye Gidiyor

37. [Yani Harry](#)
38. [Köpekler Yerleşti](#)
39. [Jawas](#)
40. [Seni Bulacağım](#)
41. [Yerliler Huzursuz](#)
42. [Füzyon mu?](#)
43. [İç Huzuru](#)
44. [Pleased As Punch](#)
45. [Mat'a git](#)
46. [Sonuçlar](#)
47. [Bir Tür Savaş](#)
48. [Yerliler Huzursuz Bölüm II](#)
49. [Bunu Bir Düşün](#)
50. [The Rundown](#)

[Sonsöz](#)

[Sonsöz Teşekkür Bülten](#)

[Yazar Hakkında Also by](#)

[Kristen Ashley](#)

*Susan için
Minik Starla'mın ikinci annesi*

*Hayatıma girdiğın için çok şanslıyım.
Elimizdeyken onunla ilgilendiğınız için teşekkür ederiz.
Ve siz olduğunuz için teşekkür ederim.*

Önsöz

GUT

Harry

Kötü polislik, toplum üzerindeki en çirkin lekelerden biriydi.

Şerif Harry Moran'ın evinde otururken aklından geçen düşünce buydu. Şerif departmanındaki masasının arkasındaki ergonomik sandalyede oturuyor.

Bilgisayarının ekranında beliren e-postayı görmezden gelmeye çalışarak önündeki iki dosyaya bakıyordu.

Bu dosyalar masasına yığılmış on beş dosyadan ikisiydi.

Bu dosyaların hepsinin ortak bir noktası vardı: Fret County'nin son şerifi Leland Dern tarafından yürütülen kalitesiz, tembel ya da yozlaşmış bir soruşturma.

Dern, Harry'den önce gelen adamdı.

Bu da Dern'ün pisliğini temizlemesi gereken kişinin Harry olduğu anlamına geliyordu.

Son zamanlarda meydana gelen olaylar nedeniyle -ki en sonuncusu düzgün bir şekilde soruşturulmayan ve masum bir adamın hapis cezasına çarptırıldığı bir çifte cinayetti- Dern'in görev süresi boyunca yapılan tüm soruşturmalar kapsamlı, zaman alıcı ve kaynak açısından ağır bir şekilde denetlendi.

Dosyalamaktan başka çareleri kalmayan, karmakarışık davalar vardı. Polis işleri Harry'nin kendi departmanından beklentilerini karşılayamamıştı ama haksızlık yapıldığını gösteren hiçbir şey yoktu.

Şimdi o ve ekibi bu on beş vakayı tekrar gözden geçirmeli ve Harry'nin beklediği şeylerin -Dern'in kayırmacılık yapması, rüşvet alması, görmezden gelmesi ya da çalışmak yerine ava gitmeyi tercih etmesi- başlarına dava açmamasını ummalıydı.

Bu ikisiyle başlıyordu.

Monitörüne baktı ve boyun kaslarının gerildiğini hissetti, bu da tekrar dosyalara baktığı ve yeniden odaklandığı anlamına geliyordu.

Harry'nin en çok ilgisini çeken iki vakaydı bunlar, çünkü her ikisiyle de bağlantısı olan kadın, departmanından bir blok ötede, masasında oturduğu yerden sadece beş dakikalık yürüme mesafesinde yaşıyordu.

Lillian Rainier.

Hayatı boyunca Misted Pines kasabasında yaşamıştı ve işi nedeniyle Fret County'de pek çok kişiyi tanıyor ya da biliyordu ama onun adını hiç duymamıştı.

Ancak Dern, ailesinin on altı yıl önce bir soyguna karıştığından şüphelenmiş ve bunu araştırmıştır.

Soruşturma durdu, çünkü Sonny ve Avery Rainier ortadan kaybolmuştu. Ve sonra, dava basitçe öldü. Başka hiçbir şey yapılmamıştı. Ne bir görüşme, ne de bir ipucunun takibi.

Bir yıl sonra Lillian, Harry'nin iyi tanıdığı Willie Zowkower ile evlendi.

Willie, Fret County'de hakkında üç tutuklama emri bulunan düşük seviyeli bir satıcı ve yüksek seviyeli çekici bir pislikti.

Son zamanlarda Willie de ortadan kaybolmuştu.

Ve Lillian ailesinin ya da kocasının kayıp olduğunu bildirmemişti.

Harry'nin içgüdüleri ona Lillian Rainier'de bir şeyler olduğunu söylüyordu.

Ve Harry'nin bilgisayar ekranındaki şey ona, bu her neyse, kötü bir şey olduğunu söylüyordu.

Yani, hayır. İçgüdülerini ona bir şey söylemiyordu. Neredeyse kışını kaldırıp kızın evine gitmesi ve onunla konuşması için bağıırıyordu.

Harry tembel olmadığından ve kolluk kuvvetlerini bir iş olarak değil, bir çağrı olarak gördüğünden, evine gidip konuşmak için kışını kaldırdı.

Harry'nin Lillian Rainier'in evinin önünden hayatı boyunca binlerce kez geçtiğine ve hiç fark etmediğine bahse girerim.

Şimdi dışarıda dururken nedenini merak ediyordu.

Soluk sarıya boyanmış, beyaz süslemeli, yeşil çatılı ve şok edici kırmızı kapılı küçük bir kraker kutusunun ön basamaklarında ve verandanın her yerinde çekici ama uyumsuz pişmiş toprak saksılarda bol miktarda bronz, karamela ve sarı düğmeli anneler vardı. Kapının üzerinde yapraklar, meyveler ve çam kozalaklarından oluşan çekici bir sonbahar çelengi vardı. Beyaz bir çit evin etrafını çevreliyordu ve yaz aylarında çiti süsleyen sayısız gül fidanının kışa hazırlık için kesildiğini görebiliyordu.

Verandada iki Adirondack sandalye vardı. Beyaz boyalıydılar ve koltukların arkasına sarı, kahverengi ve yeşil ekoseli bel yastıkları dayanmıştı, aralarında üzerinde bir fener bulunan ahşap bir masa duruyordu.

Kitschy SWEATER WEATHER yok! Veya MUTLU SONBAHAR Y'ALL veya SONBAHAR IN

AŞK! tabelaları temiz ve bakımlı araziye gölge düşürüyordu.

Çitin üzerindeki kapıyı açıp kadının önündeki yürüyüş yoluna adımını attığında, Harry'nin içindeki o his daha da yoğunlaştı.

Bir şeyler dönüyordu.

Bir şeyler üzereydi. Büyük bir şey.

Merdivenlerden yukarı, parlak kırmızı kapıya doğru yürüdü.

Kapıyı çaldı.

Üniformasıyla durdu ve kapının üstündeki altı kare camlı pencereden kutuya baktı, o sırada içeride bir hareket olduğunu hissetti.

Ve işte . Kapıyı açtı.

Bunu yaptığı anda, gözleri Harry'nin gözlerine takıldığı anda, Harry'nin göğsü çöktü ve midesi kıvrıldı.

Evet.

Bir şeyler üzereydi. Büyük bir şey.

Ve o buna hazır değildi.

BİR

Taze Kesilmiş Çiçekler

Lillian

Başımı kaldırıp Şerif Harry Moran'ın çikolata kahvesi gözlerine baktım, kalbim boğazıma düğümlenmişti.

Belediye meclisi toplantısında Leland Dern'in dosyalarını denetlediklerini duyduğumda bu günün geleceğini biliyordum.

Sorularına cevaplarım vardı.

Benimkilere bir cevabı olduğundan şüpheliydim.

Ama kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu hissedecek kadar nutkumun tutulmasına neden olan şey, uzaktan bakıldığında son derece yakışıklı bir adam olmasıydı.

Beklediğimden daha uzundu, omuzları daha genişti, çenesi daha sivriydi, elmacık kemikleri daha yüksekti, koyu kahverengi saçları daha parlaktı ve kapımın eşiğinde olmasıyla ilgili her ne olacaksa gerçekleştikten sonra, kalın, uzun, kıvrık kirpiklerine tapınmak için bir türbe inşa edebilirdim.

"Lillian Rainier?" diye sordu.

Boğazımı temizlemek zorunda kaldım
çünkü... çünkü... O kadar güzeldi ki.

Ama Şimdi onun derin ve heybetli sesine sahiptim. Otoriter bir polis sesi. Erkek erkeğe bir ses.

Dahası, derin, heybetli ve otoriter bir Şekilde adımı söylüyordu. Ve sadece bana ait olan bir Şeyin etrafına sarılmış bu ses, son derece uygunsuz bir tepki vermeme neden oldu.

"Evet," diye cevap vermek için kendimi zorladım. "Birkaç sorum var..."

Tereddüt etti ama boşlukları doldurabilirdim.

Benim yerime o doldurdu.

"Ailen hakkında. Ve Willie Zowkower hakkında."

Willie mi?

Öyle olmasa bile bu bir sürprizdi. "Willie Şimdi ne yaptı?" diye sordum. " eri girebilir miyim?"

Şerif Harry Moran... evimde mi?

On sekiz yaşından (muhtemelen daha genç) seksen yaşına (muhtemelen daha yaşlı) kadar her müsait kadın (ve bazı müsait olmayanlar) Harry Moran'ı evlerinde istiyordu.

"Bayan Rainier?"

Sorusuyla irkildim, sonra yanaklarımın ısındığını hissettim çünkü ağzına baktığımdan oldukça emindim (harika dudakları olduğunu söylemeyi unuttum, lezzetli bir Şekilde çıkıntılı, alttaki dolgun, üstteki m kemmekle ŐekillendirilmiŐ).

Yoldan çekildim, kapıyı tutmaya devam ettim ve ek bir davet olarak kolumu önüme doğru uzattım.

 eri geldi.

Tanımadığım bir adamın buna nasıl tepki vereceğini çözmek için oturma odamın zihinsel envanterini çıkarmamaya çalıştım.

Bu zordu, çünkü mükemmeldi. Bunu yapmak için k cımı yırtmıŐtım. Yani.

Şerif Moran'ın bu konuda ne düşüneceğini merak ederken aynı zamanda neden bu kadar önemsediyimi de merak ettim (ve gerçekten de *çok* önemsedim).

Çalışacak çok fazla alanım yoktu ama naçizane fikrime göre harika bir iş çıkarmıştım.

Şerif Moran'ın arkasından kapıyı kapattım ve odayı taramasını anlaşılmaz bir endişeyle izledim.

Krem kesitli koltuk, çok büyük değil ama alana harika bir şekilde oturdu ve son derece rahattı. Krem ve kahverengi kareli perdeler. Beyaz duvarlar. Tavanda açıkta duran ahşap kirişler. Masa yerine ahşap sandıklar, böylece ekstra depolama alanım oldu. İlham verici (yine benim naçizane fikrim) bir dizi kırlent. Yüzeylere serpiştirilmiş ağır tabanlı seramik lambalar.

Bu, evin geri kalanıyla birlikte, West Elm ve CB2 gibi yerlerdeki savurganlıklarla birlikte Target ve World Market'i saatlerce gezerek başarıldı. Saatlerce süren boyama, zımparalama, fayans döşeme ve geri kalan her şeyden bahsetmiyorum bile.

Evimi ve bahçemi en iyi başarılarım olarak görüyordum.

Ve ben orada durmuş, stres içinde bir tepki beklerken, sanki Yakışıklı Harry Moran dönüp çabalarım için beni onaylayacakmış gibi, onun bir tepki verdiğini fark ettim.

Uzun, kaslı gövdesi iyice gerilmişti. "Şerif?" Ben seslendim.

Sarsılarak bana baktı ve açık konuşmak gerekirse, yıllar boyunca ben (ve Fret County'deki on sekiz ya da seksen yaşlarındaki her uygun kadın) yerel yetkilimize çok dikkat etmiştik. Karısını çok erken kaybettiğinde onun için yas tutmuştuk. Leland Dern ile kafa kafaya geldiğinde onu desteklemiştik. Ve Misted Pines'da kıyamet koptuğunda (birden fazla kez) ve tüm bunlar -seri katiller (çarpı iki!) ve dengesiz, cinayete meyilli hayranlar- onun kucağına düştüğünde onunla dertleşmiştik.

Ve bu yoğun ilgi içinde, onu hiç beceriksizce hareket ederken görmemiştim. Vücuduna hakim bir adamdı, ne yapabileceğini biliyordu ve onu

düzenli olarak kullanmak için.

Bu hareketle ilgili bir şey hem endişe verici hem de sevimliydi. "Güzel bir eviniz var," dedi.

Eğer duygular bir çiçek açabilseydi, onun yorumuna göre, benim alanım güllerle kaplanırdı.

Ona gülümsedim.

"Teşekkürler." Gözleri gülümsememe kayd.

Midem ayaklarıma kadar indi.

Bakışlarını hızla kaldırdı ve ben de kendimi toparladım.

"İster misiniz?" diye sordum. "Size içecek bir şey getireyim mi? Kahvem var. Çay da var. Biraz Crystal Light, vişneli narlı olanından. Fresca. Sanırım birkaç tane La Croix var ama tatlarını bilmiyorum. Sonra boba var. Yeşil elmalı. Çok lezzetli."

Aman Tanrım.

Az önce evimdeki tüm alkolsüz içeceklere bakıp boba'ya nefis mi dedim?

Kara kaşları (evet, nefis bir şekilde kalın ve kemerli) birbirine dikilmişti. "Boba?"

"Çay. Kabarcık çayı. Tayvan'dan. Yani, bendeki türün Tayvan'dan olduğunu sanmıyorum. Ama Tayvan kökenli. Sanırım. İçinde tapyoka incileri var. Kabarcık kısmı bu. Kulağa garip geliyor ama inanın bana çok güzel."

Lanet olsun.

Yine saçmalıyordum.

En azından nefis kelimesini tekrar etmedim. "Çayın içinde tapyoka mı?"

Tiksinmiş görünüyordu ve bu kesinlikle sevimli olduğu için beni gülümsetti, bu da bakışlarının tekrar dudaklarıma düşmesine neden oldu. Bu sefer midem ısındı ve başka yerlerim sıkıştı ama dikkatini tekrar gözlerime yöneltti.

"Biliyorum, kulağa garip geliyor." Omuz silktilim. "Bu dünyada deneyene kadar bize garip gelen çok şey var. Her şeyde olduğu gibi, bir kez denediğimizde bazen harika olur, bazen de o kadar değil. Güven bana, boba harika."

"Ben kahve alacağım."

Bununla birlikte, benden öteye mutfağıma baktı.

Bir duvarı yıktırmıştım, ancak evimin ayakta kalmasını istiyorsam, peşinde olduğum büyük oda alanın darlığı nedeniyle asla o kadar büyük olmayacak olsa bile, etrafında çalışmam gereken bazı destekler vardı.

Ancak Şerif Moran'ın başka bir tepkisini fark ediyordum. Mutfığıma bakarken, ifadesi değişmiş olsa da yine donmuş gibiydi.

Onu tanımıyordum, emin olamadım ama yemin edebilirim ki...

Özlem.

İrkilerek mutfağıma döndüm.

Ön odanın tamamı için yazlık, rahat çiftlik evi havasını tercih ettim.

Mutfakta ahşap dolaplar vardı. Bir Belfast lavabo. Tavandaki kirişler oturma odasından devam ediyordu. Evin yan tarafına bir pencere daha açtırmıştım, böylece bol ışık alıyordu. Tezgahların arka kenarları taze otlar yetiştiren saksılarla kaplıydı. Küpler, cam kavanozlar ve teneke kutular bol miktarda vardı (minimalist olmadığımı söyleyebiliriz ve taze otlar ne pişirirseniz pişirin çok daha lezzetli olmasını sağlıyordu).

Ve mutfak alanının ortasında duran çiftlik masasının üzerinde güzel bir Fransız çömlek sürahi duruyordu. Sürahi, Aromacobana'dan sabah kahvemi almaya giderken aldığım taze kesilmiş sonbahar çiçekleriyle doluydu. Dahlias, altın başak, tavşan kuyruğu ve biraz da fiskiye otu (Mistery Flowers and Gifts'ten Jenna bir sanatçıydı, benden söylemesi).

Hâlâ o tuhaf sersemliğin esiri gibi görünen şerife döndüm.

"İyi misin?"

Sorum üzerine, içinde bulunduğu trans halinden gözle görülür bir şekilde çıktı ve boğazını temizledi. Bu da çok erkeksi bir sestti.

Dostum, Şerif Moran'a karşı çok kötüydüm. Bunu bir şekilde biliyordum, çünkü onu birçok kez gördüğümde ona aşık olduğum gözümünden kaçmamıştı (ve bu gözümünden kaçmamıştı çünkü bu aşk *çok büyüktü*). Ama onun evimde olması bana ne kadar kötü durumda olduğumu gösteriyordu.

"İyi," diye cevap verdi.

Kahve makinesine koştum.

"Nasıl içiyorsun?" İçine bir kapsül atmak için Nespresso'nun üstünü açarak sordum.

"Bu kahve pahalı değil mi?" diye sordu karşılığında.

Omzumun üzerinden ona bakıp bir kez daha omuz silktim. "Kendime birkaç savurganlık izni veriyorum."

Nespresso gibi. Ve neredeyse her gün Aromacobana'ya yürüyüş. Ve taze kesilmiş çiçekler.

Beni çevremde gördüğünüzde, çok şeyim olmadığını anlayamazdınız. Esnek olmayı öğrenmişim. Ama etrafımdaki her şey, ben olan her şey, on altı yıllık sıkı çalışmanın, fedakarlığın ve cimriliğin sonucuydu.

Artık iyiydim. Rahattım, içinde . Ama çapalamak için çok uzun bir sıra olmuştu.

"Doğru," diye homurdandı, bana birkaç savurganlığa izin vermeme onayladığı izlenimini verdi, sadece birkaç tane olduğu sürece, yani imkanlarım dahilinde, aynı zamanda bunu onayladığı gerçeğinden gerçekten nefret ediyordu.

Evet, tüm bunları tek heceli bir okudum.

Sadece ne yapacağımı bilemedim.

"Sadece birazcık krema," diye gecikmeli olarak sorumu yanıtladı. Başımı salladım ve bir kupa aldım, sonra da biraz krema almak için buzdolabına gittim. Kupasına "birazcık krema" koymuştum ve Nespresso içmeye başlayınca ona döndüm.

Çiftlik evindeki masamın yanında durmuş Jenna'nın çiçeklerini inceliyordu. "Onları Jenna'dan aldım," dedim ona.

Birinin orada olmasına şaşırmış gibi kaldırdı ve bakışları bana döndü. "Mystery Flowers and Gifts'de," diye devam ettim.

"Güzeller," diye cevap verdi, yine isteksizce, sanki kabul etmek istemiyormuş gibi.

"İnanılmaz bir bahçesi ve serası var. Çiçeklerinin çoğu kendi yetiştirdiklerinden geliyor" diye bilgi verdim.

"Mm," diye mırıldanarak bir başka uygunsuz fiziksel tepkiye neden oldu. Ben.

Ben düşünüyordum bu ben olmamalıyım olmak konuşmak hakkında Jenna ve onu

Sera, bir fincan kahve içmeyi kabul ettiğini düşünürsek, bu da her ne işi varsa bir süre burada olmayı beklediği anlamına geliyordu (ve evet, bu işin bir kısmı hakkında derin bir inkar içindeydim, sonra yine, kendimi o alana koymak için tonlarca pratik yaptım).

Ayrıca meşgul bir adam olduğundan ve yabancı bir kadınla çiçekler hakkında sohbet edecek fazla zamanı olmadığından şüpheleniyordum.

Ben de yardım etmeye karar verdim.

"Willie'den bahsettin mi?"

Bu soruyu dile getirdikten sonra, tüm varlığının evimde deneyimlediği şeyden, onun için çok daha rahat olduğunu okumanın kolay olduğu bir şeye dönüşmesini biraz hayranlıkla izledim.

Kolluk kuvveti.

"Kocanız hakkında çok sayıda tutuklama emri var."

Neredeyse gözlerimi deviriyordum çünkü bu Willie konusunda beni hiç şaşırtmadı.

Ancak daha da önemlisi, "Willie benim kocam değil" diye paylaşmak zorunda kaldım. Gözlerini kırıştırdı.

"Ben yirmi yaşındayken evlendik. Yirmi üç buçuk yaşına geldiğimde onu evden kovdum."

Şerifin kaşları havaya kalktı. "Ama ondan boşanmadınız mı?"

"Denedim. Ve sonra denedim. Ve tekrar denedim. Kaçtı, sonra kaçtı ve tabii ki yine kaçtı. Sonunda tamamen ortadan kayboldu. On beş yıl boyunca bu karmaşayla uğraştıktan sonra nihayet bir ay kadar önce *gıyabında* bir dava aldım."

"Ortadan kayboldu ama siz kayıp ihbarında bulunmadınız mı?"

Nespresso'nun durduğunu duydum, ona döndüm, kremasını karıştırdım, kaşığı makinenin yanındaki küçük kaşıklığa koydum ve kahveyi ona götürdüm.

Beni kupadan kurtarıırken parmaklarıma dokunmamak için büyük özen gösterdiği anlaşıyordu.

Bu biraz canımı acıttı, ama bunu atlattım, çünkü atlatmamalıydım. Onun için, kapatmasına yardım edebileceğimi umduğum açık bir davadan (birden fazla nedenden dolayı) ve suçlu bir moronla evlenen aptaldan başka bir şey değildim.

Kahveden bir yudum aldıktan sonra "Kayboldu dedim," diye yineledim (ve ilk yudumda yüzündeki memnuniyet ifadesini kaydetmekten memnun oldum, ama ne kadar memnun olduğumu gömdüm çünkü yine hissetmek bana düşmezdi). "Kaybolduğunu söylemedim. Willie kayıp değil."

Bu şerifin tüm dikkatini çekti. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

Başımı salladım. "Vancouver'da. İlk karısından yasal olarak boşanmamış olmasına rağmen üçüncü karısıyla birlikte. Geçen Noel buradaydı ve sanırım o zamandan beri geri döndü. Bilemiyorum, çünkü benden vebadan kaçır gibi kaçıyor, zaten yasadışı olarak hayatına devam ettiği için anlamadığım bir şey, ama tutuklama emri olduğu için eve ziyaretlerini düşük seviyede tuttuğundan şüpheleniyorum. Gerçi ben benden kaçmak için olduğunu sanıyordum. Aynı nedenlerle Kanada'da yaşadığından da şüpheleniyorum."

"Bu mantıklı," diye mırıldandı.

"Açıkçası, ailesi beni hoş geldin partilerine davet etmiyor, ama boşanma olaylarından dolayı ona göz kulak olan arkadaşlarım var. Eğer geri döndüğünü duyarsam, isterseniz size söyleyebilirim."

"Evet, Bayan Rainier, bunu isterim."

"Bana Lillian diyebilirsin," diye teklif ettim.

Güzel çikolata gözleri benimkilerle kilitlendi.

"Lillian," diye mırıldandı.

Tenim karıncalandı.

Onu da atlattım.

"Pek bir şey duymuyorum," diye uyardım onu. "Zowkower'lar da boşanma teklifime yardımcı olmadılar."

"O aile safları sıklaştırır." "Bir bana sor," diye mırıldandım.

İşte o zaman o güzel çikolata gözleri sertleşti. "Sana karşı uygunsuz davrandılar mı?"

"Kaçamak cevaplar , yardımcı olmayan, Willie'nin bulunmaması ya da belgelerin tebliğ edilmemesi için ellerinden geleni yapan, beni iki kadınla daha evlenmiş bir adama bağlı tutmak için, çözemediğim nedenlerden dolayı demek istiyorsan, evet. Kesinlikle uygunsuz davrandılar. Tehditkâr ya da düşmanca olmak gibi başka bir şeyi kastediyorsanız, hayır."

"Muhtemelen nerede olduğunu bilseydiniz onu vereceğinizi düşünüyorlar."

Ona gülümsedim. "İşte bu yüzden sen şerifsin ve ben değilim. Her şeyi bir saniyede çözdün. Gerçi tutuklama emirlerinden haberim yoktu."

Kahvesinden bir yudum daha aldı. Devam edelim.

Duygusal olarak kendimi dengeledim.

Çünkü on buçuk yıldan fazla bir süredir bunu yaptığımı düşünürsek, zihinsel olarak bir profesyonel gibi bundan kaçınabilirdim.

Ama zaman yaklaşmıştı.

Ve bunun zor kısmı olacağını biliyordum. Bunu yaz.

Acı veren kısmı.

"Ailem hakkında mı konuşmak istiyorsun?"

Kupasının kenarından beni inceledi (bu çok seksiydi, Tanrım, *çok mu kötüydüm*), sonra kupasını indirdi, bir süre durdu, sonra hâlâ derin ve muhteşem olan ama artık hoşuma gitmeyen bir sesle, "Belki de oturmalıyız," dedi.

Ona bakarken kalbimin sıkıştığını hissettim ama kılımı bile kıpırdatmadım. "Lütfen," dedi usulca, sesi daha da muhteşemdi ve daha da "Gel , Lillian." Oturmak istemedim.

Gerçekten istemedim.

Ama ben oturma odama kadar eşlik ettim. Ve oturduk.

TVO

Reddetme

Lillian

Ben koltuğun kısa kenarına oturdum, Şerif Moran da uzun kenarın ortasına oturdu.

Kahvesinden bir yudum daha aldıktan sonra onu, ayaklarımı uzattığım yer ve içeceklerimi koyduğum sehpa olarak iki görevi olan lacivert çizgili krem rengi kare sedirin üzerinde duran büyük tepsideki bardak altlığına bıraktı.

"Bu kahve gerçekten çok iyi," dedi sessizce.

Tanrım, beni tamamen kötü haberlere hazırlıyordu.

Bunu biliyordum ama on altı yıl boyunca buna inanmayı reddettim.

"Muhtemelen parasına değiyordur," diye devam etti, hala yumuşak bir sesle. "Ve kapsülleri geri dönüştürüyorlar," diye monoton bir sesle cevap verdim.

Günümüzde bir yabancıya iklim değişikliğinden ve bunu hafifletmek için bir şeyler yapmaktan bahsettiğinizde, o kişinin bu konuda ayaklanma ihtimali yarı yarıya azalır. "Çevre için gerçekten kötü olan diğer kapsüllerin aksine."

"İtiraf etmeliyim ki, göllerimizi ve köknarlarımızı olduğu gibi, yangınla tüketilmemiş ya da kuraklıkla harap olmamış haliyle tercih ederim" dedi.

Sözleri hoşuma gitti ama yüzündeki ifade hiç hoşuma gitmedi.

O başlattı. "şerif Dern'ün dosyalarını inceleme fırsatım oldu, Lillian."
"Biliyorum. Bir kasaba meclisi toplantısında bahsetmiştin."
Gözleri şaşkınlıkla parladı ve bunun neyle ilgili olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. O anda bunu analiz etmeye çalışacak gücüm de yoktu.
"O dosyalardan biri Dietrich soygunuydu," dedi bana.
Bunun Dietrich'lerle ilgili olduğunu biliyordum.
Ve o tam bir sik kafalı, Dern.
Tüm dikkatimi savunmamı güçlendirmeye vermem gerektiğinden hiçbir şey söylemedim.
"Dietrich'leri tanıyor musun?" diye sordu.
"Babam onlar için çalışıyordu," dedim sert dudaklarımın arasından. "Soygunu duyduğunu hatırlıyor musun?" Oh, gayet iyi hatırlıyordum.
Başımı salladım.
"Öncelikle, bu suçun zaman aşımı süresinin yıllar önce dolduğunu söylemek istiyorum, Lillian."
Umurumda değildi.
Tamam, tabii ki bir ihtimal vardı, ama *zayıf* bir ihtimaldi. O soygunu babam yapmıştı.
Soygun kötüydü, . Tamamen kötü.
Bununla birlikte, meşhur şerifimiz soygun gerçekteşmeden çok önce ailem için işleri daha da kötüleştiriyordu.
Ailemin bu soygunla bir ilgisi olduğuna (*asla*) inanmadım. Sonrasında olanların, başka sečenekleri olmadığını düşündüklerini biliyordum.
Ama o anda bu önemli değildi.
"O dosyadaki bilgiler bende bazı endişeler yarattı," diye itiraf etti. "Ne gibi endişeler bunlar?" diye sordum.
"Ailen şüpheliydi." Gözlerimi kapattım.

Şerif Moran konuşmaya devam etti. "Emin olamıyorum ama görünüşe göre onları şüpheli olarak atlamak... *şüpheliydi*."

Gözlerimi açtım ve oturmamı istediğinden beri ilk kez korkunun dışında bir şey hissettim. Bu bir şoktu.

"Pardon?" Sorguladım.

"Ailenin ikisinin de sabıkası yoktu. İkisi de toplumda sevilen kişilerdi. O zamanlar polis memuru değildim ama dosyaya baktığımda Dern'in onları soruşturmasından dolayı kasabada büyük bir öfke olduğunu hayal meyal hatırlıyorum."

"Annemin evde kreşi vardı. Fıstık gibi para alırdı," diye fısıldadım. "Çocukları çok severdi. Kreş masraflarından nefret ederdi. Sadece bana sahip olmalarının nedenlerinden biri de daha fazla çocuğa paralarının yetmemesiydi. Bu yüzden çalışmak zorunda olan ama çocuklarına bakacak nazik, sevgi dolu ve sorumlu birini hiçbir şekilde karşılayamayan aileler için birkaç çocuk aldı. Ve babam her şeyi yapabilirdi. Sıhhi tesisat, elektrik işleri, bilgisayarlarla arası iyiydi, yeşil bir parmağı vardı. Sanırım Misted Pines'ın yarısının tamircisiydi."

"Doğru," dedi Şerif Moran yumuşak bir sesle.

"Bir kol ve bacak talep etmedi," diye devam ettim. "Onlar..." Onları tanımlamak için bir yol bulmaya çalıştım ve "İşte böyle" dedim. Birbirlerine sahiptiler. Bana. Bu ev. Yaşadığımız bu muhteşem yer. İkisi de açık havada yaşayan, aktif insanlardı. Daha fazlasına ihtiyaçları yoktu."

"Tamam," diye mırıldandı.

"Şerif Dern, o... o Dietrich'lere yakındı," dedim, sanki bir şeyi itiraf ediyormuşum gibi, oysa itiraf edecek vicdansız bir şeyi olan ben değildim.

"Farkındayım," diye yanıtladı.

"Ve anneme karşı bir... şey, bir... şeyi vardı. Babam oldukça rahat bir adamdı. Ama bu onu üzdü."

"Öyle mi?" Bunun üzerine atladı. "Ailenin nerede olduğunu biliyor musun?"

Başımı salladım ve yüzeyin altında alevlenen duyguların patlamasını engellemek için büyük çaba sarf ettim. "Dietrich meselesi ortaya çıktı. Dern," -başımı tekrar salladım- "biraz korkutucuydu." Şunu çok korkutucu yapalım. "Ve onlar... çekip gittiler."

"O zamandan beri onlardan haber aldınız mı?"

Gözlerimin yaşlarla dolmasını hiç istemedim. Ama gözlerim yaşlarla doldu.

"Hayır," dedim kadar sessizce ki ben bile zar zor duyabildim.

"Yani on altı yıl önce gittiler ve o zamandan beri onlardan haber almadınız mı?" diye sorarken bile bakışlarında sıcak ve nazik bir şey vardı.

Söylemediniz ve kimseye anlatmadınız mı? Kolluk kuvvetleri gibi mi?

Omuzlarımı dikleştirdim, derin bir nefes aldım ve kendimi toparladım.

"Tamam, sanırım bir şeyi açıklamam gerekiyor," dedim.

Şerif Moran kahve fincanına uzandı, koltuğuma geri oturdu ve bir yudum daha almadan önce "Lütfen yap," diye teşvik etti.

"Şey..."

Nasıl başladım ki?

"Önce onlar..." Ağzıma yerleşen küçük, hüzünlü gülümsemeye engel olamadım.

Ben de mutlu anılara dalmıştım, bu yüzden Harry Moran'ın dikkatinin bu konuya kaydığını ya da kayınca uzun gövdesinin nasıl kaskatı kesildiğini fark etmedim.

"Gerçekten aşıklardı," dedim usulca. "Hiç bu kadar aşık birini görmemiştim." "Dans edebilmek için oturma odasındaki mobilyaların yerini değiştirirlerdi. Ve *dans* ederlerdi. Balo salonu olabilir. Ya da disko. Ya da slow dans. Hangi ruh halinde olurlarsa olsunlar dans ederlerdi. Verandada otururlardı, sadece konuşurlardı ama el ele tutuşurlardı. Ben küçük bir çocuktum.

genç, şey... bu evde duvarların ince olduğunu söyleyebiliriz, ve ben yardım edemedim ama... *bazı şeyleri...* duydum... ve onları... *çok* duydum."

"Pekala," dedi aceleyle, beni bundan kurtarmak için.

"Dietrich olayının yaşandığı o dönemde, korktuklarını ve kaçtıklarını düşünmüştüm."

"Korktun mu?"

"Dern'den. Soygun için soruşturulmaktan." "Yani seni arkada bırakıp gittiler mi?"

"On dokuz yaşındaydım, Şerif

Moran-" Sözümlü kesti. "Harry."

"Tamam," dedim utanarak (Tanrı aşkına!). "Harry."

Adını söylediğimde gözlerinde bir şey parladı ama devam etmemi istemek için başını sallamakla yetindi.

"Kendi dairemi almak için para biriktirmek amacıyla bir benzin istasyonunda çalışıyordum. Babam bundan hoşlanmadı. Daire kısmı değil, benzin istasyonunda çalışmak. Güvenli olduğunu düşünmüyordu. Genellikle geceleri çalışıyordum, çünkü daha fazla para kazanıyordum ve o da geceleri çalışıyordu, bir şeyleri kontrol etmek için uğruyor, benimle takılmak için geliyordu. Sonunda, bunu yapma ihtiyacımı anladı. Annem gerçekten anlıyordu. The Chicks'in 'Wide Open Spaces' şarkısını söyler ve babama şöyle derdi: 'Bunun ne demek olduğunu biliyoruz, değil mi Sonny-mine?'"

Bu değerli anı karşısında bir nefes daha aldım, çünkü Tanrım, annemin şarkı söylemesini ve babama "Sonny-mine" diye seslenmesini çok severdim.

Sözlerimi bitirmeden önce nefesimi bıraktım, "Ayrıca İngilizce diplomamı almak için online üniversite dersleri alıyordum. Öğretmen mi yoksa kütüphaneci mi olmak istediğimden emin değildim."

Bunların hiçbirisi olmadı, çünkü aniden bir evi nasıl tutacağımı, faturaları nasıl ödeyeceğimi ve bir benzin istasyonu görevlisinin maaşıyla nasıl besleneceğimi bulmam gerekti.

"Yani, başka bir deyişle, seni almadılar çünkü hayatını kesintiye uğratmak istemediler," diye özetledi Harry benim için.

"Evet, sanırım öyle." Umarım öyledir. "Planladılar. Benimle ilgilendiler. Mesela bu evi bana tapuladılar." Bir elimi önümde gezdirdim. "Arabaya benim adımı koydular. Banka hesaplarına ulaşmam için bana vekalet verdiler. İçlerinde pek bir şey yoktu, ama onlar..." Bunu söylemekten nefret ediyordum ama söyledim, "ortadan kayboldu."

"Ve geri dönmediler."

"Geri dönmediler," diye teyit ettim. "Ve onlardan hiç haber almadın mı?" Oh Tanrım. Oh Tanrım. Aman Tanrım. Kendimi hasta hissetmeye başlamıştım.

"Hayır, onlardan hiç haber almadım" dedim. "Peki kayıp olduklarını bildirmediğiniz mi?" Oh Tanrım. Aman Tanrım. *Aman Tanrım.*

"Yakın zamana kadar," diye hatırlatmaya başladım, "siz şerif değildiniz, Moran."

Yüzünde bir anlayış belirdi.

"Onlara komplo kuruluyordu," dedim. "Bunu biliyorum." Ben bilmiyordum ama bundan oldukça emindim. "Dern'ün anneme karşı bir ilgisi vardı. Annemin gözü sadece babamdaydı. Onunla bir şeyler denedi mi bilmiyorum, ama denediğini hissediyorum, çünkü annem ondan gerçekten korkuyordu. Babam bu konuda çok sinirliydi ama o bir tamirciydi, ilçe şerifi değil. Dern de haklı bile olsanız kavga etmeyeceğiniz türden bir adamdı. Ayrıca istediğini elde etmek için kirli işler çevirmek zorunda kalsa bile istediğini elde eden bir adamdı."

Harry yatıştırıcı bir sesle, "Biliyorum, Lillian," dedi.

"Bence,"-çenemi kaldırdım-"Nerede olurlarsa olsunlar iyi olduklarını biliyorum çünkü birlikteler. Dern'ün artık şerif olmadığını bilmiyor olabilirler. Geri dönmenin güvenli olduğunu bilmiyor olabilirler."

Bunların hepsi saçmaydı ve Harry'nin yüzünde saklamaya çalıştığı ifadeden bunu anladığını biliyordum.

"Ve onları bulmak için özel bir dedektif tutacak param hiç olmadı," dedim.
Bu düpedüz bir yalandı.

Böyle bir kişinin ne bulacağını bilmek istemedim.

Ailem arardı.

Yazarlardı.

İnkâr
ediyordum.

Destansı inkar.

Bugün içimden bir ses, o alanda daha fazla yaşayamayacağımı söylüyordu.

"Bunu daha önce de yaptık," dedim meydan okurcasına, umudumu sonuna kadar korumaya kararlıyım. "Buraya taşınmadan önce Los Angeles'ta yaşıyorduk. Orayı çok sevmiştik. Annem ve babam, ikisi de Orta Batı'dan. Annem kazayla babama arkadan çarptığında tanışmışlar. Arabalarından indiler, birbirlerine bir kez baktılar ve bir hafta sonra evlendiler. Bugünlerde buna "instalove" diyorlar. Ve öyleydi de. Annem bu terimi çok severdi. babamın yüzü olan bir tişört alırdı, o kadar çok severdi ki. Evlendikten sonra Los Angeles'a taşındılar, beni doğurdular ve Disneyland, Knott's Berry Farm ve annem hep heyecanlıydı çünkü Çin Sineması'nda herhangi bir sinemaymış gibi film izleyebilirdik."

"Çok tatlısın Lillian, ama 'bunu daha önce de yaptık' derken ne demek istediğinden emin değilim," dedi Harry.

"Hisseleri yükselttik ve ayrıldık," diye açıkladım. "Bir gün Los Angeles'ta kazık çakıp ayrıldık. Buraya geldik. Babam hemen arabamızı sattı. Sanırım bu evi nakit olarak aldılar. On yaşındaydım. Yavaşlamanın, sakın bir hayat bulmanın zamanı geldiğini söylediler. Kızlarını acımasız bir şehirde büyütmek istemediler."

"Ama farklı olduğundan şüpheleniyorsun?"

Başımı salladım ama "Bilmiyorum. Çok ani oldu. İlk başta Kaliforniya'dan ve arkadaşlarımdan ayrıldığım için kızgındım. Ama sonra buradaydık

Burası çok güzel ve çok mutluydular. Onlarla birlikte mutlu olmamak mümkün değildi."

Harry buna bir şey demedi.

"Anlatmaya çalıştığım , bunun onlar için normalin dışında olmadığı. Gitmeye karar verip öylece gitmek."

Yine...ezik!

"Ve seni arkamda bırakacağım," dedi Harry sessizce.

"Birbirlerine sahiplerse, sorun yok" demeden önce dudaklarımı birbirine bastırdım.

Harry yine sessizdi.

"Bunu neden şimdi soruyorsun?" diye sordum. "Özellikle de zaman aşımı süresi dolmuşsa."

"Dietrich'ler bu soygunda epeyce mallarının çalındığını bildirdiler. Silahlar, değerli eşyalar, hatta araçlar" dedi.

Sessiz kalma sırası bendeydi.

Harry oturduğu yerde kıpırdandı ve bunu yaparken rahatsız görünmesi hiç hoşuma gitmedi.

Sonunda sakinleşti ve "Kayıp olduğu bildirilen silahlardan biri yakın zamanda Idaho'da bulundu" dedi.

"Tamam..." söyledim. "Lillian..."

Onu bitirmedi.

Tenimde bir ürperti dolaştı. "Ne oldu?" Fısıldadım.

"Senden bir DNA örneği almam gerekiyor." Damarlarıma buz doldu.

"Neden?" Dışarı ittim.

"Çok üzgünüm, Lillian," dedi nazıkçe. Çok, çok nazıkçe, midem bulandı. "Silah iki cesetle birlikte gömülü bulundu."

Ayağa fırladım ve banyoya koştum.

Tuvaletin önünde dizlerimin üzerine çöktüm.
Ve hastalandım.

ÜÇ

Duramıyorum

Lillian

Saçlarım ensemden tutulmak üzere geriye doğru çekildiğinde ve sıcak bir el omuzlarımın arasına inip omurgamı okşuyor.

Harika.

Yakışıklı Harry Moran'ın önünde kusuyordum. "Çıkar şunu tatlım," diye mırıldandı.

Harika iki zaman. Şimdi ağlıyordum.

Kusuyor ve ağlıyordum.

İki ceset.

Çırpındım, hıçkırdım ve tekrar kustum, üzücü, utanç verici ve iğrenç üçlüsü.

Sonunda, daha fazla bir şey çıkmadı.

Alnımı oturağa dayadığımda Harry sifonu çekti ve "Orada kal," diye ısrar etti.

Hiçbir yere gitmiyordum. Asla. O banyodan asla çıkmayacaktım. Asla.

Ne yazık ki geri döndü ve nazıkçe, "Arkana yaslan, Lillian," diye emretti. Arkama yaslandım ve gözlerini kaçırdım.

Utanmıştım, evet. Daha çok yıkılmıştım.
Ağzımı ıslak bir bezle sildikten sonra bana bir La Croix uzattı.
Kapağı çoktan açılmıştı.
Ağızma biraz aldım, çalkaladım, eğildim ve tuvalete tükürdüm.
Harry tekrar sifonu çekti.
Arkama bir yudum daha içtikten sonra yanaklarıma sızan ıslaklığı sildim.
Tanrım, kusmaktan nefret ederdim.
Küçücük banyomda benimle birlikte kış üstü oturduğunu düşünürsek,
Harry'den daha fazla kaçamazdım.
Evet.
Küçük banyomda benimle birlikte kışın üzerine oturdu.
Sonunda bakışlarını yakaladığımda umutsuzca, "Umudunu kaybetme,
Lillian. O cesetlerin kimlikleri henüz belirlenmedi."
"İnkâr içinde yaşıyordum," diye mırıldandım
acıyarak. "Belki. Belki de değil."
"Bir özel dedektifin ailemi bulabileceğini düşünseydim son on altı yıldır
havalı yatakta uyurdum. Yapmadım... Yapamadım... Ben-"
Harry araya girerek beni kurtardı. "Anlaşılabilir."
"Ararlardı."
"." "Ya da
yaz."
"Tamam tatlım," diye fısıldadı.
Yüzüm buruştu, sonra tekrar hıçkırmaya başladım, ama bu sefer Yakışıklı
Harry Moran'ın kollarındaydım.
Tanrım, çok sıcaktı. Sert, güçlü ve sıcak. Sonsuza dek içine
gömülebilirdim.
Ve ben de öyle yaptım.

Burrowed in.

Geri çekilmek istedim. Zamanını banyosunda yerde yatan bir kadını teselli etmekten daha iyi değerlendirmeliydi. Adalete teslim edilecek suçlular. El konulacak uyuşturucular. Yoldan geçenleri uyarmak. Bunun gibi şeyler.

Ama ağlamamı durduramadım.

On altı yıl boyunca *bilmenin-bilmenin-ve* kendini inandırmamanın çok fazla gözyaşı biriktirdiğini öğreniyordum.

"Şu yeniden kayıt yapan insanlarla iletişime geçmeliyiz. Aptal kadın on altı yıldır inkâr içinde yaşıyor. Bahse girerim hepsini bir mil farkla yenerim," dedim.

Harry'nin güçlü kolları beni nazikçe sıktı. "Kes , Lillian."

Alnımı sertçe boynuna bastırdım ve "Hep biliyordum" diye mırıldandım.

Sırtımı okşadı ve "Evet" diye fısıldadı.

Orada oturduk, o bana sarıldı, ben de onun bana sarılmasına izin verdim ve bunu uzun süre yapmış gibiydik.

Sonunda, kırmızı ışıktaki geçmenin tehlikeli olduğunu ve birilerinin bunu yapanları uyarması gerektiğini anladım, bu yüzden kollarından çekildim, tekrar yüzüme baktım ve "Ben iyiyim" diye yalan söyledim.

Harry gerçekten takdir etmek istediğim yumuşak, çevik bir hareketle ayağa kalktı, ama beni yukarı çekiyordu ve tekrar düşmemeye konsantre olmam gerekiyordu, o anda pek takdir etmediğimden bahsetmiyorum bile.

"Arayabileceğin biri var mı?" diye sordu ikimiz de küçük banyomda dururken.

Başımı salladım.

"Gitmeden önce onları senin için arayabilir miyim?"

Başımı salladım. "Yapabilirim. DNA örneğini şimdi mi istiyorsun?"

"Belki yarın. Şubeye gelebilir misin?" diye sordu. Başımı bir kez daha salladım.

Elini cebine attı ve beyzbol eldiveninin derisinden yapılmış gibi görünen küçük bir tutucu çıkardı. Çevirerek açtı ve bir kartvizit çıkardı. Bana uzattı, ben de aldım.

"Beni arayın ve ne zaman gelebileceğinizi bildirin. Numuneyi bizzat ben alacağım."

Bu iyi bir şeydi ama ben onun önüne fırlamıştım. Üniformasının içine ağlamıştım (omzundaki rimel izlerini görebiliyordum, *iğrenç!*). Ağzımı açıp bir kulak çubuğu sürmesine izin vermeme gerek yoktu.

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Artık bu işte beraberiz, Lillian."

Gözlerim yaşlarla doldu.

Arkadaşlarım vardı.

Büyükannem ve büyükbabam vardı, hepsi yaşlanmıştı ama hala Indiana'da yaşıyor ve işlerini yapıyorlardı.

Ama ailem ortadan kaybolduktan sonra kendimi çok yalnız hissettim.

Willie'ye ve hayatımın en aptalca kararını vermeme girin.

Yakışıklı Harry Moran bana bu işte beraber olduğumuzu söylüyordu.

Ben beceremedim.

"Bana iyi davranma," diye uyardım.

Şaşkınlık yüzünden okunuyordu. "Pardon?"

"Beni yine ağlatacaksın." Bir elimi uzattım. "İyi bir adam olmak falan."

"Korkarım öyle olmayı bırakamam," dedi.

"Harika," diye mırıldandım ve o da

gülümsedi.

Yakın zamanda hayatımı tüketen karanlığı kesebilecek hiçbir aydınlık yoktu. Ya da şöyle demeliyim, çok yakın zamanda *yeniden tüketti*.

O gülümseme hariç.

"Buraya birini mi getireceksin?" diye sorduğunda beni bu gerçeğin şaşkınlığından ve gülümsemesinin esaretinden kurtardı.

Başımı salladım.

Zorlamaya devam etti. "Ve beni arayıp karakola ne zaman gelebileceğini söyleyecek misin?"

Tekrar başımı salladım.

"Bunu atlatacaksın, Lillian." Buna inanmak istedim.

Ama ben o kadar emin değildim.

Sesi alçaldı ve Tanrı şahidim olsun ki, ses tonuna bakınca sanki yeniden onun kollarındaymışım gibi hissettim. "Bunu atlatmanı sağlayacağım, tatlım."

"İyi davranıyorsun," diye uyardım.

Tekrar gülümsedi, uzandı ve sanki bir arama ekibi gönderiyormuş gibi elimin arkasına dokundu. bulmuş olacak ki parmaklarını elime doladı ve beni banyodan dışarı çekti.

Hâlâ elimi tutarak bizi büyük odaya götürdü ve "Telefonun nerede?" diye sordu.

Mutfak tezgahına baktım. Beni oraya çekti.

Telefonumun yanında bizi durdurduğunda ona baktım. "Kay'i aramamı bekleyecek misin?"

Ya da Jenna, Janie ya da Molly.

"Hayır, sadece senden ayrılmadan önce güzel mutfağında güzel çiçeklerinle birlikte olmanı istedim."

Aman Tanrım!

Bu tamamen *berbattı*!

Yıllardır bu adamı izliyordum ve onun harika biri olduğunu düşünüyordum.

Yaklaşık yirmi yıl boyunca ailemin öldüğünü inkâr ettikten sonra ailemin (büyük olasılıkla) geri dönüşü olmayan bir şekilde öldüğünü öğrenmeme ve ardından bu adamın ne kadar arı gibi olduğunu öğrenmeme gerek yoktu.

Sinirli ifademi okuduğunu dudakları kıpırdayıp "Özür dilerim, yine nazik davranıyorum" diye mırıldanmasından anladım.

"Sinir bozucu," diye tersledim, salya sümük ağlayan bir karmaşa olmaktansa huysuz olmanın garip rahatlığını yaşıyordum.

Dudağını ısırđı ama bu onun sırtmasını engellemedi. Gözlerimi ona dıktım.

"Yarın görüşürüz," dedi. Her neyse.

"Dayan, Lillian," diye teklif etti.

Hedef değıştirdim ve gözlerimi onun gözlerine dıktım. "Doğru," diye mırıldandı, açıkça bir gülümsemeyle savaşıyordu.

Ön kapıya doğru yürümesini izledim ve kapıda durup bana döndüğünde kendimi hazırladım.

"Çok üzgünüm, tatlım," dedi.

O. Öldürüyordu. Öldürüyordu.

Beni.

"buradan," diye karşılık verdim.

"Yarın görüşürüz," diye tekrarladı. "Her neyse," diye cevap verdim, bu kez sözlü olarak. Bana bir gülümseme daha attı.

Ve sonra Yakışıklı Harry Moran gitmişti.

DÖRT

Ruhunu Satmak

Harry

Harry's düşünceler vardı hepsi üzerinde ve yer üzerinde
onun sürücü dışarı metaforik olarak kafasını
duvara duvara Zowkower'a vurmak
Bileşik.

Karakola geri dönmesi gerekiyordu. İşini sıkı tutmalı. Coeur D'Alene'den gelen e-postayı tekrar okudu. Dağın yamacındaki mezarda buldukları kemikler hakkında bildiklerini yeniden değerlendirdi.

Ama yapmadı çünkü Lillian'la tanıştıktan sonra artık beynine kazınmıştı.

Erkek. Kadın. İkisi de kırklı yaşların ortalarında.

Her ikisi de kurşun yarasından ölmüştü ve bunu biliyorlardı çünkü o delikte onlarla birlikte kurşunları da bulmuşlardı, kafataslarındaki delikleri açan kurşunlarla birlikte bir zamanlar vücutlarında olduklarını tahmin ediyorlardı.

Zihninin onu yönlendirdiği farklı yönleri dizginlemeye çalıştı, ama Lillian'ın kederinin gömleğini ıslattığını hâlâ hissedebiliyordu ve Harry keder hakkında her şeyi biliyordu.

Yani mücadele ediyordu.

Uzun zamandır bu işin içindeydi. İnsanları tanırırsın, nasıl düşündüklerini, nasıl çalıştıklarını, yaptıkları boktan şeyleri, aptalca

yaptıkları hatalar, kazabilecekleri inkar derinlikleri.

Dern'ün Lillian'ın ailesiyle uğraşması, Dietrich'lere açık bir komplo kurulması (ancak Rainier'ler bulunamayınca bu konudaki soruşturmanın gizemli bir şekilde düşürülmesi), Rainier'lerin kasabayı terk etmesi ve Lillian'ın kadınlarla arası iyi olan yakışıklı kötü adam Willie'yi bulması gibi olayların izini sürmek için emniyet teşkilatında on beş yıl geçirmek gerekmedi.

Ama Harry'nin on beş yıllık kanun uygulayıcılığı vardı ve bunların hepsi izleniyordu. Başka bir şey izleniyordu.

Düşünmek istemediği ama edemediği bir şey.

Yirmi beş yıldır o kasabada Lillian Rainier ile birlikte yaşıyordu ve onu hiç fark etmemişti.

Ondan beş yaş büyüktü, bu yüzden okulda onunla karşılaşmış olamazdı.

Bir belediye meclisi toplantısına geldiğini söyledi, bu da muhtemelen Misted Pines'ın pek çok sakini gibi düzenli olarak katıldığı anlamına geliyordu ve adam onu orada bulamadı.

Uzun, gür kumral saçları, ışıltılı yeşil gözleri ve harika bir poposu olan güzel bir kadını nasıl fark etmediği iki şeye bağlıydı.

, onunla tanıştığı andan itibaren, karısı yaptığı kadından başka bir kadın görmedi.

İkincisi, evliliklerinden bir yıl sonra karısı ölmüş ve karısı öldüğünde adam köpeklerine bakmak ve işini yapmak dışında hiçbir şey görmemiş ve yapmamış.

Tanrım, bunu o zaman da biliyordu ve bu yüzden çok sinirlenmişti ama şimdi, bir yıl önce bu konuda ona karşı çıkan arkadaşı Doc'un haklı olduğu çok açıktı.

Tüm niyet ve amaçlar için, Winnie Harry de ölmüştü.

Lillian kapısını açtığında, sanki biri ona defibrilatörle vurmuş gibi hissetti.

Evine girdikten, *evim* diye bağırarak rahat oturma odasını gördükten sonra daha da kötüleşti! Ve birilerinin orada yemek pişirdiğini ve bunu yapmaktan hoşlandığını açıkça belirten sıcak, meşgul mutfak.

Lanet olsun, tarçın, biberiye ve maya gibi kokuyordu. Sanki az önce kurabiye, rosto ve ekmek yapmış gibi.

O mutfak, gezegendeki herhangi bir insanın eve gelmek isteyeceği bir mutfaktı.

O mutfak, özellikle de ait olduğu kadınla birlikte, herhangi bir polisin ruhunu satabileceği bir mutfaktı.

İkisi de mutfakta.

Ve kadın.

Bu onu aklındaki bir sonraki şeye götürdü.

Willie Zowkower, kendini aniden yalnız ve savunmasız bulan genç bir kadına odaklanmıştı. Harry'nin onu büyülediğinden, evlenmek için elini tuttuğundan ve sonra on beş yıl boyunca onunla sevişerek kafayı bulduğundan hiç şüphesi yoktu.

Ve bu Harry'yi kızdırdı.

Bu onu çok kızdırmıştı, duygularının aşırılıklarını aşındıran kaybının acısını çektiği yıllardı, sabır seviyesini bir silaha dönüştüren Dern'in altında çalıştığı yıllardı, bu konuda öfkeden kör olmamasını sağlayan.

Özellikle de Willie'nin Lillian'ı hedef alması ile Dern'in Avery Rainier'i hedef almış olması bir arada düşünüldüğünde.

Harry'nin tahammül edemediği tek şey, bir polisin görevini kötüye kullanmasıydı. O da bunun altında yaşamıştı ve her saniyesinden nefret etmişti.

Ama Sonny ve Avery Rainier'in kaçmasına neden olan şey her neyse, onları Idaho'ya kadar takip etmişti ve Dern tam bir orospu çocuğuydu, ama Harry onu katil olarak görmüyordu.

Ona kilitlenmek zorundaydı.

Bu klanın reisi olan Rita Zowkower'ın -ki onunla yaşadıkları sayısız karşılaşma göz önüne alındığında, LEO'lar tarafından biraz da sevgiyle Ma Zow olarak bilinirdi- kapıyı açacak kişi olacağından hiç şüphesi yoktu.

Yüzünüze karşı şeker kadar tatlı, oğullarından birini tehdit ederseniz bir yılan kadar ölümcüldü.

Onun karşısına çıkarken, Harry'nin kendini toparlaması gerekiyordu.

Sırtlan annelerinin dişi aslanlar gibi davranıp davranmadıkları hakkında hiçbir fikri yoktu ama eğer davranıyorlarsa, Rita onların kraliçesi olurdu.

Willie ortanca olmak üzere beş oğlu vardı. Ve tüm bu çocuklar drag yarışlarından eğlence sürüşlerine, posta kutularına vurmaktan alkollü araç kullanmaya kadar her şeyle uğraştılar, sadece bar kavgalarına ve aile içi rahatsızlıklara, uyuşturucu satmaya, kendilerine ait olmayan şeylere yardım etmeye ve içlerinden biri (şimdiye kadar hapsedilen tek kişi) meth pişirmeyi denedi.

Kariyeri boyunca onlarca kez Zowkower'ın evine giden yoldan geçme fırsatı bulmuş olsa da, bu kez geçtiğinde farklı bir şey gördü.

Lillian'ın elinde fazla bir şey yoktu. Harry onunki gibi pek çok evde bulunmuştu ve gördüklerinin Lillian'ın sahip olduklarının yarısı olduğunu biliyordu. Geri kalanı arkadaki iki yatak odasıydı.

Ama her santimini çekici ve güvenli bir sığınak haline getirmişti.

Duvarlarında ahır ahşabı ve beyaza boyanmış yonga levhaların kullanıldığı küçük banyosu, arka pencerenin altında süslü krom ayakların üzerinde duran pençe ayaklı küveti, küveti çevreleyen hasır sepetlerdeki saksılardan çıkan sarkık, eğrelti otu benzeri ağaçları, alandan en iyi şekilde yararlanmak için tasarlanmış uzun bir makyaj masasının üzerinde duran kare lavabo çanağı bile misafirperverdi ve sizi bir süre takılmaya davet ediyordu.

Rita Zowkower da kendi mülkü olan sekiz dönümlük arazide aynı şeyi yapmıştı.

Orada kimin yaşadığını bilmeseydiniz, buranın bir kötülük yuvası olduğunu anlayamazdınız.

Ev esasen taştan bir temelle parçalanmış devasa bir kütük kulübeydi. Doyurucu peyzaj mükemmel bir şekilde kırılmış ve parlak yıllık çiçeklerden oluşan yataklar ve bordürlerle zenginleştirilmiştir.

Yan taraftaki çitlerle çevrili bahçeyi görebiliyordu; geç yetişen balkabaklarını, kabakları ve sebzeleri hâlâ yemyeşildi. Yırtıcı hayvanlara karşı güçlendirilmiş tavuk kümesini ve o sırada dışarıda gagalayıp duran süslü tavukları. Diğer tarafta Harry'nin kar motosikletleri ve ATV'lere ev sahipliği yaptığını bildiği bozulmamış direkli ahır.

Harry'nin kasabanın güneyinde dört dönümlük bir arazisi vardı. Orayı bakımlı tutuyordu ama Winnie öldüğünden beri ev olarak kullanılmıyordu. Ve itiraf etmeliydi ki, Winnie ev kadını değildi.

Bir anlaşma yapmışlardı. Adam yemek yapıyordu, çünkü hoşuna gidiyordu, kadın da temizlik yapıyordu, çünkü çabalarının sonuçlarını görmekten zevk alıyordu. Adam toprakla, kadın da hayvanlarla ilgileniyordu.

Ancak Winnie enerji, macera, ışık ve sevgi dolu olmadığı için değil, bunlar onun işi olmadığı için verandasında hiçbir zaman düğmeli saksılar ya da mutfak masasında taze çiçekler olmayacaktı.

Papatyaları çok severdi, bu yüzden başka bir şey daha yapmışlardı: Harry ona haftada bir papatya getiriyordu. Pazartesi olabilirdi. Cumartesi sabahı da olabilirdi, Harry koşup onun için biraz alırdı. Ama Winnie haftada bir kez erkeğinden papatya alacağını biliyordu.

Yani kesme çiçekleri evlerine koyan Harry'ydi.

Şimdi, Zowkower arazisi önüne serilmişken, Lillian'ın bu araziyle neler yaratabileceğini merak ediyordu.

Ve bu tamamen berbat bir şeydi.

Ailesini sonsuza dek kaybetmiş olma ihtimalinin yüksek olduğunu yeni öğrenmişti.

Ve duygusal bir felaketti.

Arabayı sürüp parlak, temiz, gümüş rengi bir Ford F-350'nin yanına park ettiğinde, malikânenin kadını ön kapıdan çıkarken gördü.

Makyaj yapmadığını biliyordu ama on yaş daha genç bir kadının cildine sahipti. Bu yaşta, saçları doğal olarak kadar sağlıklı sarı olamazdı ama öyle görünüyordu ve geriye doğru topladığı çekici at kuyruğu bir profesyonelin elinden çıkmış gibiydi.

Atletin üzerine, muhtemelen kocasının ya da oğullarından birinin olan eski, büyük boy bir flanel gömlek giymişti. Bunun üzerine de üzerinde kir olan ama kirli olmayan bir kot pantolon giymişti. Tüm bunlar altmışlı yaşlarının başında bir kadının düzgün, fit, orta boylu vücudunu örtüyordu ama bunu bilmeseydiniz kırklı yaşlarının başından daha yaşlı olmadığını düşünürdünüz.

Aracından indi ve dostça bir el kaldırarak yürüyüşe başladı.

Rita kollarını kavuşturup merdivenlerin başında onu bekledi ama yüzüne davetkâr bir gülümseme çizerek bu kapalı duruşu yalanladı.

Ya da belki de gerçekten misafirperverdi. Rita ile asla bilemezsin.

Şerif yaklaştığında, "Şerif, bir kızın gününü nasıl neşelendireceğini iyi biliyorsun," diye seslendi.

Rita Zowkower klanını güvende ve özgür tutmak için dalkavukluk ve flört de dahil olmak üzere elindeki her şeyi kullandı.

Ön basamakların dibinde durdu, kendisine doğrultulmuş bir tüfek olup olmadığını merak ediyordu ama öyle olduğunu sanmıyordu. Oğulları sersem olabilirdi, hatta kocası bile, ama Rita'nın vücudunda aptal bir kemik bile yoktu. Harry akrabalarından birini alıp götürmek için orada olsa bile asla böyle bir hata yapmazdı. Klanını daha derin sulara sokmadan onu nasıl geri getireceğini bulacaktı.

Ya da yakaladıkları oğlu gibi, onu bütünün iyiliği için feda eder ama çeteden uzun süre uzak kalmaması için paranın satın alabileceği en iyi avukatı tutardı.

Bu ziyaretin boşuna bir çaba olduğunu zaten biliyordu, ama Harry o gün pek çok şeyle hesaplaşıyordu, görünüşe bakılırsa, annesinin onun ne kadar inatçı olduğuna dair sürekli yakınmasını, karısını kaybetmeye ne kadar dayandığıyla bir tutmak da buna dahildi.

Bu düşünceden sıyrıldı ve Rita'nın arka cebinden iş eldivenleri çıktığını fark etti ve bahçe işlerini mi yoksa bir ceset gömme işini mi böldüğünü merak etti.

Harry, "Neden bu şekilde ortaya çıktığımı herhalde biliyorsundur," diye söze girdi.

"Size daha önce de söyledim, tekrar söylemekte bir sakınca görmüyorum şerif, oğlum bir anda ortadan kayboldu. Bunu size aylar önce bildirmiştım. O saldırı gerçekleştiğinde bu eyalette olduğundan bile emin değilim. Nerede olduğundan da emin değilim. Onu bulacağınızı umuyordum."

Gerçekten de Willie için kayıp ihbarında bulunmuş.

Bunu, yirmi tanığın Willie'nin şehrin dışındaki bir bar olan The Hole'da bir adamı feci şekilde dövdüğünü gördüklerini bildirmelerinin ertesi günü yaptı.

Artık daha fazla bilgiye sahipti, iki eşlilik hakkında, Willie'nin ülkeyi terk etmesi hakkında, sadece bunları kullanırken Lillian'ı otobüsün altına atmamaya dikkat etmesi .

"Buraya bunun için geldim, Rita," diye yalan söyledi Harry. "Seni umutlandırmak istemem, bu bilginin ne kadar geçerli olduğundan emin değilim, ama Willie'nin kuzeyde olduğu haberini aldım."

Yüzünde hiçbir şey görünmüyordu. Ne şaşkınlık, ne de onun yaptığını bildiği şey: bu bilgiyi ağzından kaçırmış olabilecek olası suçluların peşine düşmek.

"Kuzeyde mi?" diye sordu.

"Kanada. Vancouver yolu."

Yine bir şey söylemedi: "Oğlumun orada ne işi olduğunu bilmiyorum. O tarafta ailem yok."

"Kendisinin yaptığını söyleyen birkaç tanıkla birlikte bir saldırı suçlamasıyla karşı karşıya, üstelik sarhoş ve düzensiz ve mülke zarar vermekten sabıkalı, kanundan kaçmak için her yere gidebilir."

Önce çenesini hafifçe kaldırdı, "Masum bir adam bile kaçır, yanlış bir şey yapmadığı halde özgürlüğünün elinden alınmasından korkar."

Harry, Sonny ve Avery Rainier'in tam da bunu yaptığı düşünüldüğünde, bunun kesinlikle doğru olduğunu düşündü.

Harry bir çizmesini kaldırıp önündeki basamağa dayadı, ama ona yaklaşmak için başka bir hareket yapmadı.

Sonra da olaydan beri hiç yapmadığı bir şeyi yaptı; Willie Zowkower'ı hücrelerinden birine tıkmak ve bir adamı hastanelik edip Lillian'a kazık attığı için adalete giden yolda kullanmak istediği bir şeyi.

"Winnie ve ben," diye sessizce başladı ve Ma Zow onun yumuşak, geri çekilmiş bir nefes aldığını ve gözlerinin etrafındaki derinin yumuşadığını gördüğünde ortaya çıktı, "bir aile kurmak için zamanımız olmadı. Ama onu sevdiğim için, yapacağımız bebeklerin benim için her şey olacağını biliyorum. Winnie için de aynısını yapacağımı bildiğimden, çocuklarımız için de aynısını yapacağımı, yani onları güvende tutacak her şeyi yapacağımı düşündüm. Oğlunuz için en güvenli olanın teslim olması ve yaptıklarının hesabını vermesi olduğunu düşünmek size ters gelebilir."

Kadının yüz hatlarından sızan nazik ifadeyi görünce yönünü değiştirdi.

"Ya da hastanede üç gün geçiren adamın hak ettiği adalet yolunu izler ve eğer o yapmadıysa kendini aklanmış ve ailesiyle birlikte olmakta özgür bulur. Ama başka kurumları da çağırmanız gerektiğinde işler karışabilir Rita, mesela benim Vancouver'a telefon edip oğlunu aramalarını istemem gibi. Ve eğer onu bulurlarsa, buraya iade edin. Yargıçlar, zaten zayıf olan kolluk kuvvetlerinin kaynaklarını gereksiz ve uzun süreli bir kovalamaca, evrak işleri ile zorladıklarında huysuzlaşmaya meyillidirler,

ve tüm bu saçmalıklar. Birisi ortaya çıkıp birkaç soruya cevap verdiğinde ya da yaptıklarını kabul edip özür dilediğinde ve bunun sonuçlarıyla yüzleştğinde işler çok daha kolaylaşıyor."

Kadının bunu düşünüyor gibi görüldüğü günün sürprizlerle dolu bir gün olduğunu fark etti.

Bir vuruş yaptı.

Hiçbir şey söylemedi.

İçini çekti ve şöyle dedi: "Bir sonraki adımım Vancouver'a bir telefon etmek olacak. Söylediklerimi bir düşünün. Gözümüzü dört açtık ve ağı genişleteceğiz. Tahmin ettiğim bir şey var, Willie'yi yakında eve getireceğiz."

Ancak o zaman ona bir şey verdi.

Harry ayağını basamaktan çekince kadının ağzı gerildi.

"Kendine dikkat et, Rita," diye teklif etti.

"Siz de aynısını yapın, şerif," diye cevap verdi. Ve hakkını teslim etmeliydi, ses tonunda bir sıcaklık vardı, sanki bu sözlerde ciddiye.

Belki de öyleydi.

Çenesini kaldırdı ve kruvazörüne yöneldi.

Rita Zowkower verandada kalmaya devam ediyordu, Harry dikiz aynasından onun sokağından geçtiğini gördü, sonunda döndü ve ancak o zaman onu gözden kaybetti.

BEŞ

Sektörün En İyileri

Harry

Masasında oturup Dietrich'in mektubunu tekrar okumak Harry'nin bile sabrını zorluyordu. SOYGUN dosya, özellikle ve Notlar . ve görüşmeler Dern

Lillian'la birlikte yürüttük.

Harry bunları onunla tanışmadan önce okumuştı ve o zaman ona kirli gelmişti. Şimdi onları farklı bir gözle okuyordu ve şimdi pislik gibi geliyorlardı.

Dern onunla evinde bizzat görüşmüştü, bu Lillian için ürkütücü olmalıydı, özellikle de bunu ailesi karakolda sorgudayken ve o bütün gece işte vardiya yaparken yaptığı için.

Ailesi kaçtıktan sonra Dern, hiç gereği yokken onu karakola çekmişti.

Ayrıca, suçla çok ince bir bağı olan iki şüpheliyle ilişkisi dışında görünürde hiçbir bağı olmayan genç bir tanık için de doğrudan korkutucuydu, hatta bir iplik olarak bile tanımlanamazdı. Dahası, başı kanunla hiç derde girmemişti ve ailesinin bir suçun sürpriz şüphelileri olduğu ve ortadan kaybolduğu düşünüldüğünde savunmasızdı.

Ve Dern, ailesini suçlayacak bir şey söylemeye zorlamak için açıkça onu kırma çabasıyla ona sert bir şekilde saldırmıştı.

Bunu, Sonny ya da Avery Rainier'in olay yerinde olduğunu gösteren hiçbir tanık olmamasına ve Sonny'nin parmak izlerinin muhtemelen Dietrich'lerin onu tuttuklarını söyledikleri pek çok tuhaf işi yaptıktan sonra orada kalmış olmasına rağmen yapmıştı.

Sonny'nin parmak izleri her yerde olmasına rağmen, Avery'ninkilerden sadece birini bulmuşlardı. Ve o kadar bariz bir şekilde yerleştirilmişti ki, gülünçtü ve Dern'ün ne kadar dokunulmaz olduğunu düşündüğünü gösteriyordu.

Dietrich'ler Simon "Sonny" Rainier'in para sıkıntısı çektiğini ve kendilerinden borç istediğini bildirmişlerdi. Onu geri çevirdiklerinde mutlu olmadığını da bildirmişlerdi. Davranışlarının agresif ve umutsuz olduğunu paylaşmışlar.

Bunu, üç bini vadesiz, yedi bini tasarruf ve yaklaşık onda bir para piyasası olan banka hesaplarına erişimi olan Lillian dahil hiç kimse hikayelerini doğrulamadığında paylaşmışlardı.

Sonny ya da Avery'nin yerel bahisçilerle, tefecilerle ya da torbacılarla iş yapıp yapmadıklarını, yirmi bin doların karşılayamayacağı bir borçları olup olmadığını öğrenebilecekleri muhbirlerle hiçbir görüşme yapılmamıştı. Dosyada, polisin Sonny ya da Avery'nin borçlu olabileceği herhangi bir mağazaya ya da tedarikçiye gittiğine dair bir kanıt da yoktu. Hiçbir arkadaş ya da müşteri Sonny ya da Avery'nin para sorunlarından bahsettiğini, borç istediğini ya da kumar, içki ya da uyuşturucu bağımlılığı olduğunu söylememişti. Kredi kartı geçmişleri incelendiğinde her ay kartlarının tamamını ödedikleri görülmüştür.

Belli ki borçla ilgili bir şeyleri vardı, çünkü sadece evlerinin tamamına sahip değillerdi, sadece bir arabaları vardı ve onun da tamamına sahiptiler.

Lillian anne ve babasına bir mazeret vermişti, hem de eksiksiz bir mazeret.

O akşam evdeydiler ve Lillian ters giden bir şey olmadığını hissetti. Annesi akşam yemeği için hamburger ve ev yapımı patates kızartması yapmıştı ve Lillian

yardım etmişti. Tatlı olarak dondurmalı karamelli çikolatalı kek vardı ve onları Sonny yapmıştı.

Daha sonra televizyon izlediler ve Lillian işe gitmeden önce ders çalışmak için uyanık kaldı. Annesi onu işe bıraktı. Koruyucu babası Lillian benzin istasyonundayken iki kez aramış ve eve gitmeden önce kırk beş dakika kadar yanında kalarak onu ziyaret etmişti.

Her zamanki gibi, Sonny kızını alıp eve getirmeye gittiğinde annesi kalkmış ve Lillian için kahvaltayı hazırlamıştı.

Kısa bir süre sonra her ikisi de soygunla ilgili sorgulanmak üzere gözaltına alındı.

Soygun gecesi Dietrich'ler bir partideydiler, altı buçukta gitmişler ve on iki kırk beşte dönmüşlerdi.

Lillian saat on bire çeyrek kala işe gitmek üzere ayrılmıştı ve Avery onu da götürdüğüne göre, benzin istasyonundaki bir dış kameraya yakalanan bırakma işlemi, Sonny ve Avery'nin Dietrich'lere yirmi dakikalık yolu gitmelerine, evlerini yağmalamalarına, mücevherleri almalarına, bir kasayı açıp içindekileri almalarına, beş tüfek ve dört tabanca almalarına ve alıntı bir Jeep ve bir Chevy Tahoe ile uzaklaşmalarına iki saatten az bir süre kalmıştı; Dietrich'ler dönmeden önce en azından birinin kendi aracını almak için geri dönmesi gerekiyordu.

Bu, örneğin bir kariyer suçlusu için imkansız bir suç değildi.

Para sıkıntısı çeken bir karı kocanın kasayı açmak da dahil olmak üzere yaptıkları her şey o kadar inceydi ki.

Sonny benzin istasyonunun içindeki güvenlik kamerasına yakalanmıştı, saat bir yirmi yedide gelmişti ve Lillian'ın açıkladığı gibi iki buçuğa kadar orada kalmıştı.

Harry güvenlik kamerası görüntülerini izlemiş ve koyu kumral saçlı, uzun boylu, yakışıklı bir adam görmüşü; kız arkadaşıyla sohbet ederken, istasyondan aldığı bir paket fıstığı yerken ve onları Fresca'yla kovalarken dünya umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

O videoyu izlemek Harry'nin midesini yaktı.

Bu adam çok çalışan, fiziksel olarak çalışan bir adamdı ve kızını o kadar çok seviyordu ki, onu güvende tutmak için elinden geleni yapmak istediği için sabahın birinde kalkıp onunla birlikte bir benzin istasyonunda takılıyordu.

Karısıyla birlikte kızını geride bırakmaya zorlandıklarında adamın aklını kaçırmış olması gerekirdi.

Ve Harry, kurşunlar beyinlerine girmeden önceki anlarda kafalarından neler geçtiğini düşünmesine bile izin vermiyordu.

Resim oluşuyordu ve Harry, Lillian'ı terk etmediklerini görüyordu çünkü birbirlerine sahip oldukları sürece hepsi iyiydi.

Onu terk ettiler çünkü tehlikenin peşinden geleceğini biliyorlardı ve evde daha güvendeydi.

Sonny ve Avery ile yapılan n görüşmeler, duvardaki yazıyı görüp kılarını kaldırmadan ya da cesetlerin gerçekten onlar olması halinde durumun ciddiyetinden etkilenmeden önce yapıldı ve onlar yine kılarını kaldırıp Lillian'ın söylediklerini harfiyen tekrarladılar.

Dern onu ne kadar yıpratmaya çalışırsa çalışsın, Lillian'ın her iki sorgusu da doğruydu. Hikayesinde en ufak bir sapma yoktu ya da ailesininkini doğruluyordu.

Bir nedenden ötürü Dern ve/veya Dietrich'ler onları hedef almıştı. Harry'nin bilmesi gereken şey... neden?

Avery'nin ilgisine karşılık vermemesini onların hayatlarıyla oynayarak cezalandırabileceğini mi düşündü?

Yoksa bu daha çirkin, daha karanlık, daha derin bir şey miydi?

Dietrich'lerle ilgili bir şey, ki onlar da bu işin içindeydi, çünkü hemen Sonny'yi suçladılar.

Soygunla ilgili zaman aşımı süresi çoktan dolmuş olabilir, ancak o sırada soruşturulmadığı dşnldğnde, sigorta dolandırıcılığı için zaman aşımı süresi dolmamıştı ve Dietrich'ler bu soygundan sonra büyük bir ek görmüşlerdi.

Ve cinayetin yasası yoktu.

Harry, onlar ofisinin açık kapısına gelmeden önce geldiklerini duymuştu, bu da Harry'nin faresine uzanıp ekranında daha önce açtığı başka bir pencereye tıklamasına neden oldu.

Ekranı kapatmadan önce banka bakiyesini hızla tekrar taradı. Sonra Jason ve Jesse Bohannan içeri girdi.

Onları aramıştı çünkü on altı yıldır işlenen ve somut bir şekilde ilerletemediği, şiddet ya da can kaybının yaşanmadığı bir suç, departmanının kaynaklarını iyi niyetle araştırmak için harcayabileceği bir şey değildi.

En azından bu cesetler tespit edilip Misted Pines'daki bir soygunla ilişkilendirilene kadar (ya da ilişkilendirilirse).

Ama kişisel kaynaklarını Jace ve Jesse'nin bunu araştırması için harcayabilirdi.

Harry'nin bildiği tek şey, her ne olacaksa, ona bir adım önde başlayacağından emin olduğuydu.

Görünüşe göre hayatının gölgesinde yaşadığı, parasını ipoteline, kamyonu için benzine, onu sağlıklı tutan yiyeceklere, üniformaları için kuru temizlemeye ve birkaç yılda bir yeni bir kot pantolon ve birkaç gömleğe harcadığı iyi oldu, çünkü iyi bir miktar biriktirmişti.

Cade Bohannan'ın oğulları henüz otuzlu yaşlarının başındaydı ama babalarının akıl hocaları olduğunu düşünürsek, hâlâ bu işin en iyileriydiler.

Ve çok pahalılar.

Onlar ikizdi ve Harry onları nasıl ayırt edeceğini uzun zaman önce öğrenmişti.

Jesse çok ukalaydı ve bunu bir onur rozeti gibi taşıyordu. Jason o kadar kendinden emindi ki rozetle uğraşmasına gerek yoktu. Bunun dışında birbirlerinin aynısıydılar.

Jesse uzun gövdesini Harry'nin masasının önündeki sandalyelerden katladıktan sonra, "Sen aradın," söylendi, Jace de aynısını yanındaki sandalyeye yaptı.

Onu.

Harry Dietrich dosyasını çevirip kapattı ve masasının üzerinden onlara doğru itti.

Jace öne eğildi ve onu aldı.

"Soygun. On altı yıl önce." diye başladı. "Dern'ün suçu bir çiftin üzerine yıkmaya çalıştığına dair açık kanıtlar var. Adamın kadına karşı bir ilgisi vardı, kadınınsa kocasına karşı. Dern bundan pek hoşlanmamış ve ona gücün kimde olduğunu göstermek istemiş olabilir."

Jace'in dudakları gerildi. Jesse'nin gözleri sertleşti.

Tüm Fret İlçesi gibi, ikizler de Dern'in yolsuzluğundan korunamamıştı.

"Hemen kaçtılar ve o zamandan beri kendilerinden haber alınamadı," diye devam etti Harry. "Ta ki Coeur D'Alene'deki polisler bir mezarda iki cesedin yanında buldukları bir silahın seri numarasını araştırana kadar. O silahın o soygunda çalındığı rapor edilmiş."

"Lanet olsun," diye mırıldandı Jason.

"Bunun Sonny ve Avery ile bir ilgisi var mı?" Jesse sordu ve Harry'nin sırtı dikleşti.

"Onları tanıyor muydun?"

Jesse, "Onların kızı Lillian'ın okulun en gözde kızı olduğunu biliyor musun?" dedi. "Biz oraya gitmeden önce mezun olmuş ama efsanesi devam etmiş."

Harry bunu görebiliyordu.

"Babam da Sonny'yi severdi," diye paylaştı Jace. "Babam kendi işini kendi gören bir adamdı ama arada bir evde yaptığı bir iş için fazladan bir adama ihtiyacı olduğunda Sonny'yi arardı. Uzun zaman önceydi, ona sormanız gerekirdi ama sanırım arada bir içkilerini paylaşırlardı."

Jesse, "Hayalet gibi babamın bir şeylerin ters gittiğini düşündüğünü biliyorum," diye ekledi.

Harry yapılacaklar listesine Cade'le konuşmak için bir çizik atmıştı ama bu zaten çok şey ifade ediyordu. Cade Bohannan en iyi suçlulardan biri olarak biliniyordu.

Tarihteki profilciler. Eğer Sonny'yi topraklarının yakınlarında bir yerde tutuyorsa, bu Sonny Rainier'in granit gibi sağlam olduğu anlamına geliyordu.

"Lillian'ı tanıyor musun?" Harry sordu.

Jesse sırttı.

Jason onu yakından izledi.

Harry bu tepkilere şaşırmadı. ekici bir kadındı. Aleti vardı.

Ve bu ikisi tek bir beyni paylaşıyordu, ama ikisi de bu organı insanların büyük çoğunluğundan çok daha fazla kullanıyordu. Zekiydiler, kurnazdılar ve eski polis, eski FBI profilcisi babalarının vesayeti ve Tanrı vergisi doğal yetenekleri sayesinde, neredeyse her durumu bir kitapta yazılmış gibi okuyorlardı.

Jesse sonunda, "*Tanıyorum*, tanıyorum, hayır," diye cevap verdi. "Onu etrafta gördüm, kesinlikle."

"Willie Z ile birlikte oldu ve herkesi şok etti. Sonra yarım nefes aldı ve Willie Z'yi vurdu, kimse bunu şaşırtıcı bulmadı," diye ekledi Jason.

Buna ihtiyacı yoktu, ama bu Lillian'ın hikayesini doğruluyordu.

Harry, "Eğer boşsan, sana Los Angeles'ta ihtiyacım var," dedi. "Lillian buraya taşınmadan önce orada yaşadıklarını söylüyor. Taşınmanın ani olduğunu, kazıkları akıp gittiklerini ve Misted Pines'taki evlerini nakit parayla satın aldıklarını söyledi. O zamanlar emlak çok daha ucuzdu ama o kadar da ucuz değildi. Los Angeles'tan neden ayrıldıklarını ve buraya, MP'ye yerleşecek kaynakları nasıl bulduklarını bilmek istiyorum."

Jason şaşırmış görünüyordu. "Sence onlar mı yaptı?"

"Bu beni, onları, Lillian'ı, onları önemseyen herkesi ne kadar üzse de, bence o çukurda onların kalıntıları bulundu ve sevgi dolu bir çifti sevgili kızlarından ayıran, hayatları vücutlarına isabet eden çok sayıda kurşunla sona eren bu piçleri bulduğumuzda her i'nin noktasının konmasını ve her t'nin üstünün çizilmesini istiyorum.

Aşk ilişkileri trajik bir şekilde sona ermişti ve kızları bu dünyada yalnız kalacaktı. Kimse onlara bok atmayı düşünmeden önce aklanmalarını istiyorum. Yani Los Angeles'ta işin bittiğinde seni Idaho'da istiyorum. Oraya ne zaman gideceğini söyle. Yerel halka benim ekibimde olduğunu söylerim."

"Bu vekâlet saçmalığı mı?" Jason sordu.

Harry, "Bu benim cebimden çıkacak," diye cevap verdi. Jason'ın kaşları havaya kalktı. Jesse'ninki düştü.

"Harry, biz ucuz değiliz," dedi Jesse sessizce. "Sana indirim yaparız, çünkü sen bir kardeşsin, ama zaman, benzin, belki uçak bileti, belki de dilleri gevşetmek için paradan bahsediyorsun-"

Harry onun sözünü kesti. "Sonny sabahın bir buçuğunda Lillian'ın çalıştığı benzin istasyonuna giderdi, sırf ona eşlik etmek ve güvende olduğundan emin olmak için."

Jesse çenesini kapattı ve bu kez Jason'ın gözleri sertleşti.

Harry, "Bu ikisinin Dietrich olayına karıştığına dair en ufak bir şüphesi olan varsa, bunun ortadan kaldırılmasını istiyorum," diye açıkladı. "Ve Lillian için cevaplar istiyorum. Ailesine ne olduğunu öğrenmek için on altı yıl bekledi. Bu yeterince uzun bir süre."

İkizler birbirlerine baktılar ve Harry aralarında bu tür bir şeyin ne anlama geldiğini öğrenmek için sol topunu verirdi, aynı anda Harry'ye dönüp baktılar ve arada sessizce, bir sonraki soruyu sorma görevinin Jason'a ait olduğu konusunda anlaşmış gibiydiler.

Sessiz, meraklı ve umutlu geldi.

"Onunla bir ilişkin mi var, dostum?" "Hayır," diye yanıtladı Harry.

"Dostum," dedi Jesse. "Onu buralarda gördüm. Sigara içiyor." "Bu dikkatimden kaçmadı," dedi Harry ona.

"Yani..." Jace sordu.

"Yarın DNA örneği vermeye gelecek, böylece o cesetlerin ailesine ait olup olmadığını anlayabileceğiz. Bir süredir oyunun dışındaydım, ama yine de ne zaman bir oyun oynayacağımdan emin değılim," diye yanıtladı Harry.

"Ama bir oyun yapmak istiyorsun?" Jesse itti.

Siktir et onu.

İyi arkadaşları vardı. Önemsiyorlardı.

Endişelenirlerdi. Ve baş belası olabiliyorlardı.

"Bu işi onun için çözelim, olur mu?" Harry rica etti.

Jason dosyayı kaldırmadan önce bu birkaç vuruşluk sessizlikle karşılandı.

"Bunu alabilir miyiz, yoksa burada okuyup burada mı bırakmalıyız?"

"Ben burada istiyorum, ama size kopyalarını çıkarırız," diye

yanıtladı Harry. Eşzamanlı gelen iki aynı baş sallaması aldı.

Sonra hepsi kalkıp fotokopi makinesine doğru gittiler.

Altı

Sen Velcome'sun

Harry

Harry park yerinden geçmek üzereydi ama asistanı Polly park yerinden kurtulması için verdiği emri görmezden gelmeye devam ettiğinden ve tabela

hala oradaydı ve istasyonun hemen önünde onun için bir yer ayırmıştı.

Sonra da o tabelanın indirilmesini o sabah yapılacaklar listesinin başına kazıdı.

Bunu yaptı çünkü bu ayrıcalığa sahip olmayı rahatsız edici buluyordu. Ofisi istasyonun ön tarafında, girişten ve resepsiyon bankosundan kısa bir yürüyüş mesafesinde olmasına rağmen, tüm yardımcıları ve personel arka tarafa park ediyordu.

Elbette, bu şekilde soyunma odaları, cephanelik, ekipman deposu, kayıt odası, banyolar, görüşme odası, sorgu odaları ve sevkiyatı içeren arka koridorlardan geçmek zorunda kalmadan içeri girip ofisine ulaşabilirdi.

Bununla birlikte, arka tarafa park etmek, aracını ön tarafta ayrılmış bir alana kaydırarak konumunu böyle göstermekten daha iyiydi.

O yeri Dern'den miras aldığından bahsetmiyorum bile. Bu da Harry'nin gitmesini istemesi için yeterliydi.

Yeniden düzenlediği yapılacaklar listesini düşününce, Polly'nin her sabah yaptığı şeyi yapmasından memnundu.

Onu ön kapıda karşıladı.

Her zamanki gibi, eline bir Aromacobana fincanı tutuşturdu. Tadına bakana kadar içinde ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmazdı, ama genellikle latte, bazen de chai olurdu. Tatlandırıcılarla karıştırıyordu çünkü, "Birinin hayatına *biraz* heyecan katması gerekiyor, Harry. Ve sen bunu bulana kadar, bu ben olacağım." (Harry'nin karısını kaybettiği için kafasını kaldırıp yaşayanlar diyarına dönmesini isteyenlerin sadece ikizler ve Doc olmadığını söylemek yanlış olmazdı).

Ağzını açtı ama adam ondan önce davrandı.

"Polly, ön taraftaki tabelanın hafta sonuna kadar indirilmesini istiyorum."

Ağzını kapattı ama sonra tekrar açtı ve "Kruvazörünü oraya park ettiğine emin misin?" diye sordu.

"Çünkü ben park etmezsem oraya başka kimse park etmez," diye karşılık verdi Harry. "Ve ben de böyle önemli bir yerin boşa gitmesine izin vermeyeceğim."

Büyük bir iç çekişle gözlerini devirdi. Kahvesinden bir yudum aldı.

Aromacobana'nın badem, vanilya, pirinç sütü ve tarçın içeren ünlü Meksikalısıydı.

Yedek kulübesine açılan yarım kapıya doğru ilerledi ve Polly ona seslendi.

"Lillian Rainier adında bir kadın ofisinizde."

Göğsünde bir şeyler sıkıştı ve Polly'ye döndü. Lillian geleceğini haber vermek için telefon etmemiştir.

Bu düşünce bir kıpırtı yarattı ve his hiç de hoş değildi.

"DNA örneği vermesi gerektiğini söyledi," diye devam etti Polly.

"Herkesin alabileceğini söyledi. Kimin talep ettiğini sordum. Senin istediğini söyledi."

Polly ona ilerledi, yaklaştı ve sözünü bitirdiğinde sesini alçalttı.

"Gözlerim var. Bir beynim var. Ve aşk romanları okuyorum. Bir numune istediniz, yanınıza bir kit alırdınız ya da evi bir blok ötede olduğu için bir tane almak için geri gelirdiniz. Onu tekrar görmek istediğinde, karakola gelmesini isterdin. Ben de onun senden kaçma çabalarına çomak soktum. Bir şey değil."

Bu onu becerdi, ama ona sarılmak istedi.

"Bu arada, Sonny ve Avery'yi tanıyordum," diye devam etti. "Leland beni hazırladığı fiyaskodan uzak tuttu. O dosyayı neden aldığınızı ve Lillian'ın DNA vermek için burada olduğunu bilmiyorum, ama size hiçbir şey söylemeyeceğim, onlar yapmadı. İmkânı yok. Sonny Rainier'in hayatında üç şeye ihtiyacı vardı, karısı, sevgilisi ve başını sokacak bir çatı. Avery'nin ise dört şeye ihtiyacı vardı: Erkeği, kızı, yemek pişirebileceği bir mutfak ve yetiştirebileceği bir bahçe. Sonny avlanmazdı. Silahı yoktu. Vücudunda şiddet içeren bir kemik olmadığını söyleyemezdi, çünkü biri iki kızından birine zarar verirse, cehennem ödenirdi. Avery gün ışığı ve gökkuşağı gibiydi, bir rüya gibi şarkı söylerdi ve onu sadece Leland'ın gözüne takıldığı zaman üzgün gördüm ve o da bunun peşini bırakmadı. Birini soyup kaçıktan sonra yüzlerinin burunlarını keserlerdi."

Normalde bir kuralı
vardı. Önce Polly'ye
sormak.

Leland'ın peşinde olduğu her şeyi biliyordu ve tıpkı onun gibi bundan nefret ediyordu. O ilçede ondan daha fazla insan tanıyordu ve bildiklerini kendine saklamıyordu. Harry'den bile daha ince ayarlanmış bir adalet duygusuna sahip olabilirdi ve bu da bir şey ifade ediyordu. O departmandaki en değerli varlıktı ve uzun zamandır da öyleydi.

Bunu ona neden sormadığını bilmiyordu. Belki de
Lillian'la henüz tanışmadığı içindi. "Seni
duymuşlar," dedi tekrar arkasını dönerken.
"Harry."
Geri döndü.

"Bu kız çok zor günler geçirmiş gibi görünüyor. Bu Idaho'da bulunan cesetlerle mi ilgili?" diye sordu.

"Öyle olmamasını umabiliriz," dedi sessizce.

Gözleri yaşlarla parladı ve "Lanet olsun" diye fısıldadı.

Harry onun omzunu sıvazladı, kahvesini kaldırıp, "Teşekkürler," diye mırıldandı ve sonra ofisine doğru yol aldı.

Lillian masasının önünde duruyordu. Kahverengi bir kot pantolon, siyah bir gömlek ve kot ceket giymişti; gündelik bir kıyafetti ama yine de gurur verici, şık ve bir arada görünmesini sağlıyordu.

Ve masasının arkasındaki sehpanın üzerinde duran Winnie'nin resmine bakıyordu.

Bunun acıtması için hazırlandı.

Ve sonra bunun ne anlama geldiğine karşı hazırlandı.

Hazırlıklı olmadığı şey, "Lillian" diye seslendiğinde kadının ona dönmesiydi.

Onu güzel mutfağında, güzel çiçekleriyle ve bir arkadaşını arayacağına dair verdiği sözle bırakmıştı. Kendini toparlamak için huysuzluğa geri çekilmişti.

Belli ki o gittikten sonra her şey dağıldı.

Polly haksız değildi. Çok zorlanmış görünüyordu. Gözleri şişmiş ve kan çanağına dönmüştü. Cildi solgundu. Duruşundan, dünyanın yükünü kot ceketinin ceplerinde taşıdığı anlaşılıyordu.

"Selam," diye selamladı.

Ona yakın durdu, istediği kadar yakın değildi, ama destek ve empati iletmek umuduyla bir tür samimiyet, hatta yakınlık etkileyecek kadar yakındı.

Bunu yaptığında, dün kokladığı kokuyu aldı; yasemin ve gülün taze yeşil notaları, bir miktar paçuli gibi miskli ve topraksı bir şeyle karışmıştı.

Başka bir deyişle, bir bahçe gibi kokuyordu ve onu çok az tanıyordu ama bunun onun için mükemmel olduğunu biliyordu.

"Anladığım kadarıyla zor bir gece geçirmişsiniz," dedi.

"O kadar iyi mi görünüyorum?" diye takıldı, yeşil gözlerinde hiç mizah yoktu. Adam bunu geçiştirdi ve "Arkadaş mı diyorsun?" diye sordu.

"Dört . İki geceyi burada geçirdi. Janie ve Kay."

"Güzel," diye mırıldandı.

O baktı etrafta, aniden kaçınmak onun Gözler,
Söylüyorum, "Muhtemelen meşgulsündür. Bunu halledelim mi?"

"Yapmalıyız. Yapacağız. O zaman seni Double D'ye götürüp besleyeceğim."

Bakışları onunkilere kaydı.

"Üzgün müsün?" diye sordu.

"Bu sabah bir şeyler yedin mi?" "Aç değilim."

"Dün gece yemek yedin mi?" Dudakları inceldi.

Bu hayır demekti.

"Seni kahvaltıya götürüyorum," diye duyurdu. "Şerif Moran-"

"Dün Harry olduğum konusunda anlaştığımızı sanıyordum," diye .

Hiçbir şey söylemedi ama en azından söyledikleri yanaklarına biraz renk kattı. "Sana bunu atlatmanı sağlayacağımı söylemiştim," diye hatırlattı ona. "Ve

Bunu atlatmanı sağlayacağım."

"Yine nazik davranıyorsun," diye uyardı, gözlerinde yaşlar parlıyordu.

"Alış buna," diye karşılık verdi.

Ve sonra, kadın daha fazla direnemedi elini tuttu, onu ofisinden dışarı çıkardı ve yardımcısı Wade'i çağırarak onu örneklerin alınacağı bir görüşme odasına götürürken yardım etmesini istedi.

YEDİ

Vanna bir sır biliyor mu?

Harry

İstasyondan yarım blok ötede Double D'ye doğru ilerlediklerinde bunun bir hata olduğunu anlamıştı.

Dern'ün düşüşünden çok önce Harry'nin popüler bir adam olduğu gözden kaçmamıştı.

Hoşlarına gitse de gitmese de insanların polise ihtiyacı vardı.

Güvenmediğiniz bir polis varsa, polise bağlanırdınız. Winnie'nin cenazesindeki katılımdan da anladı.

Çok sevilen biriydi ama o insanların çoğu onun için oradaydı.

Yıllar sonra Harry, Winnie öldüğünden beri böyle bir şey yapmamışken, güzel bir kadınla sokakta yürümenin, insanların kendi işiymiş gibi başkalarının işine küçük bir kasabada heyecan yaratacağını bilmeliydi.

Ve üzerlerinde, çoğu bunu saklamaya çalışmayan pek çok göz gördü ve hissetti.

Ama Lillian'ın yemek yemesi gerekiyordu, o yüzden geri dönemedi.

Ve bir parçası, tam olarak uyum sağlayamadığı bir parçası, yüzeye çıkmasına tam olarak izin vermediği bir parçası, ama hala orada olan bir parçası, buna alışmak zorunda kalacaklarını, bu yüzden şimdi başlayabileceklerini düşündü.

Lillian da dahil.

Yine de, Lillian'ı rahatlatmak için, lokantaya vardıklarında, onları ön pencerelerden kolayca görülemeyen yan taraftaki bir kabine götürdü.

Daha karşı karşıya oturmamışlardı ki garsonları Heidi yanlarına geldi.

Ağzını açtı, güneş gözlüklerini çıkardıktan sonra Lillian'a şöyle bir baktı, sonra Heidi'nin bakışları Harry'ye kaydı.

Harry kurnazca başını salladı.

Heidi'nin gözleri hüznle doldu, sonra gözlerini kapatıp Lillian'a döndü.

"Selam Lill," diye neşeye selamladı. "

zamankinden mi?" Ve işte oradaydı.

Lillian kendi hayatını yaşıyordu, Misted Pines'in bir parçasıydı, Double D'de kahvaltı etmeyi alışkanlık haline getirmişti ve Harry o kadar dışındaydı ki onu hiç fark etmemişti.

İsa.

Bunu Doc'la asla paylaşmayacaktı. Sonunu asla duymayacaktı.

"Sanırım sadece kahve istiyorum," diye emretti Lillian.

Harry onun için, "Tam bir kajulu granola krep yanında pastırma alacak," diye emretti.

Heidi dudaklarını birbirine bastırdı ama şimdi gözleri dans ediyordu. Lillian, "Harry, bunların hepsini yiyemem," diye itiraz etti.

Harry her gün spor yapıyor ve sağlıklı besleniyordu. Bunu yaptı çünkü işi bunu gerektiriyordu. Bunu yaptı çünkü şerif departmanını bir bütün olarak temsil ediyordu. Ve bunu yapıyordu çünkü kendini şişmiş, ağırlaşmış ya da tembel hissetmekten hoşlanmıyordu, ki bok yemek ona böyle hissettiriyordu.

Annesi onun Temel Reis olduğunu söylerdi; ıspanak ona süper güçler verirdi. Haklıydı da.

Yılın yedi günü savurganlık yapmasına izin verirdi: doğum günü, 4 Temmuz, Cadılar Bayramı (şekere karşı zaafı vardı), Şükran Günü, Noel, Yeni Yıl ve Anma Günü partisine davet edilirse (ki her zaman davet edilirdi).

Bu arada bir bira ya da içki içer, bir hamburgeri mideye indirir ya da bir bifteğe yumulurdu; kumpiri de yanında bir şey olmadan yiyemezdi, ama bunun dışında Harry temiz beslenirdi.

"Senin yemediğini ben bitiririm," dedi.

"Görüyorum ki bizimle alay etmek için rakibin ürününü getirmişsin," diyen Heidi, başını hâlâ elinde tuttuğu Aromacobana fincanına doğru eğdi.

İyi ki de öyle yapmış, çünkü bu Lillian'ın kısa bir kahkaha atmasına neden oldu. Heidi'ye "İki yudumum kaldı, bir yudum daha alacağım," dedi.

"Tamamdır," dedi Heidi ve uzaklaştı.

Lillian ona, "Senin için bazı şeylerim var," dedi ve dikkatini

On

u. Çantasından bir zarf çıkarıyordu.

Masanın üzerinden ona doğru kaydırıldı. "Anne ve babamın resimleri.

Sadece

Bir nedenle ihtiyacınız olursa diye." Tereddüt etti, dudaklarını birbirine doladı.

"Onları... geri isteyeceğim."

Zarfı aldı ve dikkatlice göğüs cebine soktu, "Merak etme tatlım. Onları geri alacağından emin olacağım."

Masanın üzerinden atlayıp zarfı geri alacakmış gibi adamın cebine baktı.

Harry de bunu onunla birlikte hissetmişti. Sevdiği birinden geriye sadece resimler ve eşyalar kaldığında bunların ne kadar değerli olduğunu biliyordu.

Her ne kadar adamın gözlerinin içine bakmadan, "Dişçileriyle de konuştum. Şey, gerçek dişçileriyle değil. Emekli oldu. Ama muayenehane orada. Kayıtlarının hâlâ ellerinde olabileceğini düşünüyorlar. Yani, yok. Ofiste değil. Ama bir depoda olabilirler ve bakması için birini göndereceklerini söylediler. Onlara izin verdim.

Eğer ellerinde varsa onları merkeze gönderin. Bunu gerçekten yapmam gerekiyor muydu bilmiyorum ama ben sadece... Bilmiyorum..."

"Bir şeyler yapma ihtiyacı hissettim," diye onun yerine tamamladı.

"Evet," diye mırıldandı. Gözle görülür bir nefes aldı ve "Bu işleri hızlandıracak mı?" diye sordu.

"Idaho'da DNA tanımlama süresini çok kısaltan Rapid DNA'nın olup olmamasına bağlı. Gerçi genelde dışı kimliği daha hızlı çıkar. Sadece bunca zamandan sonra beklemiyordum-"

Onun sözünü kesti. "Anladım."

Harry sessizce, "Diş hekimleri kayıtları genellikle hastanın son ziyaretinden sonra sadece altı yıl saklar," dedi. "Eğer onları bulabilirlerse, bu işi önemli ölçüde hızlandırabiliriz."

"Harika," cevap verdi, ancak kesinlikle harika olduğunu düşünmüyordu.

Heidi kahveleriyle geldi, onları bıraktı ve tekrar uzaklaştı.

"Aksi takdirde, orada nasıl dayanıyorsun?" diye sordu.

"Sormak zorunda mısın?" diye gözlerini onunkilerden kaçırarak işaret etti. "Üzerlerine salatalık koydum, salatalık işe yaramayınca yeşil çay poşetleri ve son olarak da soğuk bir bez. Ve hâlâ toz fırtınasında gözlerim açık koşmuşum gibi görünüyorum."

"Ağlamak iyileştiricidir," dedi.

"Şimdiye kadar iyileşmiş olmalıydım," diye mırıldanarak kremaya uzandı ve bardağına biraz damlattı. Sonra fincanı masanın üzerinden ona doğru kaydırıp ve "Ama değilim" diye bitirdi.

Harry'nin Winnie'yi kaybederken, ölüm haberlerini verirken, tanıdığı insanların ve tanımadığı kurbanların cenazelerine katılırken öğrendiği tek şey, kimsenin bunu daha iyi hale getirecek bir şey söyleyemeyeceğiydi.

Hiçbir şey.

Keder içinde sıkışıp kaldığınızda, size en ufak bir yardımı dokunan tek şey insanların sizi düşündüğünü ve umursadıklarını bilmektir.

Ve o da bunu yapıyordu.

Ama siktir et, daha fazlasını yapabilmeyi diledi.

"Gerçi biliyorsun, onlar birlikteydi," dedi usulca, kahvesini karıştırırken. "Eğer onlarsa, bu birlikte öldükleri, birlikte gömüldükleri ve o zamandan beri birlikte dinlendikleri anlamına gelir. Ve böyle olmasını isterlerdi."

Fincanını kaldırdı, bir yudum aldı, bıraktı ve sonunda ona doğrudan bakışlarını yöneltti ve orada derinlere gömülmüş kederin derinliklerini görmek kesinlikle içini parçaladı.

"Çok yardımcı olmuyor ama biraz yardımcı oluyor," diye sözlerini tamamladı. "Bu iyi," diye mırıldandı, kendi kahvesini yudumlarken.

"Ayrıca, eğer onlarsa, neden iletişime geçmediklerini bilmek. Sadece..."-omuz silkti-"*bilmek*. İnsanların kapanış hakkında konuştuklarını duyarsınız. Gerçek suç programlarını izliyorsunuz ve kurbanların aileleri ve arkadaşları cevaplar almaktan ve bunun nasıl yardımcı olduğundan bahsediyorlar. Ve şimdi diyebilirim ki sanırım işe yarıyor. Yani, henüz bilmiyoruz, emin değiliz. Ama ben sadece... Ben sadece..."- boğazını temizledi

-"Yardım edemem ama daha iyi hissedeceğimi düşünüyorum çünkü nerede olduklarını biliyorum ve onları geri alacağım. İstedğim gibi değil ama yanımda olacaklar."

"Bu çok mantıklı," dedi Harry. "Ve eğer onlarsa, elimizden geldiğince çabuk onları geri getireceğiz."

Burun delikleri gibi dudağı da titredi ama nefesini içine çekti ve ona kilitlendi.

Harry onları bu işin dışında tutmaya karar verdi. "Bugün işten izin aldın mı?"

Sanki bu sürpriz bir soruymuş gibi başını iki yana salladı, sonra da "Hayır. Saatlerimi kendim belirliyorum." "Ne iş yapıyorsun?"

"Bir emlak yönetim şirketim var." Dudakları hafifçe yukarı kalktı. "Bu kulağa havalı geliyor. Havalı değil. Ofisim falan yok. Ama hafta sonu tatili olan on dört kişinin mülküne bakıyorum.

ya da MP ve çevresindeki tatil yerlerinde. am iğnelerini tırmıklıyorum, aletlerin, fırının ve su ısıtıcısının çalıştığından, çatının akmadığından ve kemirgenlerin girmediğinden emin oluyorum. Onları kış için kapatıyorum ama düzenli olarak dışarı çıkıp her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için etrafa bakıyorum. Ve geldiklerinde içeri girip onları toparlıyorum, kaloriferi yakıyorum, yiyeceklerle dolduruyorum." Ona biraz daha büyük bir gülümseme verdi. "Pencereleri, tuvaletleri ya da çit makaslarını temizlemiyorum. Eğer tam bir temizlik istiyorlarsa, arkadaşım Kay'in temizlik işiyle çalışıyorum ve Jenna'nın kocası da peyzaj işleriyle uğraşıyor, yani böyle bir şey varsa Trey'e yaptırıyorum. Ama elektrik süpürgesi kullanırım, toz alırım ve tezgahları silerim."

Kahvesinden bir yudum daha aldı ve Harry onun konuya ısınmasından ve konuşmaya devam etmesinden çok memnun oldu.

"Evimin arka duvarını patlatmak ve kendime gömme dolaplı ve başka bir banyolu uygun bir ana yatak odası ve diğer tarafta bir TV odası veya belki büyük bir çamur odası vermek için can atıyorum, bu yüzden bazı Vrbo ve Airbnb mülkleri aldım."

Yüzünü buruşturdu ve devam etti.

"İnsanların başkalarının mallarına hiç beklemediğim bir saygısızlıkla davrandıklarını çok çabuk anladım. Bunların sahipleri de son derece cimri. Kay ayrıca temizlik işlerini, özellikle de insanların geride bıraktıkları pislik için ödemek istedikleri ücret karşılığında kabul etmiyordu. Çoğu ilçedeki her temizlik hizmetinden geçtiği için, Kay sonunda işlerin bir kısmını onların düşündüğü fiyattan değil, kendi fiyatından aldı. Ama her zaman gürültü yapan ya da aptalca şeyler yapan insanlar, sinirlenen komşular ve tamir edilmesi gereken eşyaları kıran kiracılar hakkında telefonlar alıyordum. Bu bir güçlüktü, bu yüzden o mülkleri bıraktım."

Harry, Vrbo ve Airbnb kiracıları hakkında her şeyi biliyordu ve haksız da sayılmazdı. Bu mülkleri kiralayan bazı gerçek pislikler vardı, sanki ayda kimsenin kullanmayacağı bir ev kiralamış gibi davranıyorlardı.

Birilerinin sahip olduğu ve önemsediği bir şey ve onların saçmalıklarına katlanmak zorunda kalan komşular.

"Büyük yatak odanı senden önce mi aldın?" Harry sordu.

Lillian başını salladı. "Hayır. Şunu da söyleyeyim, diplomamı almayı başaramadım ama editörlük ve redaktörlük üzerine bir kurs aldım. Mülk yönetimi işi tam olarak kesmiyordu, bu yüzden boşluğu dolduracak bir şey bulmam gerekiyordu. Bazı müşterilerim vardı, bağımsız yazarlar. Kiralık yazlıkları kaybettikten sonra birkaç yazar daha aldım. Belki bir yıl daha para biriktireceğim, o zaman bu projeyi tamamlamak için yeterli param olacak."

Ailesi gibi o da para biriktiriyor, sonra da parası olduğunda atılım yapıyordu.

Yaşamak için akıllıca bir yoldu.

Ve tüm bunları öğrenmek Harry'ye onu neden fark etmemiş olabileceğine dair bazı nedenler verdi, çünkü işinin bir kısmı ilçenin dört bir yanına dağılmıştı ve hepsi de çok yalınzdı.

Bu konuşma çizgisinde ilerledikleri görülünce, konuşmayı değıştirdi.

"Dün Rita Zowkower'ı görmeye gittim."

Gözleri büyüdü. "Gerçekten mi?"

"Bu bir sorun mu?" diye sordu.

Bunu düşünürken bakışları belirsizleşti.

"Tanrım... kaç yıldır Rita'yla doğrudan konuşmadım, bilmiyorum." Kadının dikkati yeniden ona odaklandı. "Yıllar önce beni telefonundan engelledi."

"Aktif olarak Willie'yi arıyoruz, Lillian, bu yüzden o ailenin sana sorun çıkarıp çıkarmadığını tekrar soracağım."

"Rita o çocukları bir general gibi yönetiyor," diye ona bildiğı bir şeyi söyledi. "Ama ben onun için bir tehdit değilim ve onun gözünde önemi olmayan insanlara ayıracak zamanı yok. Willie'yi kovduğum an, önemsiz biri olmaktan çıktım. Bununla birlikte, Willie benimleyken de pek önemli değildim."

Heidi tekrar geldi ve Lillian'ın krepleriyle bir tabak pastırmayı önüne koydu.

Lillian aç olmadığına dair itirazlarına aldırmadan şurubu ve bıçağını kaptığı gibi daldı.

Harry, "Buna cevap vermek zorunda değilsin, beni ilgilendirmez ama Willie'yle pek uyumlu görünmüyorsunuz," dedi.

Aynı anda hem tereyağı sürüp hem de şurup döken Lillian, rahatça pes etti.

"Halfway'de Molly ile bir şeyler içiyordum." Dikkatini kreplerinden ayırdı ve ona küçük bir gülümseme verdi. "Ve evet şerif, reşit değildim."

"Sanırım bu konudaki zaman aşımı süresi de doldu," diye şaka yaptı ve yüzündeki gülümsemeden son derece memnun oldu; Tanrı şahidiydi ki, hiç bu kadar güzel bir gülümseme görmemişti.

Lillian ona bunu söyledikten sonra yemeğine geri döndü. "Onunla gerçekten bir şey yapmak istemiyordum çünkü tamam, yakışıklıydı ama benimle sohbet etmeye başladı ve bir şeyler peşinde olduğu belliydi. Ben de konuyu kapattım. Bir şekilde numaramı aldı ve ertesi gün beni kahve içmeye davet etmek için aradı. Neden olduğunu bilmiyorum. Çok çekiciydi ve ben de annemle babamın yokluğundan korkuyordum, kendimi yalnız hissediyordum ve sanırım bu beni aptal yapıyordu. Ben de gittim. Daha kahvemizin yarısını bile bitirmeden, ertesi gece beni yemeğe davet etti. Bunda tatlı bir şey vardı, benimle vakit geçirmekten hoşlandığı, daha fazlasını istediği o kadar belliydi ki."

Harry hayatında Willie Zowkower'ın ona bir şey öğreteceğini hiç düşünmemişti ama bunu bir kenara not etti.

Kreplerini çatalladı, bir ısırık aldı ve yuttuktan sonra ona bakarak, "Sanırım bana biraz ailemi hatırlattı. Benimle birlikte olmak için ne kadar hevesliydi. Çabucak aşık oldum, onların bulduğu şeyin benim bulduğum şey olduğuna ikna oldum."

"Tatlım," diye mırıldandı sempatik bir şekilde.

"Onu sevdim, Harry," diye cevap verdi sessizce. "Yani, gerçektir. Ama annemle babamın sahip olduğu şeyi istiyordum ve bu o değildi. Willie'nin ailesinin sürekli hayatımızda olmasından bahsetmiyorum bile. Her saat kapımızı çalıyorlardı. Onu her zaman bana hiç anlatmadığı işlere bulaştırmaya çalışıyorlardı ama sabahın ikisinde kapı çalındığında bunun doğru olmadığını bilirdim. O sadece,"-bir elini bir tarafa, çatalını diğer tarafa çevirdi -"Hayır diyemedim."

Bir ısıruk daha aldı, çatalını bıraktı, bir parça domuz pastırması aldı, çiğnedi ve ona döndü.

"Rita'nın ailesinde belli bir hiyerarşi vardı ve benden kendi verdiği rolü üstlenmemi, yani Willie'nin istediğini yapmasına izin vermemi, kardeşlerine ve babasına destek olmamı ve sadece masaya yemek pişirip oğlunu yatakta tatmin etmemi bekliyordu."

Vay anasını.

"Tanrım, o kadar açık mı konuşuyordu?" Harry sordu.

"Tamamen," diye yanıtladı Lillian. "Ailemin sahip olduğu şey bu değildi ve Willie beni savunamayacak ya da sınırlar koyamayacak kadar zayıftı. Sonunda bundan bıktım ve onu evden kovdum."

Harry bir parça domuz pastırması kaptı ve bunu yaptığında bir gülümseme daha aldı.

Sonra tekrar konuşmaya başladı. "Bu konuda beni üzen şey, o ailede Willie'nin dışlanan adam olmasıydı. Uyumsuz olduğunu bildiği için onun adına üzüldüm. Bazen kendi evim olduğu ve kaçabileceğini düşündüğü için mi bana bu kadar çabuk aşık olduğunu merak ediyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, Rita'nın onu kaçırmaya zorlamasına neden olacak büyük bir şey yapmış olması beni şaşırtmazdı, bunu sadece tüm baskılardan kaçmak için bir bahane olarak yapıyordu."

Harry, Willie'nin kara koyun olduğunu fark ettiğini söyleyemezdi ama onunla hiç evlenmemişti.

Söyleyebileceği tek şey, Zowkower'lardan hiçbirinin, bir sürü tanıgın olduğu bir adamı becermek kadar yüzsüzce bir şey yapmadığı, şehirden hızla uzaklaşmasını ve dışarıda kalmasını gerektirmediğiydi.

Yani Lillian'ın söyledikleri kesinlikle doğrudu.

Bu düşünceyle göz ucuyla bir hareket gördü, o tarafa baktı ve MP'nin sevimli ama huysuz ve suçlu (ne yazık ki resmi olarak olmasa da) meraklı delisi Kimmy'nin onlara doğru geldiğini fark etti.

Ona bir bakış attı.

O da karşılık verdi.

Sonra bakışları, Harry'nin dikkatini neyin çektiğini görmek için omzunun üzerinden bakan Lillian'a döndü.

Kimmy, Lillian'a ve şişmiş gözlerine bir kez baktı, durdu, döndü ve hemen dışarı çıktı.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı Lillian ve Harry ona baktığında güzel yüzünün hayretle dolduğunu gördü. "Kimmy'nin işimize burnunu sokmasını engellemenin bir yolunu bulduk. Tek yapmam gereken işaret verdiğinde ağlamayı öğrenmek."

Adam usulca güldü ve o da ona . Sonra kaşlarını çattı ama belli ki sahteydi.

Bunu "" demeden önce yaptı.

Neredeyse kahkaha atacaktı ama onun yerine "Neden?" sordu.

Çatalıyla tabağını işaret etti. "Çünkü acıkmıştım." "Yanılmayı sevmiyor musun?" diye alay etti.

Kazanılan kaş çatma sahte değildi.

"Aç olduğumu neden bildiğini anlamadım."

Kadının onun işi hakkında mı konuştuğundan, yoksa ölen karısı nedeniyle yas tutma anlayışından mı bahsettiğinden emin değildi.

Ona dedi ki. "MP küçüktür, Fret County'de daha büyük bir şey yoktur, ama siz de payınıza düşen pisliği görüyorsunuz, değil mi şerif?"

"Eminim, tatlım."

Burnunu kıvırdı.

Son derece sevimliydi.

Masanın üzerinden ona doğru eğildi. "Bir sır öğrenmek ister misin?" Kadın başını salladı.

"Bu beni deli gibi gösterecek." "Sock it to me," diye davet etti.

"Dünya üzerinde yapmak isteyeceğim başka bir iş yok." Bir an için yüzü dondu.

Sonra yumuşadı, ürkütücü yeşil gözleri ısındı ve "Küçük banyomun zemininde" diye fısıldadı.

"Ne?"

"Hiçbir şey, Harry. Sadece... bunu görüyorum çünkü bu işte gerçekten iyisin." Tanrım, bu neden bu kadar harika hissettiriyordu?

"Teşekkürler, tatlım."

Pembe Lillian'ın yanaklarına vurdu ve kreplerine geri döndü.

Harry ona izin verdi.

Ve kahvesini yudumlarken onun onları yiyip bitirmesini izledi.

Mantı

Lillian

Ertesi akşam, yani Yakışıklı Harry Moran ile Double D'de kahvaltı yaptığım günün ertesi akşamı, her şeye rağmen keyif aldığım bir akşamdı.

Tüm bunlar olurken (ki bu bir) Ronetta mutfağında oyalanırken ben sırtımı koltuğumun koluna yaslamış, dizüstü bilgisayarım yatıyordum.

Ronetta yan komşumdu ve taşındığımızdan beri de öyleydi. Misted'e geldiğimizde ergenlik çağında olan iki çocuğu vardı.

Pines, ikisi de o zamandan beri taşındı. Kızı artık Los Angeles'ta yüksek mevkide bir oyuncu yönetmeniydi. Oğlu Sonoma County'de bir şarap üreticisiydi ve önemli biriydi. Şarapları her zaman ödüller kazanıyordu.

Bir zamanlar Sherise ve Shane bebek bakıcımdı. Ve

Shane benim ilk aşkımdı.

Ronetta'nın emekli olmayı reddeden bir de kocası vardı, George, çünkü o da karısına çok benziyordu. Yapacak çok şeyi olan yoğun bir programı olmasaydı bu onun için işkence olurdu.

Sherise ve Shane'in kendi odaları, George'un bir erkek mağarası ve Ronnie'nin de bir güneş odası olsun diye yıllar önce yaptıkları gibi, evimin arka tarafını genişletme ve ekleme yapma fikrini bana onlar vermişti.

ay içtiği, kuşları izlediği, kitap okuduğu ve telefonda kız arkadaşlarıyla dedikodu yaptığı yer.

Ronetta'nın benim rol modellerimi oluşturan bütünü'n bir yarısı olduğunu belirtmek önemliydi.

Annem (ve babam ve George) gibi o da her zaman meşguldü. Bu onun kişiliğiydi.

Annem sadece baktığı çocuklarla, yetiştirdiği bahçeyle, evi düzenli tutmakla ve ailesine bakmakla ilgilenirdi. Neredeyse her gün kolay olduğu için elbise giyerdi ve ensesinde bir at kuyruğu olurdu çünkü o da kolaydı (gerçi o "doğal bir kadındı" (ve şarkıyı söylemeden hemen önce, yani babam onu kollarına alıp yavaşça dans etmeden hemen önce kendine böyle derdi), bu yüzden nadiren makyaj yapardı).

Ronetta'nın da güzel bir bahçesi vardı, ama yemek pişirmek onun işiydi.

Ve her zaman çıktı. Onu saçı ve makyajı kusursuz, kıyafeti tam kıvamında, ayakkabıları, çantası ve aksesuarları film yıldızları gibi uyumlu olmadan gördüğümü hiç sanmıyorum.

Aynı zamanda öğrenebilmeniz için dikkatinizi verdiğiniz bir kadındı, çünkü o her zaman doğru olanı yapardı.

Sinemaya, belediye meclisi toplantısına, ifti pazarına ya da şık bir doğum günü partisine giderken ne giyeceğini biliyordu. Çocuklarının öğretmenlerine alınacak mükemmel hediye yi ya da yemekli toplantıya getirilecek mükemmel yemeği bilirdi. Ve sanki bu konunun kitabını yazmış gibi eğlenen bir kadındı. Sadece doğru miktarda vay canına faktörüne sahip doğru iek düzenlemeleri, ne daha fazlası ne daha azı. Sadece yaratıcı, benzersiz ve lezzetli olan doğru ordövrler. Peetelerin zarif görünmesini sağlayan ve fazladan çaba harcadığını gösterecek kadar sizi önemseydiğini anlatan doğru katlama. Yaban turpu sosuyla mükemmel bir şekilde dilimlenmiş, kızarmış pirzolaya sahip olmak için iyi para ödeyeceğiniz

Tarif.

Stil ve görgü kuralları kitapları yazabilir ya da kendi dergisini yaratabilirdi. Örgülü saçlı, minyon, siyahi bir kadının bedenindeki Martha Stewart'tı (Martha'ya gölge düşürmek gibi olmasın, kadın bir imparatorluk kurdu ve daha da destansı bir geri dönüş başlatmak için destansı bir yıkımdan kurtuldu) ancak Ronetta çok daha az otoriter ve çok daha tatlıydı.

Ona bayılırdım.

Onun için her gün makyaj yapıyorum, çam iğnelerini tırmıklıyor olsam bile.

Markete giderken güzel kıyafetler giyyordum, çünkü onun da aynısını yapmasını çok takdir ediyordum.

Kendine bakmaya değer olduğunu bilen, kadın olmanın her yönünden zevk alan ve kimsenin bu konuda ne düşündüğünü umursamayan bir kadındı.

Annem ve babam gittiğinden beri, o benim mihenk taşım oldu.

Annemle arası çok iyiydi. Ama o zamanki yaşımdan mı, yoksa sadece bir anne olmasından mı bilinmez, onlar kaybolduktan sonra ve hiçbir şey duymadığımızda, benim için bu role girdi ve neler olduğu konusunda ne kadar endişeli veya korkmuş olduğunu asla göstermedi.

Kirli polislerin elinde insanların başına neler gelebileceği konusunda maalesef pek de benzersiz olmayan bir bakış açısına sahip olduğu söylenebilir.

Ve şimdi.

Artık Idaho'da neler olabileceğini biliyordu.

Şimdi mutfağımdaydı, önümüzdeki hafta boyunca yiyeceğim ruh yemeğini hazırlıyordu ve annemle babam buradayken bile yaptığı şeyi yapıyordu.

Bana göz kulak ol.

Ronetta mutfağımdayken konsantre olamadığım bir şey olan bir kitabı düzeltiyor olmam gerekiyordu, ama numara yapıyordum çünkü o benimle ilgilenirken benim de bir şeylerle uğraşmamı istiyordu.

Ama bir süredir numara yaptığım için, bırakmamın onun için sorun olmayacağına karar verdim.

Ben de omzumun üzerinden baktım ve "George akşam yemeğine geliyor mu?" diye sordum.

Ocaktaki tavuğun içine koymak için köfte olacağını hissettiğim şeyi karıştırmayı bıraktı, süslü kaplumbağa kabuğu kordonlu iWatch'una baktı ve "Yaklaşık yirmi dakika içinde burada olacak" dedi.

George babamla da sıkı fıkıydı. O da bir babaydı ve bana da bakıyordu, ama ciddi dostlardı ve onlar ortadan kaybolup bir daha dönmediklerinde endişesini, sonra korkusunu ve nihayet üzüntüsünü saklamakta o kadar iyi değildi.

Şimdi George için endişeleniyordum, haberlerin ne düşünüyordum.

Ronetta için de endişeleniyordum.

Hepimizin özenle yapıştırdığı yara bandı, yapışkan olma umudunu yitiriyordu ve hepimiz bunun farkındaydık.

Dizüstü bilgisayarımı bir kenara bıraktım, ayağa kalktım ve mutfığa doğru yürüdüm. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" Teklif ettim.

"tamamladın mı?" diye sordu. Tamam, belki

Ronetta biraz otoriter olabilirdi.

Yapmamıştım ama "Neredeyse. Sonra bitiririm."

Bu kabul edilebilir görünüyordu, biliyordum çünkü tencereye döndü, kaynayan et suyuna köfte atmaya başladı ve "Şarabı açabilirsin" dedi.

Getirdiği şişeyi almak için buzdolabına gittim.

Şarap açacağımı kaptım ve "Size bir soru sorabilir miyim?" diye sorduğumda devam ediyordum.

Kaşık havada, diğer elinde hamur tatlısı kasesi, bana döndü ve "Evet. Tüm bu olanlara rağmen yakışıklı şerifimizi arayıp sinemaya gitmek isteyip istemediğini sorman iyi bir fikir." dedi.

Boğazım düğümlendi ve gözlerimin yuvalarından fırladığını hissettim.

Büyük tencereye dönerek, "Annenle baban hakkında kesin olan bir şey var, hangi haberi alırsak alalım, onlar varken yaşadılar

her gün önemliymiş gibi yaşarlardı. Anneniz şarkı söylemek isterse söylerdi. Baban kızlarını yürüyüşe çıkarmak isterse, müşterisine ertesi gün çitlerini tamir edeceğini söyler ve kızlarını yürüyüşe çıkarırdı." Tekrar döndü ve elindeki hamur bulaşmış tahta kaşığı bana doğrulttu. "Bundan ders almalısın, kızım."

"Emin değilim Harry-" diye başladım. Ancak bu kadarını söyleyebildim.

"Kes şunu," diye emretti. "İşe alındığından beri o çocukla yakından ilgileniyorum. Diğerleri gibi değildi. İtiraf etmeliyim ki, Harry Moran'ın sadece işini önemseyerek ve doğru yaparak Dern'ün derisinin ne kadar altına girdiğini görmek beni çok eğlendirdi. George ve ben şeriflik koltuğunu kazandığını duyduğumuzda bir şişe şampanya açtık ve Dern hapse girmekle meşgul olduğu için adam rakipsiz aday oldu. Yine de o şişenin suyunu çektik."

"Ronetta-"

Benim üzerimden konuştu.

"Bildiğim kadarıyla, kötü haberi verdikten sonra güzel bir kızı asla kahvaltıya götürmezdi."

Evet, tüm kasaba bu konuda çalkalanıyordu. Kay, Molly, Janie ve Jenna'dan Yakışıklı Harry Moran'la Double D'ye gitmemle ilgili çok sayıda mesaj aldım.

"Şimdi zamanı olduğunu sanmıyorum-"

"Saat kaç o zaman?" diye meydan okudu tam ön kapı açılırken. Sanırım George erken gelmişti.

Kapıya doğru baktım ve beni gördüğünde yakışıklı yüzünün aydınlanmasını, dolgun dudaklarının gülümsemeye başlamasını izledim, sonra karısına döndü, gülümsemesi kayboldu ve kaşları V şeklini aldı.

"Kadın, bana kızımıza bir ders vermediğini söyle," diyerek kapıyı arkasından kapattı.

Ronetta tencereye döndü. "Bunu senden duymak istemiyorum."

George karısının arkasından, "Dün gece bu konuyu açtığında benden duymak istemedin," dedi. Sonra da bana, "Hayatım, Şerif Moran'a acele etme. Çocuk aptal değil. İyi bir şey olduğunu bilir. Sen hazır olana kadar bekleyecektir."

Sanki Harry ile aramızda bir şeyler olduğunu düşünüyorlardı.

Tamam, başka bir evrende, ailemle ilgili olarak başka bir travma yaşamamanın eşiğinde değilken, bunu hissettiğim bir bölgeye girebilirdim.

Ama Harry'nin karısı yıllar önce ölmüştü ve o çok güzeldi. İsteddiği her kadına sahip olabilirdi. Sadece hiç (hiç) bir kadını olmamıştı. Karısından sonra.

Eğer onaylanmış bir bekar (ya da onun durumunda bekar bir dul) varsa, o da Harry'dir.

"O sadece bu kimlik belirleme sürecinden geçerken bana göz kulak oluyor," diye itiraz ettim.

George'un kaşları saç çizgisine çarptı. Ronetta tekrar bana döndü ve onunki de aynı şeyi yaptı.

"Ciddiyim," diye sözümü noktaladım.

Ronetta, içinde hamur tatlısı kalıntısı olan kâseyi lavaboya dökerek, "*Bütün* bebeklerimle yapamam. Sherise bir erkek aramak için *çok meşgul*. Oradaki cihaz yüz elli yaşına kadar çalışacak değil ya. Bana torun vermek istiyorsa *harekete geçmeli*. Shane'in yüzü çoğu zaman şarap fıçısının içinde, öyle olmadığı zamanlarda da Sonoma'ya taşınmamız dışında ikimizle de *hiçbir* şey konuşmayı reddediyor ki bu da olmayacak."

"Adil olmak gerekirse, Ronnie," diye araya girdim, "iki seri katilimiz oldu, ünlü yazar aşkını ve karısını vurduktan sonra bir ahırda yakan dengesiz bir hayranımız, bir değil, iki değil, üç değil, *dört* yerel çifti içeren ve dünya çapında patlayan ciddi bir seks skandalı ve erkeklerin girmesine izin verilmeyen bir cadılar meclisi kurup bir konut sitesini ele geçiren bir grup kadın

üyeleri Elsa Cohen'in Netflix'teki programında bir röportajda yer aldı. Shane, anne ve babasının tüm bu karmaşanın tam ortasında olmasından endişe edecek kadar deli değil."

Ronetta, "Bütün bunlar olduğundan beri ortalık sakinleşti," diye burnunu çekti.

Muhtemelen benim ailem ve onun sevgili arkadaşları olan iki cesedin kimliğinin belirlenmesini beklediğimiz için ona bunu hatırlatacak cesareti kendimde bulamadım.

Ama yine de ona geldiğinde gördüm.

George'un titreşimindeki değişikliği hissettim ama ben daha yakındım. Bu yüzden ona ilk ben ulaştım.

Onu kollarıma çektim.

"Ben iyiyim, ben iyiyim," diye mırıldandı, tutuşuma direniyordu.

"Kes şunu, sen değilsin, ben değilim. Ama ben artık büyük bir kızım Ronnie, artık dünyayı benim için uzak tutmak zorunda değilsin. Bununla başa çıkabilirim." Kollarımı onun boynundan çektim ve ellerimle sevgili yüzünü çerçeveledim. "Başa çıkabilirim çünkü bana nasıl yapılacağını *sen* öğrettin."

İşte oldu.

Yüzü çökmeye başladı, onu tekrar kollarıma çektim, daha da yaklaştı ve vücudunun bir hıçkırıkla sarsıldığını hissettim.

George yaklaştı, onu nazikçe benden alıp kendi kollarına çekti ve mırıldandı: "Aptallara dikkat et, hayatım."

Başımı salladım ve dediğini yaptım.

Onlara yer verdim ve şimdi ben mutfağında oyalanırken, neşe, sevgi, mizah, cesaretlendirme ve hak edildiğinde hayal kırıklığı içermeyen duyguları gösterme konusunda büyük olmayan Ronetta kendini toplarken meşgul bir iş arıyordum.

"Gidip yüzümü düzelteyim" diye fısıldadığını duyduğumda durumu kontrol altına aldığını anladım.

"Bunu sen yap, aşkım," fısıldadı George.

Elimde birkaç bardakla ona doğru yürüdüğümde şarapla işimi bitiriyordu.
"Eğer onlarsa, bilmemiz iyi oldu," dedim usulca.

"Haklısın bebek," diye mırıldandı asık suratla, benden bir bardak aldı ve doldurmaya başladı.

Ronetta'ya daha önce soracağım şeyi sordum.

"Büyükanneyle büyükbabama söylemedim."

Başını iki yana salladı. "Yapmamakta haklısın. Haberleri verelim. Onları bu korkunç durumdan kurtaralım..." Sözlerini bitirmeden önce ağzı gerildi, "Bekliyorum."

Gözyaşlarımla geri geldiğini ben de hissettim, çünkü annem ve babam bu konuda çok rahatlamış olacaktı.

Dürüst olmak gerekirse, eğer onlara ne olacağı söylenseydi, yemin ederim, "En azından Ronnie ve George hemen yan tarafta" derlerdi.

Ve haklı da olurlardı.

"Yanınıza taşındığımız için çok şanslıyız," diye fısıldadım ve George bana baktı, tanıdık kahverengi gözleri irkilmişti. "*Ben* de çok şanslıydım."

O gözler ısındı.

Yanağımı avuçladı ve başparmağıyla elmayı okşadı. "Bu his karşılıklı, Lilly Bean."

Ona verdiğim gülümseme titrekti.

Elini çekti ama bakışlarımı tutmaya devam etti. "Ve ne olursa olsun, Sonny, Harry Moran gibi bir adamın kızının hayatında olmasından çok mutlu olurdu. Güvenilir. Sadık. Ve hepimize sevgisinin derinliğini kanıtladı, ne yazık ki bunu karısını kaybettikten sonra yaptı, ama daha önce de yaptı. Onun üzerine titredi ve bunu kimin gördüğünü umursamadı. İşte gerçek bir erkek, Lilly Bean. Baban senin için böyle bir adam isterdi."

Lanet olsun!

Gözlerim yaşardı.

Ronetta içeri dalıp "Kimse köftelerime bakmıyor mu?" diye sorduğunda düşmelerini engelleyebildim.

Sertçe kokladım ve tencereye doğru koştum.

Ne yapmam gerektiğinden emin değildim. On dört yaşımıdayken bana bu yemeğİ pişirmeyi öğretmişti. Esasen, sadece kaynamaya bırakırsın.

Ama bu benim dikkatimi başka bir yere çekti, böylece Ronnie'nin yapmakta usta olduğı başka bir şeyi yapabildi: gizli aşk gösterisi. Bunu arkamdan yaklaşp sırtımı ovarak, sonra da parmaklarını belime dolayarak beni sıkarak yaptı.

Ve sonra, ben dönüp gözlerini yakalayamadan beni bıraktı ve bir kadeh şarap almak için kocasına gitti.

Buradan Başlayalım

Harry

Aynı gece, telefonu çaldığında, Harry bira içiyordu, ayaklarında sıcak çoraplar, verandasındaki eski ağaç kütüğünün üstünde duruyordu. ceketini giyer, üç köpeği sallanan sandalyesinin etrafında yatar, gözlerini boş ahırlarına diker ve bir kez daha onları yıktırmayı düşünür.

Telefonunun ekranına baktı, arayanın Cade olmasını bekliyordu, çünkü o sırada yanında karısı Delphine olduğu halde bir konferans turundaydı. Doğu yakasında kolluk kuvvetleri için kurslar veriyordu ve birkaç gün içinde dönecekti.

Bu ikisinin yoğun bir programı vardı ve Cade vakti olduğunda arayacağını söylemişti. Ama Sonny ve Avery Rainier olayıyla ilgili birkaç mesajlaşmaları olmuştu ve Cade'in adamlarının söyledikleri doğrudu.

Cade, Sonny'yi ve Avery'yi de tanıyordu (ama o kadar iyi değil) ve Dietrich olayına karışmış olmalarına ihtimal vermiyordu. O kadar ki, o sırada Dern işi çok ileri götürürse müdahale etmeye hazırlanıyordu.

Bu konuyu tam olarak konuşamamışlardı ve Sonny Cade'in arkadaşı olduğu için, Harry Idaho'daki iki ceset hakkında konuşmaya cesaret edememişti.

Ama telefon Cade'den ya da Harry'nin bir şeyler olduğunu ve kasabaya dönmesi gerektiğini paylaşan yardımcılarından gelmiyordu, ki Harry'ye gelen telefonların büyük çoğunluğunu bunlar oluştuyordu.

Doc'tan geldi.

"Siktir," diye mırıldandı, bunun ne hakkında olduğunu biliyordu. Doc arayan biri değildi, genellikle mesaj atardı.

Harry'ye bok atacak bir şeyi yoksa tabii.

Bunu bildiği halde, şerif olduğunu, arkadaş olduklarını ve Doc, karısı ve oğlunun geçen yıl ciddi bir badire atlattığını düşünerek telefonu açtı.

"Hey."

"Nadia onu akşam yemeğine çağırıyor." Tam da Harry'nin şüphelendiği gibi.

Bir iç çekti.

Nadia, Doc'un (şimdi hamile olan) karısıydı.

Harry'nin Lillian'la yaptığı kahvaltı da yüzde yüz gündemdeydi.

"Nazik olacağız," dedi Doc. "Onu korkutup ." "Onun için öyle değil."

"Saçmalık."

Öyleydi.

Saçmalıktı.

Bu tam bir saçmalıktı, Harry iki gündür Lillian'ı aramak, evine uğramak, onunla temasa geçmek, nasıl olduğunu görmek, onu gülümsetmeye çalışmak için bir bahane bulmak için beynini yoruyordu.

Devam eden polis işleri nedeniyle ve aynı zamanda Lillianla konuşmak için tek nedeni olduğu için, ailesinin dışı muayenehanesini arayıp dosyalarını sormuş, ancak muayenehanede "yoğun sezon" (ne demekse) olduğunu ve depoya kimseyi gönderecek zamanları olmadığını öğrenmişti.

Çek. Ancak eldeki konunun ağırlığını göz önünde bulundurarak, Cumartesi günü olsa bile ertesi gün yapacaklarına söz verdiler.

"Onu nerede buldun?" Doktor sordu. "Jess onun çok güzel olduğunu söylüyor." Yani Doc için sorun kahvaltı değildi, koca ağızlı olan Jesse'ydi. "Yıllardır burada yaşıyor."

"Her neyse," diye mırıldandı Doktor. "Sonunda kafanı dışarı çıkarmana sevindim. Nadia kendini kaybetmiş durumda. Ledge'e yemek kitaplarını inceletiyor, siz ikiniz geldiğinde ne ikram edeceğine karar vermeye çalışıyor. On bir yaşındaki oğlumun da bu durumdan oldukça memnun olduğunu söyleyebiliriz, normalde bir yemek kitabına dokunsa bile muhtemelen isilik olurdu."

Harry arkadaşına, "Onunla tanıştım çünkü Idaho'da bulunan iki cesedin kimliklerinin belirlenmesini bekliyoruz ve bu cesetlerin onun öldürülen ebeveynleri olma ihtimali çok yüksek," dedi.

"Lanet olsun," diye fısıldadı Doktor.

"Yani... evet. Şu an bir hamle yapmamın zamanı değil."

"Çok fazla vicdan azabı çekiyorsun, kardeşim," dedi Doc. "Çoğu erkek şu anın harekete geçmek için mükemmel bir zaman olduğunu düşünür."

"Ben çoğu erkek değilim ve çoğu erkek bu şekilde düşünüyorsa bu boktan bir durum.

O savunmasız."

"Benim bildiğim bu, Harry," diye başladı Doc. "Çoğu erkek bunu bir kadının zayıflığını kullanarak onu elde etmenin bir yolu olarak görür. Ve sen de haklısın. Bu berbat bir şey ve sen çoğu erkekten farklısın. Yani eğer bu kadından hoşlanıyorsan, mesele bu değil. Ya da sadece bununla ilgili değil."

Değildi.

Sadece
bu değil.

Winnie'den bu yana uzun bir kuraklık dönemi olmuştu.

Ama durum böyle olsa bile, kabullenmesine izin vermediği, ama yine de orada olduğunu bildiği şey, Lillian'a karşı hissettiklerinin bundan ibaret olmadığıydı.

Yine de kesinlikle hissetti.

Kesinlikle.

Onun tatlı, yuvarlak kıcını iki avuç içine almanın nasıl bir his olacağını düşünerek çok mutlu bir hafta geçirebilirdi.

Ama mesele kesinlikle bundan ibaret değildi.

Doktor sözlerine şöyle devam etti: "Ve bu şehirde yaşıyor, sizin hakkınızda bunu bilecektir. Sonuç olarak, zamanımızı her zaman biz seçemeyiz. Bazen zaman bizi seçer."

O zaman Harry, Doc'un Nadia'yla, Nadia'nın annesinin babası tarafından vahşice öldürülmesinden sadece aylar sonra tanıştığını anladı. Ve Doc, Harry'den bile daha bekârdı.

Ama bu ikisi hızlı düştü, sert düştü ve sıkıştı.

Cade ve Delphine. Diğer arkadaşları Rus ve Cin. Ve Doc ve Nadia. Hepsi ikinci şans, hepsi hayatın ilerleyen dönemlerinde, hepsi çabuk düştü ve şimdi hepsi sağlam.

Kahretsin.

"Anlıyorum, ne yapman gerektiğini düşünüyorsan onu yap," dedi Doc. "Ama sen iyi bir adamsın Harry ve bildiğim bir şey var ki, işler sarpa sardığında etrafında olabildiğince çok iyi insana ihtiyaç duyarsın. Bunu bir düşün."

Harry cevap vermedi, çünkü bu konuyu düşünüyordu.

"Nadia'ya bunu çözmesi için zamanı olduğunu söyleyeceğim ve seni gördüğümüzde görüşeceğiz," diye sözlerini tamamladı Doc.

Harry, "Bu arada Nadia'nın yemeklerine ya da senin biralı sosislerine davet edilmeye hayır demezdim," diye cevap verdi.

"Tamam o zaman, kadınım ile konuşup sana haber veririm. Görüşürüz, Harry."

"Görüşürüz, Doktor."

Bağlantıyı kestiler. Harry birasından bir yudum aldı ve ahırlara bakmaya devam etti.

Winnie ata binmeyi çok severdi. Serbestçe dolaşabileceği yeterli arazileri yoktu, ancak her iki taraftaki komşularından da izin almışlardı.

İşten eve döndükten sonra onu bulduğu yer olan doğudaki komşusunun arazisine gitmiş ve kadın evde yokmuş, eve gelmemiş ya da telefonuna cevap vermemiş.

Ama atı eve onsuz geldi.

Harry o zamandan beri ahırlara girmemişti. Ağabeyi atları ve bütün takımları satmakla ilgilenmişti. Babası ve kardeşi samanları toprağa dönmeleri için tarlaya yaymışlardı. Ve ahırları kapatmışlardı. Harry onları depo olarak bile kullanmamıştı.

Araziye değer katıyorlardı. Hala iyi . Ama gitme zamanları gelmişti.

Bu düşünceyle telefonu kalçasına çarptı.

Ekrana baktığında bilinmeyen bir numara gördü ve şerif olduğu düşünüldüğünde bunu görmezden gelme lüksü yoktu.

Kulağına götürdü. "Harry Moran."

"Hey, Harry," diye selamladı

Lillian.

Harry koltuğunda geriye doğru kaykıldı ve ayaklarını kütükten çekerek üç köpeğinin de uyanmasına neden oldu.

"Selam," diye cevap verdi. "Her şey yolunda mı?"

"Ben sadece... zamanın var mı? Seni aramamın bir sakıncası var mı?" İki soruya da evet dedim.

"Beni istediğin zaman arayabilirsin. Ne

?" "George'la konuştum-" diye başladı.

"George?" diye sordu ve lanet olsun, sesi çok sert çıkmıştı. "Komşum. Babamın en iyi arkadaşı."

Tamam o zaman.

"Onunla ne hakkında konuştun?" Harry sordu.

"Büyükanne ve büyükbabama neler olabileceğinden bahsetmedim," dedi ama başka bir şey söylemedi.

"Pekala," diye sordu.

"Hepsi hâlâ bizimle. Ve Indiana'dalar." Kadın ona yine bunu verdi ama daha fazlasını değil.

O da "Tamam." dedi.

"Onlar, bilirsin, ortaya çıktılar. Annem ve babam gittiğinde. Çok sık gelirlerdi. Çamaşır makinesini ve kurutucuyu değiştirmeleri, çatıyı kontrol etmeleri ya da çitleri tamir etmeleri gerektiğini söylerlerdi, ki öyle de yaptılar. Çoğunlukla, bana göz kulak olabilmek içindi. Artık daha yaşlılar, o kadar kolay değil ama demek istediğim, belli ki tüm bunları benimle birlikte yaşadılar."

"Evet, tatlım," dedi nazikçe, verandada ahırlar yüzüne oturmanın bu konuşmayı yapmak istediği şekilde olmadığına karar vererek.

O da kalktı ve köpekleri de onunla birlikte kalktı. Hepsi eve girdi. "Onlara henüz söylemiyorum çünkü henüz hiçbir şey bilmiyoruz," diye etti Lillian.

"George yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu söyledi. Ben sadece merak ediyordum.

kabul ettiniz."

Onun da aynı fikirde olacağını biliyordu çünkü büyükanne ve büyükbabası muhtemelen en az yetmişli yaşlarındaydı, Lillian'ın o anda ihtiyaç duyduğu sevgi ve desteği sağlayamayacak kadar uzaktaydılar ve eğer o cesetler Sonny ve Avery değilse, onları üzme için bir neden yoktu.

Bu, Lillian'ın onun kabul edip etmediğini bilmek istemediği anlamına geliyordu. Sadece onunla konuşmak istiyordu.

Harry koltuğuna uzanıp başını kolçağa yasladığında ve köpekleri yanında yerde yer kapmak için yarışırken hissettiği sıcaklığı görmezden gelmeye bile çalışmadı.

"Yapılacak en doğru şey buydu," diye ona güvence verdi. "Tamam," diye mırıldandı.

Sessizliğe gömüldüler.

Tanrım, bunu yapmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki ne diyeceğini bilemiyordu. Dişçinin deposundaki dosyalardan ya da ailesi hakkında onu üzme başka bir işe yaramayacak hiçbir şeyden bahsetmek istemiyordu.

Yine de, Lillian ne söyleyeceğini biliyordu.

"Sinemaya gitmek ister misin?"

Harry'nin bütün vücudu gerildi.

Dostum, her şeyi ortaya koydu.

Ama sanki ağzından kaçırıyormuş gibi konuşuyordu ve bunun doğru olduğunu konuşmaya devam ettiğinde, bunu hızla yaparken aynı zamanda geri adım attığında anladı.

"Yoksa bu uygun değil mi? Ben tanık olduğum için. Ya da... istemeyebilirsiniz çünkü istemeyebilirsiniz-"

Kaslarını gevşemeye zorladı ve yumuşak bir sesle, "Evet, Lillian, kesinlikle seninle bir film izlemek istiyorum," dedi.

Kadının rahatladığını hissedebiliyordu ve bu onu gülümsetti. Yine de konuşmaya devam etmek zorundaydı.

"Öncelikle, sen bir tanık değilsin. Sen bir aile üyesisin." Söylemeden bıraktığı şey *iki olası kurbandı*. "Bununla birlikte, departmanımda buna karşı bir politika olmasa bile, sizi dışarı çıkarmam yine de tamamen etik değil. Eğer yardımcılardan biri bunu yapsaydı, niyetleri hakkında bir konuşma yapardık."

"Ama söylemek için söylüyorum, *sana* çıkma teklif ettim."

Bunun üzerine bir kez daha gülümsedi ama "Evet tatlım, ama sonuçta şu anda savunmasızsın ve bu benim bundan faydalanmam olarak görülebilir" dedi.

"İnsanların gördükleri ile gerçekte olan çoğu zaman farklıdır," diye karşılık verdi. "Ama sen Dern değilsin ve bunu herkes biliyor. Ve dürüst olmak gerekirse, kasabanın yarısı zaten bu konuda konuşmuyor değil. Bu yüzden, çığ gibi büyüyen bir etik şikayeti almadıysanız, muhtemelen sorun yok demektir."

Muhtemelen öyleydiler.

"Sadece kim olduğunuzu ve benim kim olduğumu göz önünde bulundurarak bunun ne anlama geldiğini anlamanızı istiyorum."

"Anlıyorum," dedi hızla.

Bu onu gülümsetmedi, sırtımasına neden oldu.

Onunla gerçekten çıkmak istiyordu.

O da bunu istediği için, tamamen aşağıdaydı.

"Bir peni için, bir pound için," diye mırıldandı, sesi gergin geliyordu. Ve sonra ona verdi. "Bil diye söylüyorum, bu *benim kurtarıcım olduğu* anlamına gelmiyor. Bil diye söylüyorum..." Çok uzun, ağır bir duraklama oldu, sonra aceleyle, "Bir süredir senden hoşlanıyorum," dedi.

Harry buna ne diyeceğini bilemedi, ki bu iyi bir şeydi, çünkü konuşması bitmemişti.

"Sapık, euw tarzında değil. Yani, yakışıklısın. Ve *uzunsun*."

Gülmemek için kendini zor tutarak, "Teşekkürler," dedi.

"Bu yüzden benim yapmam mantıklı." Bir uzun duraklama daha. "Sana aşık olmak, yani."

"Acını dindirmek için söylüyorum, tatlım, seninle birkaç gün önce tanışmış olabilirim, bu yüzden aşkım o kadar uzun sürmedi, ama orada."

"Gerçekten mi?" diye fısıldadı, o kadar yumuşak, o kadar tatlı, o kadar umutluydu ki, adam bunu göğsünde ve aletinde hissetti.

"Gerçekten mi?" fısıldadı.

"Willie'ye geri dönebilir miyim ve neden ben-?" Hayır, bunu yapmayacaklardı.

"Lillian," diye sözünü kesti. "Buradan başlayalım. Senin bir hayatın oldu. Benim de bir hayatım oldu. Ve bu hayatlar hakkında konuşabiliriz ve umarım konuşuruz da. Nasıl tanıştığımızı, çok etkilendiğim ve daha yakından tanımak istediğim güzel bir kadınla nasıl tanışmak istediğim gibi seçmezdim. Ama bunun etrafında çalışmaktan başka seçeneğimiz yok. Bir süre kolay şeylerle uğraşıp daha sonra daha ağır şeylere girmeye ne dersiniz?"

"Bu *harika* olurdu," diye nefes aldı ve Harry'nin tekrar sırtıtmasına neden oldu. "Peki, kolay olan ne?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti.

Onun yumuşak, güzel kahkahasını duydu ve annesinin şarkı söylemesinin Lillian'ın kahkahası kadar müzikal olup olmadığını merak etti.

"Kontrol ettim, yarın akşam tiyatrodaki *Murder by Death* ve *Knives Out* adlı iki film var," dedi. "Saat yedide başlıyor ve yarım saatlik bir ara var, yani geç bir gece olabilir."

"Ben erken yatıp erken kalkan bir adamım, ama Cumartesi günü bir istisna yapabilirim."

"Ben de erken yatıp erken kalkan bir kıyım."

"Sinemada abur cubur yemek ister misin, yoksa Luigi's'e gidip makarna mı yersin?"

"Önce makarna yemeye gidelim. Uzun zamandır Luigi'ye gitmemiştim."

Bu daha fazla zaman demekti. Sohbet etmek için zaman. Birbirimize alışmak için zaman.

O kadar aşağıdaydı ki.

Adam birasını yudumlarırken ve onu rahat görünümlü kanepesinde otururken hayal ederken konuşmaya devam ettiler.

Ona köpeklerinden bahsetti ve hayvanları sevip sevmediğini sordu.

Ona on beş yıldır sahip olduğu kedisinden bahsetti, ailesi kaybolduktan hemen sonra ona arkadaşlık etmesi için almıştı ama bir yıl önce ölmüştü ve "Hala onun yerini almaya hazır değilim." dedi.

Anne babasının kayboluşundan da bir gerçekmiş gibi bahsetti, Harry'nin zaman geçtikçe bunun onun için bir gerçek haline geldiğinden hiç şüphesi yoktu.

Ancak evcil hayvanının kaybı, onu bir yıl önce kaybetmiş olsa bile, onu açıkça derinden yaraladı.

Bebeklerinden birini kaybetmeyi düşünmek bile istemiyordu ama kedisiyle bu kadar ilgilenmesi Harry'ye iyi şeyler söylüyordu.

Ona hem kitapları hem de filmleri çok sevdiğini, bu yüzden duyurulduğundan beri bu çifte gösteriye gitmek istediğini söyledi.

İşini göz önünde bulundurarak gizemlerden hoşlandığını söyledi, bu da onun yine o güzel kahkahasını atmasına neden oldu.

Ona komşuları Ronetta ve George ile yuvayı terk eden çocukları Sherise ve Shane'den bahsetti.

Ona babasının emekli olduktan sonra Arizona'ya ve erkek kardeşinin Olympia'da avukatlık yaptığını söyledi.

Luigi's'te ne yiyecekleri konusunda tartıştılar (kız tavuk piccata alacaktı, adam caprese salatası alacağını söyledi, bu da kızın menüde yemek için biraz sağlıklı tek şeyi bulduğu için ona biraz bok atmasına kapı açtı). Bunun üzerine şehirdeki favori restoranlarını, yürüyüş yapmak için favori noktalarını tartıştılar ve "favori bir günü" paylaştıklarını öğrendiler. Bu, bir tekne kiralayıp göllerinden birine gitmek ve sadece temiz havada, suda, hiçbir şey yapmadan olmaktı.

Başka bir deyişle, Lillian ona müşterisinin el yazmalarından biri üzerinde düzeltme yapması gerektiğini ve bu yüzden onu göndermek zorunda olduğunu söylemeden önce tanışma zeminini hazırladılar.

Bir kez işin içine girdiklerinde, Lillian'la atışmanın, onun sesini kulağında, ona zaman ayırmasının ve karşılık vermesinin rahatlatıcı ve kolay bir yanı vardı.

Ama iş iştir, o yüzden de gitmesine izin verdi.

Sonra ayağa kalktı ve boş şişeyi geri dönüşüme atmadan önce durulamak için lavaboya götürdü.

Köpekleri onu takip etti.

Döndü ve yavrularına dalgın dalgın başlarını okşarken, Winnie öldüğünden beri evde bir gece bile geçirmediğini fark etti.

Bir tane bile yok.

Ama o gece, bir içki, köpekleri ve bir oyun, bir dizi ya da bir kitapla yalnız değildi, gece karanlıktı ve onu bir zamanlar, uzun zaman önce hayat dolu olan sessiz, yalnız bir eve kapatıyordu.

gece, çok daha fazlasına sahipti. Ve lanet olsun, ama hoşuna gitmişti.

Harry bu düşünceyle mutfağında etrafına bakındı.

Annesi ve babası o eve taşındıklarında planları olsa bile, onları bitirmeye fırsat bulamamışlardı, bu yüzden onlarca yıldır güncellenmemişti, sadece diğerleri bozulduğunda aletler değiştirilmişti.

Bu evi ve araziye babasından satın aldığından ve orada büyüdüğünden beri bildiği tek şey mutfaktı.

Çok fazla yemek yapmadığı bir mutfaktı, çünkü yoğun bir işi olan meşgul bir adamdı ve bir kişi için yemek pişirmek berbattı.

O ana kadar pek de hoşlanmadığını fark etmediği bir mutfak. Ve bu Winnie ile ilgili değildi. Çoğunlukla sadece tost yapmak, bir kase mısır gevreği doldurmak, bir fincan kahve almak ya da ona yaptığı yemeği yemek için mutfağa giriyordu.

Burası umurunda olmayan birinin mutfağıydı. Duvar kâğıdı eskimişti ve *Stranger Things*'ten fırlamış gibiydi. Tezgahlar çentikliydı. Zemin muşambaydı ve dayanıyordu ama çok çirkindi.

Yaşadığı hayatın bir suçlaması olan bir mutfaktı. Kederin ondan çalmasına izin verdiği zamanın.

Ama orada dururken, güçlü, tatlı, güzel bir kadın tarafından çıkma teklif edildikten sonra, Harry bu düşüncelere saplanıp kalmayı reddetti.

Olan oldu.

Ama işler değişiyordu, o değişiyordu. Ve yarın, Cumartesi olacaktı.

Randevu gecesi.

Oyuna geri dönüyordu.

Ama bunu Lillian'la birlikte yapmasaydı böyle olmayacağını biliyordu. Ve o da bunu sonuna kadar istiyordu.

ON

Çatal Manevraları

Harry

Ertesi akşam saat beşte Harry ofisindeydi.

O gün dişçi muayenehanesinin yanlış olduğu haberini almıştı. Ünitelerini kontrol etmişlerdi ve Sonny ile Avery'nin dosyaları diş hekimleri emekli olduğunda temizlenmişti, çünkü temizlenecek kadar yaşlılardı.

Bol bol özür dilediler, yardım etmek istemişlerdi, ama Harry minnettarlığını ifade etti ve onlara yanlış bir şey yapmadıklarını hatırlattı.

Sadece DNA'yı beklemeleri gerekecek.

Coeur D'Alene'den bir haber alıp almadığını (almamıştı) ya da Pazartesi günü işe koyulabilmek için halletmesi gereken bir sorun olup olmadığını kontrol etmek için şehre erken gelmişti (yarım saat sonra Lillian'ı alıp Luigi'ye götürecekti).

Orada, masasının üzerinde, arkadaşı ve aynı zamanda baş dedektifi olan Rus'un "*Haklısın*" yazan bir post-it'i olan bir dosya bulmuştu. *Şaibeli. Ve bakmaya değer. Bana haber ver.*

Dern'ün döneminde şüpheli olarak etiketledikleri dosyalardan biriydi. Harry, zaten yakından incelemiş olmasına rağmen dosyayı açtı.

Tekrar okudu.

Clifford "Muggsy" Ballard'ın görünürdeki intiharı ile ilgili bir davaydı.

Harry o zamanlar departmanda çalışıyordu ve o zamana kadar departman ikiye bölünmüştü. İşini ciddiye alan erkekler (o zamanlar ne kadın vardı, ne yardımcılar, ne de beyaz olmayanlar...) Harry'nin kampındaydı, otorite ve güç sahibi olmak için orada bulunan diğerleri ise Dern'in kampındaydı.

Harry soruşturmayı yürüten iki yardımcından biriydi, diğeri Dern'in kampındaydı.

Ancak, ikisi de bu dosyayı doğrudan çalıştırmadı.

Alışılmadık bir şekilde, sadece Dern çalıştı. Ve çok hızlı bir şekilde, intihar olduğuna karar verildi.

Gerçi Harry bunu sadece alışılmadık bir şey olduğu için değil, aynı zamanda bir kadının içeri girip Dern'le yüksek sesle tartıştıktan sonra "Sen işe yaramaz bir pisliksin şerif!" diye bağırarak dışarı çıkması nedeniyle de hatırlıyordu.

Harry Polly'ye kadının kim olduğunu sorduğunda, Muggsy'nin annesi olduğunu öğrendi.

Harry'nin itiraf etmek zorunda kaldığı gibi, sokaktan on vatandaşı alıp bunları onlara gösterseniz ve "Burada ne olduğuna karar vermek için yirmi saniyeniz var," deseniz, on tanesi de bunun bir intihar olduğunu söylerdi.

Ancak, rapor sadece bir sayfanın dörtte üçü uzunluğundaydı ve sadece *arkadaş ve tanıdıkların merhumun son zamanlarda depresyon belirtileri gösterdiğini öne sürdüğü* belirtiliyordu.

Merhumun elindeki GSR testi de dahil olmak üzere başka hiçbir şey yapılmamıştır.

Dikkatlerini çeken, adli tabibin raporuydu.

Raporda "intihar" yazan yerde bir yıldız işareti vardı. Ve yıldız işaretinde, *raporda çürüklerle ilgili notlara bakın yazıyordu.*

Harry daha önce hiç böyle bir şey görmemişti.

Adli tabip bu notları okuduktan sonra, cesedin yüzünde dayakla uyumlu morarma ve şişlik olduğunu ve

Kollarında savunma yaraları vardı. Bunların hepsi ölüme çok yakın bir zamanda gerçekleşmiş olsa da, onun tahminine göre ölümden hemen önce değil.

Dern dışında herkes bunun çok saçma olduğunu düşünürdü.

Resimleri en ince ayrıntısına kadar inceledikten sonra, adamın ölmeden önce dayak yemiş olması dışında aklına hiçbir şey gelmeyen Harry, dosyayı kapatıp bilgisayarını kapatacak ve bu konudaki düşüncelerinden (şimdilik) arınacaktı, Pazartesi günü Rus'la oturup ileriye dönük bir yol tartışmaya karar verecekti ki, koridorda birinin yaklaştığını hissetti.

Kafasını kaldırdığında, kasaba konseyinin başkanı Megan'ın elini kaldırarak kapısını çaldığını gördü.

"Selam," diye selamladı, parmak eklemleri çerçeveye çarpmadan önce.

Elini bıraktı ve içeri girdi. "Şerifime düzenli olarak dinlenmesinin ve boş zaman geçirmesinin ne kadar önemli olduğunu söylemem mi gerekiyor, yaptığı iş örnek bir iş olduğu için değil, arkadaşım olduğu için ve ona kendine bakması konusunda nasihat etme ihtiyacı duyduğum için?"

Harry'nin bakışları şık takım elbisesine kaydı, bu da onun ya bir cumartesi günü iş için dışarıda olduğu (emlak işindeydi) ya da belediye meclisi işleriyle ilgilendiği anlamına geliyordu.

Bu nedenle, kaşlarını kaldırarak onun tenceresine seslenen çaydanlığını işaret etti. Gülümsedi ve biraz daha . "Dan'ın evine gidiyordum ki Seni burada gördüm."

İyi niyetli bir arkadaşının onu azarlamak için ofisine girmesini istemediğinde panjurlarını kapatmayı öğrenmesi gerekiyordu.

"Sadece kontrol gereken bir şey vardı, sonra da yemeğe çıkacağım," dedi.

On

u. Gözleri ilgiyle parladı, ama sadece, "Hmm," diye mırıldandı. Megan'la birlikte, Harry o konuya girmeyecekti.

Ona saygı duyuyor, ondan hoşlanıyor ve onunla takılma fırsatı buluyordu, çoğunlukla Cade ve Delphine'e davet edilip edilmediğini, çünkü o

Delphine'in en yakın arkadaşıydı, yani Harry'ye sorulduysa, muhtemelen Megan ve Dan'e de sorulmuştur.

Ama ne Lillian onun en yakın arkadaşıydı, ne de o Lillian'ın.

Yani Lillian hakkında konuşmayacaklardı.

"Gerçi siz buradayken denetimi bitirdik ve daha derinlemesine inceleyeceğimiz birkaç vaka olacak," diye paylaştı.

"Şüphelendiğim gibi," diye mırıldandı sinirli bir şekilde.

"Ayrıca, tavsiye verirken," diye söze başladı, bunu gülümseyerek yapıyordu ki kız alınmadığını bilsin, ama aynı zamanda bir sonraki söylediğinden de alınmasın. "Bir sonraki seçimde aday olmayacağınıza dair endişelerimi tekrarlayacağım."

Megan başını salladı. "Görevde kalma konusundaki hislerimi biliyorsun, Harry."

"Evet, biliyorum," diye karşılık verdi. "Ama sizden önce, en iyi ihtimalle kötü yönetilen, en kötü ihtimalle ve daha doğrusu büyük bir ihmalle yönetilen bir belediye meclisimiz vardı. Bir dönem daha görev yapsaydınız, görevi devralacak birini yetiştirmek için zamanınız olurdu."

"Sadece bu kadar," diye yanıtladı. "Bu siyasi miraslar monarşiler gibidir. Sonunda, gücün çoğunu elinde tutan tek bir hat vardır. Ve yozlaşabilirler ya da kayıtsız kalabilirler, ben konseyi sarsmadan önce konseyin başına gelen de buydu. Yolsuzluğun kökünün kazınması gerektiğini siz benden daha iyi biliyorsunuz. Ancak insanların rehavete de ihtiyacı yok. Taze fikirlere ve enerjiye ihtiyaçları var. Ve istemediğiniz bir kişi seçilse bile bu iyi bir şeydir çünkü katılımı teşvik eder. Dolayısıyla sadece aday olmaya değil, görevi devralacak birini yetiştirmeye de niyetim yok. Yeni kan zamanı, Harry. Hem zaten," dedi gözleri parlayarak, "eğer belediye meclisinin başkanı olursam, ilçe komiseri olmam zorlaşır."

O bu ayini yaptıktan sonra, Harry kendini çoğunlukla Doktor'un bir gece önce ona söylediklerini tekrarlariken buldu. "Çok fazla vicdan azabı çekmen sakıncalı."

Gülümsedi, çantasının askısını omzuna daha sıkı bağıladı ve "Kendimle çelişiyormuşum gibi görüldüğünün farkındayım ama bir dönem daha aday olmanıza sevindim. Bana göre bir şerif, kendisinin hizmet etmeye uygun olduğunu anlayan bir grup insan tarafından atanmalıdır. Yaptığınız şey siyasi değildir ve asla siyasi olarak değerlendirilmemelidir. Dolayısıyla, rakipsiz aday olsanız bile size oy vereceğim, ancak bunu ne yaptığını bilen ve bu iş için doğru adamı atayan bir grubun üyesi olarak yapıyormuş gibi davranacağım."

İltifatı kabul etmek için çenesini kaldırdı ve ona bunun tüm seçmenlerin yapması gereken şey olduğunu söylememeye karar verdi.

Gözleri yine parladı, "Ve umarım gideceğiniz akşam yemeği şu güzel Rainier kadınıyla olur. Bazı müşterilerimi ona yönlendirdim ve bundan hiç pişman olmadım. O iyi bir tohum. Ne yazık ki ona kaldırımda eşlik ettiğinizi ya da Double D'de onunla sohbet ettiğinizi göremedim ama duyduğum kadarıyla yakışıklı bir çift olmuşsunuz."

"Dan'e selamımı söyle," dedi Harry, akşam yemeği planlarını konuşmak konusunda ne hissettiğini paylaşmak için.

Onun cevabı Megan'ı sadece güldürdü, elini kaldırdı, ona iyi hafta sonları diledi ve çıkıp gitti.

Harry saatini kontrol etti, sonra dosyaları kilitledi, bilgisayarını kapattı ve dışarı çıkıp Lillian'ın evine doğru yola koyuldu.

Bu asla yapmayacağı bir şeydi ama kızın rahat ayakkabı giyip giymeyeceğini bilmiyordu ve giymiyorsa onu yürütmek istemiyordu. Tiyatro evinden sadece birkaç blok ötedeydi ama Luigi'nin yeri şehrin birkaç dakika dışındaydı ve yürüme mesafesinde değildi.

Bu yüzden evinin önüne park etti ve yandaki evin penceresindeki perdelerin hareketini kaçırmadı.

Biraz sinir bozucu olsa da dudaklarının kıpırdadığını hissetti, çünkü onun Ronetta (ya da George) olduğundan şüpheleniyordu ve Lillian'ın onlardan sevgiyle bahsetmesi, Lillian'ın işine karışmalarına aldırmadığı anlamına geliyordu.

Kapıyı çaldı ve yaklaşık beş saniye sonra kapı açıldığında şaşırdı.

Harry nefesini içine çekti.

Kalın, zengin kızıl saçları aşağıya dökülmüştü ve bukleler ve vücutla doluydu. Makyajı daha dramatik ve daha önce gördüğünden çok daha seksiydi. Üzerinde karmaşık, açık şeftali rengi, uzun kollu bir kazak vardı; kazağın boynunda çapraz, yular gibi bir şey vardı, bu da göğüs dekoltesine bir anahtar deliği ipucu veriyor ve omuzlarının büyük bir kısmını çıplak bırakıyordu. Bunu, üzerine son derece dar oturan ve etek ucu ile giydiği yumuşak boz kahverengi botlar arasında ince bir santim ten gösteren beyaz bir kot pantolonla giydi. Patikler yüksek topukluydu ve altı bir yaşındaki adamın onu öpmek için boynunu fazla eğmek zorunda kalmayacağı bir yüksekliğe sahipti (bu arada, onun beş sekiz civarında olduğunu söyledi).

Harry o ana kadar kadının omuzlarının derisinin ve inciklerinin yarım santiminin bu kadar seksi olduğunu bilmiyordu ama Lillian bunun doğru olduğunu kanıtladı.

"Hey," diye pufladı, gözlerinin göğsünde gezinmesini izlerken kızarmış olan yüzüne dikkatini çekti ve sonra aşağı indi ve dudağını ısırıldı.

Yüce İsa.

"Hey," diye cevap verdi, kasıklarına bakıp dudağını ısırması o bölgede daha fazla gösteri yapmasına neden olmadan önce.

Bakışları onunkilere kaydı ve yanakları daha da kızardı. "Güzel görünüyorsun," dedi sesi boğuklaşarak.

"Bu benim ," diye karşılık verdi ve işte yanaklarında daha fazla pembelik vardı. "Ben içeri girerken" -boğazını temizledi- "ceketimi ve cüzdan."

İçeri geldi.

Kapıyı kapattı ve aceleyle mutfak masasına gitti.

Orada yeni çiçekler vardı.

Dikkatini onlardan ayırıp Lillian'ın kot ceketini silkişini, kışının sallanışını, eliyle uzun saç tutamını yakasından dışarı savuruşunu izledi. Küçük bir çanta aldı, telefonunu ve anahtarlarını içine soktu ve askısını omzuna yerleştirdi.

Döndü ve geri dönerek onun önünde durdu.

"Önce boktan kısmı aradan çıkaralım," dedi nazıkçe. "Dış hekiminizde ailenizin kayıtları yok."

O sevimli kıvrık suratını yaptı, neden yapmak zorunda kaldığı berbat olsa bile.

"Coeur d'Alene'dekilerin bunun üzerine oturmadıklarını biliyorum. Polisler kimliği belirsiz cesetleri sevmezler. Bu işin peşindeler. Ne olursa olsun yakında haber alırsız," diye güvence verdi.

Başını salladı.

"Cumartesi gününüz iyi geçti mi?" diye sorarak altına bir çizgi çekti.

"Evimi temizledim. Faturalarımı ödedim. Market alışverişimi yaptım. Şimdi tamamen seninle ilgili olabilirim ve yarın, tamamen destansı bir rahatlama ile ilgili olabilirim."

"Kulağa pek eğlenceli bir gün gibi gelmiyor ama ben tamamen seninle ilgili olma yolunda ilerlediğim için senin tamamen benimle ilgili olmanı istiyorum." Sözlerini bitirirken kızın yanaklarının yeniden hoşuna gitti: "Ve bir Pazar günü dinlenmek her zaman iyidir."

yana eğdi ve muhteşem saçları omzunun üzerinden aşağı döküldü. "Pazar günleri dinlenmene izin veriyor musun?"

"Korkarım insanlar Pazar günleri aptalca şeyler yapmaktan kaçınmıyorlar. Cumartesi geceleri de kesinlikle kaçınmıyorlar."

"Bu hayır demek."

"Evet, hayır demek."

"Ve hala bundan başka bir iş yapmak istemez miydin?" diye sordu. "Ve hala bundan başka bir iş yapmak istemezdim," diye onayladı. Kadın ona bakakaldı.

Ve sonra kız kendini ona doğru attığında homurdandı.

elleri otomatik olarak kadının beline gitti ve boynunu bükerek ona baktı.

Bu da onu ayak parmaklarının üzerinde kayarak ağzını onunkine dayayabileceği bir konuma getirdi.

Yasemin ve gül kokusu aldı, yumuşak bir kadının önünü bastırıldığını hissetti ve Tanrım, kadının dudakları onunkilere mükemmel bir şekilde oturdu.

Pek çok nedenden ötürü, daha incelikli olmak istiyordu.

Ama bu Lillian, ölümünden bir yıl sonra hala kedisini özleyen, mutfağında taze çiçekler olan, dayak üstüne dayak yiyen, ayakları yere basan ve devam eden ve şarkı gibi bir kahkahası olan Lillian'dı.

Ve kendini ona atmıştı. Yani incelik yoktu.

Kolları onu sardı, ağzını açtı, de karşılık verdi ve dilini içeri soktu.

Sıcaklığı hissetti, güzel kadının tadını aldı, onu gördüğünden beri kıpır kıpır olan aleti uyandı ve kolları sıkılaştı, başını eğip ondan daha da fazlasını alırken onu vücudunun derinliklerine çekti.

Lillian daha da yaklaştı, ona doğru eğildi, parmakları saçlarının arasına kaydı ve verdi.

Onun dokunuşuyla, ağzına doğru inledi.

Her şey aldığı kadar iyi vermekle ilgiliydi, karşılığında inledi.

Çok uzun bir süre, sıcak ve ağır bir şekilde öpüştiler ama adam kızın gitmesine izin vermedi.

Her ikisi de ağır ağır nefes alarak birbirlerinin hararetli gözlerine baktılar.

Siktir et onu, o yeşil, tahrik olduğunda zümrüt gibi parlıyordu ve bu da büyük bir tahrikti.

"Şey," dedi titreyen bir sesle, "bunu yaptığımız iyi oldu. Akşam yemeği boyunca aklımızda olmayacak ve sinemayı mahvetmeyecek çünkü tek düşündüğümüz şey bu."

Çok yanıliyordu. Artık onun tadının nasıl olduğunu ve ne kadar iyi öpüştüğünü bildiğine göre, tek düşüneceği şey bu olacaktı.

"Ve antrenmanımız var," diye devam etti. "Yani beni eve getirdiğinde kaldığımız yerden devam edebiliriz."

Durduramadı.

Bir kahkaha patlattı, onu daha da yakına çekti ve mizahıyla başını geriye attıktan sonra yüzünü onun boynuna sokarak burnunu yasemin ve gülle doldurdu ve bundan hoşlandı.

Bunu yapmasına izin verdi ve ancak kahkahaları azalmaya başladığında fısıldadı, "Bu iyi hissettiriyor."

Başını kaldırdı ve ona gülümsedi.

Kızın ne kadar niyetli göründüğünü görünce gülümsemesi soldu. Ciddi değildi.

Niyetim.

"Bunu daha sık yapmanı sağlayacağım, Harry Moran," dedi usulca.

"Buna itiraz etmeyeceğim, Lillian Rainier," diye cevap verdi, o da yumuşak bir sesle, başına gelecekleri atlattıktan sonra aynı şeyi yapacağına dair kendi kendine sessizce yemin etti.

Adamın çenesine dokundu, sonra dudaklarına bir öpücük kondurmak için eğildi ve kollarından çekilmeden önce elini tutup kapıya doğru götürerek, "Karnımı doyurmam gerek. Ayrıca seni domates ve fesleğen yerken izlemem gerekiyor. Bütün günümü karbonhidrat almak için eline geçen mükemmel bir fırsatı heba etmenle ilgili harika espriler uydurarak geçirdim. Hiç unutmak istemiyorum."

"Seninkinden bir ısırık alacağım," dedi, kapının koluna uzandı ama kadın durduğu için tutamadı.

Ona döndü.

"Ben yemek paylaşmam," diye açıkladı. "Yazık," diye mırıldandı alaycı bir tavırla.

"Tamam, seninle paylaşacağım," diye hemen karar verdi, ya bir çocuk oynacağı olduğunu ya da onun için bir çocuk oynacağı olduğunu kanıtladı.

İlkine inanmadı. Otuz beş yıl boyunca tek başına yaptığı onca şeye rağmen.

İkincisini alırdı.

Kapıyı açtı ve mırıldanarak "Memnuniyetle" dedi.

"Ama kimseye söyleme," diye uyardı. "Çatal manevralarım la ünlüyümdür.

Verandaya çıktıklarında kıkırdıyordu ve arkalarından kapıyı kilitlemesini bekledi.

"Çatal manevraları mı?" diye sordu.

Ona doğru baktı. "Tabağımdan bir şey kapmaya çalışırsan seni mızraklamak gibi."

Bu daha fazla kıkırdama kazandırdı.

Kapısını kilitledi ve anahtarlarını çantasına geri koydu.

Elini tuttu ve onu kamyonetine götürdü. Onun için kapıyı açtı, içeri girmesine yardım etti ve üzerine kapattı.

Kaputun etrafında ilerlerken komşusunun evine baktı ve Ronetta'nın artık bir perdenin arkasına saklanmadığını gördü. Pencerenin önünde durmuş, kollarını kavuşturmuş, ona bakıyordu. George da onun yanındaydı.

Ronetta öylece baktı.

George iki parmağını gözlerine götürdü ve sonra Harry'ye doğru çevirdi.

Harry çenesini onlara doğru uzattı, sonra bırakıp çizmelerine baktı.

Kamyonetine binip kontağı çevirdiği anda Lillian camını indirdi.

Ona baktı.

Başını pencereden çıkarmış, "Tuhaflaşmayı kes!" diye bağıırıyordu.

Yine bir kahkaha patlattı ama o tarafa döndüğünde George'un pencereden kaybolduğunu gördü.

Ronetta o kadar kolay korkmadı.

Harry kamyonu vitesine , "Camını aç tatlım, hava soğuk," diye emretti.

Söyleneni yaptı.

Ve Harry onları Luigi'nin yerine götürdü.

ON BİR

Ekmek Yapma Zamanı

Lillian

Uyandığımda kendimi yenilenmiş ve mutlu hissediyordum.

İkincisi dikkatimi çekti çünkü kulağa ne kadar üzücü gelse de en son ne zaman mutlu hissettiğimi hatırlamıyordum.

Gerçekten, gerçekten, gerçekten *mutlu*.

Bu bir mucizeydi, özellikle de tüm bu olup bitenlerin ışığında.

Çünkü Harry ile randevum *inanılmazdı*.

Yan döndüm, bacaklarımı karnıma doğru kıvırdım ve gözlerimi arka camdan dışarı çevirdim.

Geç olmuştu, güneş tamamen çıkmıştı, bu yüzden kesinlikle uyumuştum.

Pencerenin dışına ektiğim ayçiçeklerini gördüm ve sabahları bana sarılan kedim Sparkles'ın kaybını tekrar hissettim.

Tüm bu olanlardan sonra, onu bırakıp aileme katılma zamanının geldiğini görüyordum.

Pek çok şey yapmanın zamanı gelmişti.

Öncelikle dün gecenin anılarının tadını çıkarıyorum.

Şerif Harry Moran'ın Sparkles'ın resimlerine (birden fazla) bakmaktan çekinmediğini ve tamamen samimi olduğunu söyleyebilirim

ne kadar tatlı olduğunu söylediğinde.

Ayrıca telefonunu çıkarıp bana yavrularının fotoğraflarını göstermekten de çekinmedi: araştırdığı bir dava sırasında el koyduğu ve daha sonra sakladığı gri pitbull ve iki çikolata labradoru Linus ve Lucy.

Evet, Harry *Peanuts*'ı severdi.

Bir diğeri de artı sütunu için (ve bilginiz olsun, şu ana kadar eksi sütunu yok gibiydi, ancak gece ilerledikçe artı sütunu uzadıkça uzadı).

Bana daha çok babasından ve Olympia'da avukatlık yapan, beş yıldır evli olan ve Harry'ye bir yeğen veren küçük kardeşinden bahsetti.

Bana ne kadar yakın olduklarını da anlattı. Üç adamın her yıl birlikte tatil yapma geleneği olduğunu, sadece Moran çocuklarının bir araya geldiğini, Powell Gölü'nde bir yüzen evde uzun bir hafta sonu geçirdiklerini ya da Florida Keys'te bir hafta boyunca balık tuttuklarını, Maine'de balina izlediklerini ya da Alaska'da yürüyüş yaptıklarını anlattı.

Yine de kardeşinin ailesi dışarıda bırakılmamıştı. Harry ve babası her zaman Şükran Günü ve Noel'de onlara giderlerdi (Harry işten izin alabilirse, evli ve eşli yardımcıları tatillerde çalışmak zorunda kalmasın diye bunu sık sık yapmadığını söylerdi). O ve babası bunu yapardı, böylece aile iki küçük çocukla seyahat etmek ya da tatillerde evden uzak kalmak zorunda kalmazdı.

Ve işte ne olursa olsun, Harry yeğenlerinin doğum günü partilerinin hiçbirini kaçırmazdı.

Onlarla bu kadar yakın olmasına bayılıyordum. Telefonunda onların bol bol fotoğraflarını çekmesine ve gururla göstermesine de bayıldım.

Bu konudaki tek pürüz, annesinin o on bir yaşındayken "kansere yenik düşerek" (kendi sözleriyle) vefat ettiğini paylaşmasıydı.

Bu, hayatındaki en önemli iki kadının çok genç yaşta öldüğü anlamına geliyordu.

Ama bunu paylaştıktan sonra elini tutup sıkmana ve onu yakından incelememe rağmen bana sadece gülümsedi. Yumuşak ve muhteşemdi ama melankolik değildi, sadece ciddiye.

Yine de bu kayıplarla yaşamaya alışmak için uzun bir zamanı olmuştu.

Gerçi, açıkçası, buna mecbur kalmasından hoşlanmamıştım.

Ronnie, George, Sherise ve Shane'in yanı sıra Janie, Jenna, Molly ve Kay hakkında daha fazla şey paylaştım ve evet, ona resimleri de göstermek için telefonumda gezindim.

Konuşma hiçbir zaman yapmacık olmadı, ya da azalmadı ve çoğalmadı.

Ailemden çok fazla bahsetmediğini biliyordum ve bunu takdir ediyordum, ama bunun dışında, işi (ya da bana söyleyemediği bazı şeyler), arkadaşları (Doc Riggs, Rus Lazarus, Jaeger Rhett ve Cade Bohannon ile yakındı) hakkında özgürce sohbet etti ve Polly Pickler olmadan işini yapamayacağını açıkça itiraf etti.

Benim hakkımda sorular sordu ve cevaplarımı dinledi.

Dahası, her zaman, ama özellikle de işi hakkında konuştuğunda ilginç biriydi.

Ray Andrews (MP'nin ilk seri katili), Richard Sandusky (ikincisi) ve Whitaker ailesi (ölümcül hayranı olduğu ortaya çıkan kişisel asistanı tarafından öldürülen yazar ve eşi) ile ilgili tüm üzücü olayları paylaştı.

Harry'nin yaşamak için yaptığı şey hastalıklı ve kesinlikle kasvetli olabilirdi, ama bunu yapmanın içinde bir şeyleri beslediğini söyleyebilirdim ve bunun çekici olduğu inkar edilemezdi ve paylaştığı şey büyüleyiciydi.

Tavuk piccata'ndan bir ısırik aldı ve tatlı yememem konusunda beni uyardı çünkü "Dört buçuk saat film izlemek demek imtiyaz standını ziyaret etmek demektir." Ayrıca sadece salatasını yemesiyle ilgili saçma sapan esprilerime de iyi huylu bir şekilde kıkırdadı.

Tüm bunlar olurken, biriyle çıkma pratiği olmadığından kendini bulmuştu. Tatlı ve flörtözdü ve bana kendimi güzel hissettirdi.

Omzumun derisini gördüğünde çikolata bakışlarının ısınması ya da ağzıma düştüğünde acıkması arzu edilir bir .

Gah!

Her şey vardı!

Restorandan ayrıldıktan sonra her şey daha da güzelleşti. Oraya varmadan önce bile, öpüşmemizle dokunma mührünü kırdığım açıktı ve Harry'nin dokunaklı bir adam olduğunu öğrendim (buna da bayıldım) ve önyükleme yapmak için bir beyefendi.

Birlikte yürürken el ele tutuşurduk ya da bir yere gitmemi istediğinde belime, sırtıma ya da kalçama nazikçe dokunarak yol gösterirdi. Kapıları o açtı. Benim ondan önce gelmemi bekledi. Benim için sandalyemi çekti. Beni kızdırdığında uzanıp şakacı bir şekilde saçımı çekiştirirdi. Her şeyi o ödedi.

Arada bana bir küvet patlamış mısır ve biraz Milk Duds aldı (biraz patlamış mısırı vardı ama Milk Duds yoktu).

Hepsi harikaydı. Hepsi

mükemmeldi.

Tüm bunlar, paylaştığımız delicesine lezzetli öpücüğün temeli üzerine inşa edildi.

Ve tüm bunlar, beni eve götürdüğünde kapalı kapımın hemen içinde daha birçok delicesine lezzetli öpücük paylaştıktan sonra sona erdi.

Tüm bunları ayakta, sarmaş dolaş, biraz da hafifçe elleyerek yaptık ve bunda tatlı, geriye dönük ve çok düşünceli bir şey vardı. Sanki bir adım daha atarsak ya da şenliği benim kanepeme taşırsak, çok ileri gitmiş, çok fazla şey almış olacaktık ve Harry bunu yapmayacaktı.

Yaptığımız şey gerçekleşiyordu. İkimiz de işin içindeydik.

Ama Harry, biz orayı keşfederken benimle ilgileneceğini açıkça belirtti.

Tüm bunların altında annem, babam ve o bilinmeyen yatıyordu ve eğer bunu düşünmeme izin verirsem tekrar ağlamaya başlayabilirdim. Çünkü o

Bunu biliyordu, aklına koymuştu ve en başından beri söz verdiği gibi benimle görüşüyordu.

Sadece, şimdi, eklenmiş ve çok hoş karşılanan bir nüans vardı.

o.

O gitmeden önce, nm açıkken hızlı ve yumuşak öpücükler konduruyorduk.

"Yarın benimle takılmak ister misin?" diye teklif ettim.

"Sormayacaksın diye korktum" dedi, karnım eridi, burnumu öptü ve "Uyu ve bana mesaj at. Plan yaparız."

"Sen dinlenme toplantıları *planlamazsın*, Harry," diye eğittim.

Sırıttı (ve onun sırtışına bayılıyordum). "Tamam. Senin bana nasıl rahatlama planı yapılmayacağını göstermeni planlayacağız."

"Kabul edilebilir."

Beni sıktı, bıraktı, yolumda yürüdü ve sonra kamyonetinin kabinine yaslanıp içeri girmem ve kapıyı kapatmam için el hareketleri yaparak ve benim kapımda durup uzaklaşması için el hareketleri yaparak bir bakış yarışması yaptık.

Harry kamyonetinden inip kaputun yanına gittiğinde ve otoriter, emredici sesiyle, "İçeri, Lillian! Kapıyı kilitle!"

", , " diye mırıldandım kendi kendime gülümseyerek.

İçeri girdim ve kapıyı kilitledim.

Sonra pencereye doğru yürüdüm ve onun uzaklaşmasını izledikten sonra döndüm ve evimin içinde süzülerek yatmaya hazırlandım.

Yatağa girdiğimde hemen uyudum (başka bir mucize!) ve bir bebek gibi uyudum.

Bu beni, telefonumu gösteren ve şarj eden manyetik zimbırtıyı çevirip çıkardığım şu ana getirdi.

Bunu yaptığımda, tüm kızlarımdan gelen bir sürü mesajın yanı sıra tüm dahil olduğu grup mesajları, Ronnie'den gelen bir sesli mesaj (o

mesaj attı, ama sohbet etmek istediğinde aradı).

Ve son olarak, Harry'den bir mesaj.

Umarım iyi uyumuşsundur. Umarım uyumuşsundur. Kalktığında beni ara. Görüşürüz, tatlım.

Yakışıklı Harry Moran'dan gelen bir mesajla uyandığımda sevinçle kıkırdadım (aslında *kıkırdadım*), mesajın üst kısmındaki adına bastım ve ardından aramayı yaptım.

"Selam tatlım" diye selamlamadan önce iki kez çaldı.

Arka plandan garip sesler geliyordu ama "Günaydın Harry" diye cevap verdim.

"mu?" diye sordu. "Yeni uyandım."

"Güzel," diye mırıldandı. Sonra daha yüksek sesle, arka plandaki sesler kesilerek, "Lillian, özür dilerim. Sana ulaşmam biraz zaman alacak. Bu sabah erken saatlerde bir araba kazası oldu."

"Olamaz," diye fısıldadım, birinin berbat bir sabah geçirmesine üzülmüştüm ama neden yardımcılarından birinin bununla ilgilenemediğini merak ediyordum, böylece Harry biraz izin alabilecekti, dün geceki konuşmamızda Harry'nin pek de hoşlanmadığı bir şey olduğunu fark etmiştim.

"Bu çözüldüğünde ararım ama muhtemelen çok daha geç olur."

"Bize akşam yemeği hazırlayabilirim," diye önerdim.

"Dinlenme gününe yemek pişirmek de dahil mi?" diye sordu, sesi meraklıydı. Evet, adamın biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı.

"Bugünkü sakinliğimin beni kurabiye ve ekmek pişirmeye yönlendirdiğini düşünürsek, evet."

"Doğru." Sesi dikkati dağılmış gibiydi. "Gitmene izin vermeliyim."

"Tatlım," diye söze başladı ve ses tonu karşısında irkildim. "Burada olmazdım, oraya gitmeye hazırlanıyor olurdum ama bir ölüm vakası oldu."

"Hayır," diye tekrarladım.

Bu, Harry'nin neden yardımcılara bırakmayıp işin içine girdiğini açıklıyordu.

"Özür dilerim," dedi Harry. "Gün ilerledikçe nerede olduğumu size bildireceğim."

"Özür dilemene gerek yok, Harry. Çok hızlı, yemediğin bir şey var mı? Yani, sağlık konusunda bilinçli olduğunu anlıyorum, ama bunun dışında."

"Seçici olma eğiliminde değilim."

"Harika. Şimdi gitmene izin vereceğim. Ama Pazar gününüze böyle başladığınız için üzgünüm."

"İşim bu, tatlım," diye cevap verdi, yine dikkati dağılmıştı. "Tamam. Sonra konuşuruz," dedim çabucak. "Hoşça kal, Harry." "Görüşürüz bebeğim," diye mırıldandı ve sonra telefonu kapattı.

Ama gözümü kııptım.

Bebek mi?

Aman Tanrım!

Yakışıklı Harry Moran bana *bebeğim* dedi.

Harry'nin Pazar gününün böyle başlaması iğrençti, ama tuhaf bir şekilde doğru da geliyordu, çünkü bu oydu, yaptığı şey buydu, görevini yerine getiriyordu.

Bana bebeğim demesi ve o gece onun için yemek yapmam kesinlikle kötü *değildi*.

Yatağıma uzandım, zihinsel olarak yiyecek envanterimi taradım, bir menüye karar verdim ve ayrıca ekmek pişireceksem gitmem gerektiğine karar verdim.

Tam o sırada telefonum titredi.

Ronnie'yi ya da kızlardan birini bekleyerek telefona baktım. Tanımadığım bir arayan vardı.

Tüm bunlar olurken, her ihtimale karşı bilinmeyen aramaları yanıtlıyordum. Elbette bu, çok sayıda pazarlamacının ve üzücü işleri zamanınızı boşa harcamak ve sizi rahatsız etmek olan diğer insanların beni araması anlamına geliyordu.

Eğer annem ve babamla ilgili bir haber varsa, Harry'nin bunu yakalayıp bana kendisinin vermeyeceğini düşünemiyordum.

Ama asla bilemezsin.

Ben de hazırlandım ve açtım.

"Alo?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Yatakta oturmak için ateş ettim.

"Willie?" Fısıldadım.

"Evet, ben *Willie*, senin lanet olası *kocan*," diye kestirip attı. "I-"

"*Bir polisle* mi

çıkıyorsun?" "Willie-"

"*Biz* bir şeyiz, Lillian. Biz *bir* şeyiz."

Gözlerimi kırpmadan yatak örtülerime baktım çünkü... Deli miydi?

"Biz boşandık," diye tersledim.

"Ben yapmadım. *Merhaba*, kadın. Bunu yapmanı engellemek için elimden gelen her şeyi yaptım."

Aman Tanrım!

"Altı aydır birlikteydik," diye hatırlattım ona. "Bunu da ben yapmadım."

"Evet, çünkü *seni* ben ," diye ısırdım. "Ve yine, bunu *ben yapmadım*," diye homurdandı. "O zamandan beri iki kez evlendin." "Beni takip mi ediyorsun?" diye söylendi.

Tanrım!

"Beni rahat bırak Willie," dedim. "Biz bittik. On buçuk yıldır bitmiş durumdayız. O kadar bitti ki, bitti diyemezsin, çünkü daha başlamadık bile."

"Oh, başladık."

"Hayır, bunu yapmayacağım," dedim. "Sen geçmişsin. İç karartıcı, aptal bir geçmiş. Ve ben bunun ötesindeyim."

"Lil-"

Bağlantıyı için ne söyleyeceğini duymadım, sonra onu engelledim.

Lanet olsun.

Bunu gerçekten yapacak mıydı?

Hayatımın en iyi randevusunu belki de tanıştığım en iyi adamla yaşadıktan sonra ve belki de (muhtemelen) ailemin öldüğünü öğrenmenin tam ortasında?

Hayır, ölmedi. Öldürüldü.

Evet, bunu yapacaktı. Çünkü o Willie Zowkower'dı.

Ve daha da kötüsü, muhtemelen Ronnie ve (eek!) George'a bundan bahsetmek zorunda kalacaktım.

Daha da kötü!

Harry'yle ilişkimiz yeni başlıyordu ama yine de Willie'nin aradığını söylemezsem üzüleceğini biliyordum.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin," diye fısıldadım. Sonra, "Ugh!"

Homurdandım.

Bununla birlikte, yorganı geriye attım ve kendimi yataktan dışarı çektim. Ekmek yapma vakti gelmişti.

Bayrağımı Diktim

Lillian

Harry'ye kapıyı açtığımda öğleden sonra saat üçtü.

Üniformasızdı, kot pantolon ve kazak giymişti.

Dün gece giydiğinden daha gündelikti ama daha az çekici değildi. Önceki gece yaptığım gibi (utanç verici bir şekilde) bakmadım. Gözlerinin etrafındaki sıkışmış deriyle meşguldüm.

Fark ettiğimi fark etti ve bir koluyla belimi sararak ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük bırakarak kokuyu üzerimden atmaya çalıştı.

Harika kokuyordu ve dudakları daha da iyi hissettiriyordu ama girişimi işe yaramadı.

Uzaklaşmaya çalıştığında, parmaklarımı kazağının içine soktum.

"O kadar kötü mü?" "Ölümcül" kelimesinden dolayı cevabı bildiğim için sordum.

"Dünyada ekmek pişirmekten daha güzel bir koku olduğunu sanmıyorum, senin parfümün hariç." diyerek beni tekrar kokudan uzaklaştırmaya çalıştı.

Bu beni onun içinde eritti, ama başımı yana eğdim, paylaşması için sözsüz bir talepte bulundum.

"Lillian, bu çok fazla," diye fısıldadı.

"Bu vesileyle size ailemin on altı yıl önce kaybolduğunu ve yardım aldığımı, destek gördüğümü ama hayatta kaldığımı hatırlatabilir miyim? Ben döndüm

sahip olacađımı dūřındūđum hayattan uzaklařıp iyi bir hayat kurdum. Bařka bir deyiřle, ben kırılabilir deđilim, Harry."

Bana herkesin kırılabilir olduđunu ve bunu bildiđini sūyleyen bir bakıř attı.

"Eđer bunu yapmaya alışacaksak, yani bizi keşfetmeye alışacaksak, ki *keşfediyoruz*," diye ekledim ve bunu yaptığımda bakışlarındaki kasvetin bir kısmının gittiğini gōrmekten memnun oldum. "Bu senin iřin. Bu konuda bana yūklenebileceđini bilmelisin."

"Tamam, ama belki ikinci randevumuzda olmaz."

Ailen hakkında haber beklerken, sūylenmemiř řey kaldı.

"Bu ūnc randevumuz, kahvaltıyı da sayıyorum. Hayır, dōrdncyd. Garipti, ama bir erkeđin önünde kusarsan, bu bir randevudur diye dūřındım."

Kıkırdarken gōzlerinin etrafındaki gerginliğin bir kısmı azaldı.

"Anlat bana," diye yumuşakça ısrar ettim.

"lm ilanı vermek zorunda kaldım," dedi hemen. "Karısı yıkılmıştı ama şaşırmamıştı. Kocasının alkol sorunları vardı. Onu daha önce iki kez alkollü araç kullanmaktan yakalamıştık, yani ehliyetini kaybetmişti ve araba kullanmaması gerekiyordu. Bir virajı alamadı, yoldan çıktı ve birisinin garajına çarptı, duvarı delip geçti ve içerideki arabayı hurdaya çevirdi. Emniyet kemeri takmıyormuş. Olaya başka kimse karışmamış ama sadece karısı değil, hepsi de on ū yaşından küçük ū çocuğu varmış."

"Ah, Harry," diye fısıldadım, elimi boynuna dolamak için yukarı kaydurdım. Diğer kolunu bana doladı, böylece ikisiyle birden beni tutuyordu.

"Belki bana gününü anlatırsın, çünkü benimki şu ana kadar bok gibiydi."

Tamam, ona Willie'nin aradığını sūylemeyi listemden çıkartıyorum.

"Yulaf ezmeli tarçınlı kurabiyeler yaptım, bunları yemek zorunda değilsin ama yardımcıların için karakola biraz gōtrmen gerekiyor. Bunu yaparken, tüm kızlarımla dn geceki randevumuz hakkında epik bir mesaj seansı yaptım ve tam açıklama, onlar benim kızlarım, bu yüzden artık senin olağanüstü bir pc olduğunu biliyorlar."

Bu bana bir kıkırdama daha getirdi ve gözlerinin etrafındaki gerginlik daha da azalmış görünüyordu.

"Yine de hepsine gizlilik yemini ettirdim," diye devam ettim. "Ve buna güvenebilirsiniz. Şerif Moran'ın nasıl öpüştüğü kimseyi ilgilendirmez, bu onu seçmenleri arasında daha da popüler yapsa bile. En azından kadın olanları."

Beni mutfağa kadar kakarak götürürken daha fazla kıkırdadı ve kurabiyelerin kutusunu açabilmek için beni bıraktı.

Tarçının güzelliği, pişmekte olan ekmeğin mayalı güzelliğiyle karışmak üzere yukarı doğru yükseldi.

"bir savurganlık günü olduğuna karar verdim," dedi.

Harika.

Ona kocaman gülümsedim.

İçine çekti, bakışları ısındı, sonra ağzını benimkine götürdü ve öptü.

Nefes nefese başını kaldırdığında devam : "Ronnie geldi ve sana çıkma teklif etmem için beni cesaretlendirenin o olduğunu düşünerek ondan on dakikalık bir "sana söylemiştim" dersi aldım."

Kaşları havaya kalktı. "Öyle

mi yaptı?" Başımı salladım.

"Hatırlat da onunla karşılaştığımda ona teşekkür edeyim." Onunla *karşılaştığında* söyledi.

Ona tekrar kocaman gülümsedim.

Sonra bitirdim, "Biraz okudum. Ekmek pişirdim. Ve akşam yemeğinde taco salatası yemeye karar verdim."

"Kulağa harika geliyor."

"Ama şimdi sizi *We Are Lady Parts* ile tanıştıracam çünkü çok komik, iç açıcı ve romantik ve bunların hepsine ihtiyacınız olduğunu hissediyorum."

"*Biz Kadın Parçaları mıyız?*"

"İngiltere'den Müslüman bir kadın punk rock grubu hakkında bir TV programı."

Diziyi tarif ettiğimde şaşkın bir kahkaha attı. "İnan bana, izlerken çok yapacaksın," diye söz verdim.

Onu.

"O zaman tatlım, çünkü biraz gülmeye ihtiyacım var." "Önce bir şeyler içmek ister misin?"

"Şu La Croix'lardan mı?"

"Tamamdır."

Onun içkisini almak için hareket ettim, bir tane de için. Harry kanepeye geçti.

Kucaklaşmak için hemen içeri girdim. Harry bunu memnuniyetle karşıladı.

Sarıldık ve güldü, hem de çok güldü. Üçüncü bölümde, gözlerinin etrafındaki deri temizlenmiş ve vücudundaki gerginlik gitmişti.

Kendimi bir dağa tırmanmış ve bayrağımı zirveye dikmiş gibi hissettim.

Bu duygu, taco salatasını yapmak için birlikte çalıştığımızda ve her çift gibi televizyonun karşısında oturup yediğimizde daha da derinleşti.

Harry nihayet kanepede bir sonraki öpüşme seansımızı başlattığında daha da derine indi, bu seferki çok daha fazla ellemeyi içeriyordu, bu da bana bir gün önce verdiği şeyi romantikleştirmediyimi kanıtladı, ağzıyla (ve elleriyle) gerçekten o kadar iyiydi.

Harry köpeklerine geri dönmesi gerektiğini söyleyerek ilişkiyi bitirdiğinde daha da derine indi, öyle olduğunu biliyordum ama aynı zamanda buna rehberlik ediyordu, ağırdan almaya karar vermişti ve bunu takdir ettim çünkü ihtiyacım olan şey buydu.

Kapımda bana uzun uzun veda öpücükleri verirken, "Sana yemek yapma sırası bende," dedi.

"Bu sefer yemek yapmama yardım ettin."

"Yarın yemek yapmama yardım edebilirsin." Yarın akşam.

Ona gülümsedim ve ben bile bunun ısıltılı olduğunu biliyordum.

Beni sıkıp kamyonetine doğru yürümeye başlamadan önce bir kez daha, uzun bir veda öpücüğü verdi; kurabiye kutusu ve pişirdiğim ekmeğin bulunduğu çanta elinde sallanıyordu.

Aynı sen içeri gir, *sen* çıkma olayını yaptık ama bu sefer çok daha kısa sürdü (kamyonetinden inmek zorunda kalmasını istemedim, bu yüzden kazanmasına izin verdim).

İçten içe gülümseyerek ve köpekleriyle tanışmayı dört gözle bekleyerek kapıyı kapattım.

Ve ona Willie'den daha sonra bahsetmeye karar verdim. Belki beşinci randevumuzda.

Ya da altıncımız.

Ya da belki Willie bir ipucu alırdı ve Harry'ye söylemek zorunda kalmazdım.

Hepsi.

Lanet Kurabiye

Harry

Ertesi sabah Harry kurabiye kutusunu personel mutfağına bıraktı.

Lillian'la bir gece önce yediklerinden birkaçı hafifti, ve evdeki Stasher'a koyduklarını.

O sabahki koşusundan sonra yumurta, domuz pastırması ve Lillian'ın hafifçe kızartılmış ve tereyağına bulanmış kalın bir dilim ekmeğini yemişti. Bir ısırık aldı ve üzüm jölesi ekledi, çünkü o lezzetli, çiğnenebilir ekmeğin jöleye ihtiyacı vardı.

Tam o sırada, arka koridordan ofisine doğru yürüdü ve düşüncelerinin de adımları gibi hafif olduğu gözünden kaçmadı, çünkü dün güne boktan başlamıştı ve bölümlere ayırabilirdi, işlerine devam edebilirdi, ancak hiçbir polis, işlediğiniz veya araştırdığınız her trajedinin bir ipucunu yanınızda taşıdığınız gerçeğinden kaçamazdı. Ve başlangıçta, henüz gerçekleşikten sonra, ağır gelirlerdi.

Ama Lillian bunu ondan aldı, ona sarıldı, onu besledi, onu güldürdü.

şeyi silmedi ama daha iyi hale getirdiğinden eminim.

Karısını kaybettiğinden beri bu istasyona hiç bu kadar yüksüz hissetmemişti.

İki randevu (ya da Lillian'ın tahminine göre dört) ve ona bunu verdi.

Evet, bunu araştırıyorlardı çünkü o sadece güzel, yumuşak, cömert, film ve televizyon konusunda harika bir zevke sahip, güçlü, akıllı ve harika bir tada sahip harika bir aşçı değildi.

İşi yüzünden yük altına girmedi.

Winnie'den önceki günlerde de birileriyle çıkmıştı ve bunu şerif yardımcısıyken yapmıştı. Meslektaşları, kendini işine adanmış bir polisle evlenmenin belli bir tür kadın gerektirdiğini paylaşıyorlardı. Ve işi onlarla ilgilenmesine engel olduğunda bunu çabucak öğrenmişti.

Lillian'la ilk günleriydi, ama adam beklediklerinden çok daha geç geldiğinde hiç kızmamıştı ve kazanın onun üzerinde yarattığı tahribatı hemen fark etmiş ve bu konuda bir şeyler yapmaya koyulmuştu.

Yani evet, yıllardır işe gelirken kendini bu kadar özgür hissetmemişti.

Ve çok hoşuna gitti.

Yani yine evet.

Bunu keşfedeceklerdi. Sonuna kadar.

Ceketini silkti, bir kancaya astı, masasının arkasına yerleşti, bilgisayarını açtı ve Polly Aromacobana'sıyla içeri girdi.

"Bil diye söylüyorum, seni içeri girerken yakalamak için dikkat etmek zorundayım, sonra da kahveni ofisine getirmek zorundayım," diye dolambaçlı bir şekilde öndeki tabelanın gittiğinden ve Harry'nin artık arka tarafa park ettiğinden yakındı.

"Eskiden beni dışarıda beklerdin, resepsiyonda karşılardın, şimdi ise ofisinin önünden geçiyorum ve ofisim benimkinin hemen yanında" ve ekledi: "Ayrıca sana defalarca bana kahve ısmarlamak zorunda olmadığını söyledim, ama ısrar edersen ofisine gidip alabilirim, böylece benimkine yürümek zorunda kalmazsın."

"Eğer ön tarafa gitmezsem, kız ve erkek çocuklara göz kulak olamam ve onların yerleşip işlerini hallettiklerinden emin olamam," diye karşılık verdi.

Genelde sabah vardiyası değişiminde gelirdi ve Polly her zaman önce gelirdi, bu yüzden bunu yapmak isteyeceğini anladı, çünkü Polly hepsinin nabzını tutuyordu.

Onun deliliğinin bir yöntemi olduğunu bilmeliydi. Öyle bile olsa.

"Tabelayı tekrar asmayacağım," diye uyardı.

Kadın gözlerini devirdi.

Rus elinde kendi Aromacobana fincanıyla kapıda belirdi. "Hey, Pol," diye selamladı onu.

"Heya, Rus," diye cevap verdi, sonra da hızla dışarı çıktı.

Rus'un dikkati Harry'ye yöneldi. "Yeni geldiğini biliyorum ama Clifford Ballard hakkındaki dosyayı görüp görmediğini merak ettim."

Harry içeri gelmesini işaret etti, Rus içeri girdi ve Harry dosyayı çıkarırken Harry'nin karşısına oturdu.

"Ballard öldüğü sırada annesi geldi ve Dern'le tartıştı. Onun bir pislik olduğunu haykırarak gitti," dedi Harry ona, dava dosyasını aralarına koyarak.

"Etrafı kurcalamam senin için sorun olur mu?"

Rus da Cade gibi eski FBI ajanıydı. Ancak Cade bir profilciyken, Rus bir saha ajanıydı ve ünlü biriydi. Kristal Katil'in, nam-ı diğer Richard Sandusky'nin peşine düşmüştü, her ne kadar sonunda adam teslim olmuş olsa da.

Bu sırada Rus bir yerliye aşık olmuştu, bu yüzden o hayatı terk etti ve MP'de yeni bir hayata başladı.

Ülkenin her köşesinde her zaman birileri bir şeyler yapıyor olsa bile, Fret County'de işlerin FBI için çalışmaktan çok daha sessiz ve daha az zorlayıcı olduğu söylenebilir.

Başka bir deyişle, Rus'un dişlerini geçirecek bir şeye ihtiyacı vardı ve Ballard davasıyla bunu yapmaya can atıyordu.

Harry, "Ben olsam annesiyle başlar, Dern'in adımlarını Ballard'ın depresyon belirtileri gösterdiğini bildiren arkadaşlarıyla birlikte izlerdim," diye önerdi. "Bunlar bana şüpheli geldi."

Rus dosyaya uzandı. "Bana da aynı şeyi söylediler."

"Ayrıca, vaktin varsa Dietrich'lere bir göz at." Rus başını soru sorar gibi eğdi. "Idaho cesetleri mi?"

"Bilmiyorum ama içimden bir ses evet diyor ve eğer evet çıkarsa hemen işe koyulmak istiyorum."

Rus, Lillian'a atıfta bulunarak, "'Spect biliyorsun, istasyon ve tüm kasaba konuşuyor," diye bildirdi.

Ve o da Rus'tu.

Harry'nin işine karışmazdı. Ama Harry o işi paylaşmak isterse hemen orada olurdu.

"Biliyorum," diye iç geçirdi Harry.

Rus, "Muhteşem, çalışkan, saçma sapan olmayan, tatlı biri olduğunu duydum," dedi.

"Her açıdan doğru."

Rus'un bakışları yoğunlaştı. "Senin adına sevindim, dostum." "Sağ ol, dostum," diye yanıtladı Harry.

Polly kapıyı doldurduğunda ikisi de kapıya baktı. Ve ikisi de onun yüzündeki ifadeden hoşlanmadı.

"Burada sizinle konuşmak isteyen biri var şerif," dedi. Ona sadece resmi olması gereken durumlarda şerif diyordu.

Rus hemen ayağa kalktı.

Harry Polly'ye başını salladı.

Rus, Harry ile bakiştikten sonra Ballard dosyasını da yanına alarak oradan ayrıldı.

Polly, Harry'nin kırklı yaşlarının ortalarında ya da sonlarında olduğunu tahmin ettiği çekici bir kadını içeri aldı.

"Ben sadece ayrılmak sen iki için konuş." Polly belirtti, şaşırtıcı bir şekilde kadını tanıtmamak.

Kapıyı arkasından kapattı.

Harry ayağa kalktı, masasının etrafında döndü ve elini uzattı. "Ben Harry Moran." Elini tuttu ama "Size adımlı söylemeyeceğim, çünkü..."

Sözünü bitirmedi ve gergin tavrına bakılırsa, Harry onu zorlamadı.

Oturması gerektiğini belirtmek için kolunu uzattı. Kadın oturdu ve adam da kendi koltuğuna geçti.

O başlattı. "Eski dosyalara baktığını duydum. Dern'in dosyalarını."

İlgisi zaten artmıştı ama bu açılışla daha da arttı.

"Evet," diye onayladı.

"Çünkü sen, uh... Dern'i araştırıyorsun, ben, yani arkadaşlarım bana gelip sana bir şey söylemem gerektiğini söylediler."

"Peki bu ne olabilir?" Harry, gerçekten bilmek istemesine rağmen çok fazla baskı yapmadan, rahatça sordu.

"Bir ofiste çalışıyorum. Ben... bir süre önce boşandım. Boşandıktan sonra, Leland Dern ofisime gelip..."- endişeyle yer değıştirdi - "*defalarca*. Bu beni rahatsız etti. Bekâr bir anneydim. Ama o zamanlar dört yaşında bir çocuğum vardı, şimdi daha büyük."

Omuzlarını yuvarladı ve çenesini sıktı.

Harry oturdu ve bekledi, bakışları kızın üzerinde sabitti, ellerinin yumruk olmasını engelliyordu çünkü bu işin nereye varacağını hissediyordu.

Leland Dern'in hapse atılmasına neden olan karmaşanın bir parçası da, haklarında cinsel baskı şikayetleri bulunan iki milletvekilinin soruşturmalarını takip etmemekti.

Yine de Dern'ün bu tür bir şeyi kendisinin yapması yeniydi.

Lillian'ın, annesinin Dern'le göz göze geldiğini ve Dern'in duyguları incindiği için öfke nöbeti geçirdiğini, hatta bir komplo kurduğunu anlatmasına şaşırmamıştı.

Tam da böyle bir adamdı.

Ama bu tür bir şey cesurcaydı, barizdi... Ve en kötüsü, bir düzeni ima ediyordu.

Sahip olamadığınız bir kadına ilgi duymak başka bir şeydi. Onun senden hoşlanmamasına üzölmek ise işin doğasında vardı. Böyle bir şeyde korkunç davranan sadece Dern'dü.

Bir başkasını suçlu bir şekilde takip etmek ve yardımcılarınızı size yardım etmesi için kullanmak başka bir şeydi.

Şöyle devam etti: "Sanki bir şeyler yapıyor gibiydi. Hayır, öyle görünmüyordu. Öyleydi. Yani, onunla sadece bir kez Hideaway'de karşılaştım. O zamanlar pek anlam verememiştim ama biraz... ürkütücüydü."

Dern her türlü ürkütücüydü.

Harry cesaretle başını salladı.

"Nerede çalıştığımı nasıl öğrendi bilmiyorum ama öğrendi. Ne kadar çok gösterirse, ben onu ne kadar ertelemeye çalışırsam o kadar çok peşime düşüyordu, ta ki başka seçeneğim kalmayana kadar. Artık canıma tak etmişti, bu yüzden eski kocama anlattım. Anlaşamadığımız açıktı ama oğlumuzu paylaştık. Anlaşamasak bile o da bu durumdan memnun değildi."

Harry sessizce, "Pekâlâ," dedi.

Gözle görülür bir şekilde yutkundu ve konuşmaya devam etti.

"Darrin... yani eski sevgilim, Dern'le konuşmaya gitti, onu geri adım attırmak için. Ama bu sadece Dern'ün... şey, o..." diye devam etti.

"O artık burada değil, hanımefendi," diye hatırlattı Harry ona. "Ve o buradayken ben on yıl boyunca burada çalıştım. şeylerin beni şaşırtacağından emin değilim. Ama onun ardından temizlik işine devam ederken bilmem gereken bir şey olabilir."

"Tamam," diye fısıldadı ve sesi neredeyse acı çeker gibiydi. Harry boğazındaki safranın yükseldiğini hissetti.

"Doğru, eski karım onunla konuştuktan sonra işler gerçekten kötüye gitti," diye anlattı. "Hem Darrin'i hem de beni takip eden polisler vardı, en ufak bir ihlalde bizi kenara çekiyorlardı, mesela Darrin'in arka lambasının kırık olduğunu söylediler, oysa değildi. Yemin ederim ki hız sınırını aşmadığım halde, sözde hız sınırını aştığımı söylediler. Bunun gibi şeyler."

Harry çenesindeki bir kasın oynadığını hissetti, ama başını sallamakla yetindi.

"Ve hala ofisime geliyordu. Patronum bundan bıktı ve işe karıştı. Dern'e kendisi gitti. Ne yaptı ya da ne söyledi bilmiyorum ama onunla konuştuktan sonra tüm bunlar sona erdi."

"Patronunuzun adını ve onunla konuşup konuşamayacağımı sorabilir miyim?" Harry rica etti. Kızın yüzünün rengi kaçtı ve başını salladı.

"Artık o güce sahip değil," dedi Harry sessizce.

"Bilmiyorsun. Sen bir erkeksin. Sen bir polissin. Ama bütün bunlar aylar sürdü."

Gerçekten korkutucuydu şerif. Son *derece korkunç*." Çenesindeki o kas yine zıpladı.

"Darrin ile tekrar bir araya geldim," diye paylaştı. "Demek istediğim, bunu Dern'in yaptıkları yüzünden yapmak zorunda kaldığım için yapmadım. Dern'in bizimle uğraşması bize kaybettiğimiz bağlantıyı hatırlattı. Eskiden kim olduğumuzu. Ve Darrin çok korumacı. Ama bu konumuzun dışında. Umarım yine de birbirimize dönmenin yolunu buluruz. Sadece... Dern kötü tarafını görebileceğin türden adam değil. Ve şimdi Darrin ve benim bir de kızımız var ve bu sadece... Şerif, bu çok ama çok korkutucuydu."

Harry, "Leland Dern görevi kötüye kullanmaktan yargılandı, bir yıl hapis yattı ve şimdi başka bir yerde yaşıyor, bu yüzden onu tekrar yargılayamayız," diye bilgi verdi. "Eğer kayıtlara geçerseniz, bu davanın denetimiyle ilgili başka bir şey ortaya çıkarsa elonunla ilgili daha fazla bilgi olur. Kesinlikle resmi bir açıklama yapmak ya da şikayette bulunmak zorunda değilsin. Bu sizin seçiminiz. Ama fikrinizi değiştirirseniz ben burada olacağım."

"Şikayette bulunmak mı?"

"Bu size bağılı, tamamen size bağılı, ancak Dern'i ve bu olaya karışan eski yardımcıları soruşturabiliriz ve bunları destekleyecek kanıtlar varsa suç duyurusunda bulunabiliriz."

"Şimdi mi?" diye sordu. Adam başını sallayınca, "Ama bu yıllar önceydi," dedi.

"Eğer bir mağdur suç duyurusunda bulunmaktan korkuyorsa, zaman suçun bildirildiği andan itibaren işlemeye başlar."

"Vay canına," diye mırıldandı.

"Size söz verebilirim, eğer istediğiniz buysa bunu sonuna kadar araştıracağım. Bir şey çıkmayabilir ama içimden bir ses, denetimimizin getireceklerinden endişe duyan bazı eski yardımcılar olduğunu söylüyor ve konumlarını bir kadını ve kocasını korkutmak için kullandıklarında, bunun bir kısmını geri almaları biraz şiirsel bir adalet. Ve sizi temin ederim ki, eğer biri size bir şey yaparsa, bu departmanın tüm gücü arkanızda olacaktır."

Dudaklarını birbirine doladı ama gözleri parladı. "Bunu bir düşün," diye ısrar etti.

Başını salladı. "Düşüneceğim. Bunu düşüneceğim ve Darrin'le bu konuyu konuşacağım." "Neye karar verirsen ver, ben buradayım."

"Sen o değilsin, hiç komik değil" demeden önce bir süre onu inceledi.

"Alabileceğim en iyi iltifat," diye yanıtladı.

Ayağa kalkmadan önce yüzünde tereddütlü bir gülümseme oluştu. Harry de onunla birlikte ayağa kalktı ve ona ön kapıya kadar eşlik etti.

Kadın dışarı çıktıktan sonra Polly'nin ofisine doğru ilerledi, içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

"Onun kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu. Polly başını salladı. "Ama tahmin edebilirim."

Harry o kadını düşünüyordu, Dern artık onların bölgesinde ya da sınırındaki herhangi bir bölgede yaşamıyor olsa da hâlâ korkuyordu.

Aynı zamanda Avery Rainier'ı da düşünüyordu.

"Bu saçmalığı ne kadar sık yapıyordu?" Harry sordu.

"Benden sakladığı şeyler vardı Harry, çocuklar da sakladı. Tıpkı senden sakladığı gibi. O yüzden bilmiyorum. Onları o kadar korkuttu ki bana gelmediler. Pete bana gelebilir diye Pete'e bile gitmezlerdi ve kimse Pete'le konuşmaktan korkmaz."

Pete onun kocasıydı. Double D'nin sahibiydi ve o da Polly gibi onu tanıyan herkes için bir anneydi, bir babaydı.

"Ama mırıltılar duyuyordum," diye devam etti. "Bazı adamlara ters geldi. Ama patronunuz size bir şey yapmanızı söylerse-"

"Eğer patronun sana bir kadını ve kocasını terörize etmeni söylüyorsa, çünkü adam kadının pantolonuna girmek istiyor ve kadın da buna izin vermiyorsa, istifa edersin ve sonra da patronunu bu saçmalığı durdurabilecek birine şikayet edersin," diye çıkıştı Harry.

"Onları mazur görmüyorum, açıklıyorum. Sen de Av ve Lillian'a olan hislerin yüzünden transfer oluyorsun."

"Evet, öyleyim," diye kestirip attı.

"O gitti, Harry," dedi Polly nazikçe.

"Bu tür bir lekeyi asla çıkaramazsınız. Resmi bir açıklama yapmadı çünkü Dern'den *hala* korkuyor."

Polly'nin dudakları inceldi.

"Siktir," diye mırıldandı

Harry.

"Git bir kurabiye ye," diye önerdi Polly.

Tanrım.

"Koşuyorsun. Ağırılık kaldırıyorsun," diye hatırlattı ona. "Genel olarak her zaman aktıfsın. Noel olmadığı zaman kurabiye yiyebilirsin, Harry Moran. Karnın ağrımaz. Yemek sakinleştiricidir."

"Sadece yemeğin yatıştırıcı olduğunu düşündüğünüzde bağırsaklarınız ağrıyor."

"Tanrı aşkına, güzel bir kadın sana kurabiye yapsa ve sen sadece bir tane yesen olmaz."

Harry kaşlarını çatarak ona baktı.

"Hadi, bir kurabiye al ve sonra da işinin başına dön," diye emretti. Polly bu istasyonun tamamen patronuydu, o sadece unvan sahibiydi. Harry ayrıldı ve ofisine gitmedi.

Lanet bir kurabiye almaya gitti.

Ve siktir et, yedikten sonra kendini daha iyi hissetti.

ON DÖRT

Marie Antoinette

Harry

O akşam köpekleri çılgına dönerek Harry'ye Lillian'ın geldiğini söyledi.

O ve yavruları evinden geçip ön kapıya doğru ilerlediler.

Verandasına vardığında, onun en az yedi yıllık koyu mavi Subaru'sunu kamyonunun yanına park ettiğini gördü.

Harry dişlerini dudağına dayayıp ısıklık çalana kadar yavruları arabasına doğru koşturdu.

Durdular ve oturdular, uzun kuyrukları çimenleri süpürüyor, dilleri heyecandan sallanıyor, gözleri arabasından inen Lillian'a kilitlenmişti.

Köpekleri sosyaldi ama Harry'nin pek arkadaşı yoktu. Değişmesi gereken ve (çok yakında) değişecek olan başka bir şey daha vardı.

Lillian'ın kolunda, üzerinde kocaman bir fiyonk olan bir şişe vardı.

Ona bir gülümseme attı ama hemen köpeklerine doğru ilerledi. Bunu yavaşça yaptığında, biraz çömeldiğinde ve koklayabilecekleri kadar alçak bir el uzattığında hayvanları tanıdığını biliyordu.

Hepsi iyice kokladıktan sonra, "Tamam" diye seslendi ve üç köpek de kalkıp onun etrafında dolandı.

Harry'ye doğru ilerlerken onun kahkahalarını duydu, bir yandan da Harry'nin köpeklerine dokunma mesafesine geldiklerinde onları sevdi.

Harry merdivenlerin başında duruyordu, kadın geldiğinde önünde sadece kendini sıkıştırabileceği kadar boşluk vardı.

Bu, ona ulaştığında gülümsemesinin daha da büyük olduğu anlamına geliyordu. Şişeye bir göz attı.

Jameson'dı.

Kaşlarını ona doğru kaldırdı.

"Ronetta, Sean Stoll'un annesini tanıyor. Benim için hafiyelik işini o yaptı," diye açıkladı.

Sean onun yardımcılarından biriydi.

"Akşam yemeği için sana geldiğimde sana hiçbir şey getirmedi," diye belirtti.

"Ronnie'nin yanında yaşamıyorsun. Eğer evine ev sahibinin hediyesi olmadan geldiğimi bilseydi, beni Noel listesinden çıkarabilirdi."

Harry gülümsedi.

Lillian gülümsemeye karşılık verdi.

İşte o zaman Harry şişeyi ondan aldı ve sonra onu öptü.

Öpüşüklerinde her zaman yaptıkları şeyi yaparlarken köpekler etraflarında dolanıyordu, kendilerini ona, birbirlerine kaptırıyorlardı, dünya hafifliyordu, sadece onlar vardı, Harry ve Lillian, gerçekten işe yarayan bir evrendeydiler ve tüm saçmalıklar kaybolup gidiyordu.

Ve her seferinde açlık daha da derinleşti.

Şimdi, onun kokusu, tadı, göğsüne bastırıldığı göğüsleri, saçlarındaki parmaklarının hissi için ne kadar açgözlü olduğu neredeyse çaresiz görünüyordu ve her zamanki gibi, ondan alabilecekleri için ne kadar doyumsuz olduğunu ileterek aldığı kadar iyi verdi.

Bu, Harry'nin onu durdurması gerektiği anlamına geliyordu.

Ailesi hakkında cevap alana kadar oraya gitmeyeceklerdi. O adam olmayacaktı.

Bu yüzden, ne kadar zor olursa olsun, onu durdurdu, burnunun ucuna kendi burnuyla dokundu ve "Hadi seni içeri alalım" diye fısıldadı.

Hayal kırıklığı ve bulanıklığın bir karışımı gibi görünüyordu, her ikisi de hoşuna gitti, ama başını salladı.

Elini tuttu ve onu içeri götürdü.

Kızın evi hakkında ne düşündüğünü merak etmeyi planlamamıştı ama onu ön odaya götürürken kendini onu izlerken buldu.

Ve sonra kızın gözleri zevkle parladığında kendini şok olmuş halde buldu.

Oturma odasına baktı, annesi hastalanmadan önce anne ve babasının gittiği odaya.

Büyük bir bölüm. Taş duvarlar. Büyük medya merkezi. Pişmiş toprak karo zeminler, yerli dokuma halılar. Rustik ahşap kahve ve sehpalar.

"Tamam, eğer bir Hollywood set tasarımcısına 'Washington Eyaleti'nin kırsal kesiminde yaşayan seksi bir şerif için bir oturma odası tasarla' deseydiniz, bunu tasarlardı," diyerek onun dikkatini yeniden çekti. "Bu mükemmel. Bayıldım. Ve sana nasıl sakinleşeceğini öğretmem gerek. Burası rahatlatma merkezi."

Harry oturma odasına döndü, birden her şeyi farklı görmeye başladı.

Annesinin, çocuklarının dışarıda ne yaparlarsa yapsınlar içeri girebilmeleri, uzanabilmeleri, rahat edebilmeleri, içeceklerini döküp çamur izi bırakabilmeleri ve patates cipsi kırıntıları düşürebilmeleri için tasarladığı oda olarak görüyordu.

Modası olsa da çirkin değildi.

Sağlam, sıcak ve misafirperver bir yerdi.

Smokey'nin onu sahiplendiğini görmek için tekrar Lillian'a

baktı. Ama daha fazlası, o Smokey'i sahiplenmişti.

Başka bir sürpriz.

Bu cins sadık ve sevecen olsa bile insanlar pitbulların yanında ürkek davranma .

Ama Lillian değil.

Harry onu almadan önce Smokey neredeyse ölene kadar aç bırakılmıştı, bu yüzden kolay kolay güvenmiyordu.

Ama işte , kulaklarının arkasını kLillian'ın bacağına yaslanmıştı.

Lanet olsun. Bu kadın.

Konuşmadan önce boğazını temizlemek

zorunda kaldı. "Aç mısın?" diye sordu.

Başını salladı.

Ona doğru ilerledi, elini tuttu ve onu mutfağa götürdü.

Kadının o odadaki tepkisini de izledi ve bu kez görmeyi beklediği şeyi gördü. Etkilenmediğini gizlemek için yüz ifadesini maskeleydi.

"Büyürken burada yaşadım," dedi ona. "Emekli olup Arizona'ya taşınmadan önce küçülmek istediğinde babamdan satın aldım. Annem ve babam burayı tamirci olarak aldılar. Önce önemli şeyleri yaptılar, yeni bir çatı yaptılar, yeni bir fırın ve su ısıtıcısı kurdular, banyoları, oturma odasını, çocuklarının odalarını donattılar. Onlar mutfağa el atmadan önce annem hastalandı."

"Ah," diye cevap verdi.

"Winnie bir aşçı değildi," dedi ve bakışları Winnie'ye kaydı, Winnie'yi oraya koymasının şaşkınlığı kolayca okunabiliyordu. "Ve dürüst olmak gerekirse, onu kaybettikten sonra hiçbir şey umurumda olmadı."

"Harry," diye fısıldadı.

Şişeyi bir kenara bıraktı ve onu kollarının arasına aldı.

"Lafı uzatmayacağımızı söylediğimi biliyorum," diye başladı. "Ama seni ofisimde onun resmine bakarken gördüm."

Hemen rahatsız olmuş gibi göründü.

"O yaşadı," dedi adam sessizce ve kadının bakışları onunkilere odaklandı. "Onu sevdim. Onunla evlendim. Onu kaybettiğimde yıkıldım. Ama bu yıllar önceydi ve bilmen gereken bir şey var. Ben inatçıyım."

Bu itiraf karşısında gözleri büyüdü ve "Hımm... tamam" diye mırıldandı.

"İnatçı biri olarak," diye devam etti, "onun kaybına daha uzun süre dayandım.

yapmalısın." Onu sıktı ve uyardı, "Onu unutamadım, Lillian. Onu asla unutamayacağım. Hayatımın geri kalanını onunla geçireceğimi sanıyordum.

Ama yirmi sekiz yaşında boynunu kırmasının beni rahatsız eden yanı bu değil. Beni kahreden şey onun çok komik olması. Her şeye hazırdı. İtalya'da pizza, Japonya'da suşi ve Hindistan'da köri yemek isterdi ve bu yerlerin hiçbirine gitmedi. Sadece birlikte yaşayamadığımız güzel bir hayatımız olması değil, *onun* da yaşayamadığı güzel bir hayatı olması beni kahrediyor. Beni siken de bu."

"Hayal edebiliyorum," diye fısıldadı Lillian, hâlâ onu dikkatle inceliyordu.

"O her zaman kalbimde olacak. Ama çok yakın bir zamanda bir arkadaşım Winnie'nin o öldüğünde yaşamayı bıraktığım için çok kızacağını söylemişti. Haklıydı. Ne kadar haklı olduğunu anlamam seninle tanışana kadar sürdü."

Ona bakışları o ısındı ki, vücudu onunkinin içinde eridi, gözlerindeki yeşil sıvı yeşim taşına dönüştü.

"Ama onun hakkında konuşabilmem gerek," diye nazıkçe devam etti Harry. "Onun odadaki fil olmasını istemiyorum. Onun olduğu gibi kalmasını istiyorum. Sevdiğim bir kadını kaybettim ve bundan nefret ettim ama hâlâ buradayım."

Bir elini kaldırdı, çenesini okşadı ve "Tamam tatlım," dedi.

"Annemle de aynı şekilde," diye itti.

Gözlerini kırptırdı ve dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırdı.

Onu hafifçe salladı. "Onu kaybettiğimi söylediğimde yüzündeki ifadeyi gördüm. Bu uzun zaman önceydi ve tatlım,"-yüzünü onunkine yaklaştırdı ve sesini alçalttı-"bunu da asla atlatamayacağını biliyorsun."

"Hayır," diye fısıldadı. "Asla yapmazsın."

"Ben incindim diye sen de benim için incinmek zorunda değilsin. Şu anda yeterince derdin var. Ama öyle ya da böyle, bu dünyada hiç kimse benim yaşadıklarımından kaçamaz. Hayat bu."

"Tamam," diye tekrarladı.

"Peki marulla sarılmış burger ve Asya salatası yapabilir miyiz?" diye sordu. Marul sarmasından bahsedilince burnunu buruşturdu.

"Marketteki fırın tezgahından sana taze bir çörek aldım ve Aromacobana'dan bir dilim havuçlu kek kaptım," dedi.

Gözleri parladı.

Ona sıırttı.

Sonra onu tekrar öptü, bu sefer hızlı ve ağzı kapalı bir şekilde. Onu bıraktı, bir kadeh şarap doldurdu ve köpekleri etrafta dolanırken o çirkin mutfakta akşam yemeği hazırlamaya başladılar. modası geçmiş muşambaya yiyecek bırakırlardı.

Bir insan ancak bu kadarını .

We Are Lady Parts'in devam eden ikinci bölümünü bitirdikten ve Lillian ona saldırdıktan sonra, şimdi kanepeye uzanmışlardı, Harry'nin uzun vücudu Lillian'ın yumuşak vücudunu yastıklara bastırıyordu, ağızları kaynaşmıştı.

Ve bunu bitirmek zorundaydı, çünkü işler kontrolden çıkmaya başlamıştı.

Bunu yapıyorlardı çünkü Harry sonunda elini Lillian'ın yuvarlak kıkına attı.

Bir gece önce ona dokunmuş, parmaklarını üstünün altına sokmuş, teninin sıcak ipeğini hissetmiş, göğsünün yan tarafına dokunacak kadar ileri gitmiş ama daha ileri gitmemişti.

Ama eli kot pantolonunun üzerinden kıkının bir yanağını kavradığı anda, ona doğru eğildi, kalçalarını onunkilere bastırdı ve sertleşmiş ve ağrımaya başlamış olan siki daha da sertleşti ve kesinlikle ağrımaya başladı.

Öpüşmeyi kesti ama dudaklarının temasını kesmedi ve "Bebeğim" diye fısıldadı.

Gözleri kapalıydı, sıcaktı, ama o kelimeyi söylediğinde, saçlarına dolanan parmakları, saçlarında yumruk oldu, başını eğdi ve tekrar ağzını yakaladı.

Kızın açlığı Harry'nin içine aktı ve Harry acıyla zapt ettiği sikini kızın yumuşak kalçalarına gömdü, kızın iniltilerini yuttu ve ağzına doğru inledi.

Tanrım, buna bir son vermeliydi.

Kız çılgınca kot pantolonunu çıkarırken parmakları acı verici bir şekilde aletine süründüğünde de durmadı.

Tekrar geri çekildi. "Lilly."

Onu tekrar öptü, aynı zamanda elini yakaladı, çekiştirdi, yukarı kaldırdı ve eli geri çekilmeden önce *içine* bastırdı.

Bacaklarının arasındaki zarif, sıırılsıklam kıvrımları hissedince homurdandı, aleti sarsıldı, içgüdüsel olarak klitorisinin etrafında bir miktar baskıdan daha fazlasıyla döndü ve kadın ağzını onunkinden ayırdı, boynu büküldü, sırtı da büküldü ve inlerken parmaklarına gömüldü.

Lanet olsun.

Kadının cinsel organını avuçlamak ve "Bebeğim, bunu yavaşlatmamız gerek" diye fısıldamak için her şeyini ortaya koyması gerekti.

Başını dikleştirdi, gözleri artık kaybolmuştu, ne yaptıklarını unutmuş, ona dalmıştı ve "Lütfen yapma" diye yalvardı.

"Bu büyük bir adım," diye hatırlattı ona.

"Biz hazırız," dedi hemen.

Dudakları yukarı kalktı. "Ben hazırım ama senin de hazır emin olmalıyım." "Parmaklarında his kaybı mı var?" diye sordu.

Bu onu gülmekten kırdı geçirdi.

"Harry, komik olmaya çalışmıyorum," diye tersledi sabırsızca. "Tatlım."

"Harry."

"Lillian."

"*Harry*."

Deneysel olarak, klitorisini tekrar daire içine aldı.

Gözleri dalgalanarak kapandı, dudakları aralandı ve adam sikinin kabardığını hissetti. Tamam o zaman.

Siktir et.

Onu öptü ve parmakladı ve sonra onu öpmeyi bıraktı, böylece onu boşaltırken izleyebildi.

Ve lanet olsun, gösteri *muhteşemdi*.

Kendine geldiğinde, dudaklarını çenesinde, boynunda, boğazında ve kulağına kadar gezdirdi ve parmaklarının saçlarında gevşediğini ve onu okşamaya başladığını hissettiğinde, elini kotundan dışarı kaydırды.

Başını kaldırdı ve ona baktı.

Burnunun üzerinde bir tutam çil vardı, teni orgazmdan pembeleşmiş, bakışları bulanıklaşmıştı.

Ona bir ömür boyu bakabileceğini zaten biliyordu.

Ama onu görünce, bunu ona bir ömür boyu verebileceğini biliyordu. "İyi mi?" diye sordu usulca.

"Senin sıran," dedi cevap olarak.

Adam başını salladı. "Unh-unh."

Gözleri kısıldı. "Pardon?" "Ben iyiyim," dedi.

"Uh... Harry, öyle olmadığını hissedebiliyorum."

Ona gülümsedi. "Ölümcül bir durum değil."

"Biliyorum. Ama seni rahatlatmak *istemem* senin için önemli mi? *durumunuz nedir?*" diye sordu.

"Benim için önemli olan seninle vakit geçirmekten hoşlanmam, daha da fazla vakit geçirmeye niyetli olmam ve bu zaman geçtikçe, nedenlerimi sorgulaman için ilk nedene sahip olmanı istemiyorum."

Çenesi şok içinde boynuna doğru eğildi.

"Dediğim gibi, ben iyiyim," diye tekrarladı.

Kadın aniden yüzünü ellerinin arasına aldığı anda vücudu sarsıldı.

"Bekleyeceğiz," dedi sert bir fısıltıyla, yeşil gözlerinden dökülen hisler - o kadar çok his - vücudunu, kemiklerini, ruhunu sular altında bırakıyordu ki, annesini kaybetmekle başlayan, babasının ve erkek kardeşinin de bunu yapmasını izlemekle devam eden, sonra Winnie'yi bulmakla devam eden tüm o lanet olası boş, kırılgan hisler,

Her zaman çok hareketli, çamların arasında yerde öylece yatarken. "Bekleyeceğiz çünkü sen çok iyi bir adamsın, ihtiyacın olan şeyin beklemek olduğunu hissediyorum. Beklemeden yağayamazsın. Ama bil diye syluyorum, sen ne zaman istersen ben hazırım," diye bitirdi.

"Bunu dosyalayacağım," diye fısıldadı karėılıėında, ama sesi sert değildi, alaktı, ağırdı, ama sanki on bir yağından beri tağıdığı kötülük hiç var olmamığ gibi onun sunduğu iyilikle ağırlağmığtı.

"Ve kendimi nasıl olup da hem süper iyi bir adamla çıkarken bulduğumu hem de onun biraz kötü olmasını dilediğimi anlamaya alığarak zaman geçireceğim."

"Oh, kötü olabilirim, tatlım," diye söz verdi.

Gözleri yuvarlaklağtı ve adamın koluna vurdu. "Seni daha da ateğlendirmeme izin vermediğin sürece ateğlenme."

"Ama *seni* daha da azdırmaya iznim var."

"Bundan sonra her şey *karėılıklıdır*," diye burnunu çekti. Harry kağlarını çattı. "Bunu kabul etmiyorum."

"Bu adil değil, ben kendime biraz alıyorum ve sen sana bir şey vermeme izin vermiyorsun." "ok yanılıyorsun, ben bundan hiçbir şey almadım, Lillian."

Gözleri daha da yuvarlaklağtı ve koluna daha da sert vurdu. "Daha da *iyi* bir adam olmayı bırak, Harry," diye buyurdu.

Gülmeye bağladı.

"Aman Tanrım, şimdi sinirlendim çünkü çıktığım adam düşündüğümden daha da harika. *Ve* parmaklarıyla mucize yaratıyor."

"Ağzımı görene kadar bekle."

Bakışları inceldi ve, "Kes şunu, Harry," diye tersledi.

"Ayrıca seni daha sert boğaltmam gerektiğini de dosyalıyorum, çabuk bitiyor gibi görünüyor," diye alay etti.

Bir an için onun altında kaskatı kesildi.

Sonra kıkırdamaya bağladı.

Onun gülüşünü izlemek neredeyse boğalmasını izlemekten daha iyiydi.

"Havulu kek üzerine bir bölüm daha mı?" diye sordu kızın kıkırdamaları azaldığında.

"Bir Şeyler atıştırarak mısın?"

Başını salladı.

"Tamam o zaman," diye mırıldandı.

Yana doğru eğildi, kot pantolonunu sıyırdı ve ayaklarını çekmeden önce onu oturur pozisyona getirdi.

"Kahve de ister misin bebeğim?" diye sordu.

"Bitki ayınız var mı?"

Bilmiyordu ama Aromacobana'da satılık iyi mallar vardı, o yüzden biraz alacaktı.

"zr dilerim," diye mırıldandı.

"Sorun değil. Kafeinsiz mi?" diye sordu. "Bu işte kesinlikle başarısız oldum," dedi.

"Hayır, yapmadın. Çocukken bile uyumakta hep zorluk çektim. Bu yüzden öğleden sonra ten sonra kafein içmiyorum."

Harry'nin boynu bunu öğrenince gerildi. "Her zaman uyumakta zorlanır mıydın?"

Başını salladı. "Tüm hayatım boyunca. Yine de son iki gecedir kendimi kaybettim."

şimdi bunu öğrendiğinde, ona bakarken göğsü yanıyordu

Ona sırtıttı ve, "İşte böyle, Harry. İşte bununla uğraşıyorum." Elini havada daire içine aldı. "Sen olan tüm iyilik."

Uzandı, onu kanepeden dışarı sürükledi ve ikisi de nefessiz kalana kadar sert ve uzun bir öpücük kondurdu.

"Aromacobana'dan çay alacağım," dedi kıldığında. "En sevdiğin hangisi?"

"Berbatsın," diye yalan söyledi, hl pcğn etkisinden kurtulamamıştı. "Ve herhangi bir Şey. Nane. Papatya. Hibiskus. Çarkıfelek. Bitkisel karışımlarından biri."

"Ben de kafeinsiz alayım."

"Ve sen daha da çok
emiyorsun." Ona sırtttı.

Kaşlarını çattı. "Ateşli olmayı bırak."

"Denerim."

Gözlerini onunkilere kaldırdı.

"Başarısız olacaksın." Omuz silkti.

Gözlerini devirdi, ağzını onunkine değdirdi ve "Bana pasta getirin" dedi.

"Nasıl isterseniz, Marie Antoinette."

Bir göz devirmesi daha, ama bunu gülümseyerek
bitirdi. Onu tekrar koltuğuna yatırdı.

Smokey onunla kaldı ama Lucy ve Linus, Harry kızına pasta getirirken
onunla birlikte geldiler.

Ebeveyn Bağlantısı

Harry

Ertesi öğleden sonra Aromacobana'dan bir çanta dolusu bitki çayı ve bir poşet süslü kafeinsiz içeceklerle dönen L'nin akli sohbetteydi

Cade ile kahve içtikten sonra ofisinden çıkarken Rus'u görmek için ofisine uğradı.

Bakışları Harry'nin elindeki çantaya indi, sonra tekrar Harry'nin yüzüne geldi ve öylece bıraktı, Harry iki gündür o lanet kurabiye kutusu yüzünden bölümdeki herkesten sopa yiyor olsa da.

Lillian'ın şeker, tereyağı, yulaf ezmesi ve tarçınla hem erkeklerin hem de kadınların onayını aldığını söylemeye gerek yok.

"Sana bir not bıraktım, e-posta göndermek için masama gidiyordum," açıkladı Rus, Harry'nin açık kapı politikası olmasına rağmen neden Harry'nin ofisinde olduğunu.

Ofis zaten ona ait değildi, ilçeye aitti. "Ne var ne yok?"

Harry sordu.

"Ballard ve Dietrich'ler hakkında kısa bilgi."

Rus'un yüzünü okudu, bu dedektif köpeğin sulu bir kemik bulduğunu fark etti ve Harry masasının arkasındaki sandalyeye geçti.

Rus onun karşısına oturdu ve söze başlamadan önce Harry'nin çantasını yerleştirmesini bekledi.

"Ballard'ın annesi beni azarladı. Arkadaşları da daha fazlasını söyledi. Görünüşe göre, bu adam üzgün bir çuvalmış. Hayat onu düzenli olarak dibe çekmediyse, dibe çekmek için aptalca kararlar vermiş. Sürekli iş kaybediyormuş. Karısı onu aldatmış. Sonra onu terk etti ve terk ettiğinde de onu temizledi. Düzenli olarak sonuç vermeyen şüpheli projelere boktan yatırımlar yapıyordu. Mesele şu ki, bunların onu üzmesine izin vermedi. Sevilen biriydi. Birden fazla arkadaşına göre "o adam" dı. Taşınmanıza yardım eden kişi. Siz tatildayken köpeğinize bakan kişi. Kız arkadaşın seni terk ettiğinde seni bira içmeye götüren adam."

Harry, "Demek intihar onlara uygun gelmedi," sonucunu çıkardı.

"Hiç de değil," diye yanıtladı Rus. "Nadiren olur. İnsanlar sevdiklerinin gönderdiği işaretleri gözden geçirir ya da sevdikleri bu işaretleri gizlemek için ellerinden geleni yapar. Ama Tanrı şahidim olsun Harry, bu öyle bir şeye benzemiyor. Bu adam çok şey yaşamış ve yoluna devam etmiş. Hiçbirini saklamadı da. Konuşkan biriydi. Paylaştı. Dırdır etti. Boğulması gereken acıları olduğunda, bunu herkesin önünde yaptı."

"Ölümüyle ilgili bir şey yaşayıp yaşamadığını bilen var mı?"

Rus başını salladı. "Karısı onu temizledikten sonra büyük bir hayat yaşamıyordu. Tek odalı bir daire. Stormy için lastik dükkanında çalışıyordu. Kimseyle çıkmıyordu. Ama bir gün önce bir arkadaşının kırkıncı yaş günü partisine gitmişti ve partiye katılanların çoğu onun her zamanki gibi olduğunu hatırlıyordu. Partinin neşesi."

"Bu partiye gittiğinde kötü durumda mıydı?" Rus başını salladı. "Hayır."

"Bu konuda bir fikri olan var mı?"

"Herkesin tahmin edebileceği tek şey, onu zengin edeceğini söylediği yeni bir plan için heyecanlandığı ve bunun kötü gitmiş olabileceğiydi."

Ne olduğunu ya da kimin dahil olduğunu bilmiyorlardı ama göl kenarında bir mülk ve bir tekne alacağına yemin etmişti. O zamanlar kimse bu konuda bir şey düşünmedi, çünkü bu Muggsy'nin işiydi. Sürekli kötünün peşinden iyi para atardı. Bazıları karısının bu yüzden onu terk ettiğini bile söyledi. Çabucak zengin olacağından o kadar emindi ki, daha çabuk fakirleşti ve karısını da beraberinde sürükledi."

Harry gerçeği söylemedi. Kadın onu aldatarak yere düşürmeden de terk edebilirdi. Ama Rus bunu ondan daha iyi biliyordu, çünkü Rus'un eski sevgilisi, Rus'un kendisine ne kadar az ilgi gösterdiği konusunda bir derse ihtiyacı olduğunu düşünmüş ve bunu öğretmek için evlilik yataklarında başka bir adamla yatmayı kullanmıştı.

"Söylediklerinden dikkatimi çeken tek şey," diye devam etti Rus, "bu yeni plan her neyse, farklıydı. Kendi parasıyla yatırım yapmıyordu. Her neyse, parmağını bile kıpırdatmasına ya da tek kuruş vermesine gerek olmadığını ve paranın içinde yüzeceğini söyleyerek övünüyordu."

O ve Rus birbirlerine baktılar, çünkü bir şey kulağa bu şekilde gerçek olamayacak kadar iyi geliyorsa, genellikle yasadışıdır.

"Dern'ün depresyonda olduğunu söylediği ifadeler mi?" Harry sordu.

"Ballard'ın annesi dışında konuştuğum herkes ne bir polisle, ne Dern'le ne de başka biriyle konuştuklarını söyledi. Dern ona gelmemiş, o Dern'e gitmiş."

Sikeyim.

"Eski sevgiliyle konuştun mu?" Harry sordu.

"Biraz zaman isteyen bir telefon aldım. Geri aramasını bekliyorum." Harry başıyla onayladı. "Annesi ziyareti hakkında ne söyledi?"

Dern?"

Rus, "Oğlunun kendini öldürmemiş olması," diye cevap verdi. "Hâlâ kızgın olduğunu söyleyebilirim ama bu konuyu araştırdığımız için rahatlamış durumda. Bana intihara karşı olmadığını söyledi. Bunu açıkça belirtti. Bu onun herhangi bir

Ailesine ya da annelik görevine leke sürüldüğüne dair yanlış fikirler. Ballard'ın kendi canına kıymadığı konusunda kararlı. Ve Dern'ün kendi deyimiyle 'cehennem gibi tembel' olmadığı zamanlarda kayırmacılık yaptığı konusunda biraz daha az kararlı. Yeniden seçilme kampanyasına bağışta bulunan ya da bir kayak merkezindeki dairelerini ödünç almasına izin veren insanlarla yakınlaşıyor ve onlara iyilik yapıyordu. Muggsy gibi önemsiz olduğunu düşündüğü kişilere ayıracak zamanı olmadığını söyledi."

Haksız değildi.

Öyle bile olsa.

Harry, "Bu, o davayı neden kendisinin aldığını ve birkaç gün içinde kapattığını açıklamıyor," dedi. "Suçları soruşturan iki yardımcısı vardı ve bu işi ikimizden birine verebilirdi."

"Hayır, bu açıklamıyor," diye kabul etti Rus.

" tabiple konuşmak mı?" Harry sordu.

"Yoğun birkaç gün geçiriyor. Yarın öğleden sonra konuşmak için bir zaman belirledik. Yedi yıl önce olduğu düşünülürse, bu davaya aşına olmak için dosyalarını inceliyor."

"Neden GSR testi yapmadığını bilmek istiyorum."

"Ona soracağım sorular listesinde bu da var."

Ballard konusunda bu kadar ileri gidebileceklerini anlayan Harry, "Şimdi de Dietrich'ler," dedi.

Rus bakışlarını Harry'ninkilere dikti. "Gitmişler."

Harry'nin boynu kaşınmaya başladı. "Gittiler mi?"

"Evlerinde kimse yok. Bakımlı görünüyor ama terk edilmiş ve bir süredir terk edilmiş hissi veriyor. Etrafta bir tur attım. Görünüşe göre birisi burayı kapatmak için zaman ayırmış. Panjurlar kapalı. Elektrik sayacı kullanımı zar zor kaydediyor. Dış mekan mobilyalarının yastıkları istiflenmiş. Bayan Dietrich çalışmıyor. Bay Dietrich aylardır ofisine gitmemiş. Görünüşe göre, uzaktan çalışıyor. Çalışanlarına annesi hasta olduğu için Seattle'da olduğunu söylemiş.

ona daha yakın olmak istiyor. Sorun şu ki, onların bilmediği ama benim bildiğim şey, annesinin on bir yıl önce ölmüş olması."

"Siktir," diye ısırdı Harry.

"Arazileri var, bu yüzden komşuları yakın değil ama yollarının üzerindeki birkaç kişiyle konuştum. Uzun zamandır Dietrich'in geldiğini ya da gittiğini gören olmamış."

"Denetimi geçen yıl duyurmuştum, Rus. Ne zamandır yoklar?" "Ofisi on yıldır düzenli olarak gelmediğini bildiriyor.

Aylarca, şahsen kontrol etse de, bunu rastgele yapıyor ve uzun süre kalmıyor. Birkaç saat, sonra gider."

"Yani denetimi duydular, dosyalarının işaretlenebileceğini biliyorlardı, muhtemelen iki cesedin karıştığını biliyorlardı, her şeyi kapatıp gittiler, Bay Dietrich de nabzı tutmak için ara sıra ortaya çıktı."

"Bu bir teori."

"Senin teorin ne?" Harry sordu.

"Seninkiyle aynı. İşte bu yüzden şimdi bu pislikleri takip edip edemeyeceğimi görmek için kaynak talep edeceğim."

"Idaho'yu beklemeliyiz, Rus. Ballard'a odaklan."

"Ballard'a odaklanacağım, aynı zamanda her şeyi sunmaya hazır hale getireceğim ve gerekirse bunu kendi zamanımda yapacağım, böylece Idaho'dan haber aldığımızda sadece enter tuşuna basabilirim ve her şey harekete geçecek."

Harry bir karar verdi. "Kendi zamanın değil, sadece yap." Rus başını salladı.

Harry, "Cade'le bu dava hakkında konuşmayı yeni bitirdim," diye paylaştı. "Dietrich'lerin Dern'ün seçim kampanyalarına büyük bağışlarda bulunmuş olmaları ve Cade'in tahminine göre bu durumun Dern'ü onların cebine koymasıda dışında pek bir önerisi yoktu. Sonny ve Avery'nin işaret edildiğini düşünerek etrafı kurcalamaya başladı ve onlar ortadan kaybolduğunda da bırakmadı. Bunu yaparken, Dietrich'in bir miktar parası olduğuna dair söylentiler duydu.

sorunlar. Sonny ve Avery yakalanmadı ya da geri dönmedi, dava ortadan kayboldu, Cade araştırmayı bıraktı."

"Yani olası bir sigorta dolandırıcılığı," diye çıkarsadı Rus. "Mümkün," diye yanıtladı Harry.

Rus, "Ben de bu konuyu araştırmaya başlayacağım," dedi.

"Güzel," diye mırıldandı Harry. Sonra da arkadaşına, "Lillian'la başlattığımız şey ciddi," dedi.

Bu açıklamayı yapmak için ilişkilerinin henüz başında olmalarına aldırmadan, Rus'un dudakları yukarı kalktı.

"Onun için ağırdan almaya çalışıyorum ama o bunu hiç kolaylaştırmıyor," diye paylaşmaya devam etti Harry.

"Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum. Cin, Brittanie'nin cinayet soruşturmasının ortasında bana saldırdı. O kadını tanıyordu ve seviyordu, ben sevmiyordum. Büyük şeyler hissediyordu. Bu bağlantıya ihtiyacı vardı, hatta belki de yaşadığını hissetmeye ya da hayattan alabildiği kadarını emmeye ihtiyacı vardı." Bir dudak ucu daha. "Onun için endişeliydim ama yine de mecbur kaldığım için mutluydum ve sonunda ikimiz için de oldukça iyi sonuçlandı."

Lillian onun aletini almak için bastırmaya devam ederse düşünecek bir şey vardı, ki bunu söylemeye gerek yoktu, onu reddetmek çok zordu.

"Cin onu okuldan tanıyordu," dedi Rus ona. "Birkaç sınıf ilerideydi ama Lillian'ın 'zeki çocuklardan' biri olduğunu söylerdi, oysa ne kadar güzel olduğu için 'popüler çocuklardan' biri olabilirdi. Yazı yarışmalarına katılır, okul gazetesi ve yıllığında çalışırdı. Aynı ortamda bulunmuyorlardı ama Cin o zamanlar Lillian'ı seviyordu ve hala da seviyor, her ne kadar aynı ortamda bulunmuyor olsalar da."

Bunların hiçbiri şaşırtıcı değildi.

Bunu paylaştıktan sonra Rus sandalyesinden kalktı, muhtemelen masasına iki etli dosya geldikten sonra bazı çarkları harekete geçirmek için sabırsızlanıyordu. "Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Sizi onunla tanıştırmak için sabırsızlanıyorum."

Rus başını eğdi ve, "gereken evraklar var," dedi. Bu sözlerle oradan ayrıldı ve Harry kendi işine döndü.

Masasının üzerindeki telefonu Lillian'dan gelen bir mesajla aydınlanana kadar yarım saat boyunca bu işle uğraştı.

Dükkanda. Farro sever misin?

Onun sorusu ve yaklaşık bir saat sonra eve gitmek, üstünü değiştirmek, köpeklerini almak, sonra da kasabaya dönüp onunla akşam yemeği yemek için evine gitmek üzere yola çıkacak olması nedeniyle gülümsedi.

Köpekleri davet etmek onun fikriydi.

Evet, diye cevapladı.

Somon balığı ile mi döndü?

Evet, ama süslü olmak zorunda değilsiniz.

Bir görevim . Lahana püresi sever misin?

"Siktir ," diye mırıldandı, sözlerinin arasından gülümseyerek ona seslendi.

"Hey," diye selam verdi.

"Hey geri. Evet, lahanayı severim. Ama somon pahalı."

"Benim büyümü bozma," diye patronluk tasladı. "Denemek istediğim bir tarif gördüm.

Zencefil sever misin?"

istediği, onun isteyeceği yemek tariflerine baktığı. Tanrım, bir blok ötede oturuyordu.

Yıllardır.

"Evet, tatlım, ama-" Harry denedi.

"Biraz acı? Tarifte kırmızı pul biber var." Harry kıkırdamaya başladı. "Evet, Lilly, gerçi-" "İran salatalığı mı?"

Harry kıkırdamayı kesti çünkü gülüyordu.

"Salatalık ve havuç için evet diyorum," diye mırıldandı kahkahasına.

"Evet," diye içinden geçirdi, tam o sırada telefonu elinde başka bir aramayla titreşti. "Bekle, bir arama geliyor."

"Okeydokey."

Okeydokey mi?

Tanrım.

Bloğun hemen

aşağısında. Siktir et onu.

Telefonunu kulağından kimin aradığına baktı ve damarlarındaki kan aniden durgunlaştı.

Ona geri dönmek için onu itti ve sesine hafif bir nota ekledi. "Buna bakmalıyım. Yakında eve gidecek misin?"

"Çıkış yaptıktan hemen sonra." "Orada görüşürüz, tatlım." "Tamam, Harry. Bye."

"Görüşürüz, Lilly."

Lillian'la olan bağlantısını kesti ve gelen aramayı sesli mesaja düşmeden hemen cevapladı.

"Moran," dedi. "Harry?"

diye sordu bir kadın.

"Evet, Lynda. Haber aldın mı?"

Coeur D'Alene Polis Departmanı'ndan Çavuş Lynda Westwood, "Üzgünüm Harry," dedi. "Onlar senin. Ebeveyn DNA'sı gönderdiğiniz örnekle bağlantılı. Simon ve Avery Rainier'in kemikleri morgumuzda."

Lanet olsun.

Sikeyim.

ON ALTI

Idaho

Harry

Harry'nin yaptığı ilk şey hızla Rus'un masasına gidip, işten çıktıktan sonra Harry'nin evine gidip köpekleri dışarı çıkarıp çıkarmayacağını sormak oldu. eve gitmeden önce.

Rus onun yüzüne bir kez baktı, dudakları inceldi, sonra, "Idaho mu?" diye sordu. "Idaho," diye yanıtladı Harry.

"Onları dışarı çıkarıp bizimkine getireceğim. Böylece bu gece onlar için endişelenmene gerek kalmaz. Bildiğiniz gibi Maddie onları çok seviyor."

Maddie Cin'in kızıydı ve Lucy, Linus ve Smokey'i seviyordu, onlar da onu seviyordu.

"Sağ ol, kardeşim," diye mırıldandı Harry. Sonra başını Rus'un bilgisayarına doğru eğdi ve "Enter'a bas," dedi.

Rus başını salladı.

Harry ofisine döndü ve hemen telefona sarıldı. Jason iki kez çaldıktan sonra cevap verdi.

Jason selamlarken, "Elimizde bok var," dedi. "Ama o kadar çok bokumuz var ki, aynı zamanda onları derliyoruz-"

"O kemikler Sonny ve Avery'nin." "*Siktir*," diye ısırıldı Jace.

"O zaman çabuk ver. Neyin var?" Harry talep etti.

"Bir Şeylerin peşinde olduğumuzu dŐŐŐnŐyoruz. Birkaç gŐn sonra evde olacağız. Ondan önce, bil diye s ylŐyorum, Lillian muhtemelen o sırada bunu bilmiyordu ama Los Angeles'taki Rainier'ın evine Avery evde, Sonny işte ve Lillian okuldayken zorla girilmiŐ. Lillian iyiydi, sadece bir keŐ rehin bırakacak bir Şey arıyordu ve Sonny'nin onu korkuttuğundan daha çok kendisinin onu korkuttuğunu dŐŐŐndŐĐŐnŐ söyledi, ama yine de bu rahatsız etmişti. Arkadaşları Sonny'nin pek de Şehir çocuğu olmadığını ve Los Angeles'taki fare yarıŐının Avery'yi de yıpratmaya başladığını s ylŐyor. Hırsızlık olayının Sonny için bardağı taŐıran son damla olduğunu söylediler. Olaydan sonraki bir hafta içinde evlerini satıŐa çıkarmışlar ve kapandığı gŐn de çekip gitmişler."

Bu bir açıklamaydı ama tam bir açıklama değildi. O bu konuya giremeden Jace konuşmaya devam etti.

"Los Angeles'taki emlak değerlerinin MP'dekinden çok daha yŐksek olduğunu söylemeye gerek yok. Evlerinde sahip oldukları  zsermaye ve Sonny ile Avery'nin imkanlarının ötesinde yaŐamadıkları ve dŐzenli olarak kenara para koydukları bilindiğine göre, Misted Pines'da iki yatak odalı kŐŐk bir ev almaları işten bile değil."

Bu daha fazlasını açıklıyor.

"Seni anlıyorum. Ama bu tam olarak kazık akıp gitmek sayılmaz," dedi Harry.

"Ben on yaşındayken, babam bir yıl boyunca  n bahçeye satılık tabelası asabilirdi ve muhtemelen bunu fark etmezdim, ama babamın evimizi satacağını bilseydim kesinlikle kavga ederdim. Arkadaşlarından ayrılmak istemeyen on yaşındaki bir çocukla tartışmaya girmektense  zgŐn olduğunu söylemek daha iyidir."

Sonny ve Avery'nin taŐınacaklarını kızlarıyla neden paylaŐmadıklarını artık asla bilemeyeceklerdi.

"Doğru. Peki neyin peŐindesin?" Harry sordu.

"Bir şey çıkmazsa söylemek istemiyorum. Ama Sonny ve Avery'nin Coeur d'Alene'de kaldıkları otele kilitlendiğimizi düşünüyoruz."

Yani ikizler çoktan Idaho'daydı.

Harika.

Bunca zaman sonra ikizlerin Rainier'ları bir otele kadar takip etmeyi nasıl başardıkları ya da bu noktada bunun neden önemli olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama ikizlerle uğraşırken onlara kafalarını vermeyi ve işlerini yapmalarına izin vermeyi öğrenmişti. Sonuçlar nadiren hayal kırıklığına uğrattırdı.

"Lillian'a test sonuçlarını söylemeye gidiyorum," diye paylaştı Harry. "Bir şey bulursan bilmek istiyorum, böylece bilmek isteyip istemeyeceğine karar verebilirim."

". " "Seni kıskanmıyorum kardeşim," demeden önce ağır bir duraklama oldu.

Sen onunla ilgilenirken sen de kendinle ilgilen."

"Seni duydum. Teşekkürler, Jace.

Görüşürüz." "Görüşürüz."

Bağlantı kesildi ve Harry kapandı. Çıkarken

Polly'nin ofisinde durdu. "Ben gidiyorum,"

dedi ona.

gözleri ona bakarken kasvetli bir ifadeye büründüğünde haberin yayıldığını anlamıştı.

"Özür dilerim tatlım," dedi nazikçe. "Senin için ve Sonny ile Av'ın kızı için çok üzgünüm."

Başını salladı, başka bir şey söylemedi ve karakoldan çıkarken yardımcılarının ve personelinin ciddi bakışlarını fark etti.

Sokağın aşağısına yöneldi ama Lillian'ın evine gitmedi.

Komşularına gitti.

Zile bastı ve Ronetta saniyeler içinde kapıyı açtı. Ellerini

ona uzattığı anda gözleri yaşardı. "Sana ihtiyacım var,"

dedi Ronetta, ellerini ona uzattığı anda.

Sesi gırtlaktan geliyordu, "İçeri gel, henüz evde değil. George'u aramam gerek."

Kadın geri adım attı. O da içeri girdi. Kadın kapıyı kapattı ve telefonuna gitti. Lillian'ın dönüşünü gözlemek için pencereye gitti.

Arkasında mırıldanmalar duydu.

Durdu ve Ronetta onun yanında duruyordu. "George geliyor," dedi.

Ona baktı.

"Çok özür dilerim," diye fısıldadı.

Bakışları onunkilere doğru yükseldi. "Bazen dünya bir anlam ifade etmiyor." "Hayır, gelmiyor."

"Onlarla hiç tanışmadığın için daha fakirsin," dedi.

"Biliyorum."

Dudağı titredi.

Harry bir kolunu onun omuzlarına doladı.

Kız ona ağırlığını verdi.

Ronetta, "Çözülecek," diye uyardı. "Sanırım öyle."

"George da olabilir, haberin olsun. Sonny ve kocam bir elmanın iki yarısı gibiydiler."

"Ne yapmamı istersen, yaparım."

"İyi bir yumurta olduğunu biliyordum," dedi nefesinin altından. Bu iyi hissettirdi, ama Harry cevap vermedi.

Beş dakika sonra Lillian'ın Subaru'su sokaktan geçip arabasına girdi.

Harry tekrar Ronetta'ya baktı. "George yan kapıya geleceğini biliyor mu?"

Ronetta başını salladı.

"Gitmeye hazır mısınız?" diye sordu.

Başını salladı ama "Gidelim" dedi.

Onun derin bir nefes alışını izledi ve ancak nefesi bıraktığında kolunu omuzlarından çekti ve kapıya doğru yürüdüler, dışarı çıktılar, onun ve Lillian'ın bahçesini geçtiler.

Lillian kapıyı açtığında ön merdivenlerden yukarı çıkıyorlardı.

Bakışları Harry ile Ronetta arasında gidip geliyordu, ama kapı aralığından dışarı çıkmadı.

Adam kadının önünde durdu ve adam bir şey söyleyemeden kadın geriye doğru yürüyor, hatta düşüyor gibiydi.

Harry onu yakalamak için hızla uzandı, ama onun yerine öne doğru sıralanıp elini Harry'nin göğsüne koydu ve dokunuşu üniformasını delip geçerek derisine işledi, bunu bir damga gibi, hayatının sonuna kadar onurla taşıyacağı bir damga gibi yaptı.

Sonra onun içine yığıldı. Ve
hıçkırıklar başladı.

YEDİ

En İyiler

Harry

Harry eğildi ve Lillian'ı kucağına alarak evin içine taşıdı.

Lillian yürürken Ronetta'nın arkalarından kapıyı kapattığını duydu. kanepesine gidip oturdu.

Kollarındaki pozisyonunu düşününce, kucağına düştü. Onu yanındaki koltuğa oturtmaya niyetlendi ama kolları boynuna dolandı ve iyice sokuldu, o yüzden onu olduğu yerde bıraktı ve ona daha sıkı sarıldı.

Ronetta önce yanındaki kanepeye bir kutu mendil koydu, sonra iki bardak suyla geri geldi ve onları Lillian'ın sedirinin üzerindeki tepsiye yerleştirdi. Ronetta geri çekildi, ama Harry onun arka koridordan mırıldandığını duydu ve başka telefon görüşmeleri yaptığından şüphelendi.

Daha rahat etmek için kıpırdandı ve bunu yaptığında Lillian onun saçlarına yapıştı ve ona bakmak için yüzünü boynundan çekti.

"Beni bırakma," diye tırtıklı bir şekilde nefes aldı, tırtıklı kelimeler onun ruhunu sürüklüyordu.

"Hiçbir yere gitmiyorum tatlım," diye fısıldadı.

"Yani..." Kokladı, elini bıraktı, tereddüt etti ve "Biri yavrularınıza bakabilir mi?" diye sordu.

Ne sorduğunu biliyordu.

"Rus'u çoktan hallettim," diyerek onu temin etti.

Yüzü parçalanmaya başladı, bu yüzden başını kavradı ve boynuna geri soktu.

Yaklaşık on dakika sonra, sevildiğinizde ve iyi arkadaşlarınız olduğunda olan şey oldu.

Önce George gösterdi.

Kanepede olup bitenlere baktı ve Lillian kalkıp yanına gitmek için hareket etmeye çalıştığında hemen dudak büküp parmağını salladı.

Onun yerine yanlarına geldi, eğildi, başının yanından öptü ve mırıldandı, "Kılını bile kıpırdatma. Olduğun yerde kal. Seni tutuyoruz, sevgilim."

Lillian'dan daha fazla gözyaşı geldi, George'un çaresiz, endişeli bakışları Harry'nin bakışları arasında kayarak uzaklaştı, sonra karısının yanına gitti.

Sırada Lillian'ın arkadaşı Jenna vardı. Molly sonra geldi. Janie ve Kay birlikte geldiler.

Lillian o sırada kendini kontrol altına almıştı ve Harry onu kanepeden çekip ayağa kaldırmıştı.

Arkadaşlarının onu sevmesine izin verdikten sonra Ronetta onu sahiplendi ve banyoya götürdü. Sonra başka bir odaya geçtiler ve Lillian rimel lekeleri temizlenmiş, yüzü nemlendiriciyle pırıl pırıl olmuş, kazağını ve kot pantolonunu çıkarıp bol bir büzgülü pantolon, dar bir bikini ve ayağında terliklerle büyük bir hırka giymiş olarak çıktı.

George birkaç dakikalığına çıktı ve elinde bir şişe Macallan'la döndü. Odanın karşısındaki Harry'ye gösterdi ve Harry başıyla onayladı. George ona tam sevdiği gibi iki parmak doldurdu. Harika.

Ronetta peynirli makarna yapmaya başladı. Molly şarap şişelerini açıp doldurmaya başladı. Diğer kadınlar Lillian'ın yiyeceklerini . Mark, Kay'in kocası geldi. Sonra Jenna'nın kocası Trey geldi.

Ve şaşırtıcı bir şekilde, Rus gösterdi.

George ona kapıyı açtığında, Harry o yöne doğru hareket etti ve George da yoldan çekildi.

Rus, Harry'nin çantasını taşıyordu.

"Kamyonumda temiz bir üniforma var. Ofisine koymamı ister misin?" Rus sordu.

Tanrım, ama onun da iyi arkadaşları vardı.

Ofisinde zaten fazladan bir üniforması vardı ama cevap veremedi, Ronetta oradaydı.

"Yukarı getir oğlum," diye emretti.

Rus, Harry'nin bir şey söylemesini beklemedi. Harry'ye çantayı verdi, sonra da cipine doğru yürüdü, Harry üç köpeğini de arkada görebiliyordu. Aşağı inip onları sevmek istiyordu ama kafalarını karıştırmak, dahası Lillian'ı beş dakikalığına da olsa sokakta bırakmak istemiyordu.

Rus elinde Harry'nin kuru temizlemeci plastiği içindeki üniformalarından biriyle döndü, ama Harry yine üniformayı almadı. Ronetta aldı.

"Sana bırakıyorum," dedi Rus.

Harry, "Sağ ol kardeşim," diye karşılık verdi.

Rus çenesini eğdi, döndü ve uzaklaştı. Harry kapıyı kapattı ve Ronetta hâlâ oradaydı. "Beni takip edin," dedi.

O da öyle yaptı ve kadın onu banyonun ötesindeki odaya götürdü; bu oda evdeki iki yatak odasından daha küçük olanıydı.

İçeri girdiklerinde Harry bir sürü yumuşak renk, kuru çiçekler, fildişi rengi demir bir yatak gördü ve buranın Lillian'ın odası olduğunu anladı, yani bunca yıldır anne babasının odasını devralmamıştı.

Bunu öğrendiğinde göğsünde keskin bir acı hissetti.

Ronetta, üniformasını Lillian'ın dolabına astıktan sonra, "Burada üstünü değiştirebilirsin," dedi.

Ona ama göz göze gelmeye fırsat bulamadı.
Dışarı çıkıyordu.

Ve görünüşe göre geceyi burada geçiriyormuş. Bununla hiç sorunu yokmuş.

Ronetta başka bir konuda haklıydı. Lillian'ın onun şerif üniformasıyla etrafta dolaşmasına ihtiyacı yoktu.

Spor çantasını açtı, karıştırdı ve Rus'un FBI'daki işi için çanta hazırlama deneyiminin, bu oyunun dışında kaldığı birkaç yıl içinde kaybolmadığını gördü.

Harry hemen soluk bir kot pantolon ve kazak giydi, Rus'un çantaya eklediği sıcak tutan çorapları giydi.

Sonra tekrar dışarı çıktı.

Lillian kendini gösterdiğinde hemen onun yanına geldi, kollarını ortasına doladı ve önünü onun yanına bastırdı. Onu sıkı sıkı tutuyordu.

Bu, Harry'ye köpekleriyle vakit geçirmek için dışarı çıkmamakla doğru yaptığını söylüyordu, onu gözden kaybetmiş gibi görünmüyordu. Bunu dikkatle not aldı.

Ve Harry onu, tüm bu arkadaşlığın bir merhem olup olmadığını ya da başka şeylere odaklanması gerektiğinde ev sahibini oynamaya içten içe ihtiyaç duyup duymadığını bilecek kadar tanımıyordu.

Bütün gece yaptığı gibi, Ronetta bunun da sorumluluğunu üstlendi.

Peynirli makarna fırına, salata da buzdolabına konduktan sonra, Harry'nin o koşullarda bile büyüleyici bulduğu bir rahatlık ve zarafetle meramını anlattı.

Böylece bir sürü kucaklaşma, "Yarın tekrar uğrarım", "Biraz uyumaya çalış" ve "Bir şeye ihtiyacın olursa beni nasıl bulacağını biliyorsun" ile (her biri, erkekler bile Harry'ye spekülâtif ya da minnettar bakışlar göndererek) arkadaşları ayrıldı.

Sonra sarılmalar ve mırıldanmalar devam etti ve Ronetta ile George ayrıldılar; George Macallan'ı, Ronetta da

Harry'ye peynirli makarnayı ne zaman çıkaracağı konusunda verdiği talimatların arkasında.

Harry Lillian'ın dolu bir kadeh şarap içtiğinden emin oldu, viskisinden kalanları aldı ve onları kanepeye götürdü.

Hemen sarıldı.

Harry bunu memnuniyetle karşıladı ve onu daha yakına çekti. "Bu aptalca," diye fısıldadı Harry'nin boynuna.

"Aptal olan ne bebeğim?" diye fısıldadı saçlarına.

"Ben ağlıyor ve devam ediyordum. Bunu biliyordum. Yıllardır biliyordum. Beni asla geride bırakmazlardı."

"Hâlâ şoktayım," diye belirtti.

"Sanırım," diye mırıldandı. "Ama bu arada inkâr konusundaki yeteneklerimi keskinleştirmiş olsam bile, bunu daha önce bilmiyor olsaydım bile, beni ilk ziyarete geldiğinde bilirdim."

Ona nazikçe uyarıcı bir sarsıntı verdi. "Şimdi, on altı yıl önce ya da bundan on altı yıl sonra tepki vermeye hakkın var."

Başını adamın omzundan çekti ve ona baktı. "Amina'yı, Saira'yı, Momtaz'ı, Bisma'yı ve Ayesha'yı seviyorum ama bu gece akılsızca bir şeyler izlemem gerekiyor."

Dizilerindeki karakterler hakkında konuşuyordu.

"Bir şeyler bulacağız," diye mırıldandı.

"Benimle kalmanın sakıncası var mı?" sordu utangaç bir şekilde.

Harry eliyle onun çenesini yuvarladı ve yaklaştı. "Tatlım, eğer beni burada istiyorsan, başka hiçbir yerde olmam."

Gözleri tekrar ıslandı, sesli bir nefes aldı ve "Teşekkürler" dedi.

"Peynirli makarna yiyebilecek misin?" diye sordu.

"Ronnie'nin peynirli makarnası harikadır," diyerek Ronnie'nin zaten görerek ve koklayarak anlayabileceği bir şey söyledi. "Ama midemin ağır bir şeye nasıl tepki vereceğinden emin değilim."

"Salata mı?"

Dudağını bükti.

Ona gülümsedi. "Sana bir sandviç yapmamı ister misin?"

"Akşam yemeğinde şarap içmeme izin verecek misin?" "Hayır."

Dudakları büküldü ve pes etti. "Biraz peynirli makarna ve salata alacağım."

"Pekala, tatlım."

Kumandasına uzandı. Kız

onun yanına sokuldu.

Bir ev geliştirme programı buldu, yerleştiler ve yemeği fırından çıkarma zamanı geldiğinde kalktı. İkisine de birer tabak hazırladı. Yemeklerini yedikten sonra, Lillian bulaşık yıkamasına yardım etmesi için ısrar etti.

Böylece iki saat boyunca insanların kiremitlerin erdemlerini övmelerini ve kiremit fiyatları için kavga etmelerini izlediler ve bu sırada Lillian onun karşısında uyuyakaldı.

Televizyonu kapatıp onu tekrar kollarına almadan önce yarım saat daha uyumasına izin verdi.

Yatak odasına giderken uyandı.

Ronetta orada da her şeyle ilgilenmişti, komodinlerden birinin üzerindeki ışık yumuşak bir parlaklık veriyordu.

Lillian'ı yatağının yanında ayağa kaldırdığında, Lillian belli belirsiz etrafına bakındı ve adam sessizce, "Kanepe için nereden battaniye bulabilirim?" diye sordu.

Başı geriye doğru eğildi, uzandı ve onun elini tuttu.

"Lütfen benimle kalır mısın?" diye rica etti.

Mücadele etmedi, bir amacı yoktu.

Onu orada istiyordu, orada olacaktı.

Ve tesadüfen, olmayı tercih ettiği yer de orasıydı. "Önce sen yatmaya hazırlan. Ben evi kapatacağım." Başıyla onayladı.

Harry onu alnından öptü ve odadan çıktı.

Pencereleri kontrol ederken, ışıkları söndürürken ve kapıyı kilitlerken, aynı zamanda Rus'a mesaj atarken onun etrafta dolaştığını duydu.

Köpekler iyi mi?

İyi, diye cevapladı Rus. *O zaman Lillian orada mı kalacak? Evet,* dedi Harry ona. *O zaman, sen iyi bir arkadaşsın, Rus. Sen bilirsin,* diye karşılık verdi Rus.

Evet, Rus iyi bir arkadaşı.

Rus'un paketlediği pijama takımını almak için yatak odasına gitti ve Lillian'ı yatakta kıvrılmış, güzel yeşil gözlerini ona dikmiş halde gördü.

Beyaz yorganının altına sokulmuş sevimli görünüyordu, kalın, şaşırtıcı kumral saçları beyaz yastık kılıflarına çarpıyordu.

Sevimli ve savunmasız ve tatlı ve beklenti içinde, biraz korkmuş, çok üzgün. Ve tam o anda, onun.

Onun.

Bu düşünce üzerine Harry içinde bir şeyin hareket hissetti.

Hayır, daha çok bir değişim gibiydi.

Ve sonra yerine kilitlendi. Sağlam,

güçlü.

Taşınmaz.

Onun.

"Hemen döneceğim," dedi, ses tonu sertti.

Minnettarlık yüz hatlarını doyunluğa ulaştırdı ve bıraktığı boşlukta en ufak bir huzur belirtisi vardı.

Hayatının en kötü döneminde, Harry'nin orada olması ona bir parça huzur vermişti.

Onun.

Başını sallamasıyla birlikte başı yastığının üzerinde hareket etti.

Eşyalarını banyoya götürdü, işlerini halletti ve Lillian'ın yanına döndü.

Lillian örtüleri geri çekti.

Daveti kabul etti, onun yanına katlandı ve ışığı söndürmek için onun ötesine uzandı.

Oda karanlığa gömüldüğünde yerleşti, yorganı üzerlerine kadar çekti, sonra Lillian'ı bedenine çekti. Onu oraya getirdiğinde, onları birbirine doladı.

Bir süre birbirlerine sokulmuş halde öylece yattılar ve Lillian tekrar uykuya dalmadı.

"Uyumakta zorlanıyorsan, bizi kanepede tutmalıydım," diye mırıldandı Harry gecikerek.

Lillian daha da yaklaştı. "Hayır tatlım, bu çok daha iyi." Çok haklıydı. Onun da aynı fikirde olmasından memnundu.

Hâlâ onun uyumaya devam etmesini istiyordu. Harry onun sırtını okşadı.

Ve sonra ona düşüncelerinin nerede olduğunu söyledi, ki bu da onunla aynı olacaktı.

"Bunu onlara kim yapar?"

Harry yüzünü onun saçlarının tepesine gömdü, keşke ona ailesini kimin öldürdüğünü bulacağına dair söz verebilseydi. Keşke bunu gerçekten yapabilseydi de kız cevaplara ve adalete kavuşabilseydi.

Ama aradan on altı yıl geçmişti. Kanıtlar kesinlikle kaybolmuştu. Tanıklar kesinlikle unutulmuştu. Ve nihai suç onun bölgesinde işlenmemişti.

Başka bir deyişle, onu ne kadar sikse de, Harry bu sözü veremezdi.

Söyleyebildiği tek şey, "Öğrenmek için elimden geleni yapacağım" oldu.

"Burada olmanın iyi olduğuna emin misin? Köpekler bu gece tek başlarına iyi mi?"

"Rus'la birlikteler. Bu da demek oluyor ki Maddie ile birlikteler ve Maddie muhtemelen onları çiğ fileminyonla besliyordur ve eve gelmek istemeyeceklerdir."

Hafifçe güldü, sesi itendi ama pratikten uzaktı, sanki o akşam on yıl sürmüştü ve hiçbirinde neşe hissetmemişti.

Sessiz kaldılar.

Sonra Lillian fısıldadı, "Bunu benimle yaşamak zorunda olduğun için çok zgnm."

"Lilly," dedi sertçe.

Ses tonuyla başının hareket ettiğini ve karanlığın içinden kendisine baktığını hissetti.

Sonuncusunu aldığında, "Sen bunu yaşarken yanında olduğum için kendimi gezegendeki en şanslı adam gibi hissediyorum" dedi.

Yalan söylemiyordu.

O böyle biriydi.

Ve hayatının tam da bu anında, olması gereken yer burasıydı. Yüzünü onun boğazına dayadı ve "Benim iyi adamım" diye fısıldadı. "Aynen yle," diye mırıldandı.

Parmakları, sanki onu kavrayabilecekmiş gibi, sırtının derisine doğru spazmodik bir şekilde kıvrıldı.

Sonra gevşediler ve sıkıca bastırdılar. "İyi geceler, Harry," dedi.

"İyi geceler, Lilly," diye yanıtladı.

Biraz zaman aldı, ama sonunda Harry, uyku onu ele geçirdiğinde onun rahatladığını hissetti.

Sonra, onu ele geçirdiğinde ve Lillian'ı daha da yakınına topladığında, siyah bir şapkanın ne tür bir kadını kazanacağını asla bilemeyeceğini düşündü.

Kesin olarak bildiği şey, beyaz şapka takan adamların en iyilerine sahip olduğuydu.

Ama sen Vill

Harry

Harry ertesi gün uyandığında Lillian'ın başını omzunda görünce şaşırmadı ve onun çoktan uyanmış olduğunu anladı.

O kadar uzun zaman olmuştu ki, yatakta kendisine sarılmış güzel bir kadınla uyanmanın tadını çıkarmak için kendine bencilce bir an verdi. Onun yumuşaklığını hissetmek için. Kokusunu duymak. Ağırlığını desteklemek.

Gece, sadece adam sırtüstü yatacak ve kadın da onun yanına sokulacak şekilde hareket etmişlerdi ama bacakları hâlâ birbirine dolanmıştı ve adam kolunu kadına dolamıştı, kadın da kolunu adamın karnına dayamıştı.

Muhtemelen bu yüzden onun uyandığını hissetti ve başını geriye doğru eğdi. "Hey," dedi usulca.

Kendi tarafına ve ona doğru döndü.

"Hey," diye cevap verdi.

"İyi uyudun mu?" diye sordu.

Başını salladı.

"Yapıp yapmadığını sormak için nefesimi harcamama değer mi?" diye sordu. "Pek sayılmaz," diye mırıldandı.

"Tatlım," diye fısıldadı.

"Yine de gün doğumunun göğsünüzü aydınlatmasını izlemek keyifli birkaç saat oldu," diye espri yaptı. "Oldukça yapılısınız, Şerif Moran."

Güneşin konumu bir sorundu. Uyumuştı.

Harry bundan hiç söz etmedi. "Bu iyi, çünkü bu konuda çok çalışıyorum." "Bunu söyleyebilirim."

Ona gülümsedi.

"Bugün Ronetta'yla plan yaptın mı?" diye sordu önceki akşam kulak misafiri olduklarından sonra.

"Evet," dedi. "Bu hafta sonu şehre gelecek birkaç müşterim var. Ronnie benimle birlikte onların evlerini toparlamaya geliyor. Sonra Jenna'nın seralarından birinde yardıma ihtiyacı var, o yüzden oraya gideceğiz."

Tanımaya başladığı Lillian buydu. Meşgul olmayı tercih ediyordu. "Bu gece bana gelmek ister misin?" diye sordu.

Onu sıktı. "Evet, lütfen." "O zaman bu gece orada olacağım."

Yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı. "Belki de sana gitmeliyim. Köpekler bile babanın herhangi bir filet mignondan daha iyi olduğunu düşünür."

"Eğer senin için sorun yoksa, onları buraya getirebilirim."

Cevabı biliyordu. Onları çoktan davet etmişti. Sadece neden gelmediklerini ona hatırlatmamıştı.

Ama gözlerinin nasıl parladığına şaşırdı. Her zamanki göz kamaştırıcı ışıltısı değildi ama bunu da kabul etti.

"Bu harika olur," diye kabul etti.

"Güneşin konumuna bakarak geç kalacağımı söyleyebilirim, bu yüzden gitmem gerekiyor" demeden önce onu daha da yakınına soktu.

"İşin sadece beş dakikalık yürüme mesafesinde olması iyi o zaman," diye cevap verdi.

Bu düşünülmesi gereken ilginç bir şeydi ve Harry onu gafil avlayarak kendini bunu düşünürken buldu.

Şubeden uzakta oturmuyordu. Trafik iyiye on beş dakika. Turist sezonundaysa ya da Misted Pines'da trafiğin yoğun olduğu saatlere denk geliyorsa yirmi.

Ama her gün fazladan yirmi ila otuz dakika bir nimetti.

Lillian, "Önce banyoya gidip dişlerimi fırçalayayım, sonra sana kahve yaparım," diyerek onu düşüncelerinden uzaklaştırdı.

Onu olduğu yerde tuttu.

Kızın bakışları kendi bakışlarına takılınca, "Sen burada kal ve biraz daha uyumaya çalış," diye emretti.

"Harry," dedi sessizce. "Bir daha asla uyuyamayacağım ve yapacak bir şeyim olduğunda daha iyi oluyorum. Sana kahve yapayım. Kızarmış ekmek? Belki biraz yumurta?"

Onun hakkında bunu zaten bildiği için kabul etti. "Mideme bir şeyler girse iyi olur."

Başını salladı, hızlı bir öpücük için yaklaştı, sonra yataktan yuvarlandı. Harry çıkmadı.

Bu süreyi onun alanını tamamen kavramak için kullandı. kadınsılığını. Penceredeki perdelerin sessiz çiçek desenleri. Duvardaki küçük vintage aynanın süslü yaldızı. Yatağının başucundaki beyaz sandığın üzerinde bir değil iki tane kurutulmuş çiçek aranjmanı. Pencere kenarındaki krem rengi saksının içindeki kocaman kuru buketin büyük, yumuşak spreyi. Yatağı çerçevelemek için yatak başlığının yanlarında duvara asılı duran zarif beyaz perdeler.

Yumuşak çarşaf.

Yastık bolluğu.

Lillian alanının her santimini *Lillian* yaptı.

O'ydu, bakması o kadar kolay, göze o kadar hoş geliyordu ki, onu bu hale getirmek için ne kadar emek harcadığını gözden geçiriyordunuz.

Harry bir erkekti. Botlarını çıkarma ya da yatak örtüsünü düzeltme konusunda endişelenmek istemiyordu.

Ama bir şekilde Lillian'ın yaptığı şeyi korumak için belini kıracağını biliyordu.

Lillian tam da olması gerektiği gibi.

Bu düşünceyle, onun "Ben çıktım" diye seslendiğini duydu ve banyonun boş olduğunu anladı.

Yataktan yuvarlandı.

Rus sadece Harry'nin diş fırçasını, macununu ve diş ipini değil, şampuanını, duş suyunu, tıraş makinesini ve tıraşını da paketlemişti.

Kesinlikle bir çanta ile usta bir el.

Harry üniformasını ve fazladan bir çift iç banyoya götürdü, sabah işlerini yaptı, giyindi, banyo eşyalarını olduğu yerde bıraktı, pijamalarını spor çantasına geri götürdü, her şeyi içine tıktırdı, rozetini taktı ve kalemelerini göğüs cebine soktu, botlarını ve spor çantasını aldı ve dışarı çıktı.

Eşyalarını kanepenin yanına bıraktı ve mutfığa doğru ilerledi.

Lillian'ın kahve makinesinin yanında onu bekleyen bir fincanı vardı.

Aldı, bir yudum aldı ve kadının ocakta peynirli yumurta çırpıtığı yere yöneldi. Tereyağlı kızarmış ekmek dolu bir tabak hazırды.

"İyi görünüyor," dedi.

"Burada olman ve sana yemek yapmam hoşuma gidiyor." Harry bu kadife darbeyi memnuniyetle kabul etti.

Ona bakmak için başını geriye doğru eğdi. "Ama bunu söylediğim için feminist kartımı kaybedeceğim, o yüzden kimseye söyleme."

"Feminist misiniz?" diye sordu.

Kafası karışmış görünüyordu. "Şey...evet."

Ona gülümsedi. "Merak etme tatlım. Seni evimde sevdim, böylece senin için de yemek yapabilirim. Her şey eşit."

"*Kışt*," diye şaka yaptı.

Başının yan tarafını öptü.

Ona izin verdi, sonra tavayı ocaktan aldı ve tüm yumurtaları tostun yanındaki tabağa sıyırdı.

"Senin için yok mu?" diye sordu.

Tabağı ona uzattı ve fincanına uzandı. "Ben sadece tost yiyeceğim."

Tartışmadı, zamanı değildi. Her neyse, Ronetta yakında resme girecek, devir teslim tamamlanacak ve kızlarına o bakacaktı.

Yemeğini masaya götürdü. Lillian da onunla geldi.

Adam yemeğini yedi. Lillian kahvesini yudumladı.

O zamanı yine tadını çıkarmak için kullandı. Sabahınızı geçirirken yakınınızda birinin olmasının tadını çıkarın. O kahvesini yudumlarken bir masada oturup yemek yemenin tadını çıkardı. Saçlarının omuzlarına düşüşünün ve hırkasının bir tanesinin üzerinden kayışının tadını çıkarın.

Ama Harry bunun onun için başka bir şey olduğunu biliyordu, onun orada olması. Ve bunun da tadını çıkardı.

"Onları ne zaman geri alabilirim?" diye sormadan önce, adamın işini bitirmesini ve son içkisini yudumlamasını bekledi.

Lynda ile yaptığı konuşmanın geri kalanını ona anlatmadan önce uzanıp elini tuttu.

"Polis gerekli tüm işlemleri tamamladı ve yirmi dört ila kırk sekiz saat içinde serbest bırakılacaklar. Haber alır almaz, en iyi yardımcılarımdan biri olan Wade Dickerson'ı onları alması için göndereceğim."

"Teşekkürler Harry," derken sesi gibi gözlerinin kenarları da titriyordu.

"Onlar da bunu araştırıyor."

"Tamam."

"Elimizdeki her şeyi onlara vereceğiz ve burada araştırma yapacağız."

Başını salladı.

"Idaho'da Jason ve Jesse Bohannon var. Onlar da taşları devir."

Kaşları yukarı kaydı. "Cade Bohannon'ın çocukları mı?"

"Evet. Onlar özel dedektifler. Bazen ekibimle birlikte danışman olarak çalışıyorlar."

Bu son söylediğim yalan değildi, sadece bu sefer faturalarını ödeyecek olan departman değildi.

"Bugünlerde faili meçhul davaların çözüldüğünü duyuyorum," diyerek avlandı.

Adamın kıza olan tutumu sıkılaştı. "Seni umut etmeye teşvik etmeyeceğim, sana umut olmadığını da söylemeyeceğim. Söyleyeceğim şey, on altı yılın kolluk kuvvetlerini önemli bir dezavantaja soktuğu, ancak bunun imkansız olduğu anlamına gelmediği."

"Dürüst olduğun için teşekkür ederim" demeden önce bir süre onu inceledi. "Her zaman."

"Bir saniyeliğine muhtaç olabilir miyim?" diye sordu.

Elini parmakları birbirine kenetlenecek şekilde hareket ettirdi ve azarladı, "Muhtaç değilsin tatlım. Bu iş ancak bu kadar ciddi olabilir. Bana sadece neye ihtiyacın olduğunu söyle, ben de sana bunu vermek için elimden geleni yapayım."

Kızın duygularını kontrol etmek için verdiği mücadeleyi izledikten sonra, "Tamam o zaman, ağır bir şeyler paketleyip bir ton köpek maması getirebilir misin? Ben..." Sözlerini bitirmeden önce boynunda ani bir ağrı hissediyormuş gibi başını yana çevirdi, "Senin etrafta olman çok rahatlatıcı."

"Ve evde olmak istiyorsun."

"Evimizde olmak istiyorum."

Onun ne demek istediğini biliyordu.

"Onların odasına taşınmadın," diye fısıldadı.

"Odalarına dokunmadım," fısıldadı. Allah kahretsin.

Yeteneklerini inkarla geliştirdi.

Harry bunu bildiğinden, zihninde ona göz kulak olacağına söz verdi. O bir av hayvanı gibiydi, savunmasızlığını saklamakta ustaydı.

"Bana ihtiyacın olduğu sürece buradayım."

"Teşekkürler, Harry." Hâlâ fısıldıyordu.

Ayağa kalktı ve ona doğru ilerledi, ağzını onunkine değdirmek için eğilirken başını geriye eğmesini izlerken tekrar tadını çıkardı.

"Gitmem gerek," dedi, keşke gitmeseydi, ama önemli işlerin yapılması gerekiyordu ve en önemlisiyle birlikte zaten on altı yıl kaybetmişlerdi. Bir gün daha kaybedemezlerdi.

"Sana seyahat kupasında bir kahve daha yapmamı ister misin?" Lillian teklif etti.

"Hayır, Polly benim için bir Aromacobana alacak."

"Tamam."

"Gün içinde kontrol edeceğim."

"Sen-"

"Sana bakmak için olacak, ama daha çok benim için olacak."

Birkaç saniye daha onu inceledikten sonra, "Başına gerçekten berbat şeyler geliyor, aynı zamanda gerçekten harika şeyler de oluyor. Kafa karıştırıcı ama neyse. Bu kadar harika olduğun için teşekkürler, Harry."

"Bunu anladığınızı sanmıyorum," dedi ona. "Neyi?"

diye sordu.

Cevap vermedi.

"Ama yapacaksın." dedi.

Ona bir öpücük daha verdi, sonra botlarını giymeye gitti. Çantasını aldı. Son bir öpücük ve "Sonra görüşürüz." demek için geri döndü.

Sözleri karşısında kızın gözlerinin ısınmasını bekledi ve ancak o zaman kapıdan çıktı.

İstasyona yürüyerek gitmedi. Aslında, kendini koştuktan alıkoymak için çaba sarf etmesi gerekti.

Polly onu resepsiyonda karşıladı.

Ona kahvesini uzattı.

Ona çantasını uzattı ve "Bunu ofisime bırakabilir misin?" diye sordu.

"Elbette, Harry. O nasıl?" "Yıkılmış ama ediyor."

Polly, "Bunlar Sonny ve Avery," diye mırıldandı ve telaşla uzaklaştı.

Harry doğrudan Rus'un masasına gitti, kısa yolculuk boyunca gözleri kilitlendi. "Bir saha gezisine çıkmak ister misin?" diye sordu dedektifine.

"Nereye gidiyoruz?" Rus geri döndü.

"Leland Dern ile sohbet edeceğimi hissediyorum." Rus yavaşça gülümsedi.

Dağınık Vays

Harry

Dern'in iki ilçe ötedeki çam ağaçları arasındaki ücra, küçük A-çerçevesine kadar bir taşımaydı.

Dışarıya park ettiklerinde Harry'nin yaptığı ilk şey telefonunu çıkarıp Lillian'a mesaj atmak oldu.

Dayanıyor musun?

Rus, "Sanırım senden hoşlanıyor," dedi.

Harry Rus'a baktı, sonra Rus'un dikkatinin yönünü takip etti ve A karoserinin küçük ön güvertesinde Dern'in orada durduğunu gördü, tüfeğin namlusu omzuna dayanmıştı, diğer elinde ise bir rottweiler'in tasmaına takılı kurşun vardı.

Rus silah taşımayı sevmezdi ama bir süredir bu işi yapıyordu, bu yüzden karakoldan silahsız, en azından aracında bir silah olmadan ayrılmıyordu.

Bu, kruvazörden indiğinde silah kemerini taktığı anlamına geliyordu.

Harry dışarı çıkmadan önce silahının kayışını çözdü ve Rus'un kendisine katılmasını beklerken elini kabzanın üzerinde tuttu, yürüyüşe başladıklarında da öyle tutmaya devam etti.

Köpek havladı ve tasmaını gerdi. Dern bağırdı, "İzinsiz giriyorsun!"

Her iki adam da güverteye çıkan basamakların beş adım ötesinde durdu.

"Burada sohbet edebilir ya da sizi karakola götürebilirim. Bizde yok MP'de henüz Uber yok. Jerry hâlâ taksi hizmeti veriyor ama söylemeliyim ki, geri dönmek muhtemelen çok pahalıya mal olur," dedi Harry.

Dern, "Beni karakola götürmek için bir nedeniniz yok," diye karşılık verdi. "Bundan ne kadar eminsin?" Harry sordu.

Köpeği güçlüydü ve Harry ile Rus'u ısırarak için can atıyordu. O kadar ki, Dern tekrar kontrolünü ele geçirmeden önce onu güvertenin kenarına doğru bir adım kadar çekti.

"O hayvan üzerinde kontrolün olduğunu hissetmiyorsun ve onu açıkça bir tehdit olarak kullanıyorsun. Köpeğini vurmak zorunda kalırsam ölene kadar aklımdan çıkmaz, ama vuracağım, onu içeri sokma," diye uyardı Harry. "Ve bunu yaptığında tüfeğini orada bırak."

Dern, "Sana söyleyecek bir şeyim yok," diye karşılık verdi.

"Tamam o zaman, size şunu söyleyeyim, bir cinayete bakıyoruz ve siz de bunu belirttiniz. Artık neden burada olduğumuzu biliyorsun, buna sadık kalacak mısın?"

Dern'in yüzünün rengi kaçtı.

Harry ona bakmaya devam etti. "Tetiklerden birini senin çektiğini sanmıyorum, ama olaydan önce ya da sonra suç ortağı olduğuna ya da yardım ve yataklık ettiğine inanmamın zor olmayacağını düşünüyorum..." etki yaratmak için durakladı, "üçünde de."

Harry "üç" dediğinde Dern hasta gibi görünmeye başladı. Bu, ne yazık ki, her anlama gelebilir.

Harry görevi devraldığında evi temizlemişti. Bu, personeldeki memurlara kendilerini toparlama ya da çekip gitme fırsatı verdiği anlamına geliyordu. Bazıları ayrıldı. Harry bazılarının işe yaramaz olduğunu biliyordu, bu yüzden onları göndermek için nedenler buldu.

Harry bazılarının hâlâ Dern'e yakın olduğunu da biliyordu.

Bu nedenle, Harry'nin Dern'ün onun davalarına baktıklarını bildiğinden hiç şüphesi yoktu. Dern'ün bir şey bulacaklarını bildiğinden hiç şüphesi yoktu. Ve o da

eski bir polis olarak Dern'in hapishanede geçirdiği zamanın muhtemelen çok eğlenceli olmadığından hiç şüphesi yoktu.

Oraya giden bir yolu ima eden herhangi bir şeyden bile rahatsız olabilirdi.

Ya da bir ya da üç cinayete karışmış olabilirdi ve bunu biliyordu. "Bu yüzden lanet köpeğini evine koymayı, silahını da

Orada da benimle ve dedektifimle sohbet edin," diye sözlerini tamamladı Harry.

Dern, Dern olarak, Harry'yle bakışarak zamanlarının iyi bir dakikasını boşa harcadı.

Bu onu sinirlendirdi, çünkü telefonunun titrediğini hissetmişti, yani Lillian'ın cevap verdiğini biliyordu ve bir saat boyunca orada dikilip bakışma yarışması yapmak istemiyordu. Okuyup cevap verebilmek için bu işi bitirmek istiyordu.

Dern sonunda döndü ve evinin kapısına doğru ilerledi.

Harry telefonunu çıkardı ve mesajlarını kontrol etti.

Evet, tatlım. Akşam yemeği için özel bir şey ister misin? O sordu.

Şu farro olayını yapacağız, diye cevap verdi.

Dern dönmeden önce onun *tamam dediğini* okuyabildi. Harry telefonunu tekrar cebine soktu.

Rus nefesinin altında, "İyi mi?" diye mırıldandı.

Harry başını salladı, dikkati Dern'deydi.

Dern, "Görüyorum ki beni hapse attırmak ve ofisimi ele geçirmek sana yetmemiş gibi yeni suçlamalar uyduruyorsun" dedi.

O ve Rus uzun yolculuk sırasında bunu tartıştılar.

Rainier olayının ortaya çıkmasına izin vermemeye karar verdiler çünkü Rus'un etrafta dolaşması Gerald ve Michelle Dietrich'e bildirilmiş olabilirdi ve zaten yeterince ürkmüşlerdi ama yine de MP ile bağları vardı. Ortadan kaybolmalarına ihtiyacı yoktu.

Böylece Ballard'da karar kıldılar ve Dern'i geri kalanı hakkında tahmin yürütmeye bıraktılar.

"Muggsy Ballard'ın davasını neden bana ya da Roy'a vermediğinizi söylemek ister misiniz?"

"Kim?" Dern talep etti.

"Roy, diğer dedektifiniz. Onu hatırladın mı?"

"Hayır, Roy'u hatırlıyorum. Tabii ki Roy'u hatırlıyorum," diye tükürdü Dern. "Sorun nedir?"

"Muggsy Ballard. Gerçek adı Clifford," dedi Harry ona.

"Kim olduğuna dair hiçbir fikrim yok," diye yanıtladı

Dern.

"İntihar," diye söze girdi Rus. "İddiaya göre kendi beynini havaya uçurmadan önce bir şekilde canına okuyan kişi."

"Ve hiçbir GSR testi istenmedi," diye ekledi Harry.

Rus, "Ve hiçbir arkadaş veya aile üyesi intihar eğilimi, düşüncesi veya depresyon belirtmedi," diye ekledi. "Gerçi dava dosyasında öyle olduğu yazıyor."

"Ama ölen adamın hızlı bir şekilde zengin olma hayali vardı ve bunu yapmak için bazı karanlık karakterlerle anlaştı," dedi Harry. "Aslında öldüğü sırada, kendisine göl kenarında bir ev aldıracağından emin olduğu bir anlaşmanın gerçekleşmesini bekliyordu."

"Doğru, o ezik," diye mırıldandı Dern.

Yürüyüşündeki iki adam da sinirli bir tedirginlikle yer değiştirdi.

Dern, "Roy'un işi başından aşkındı," dedi. "Ayak işlerini o yaptı, benden yarım kalan işleri tamamlamamı ve olayı kapatmamı istedi. Kayıtlardaki soruşturmacının ben olmamın tek nedeni buydu."

Bu yeni bir haberdi ve Harry'nin hatırladığı gibi değildi.

Bu aynı zamanda şüpheli bir durumdu ve sonuçta şüpheli bir polis işiydi. Bir davayı soruşturuyorsun, altına imzanı atıyorsun.

Ama Polly'nin dediği gibi, istasyonda Harry'den sakladıkları bir sürü şey oldu. O zamana kadar iki kamp kesin olarak bölünmüştü. Yardımcıların yarısı diğer yarısıyla konuşmuyordu. Örneğin Roy, Harry'den bulaşıcı bir hastalıklmış gibi uzak duruyordu.

"Hangi yarım kalmış işleri tamamladınız?" Rus sordu.

"Biliyorsam ne olayım," diye cevap verdi Dern. "O yıllar önceydi." Bakışları Harry'nin üzerinde yoğunlaştı. "Ama Roy iyi bir polisti, işini kaybetmeyi hak etmeyen bir polisti. Muhtemelen imzalamadan önce bir göz atmam gerekti."

Dern, Harry'nin yaptığını yapsa ve yardımcılarını, hatta müfettişlerini bile yılda bir kez sağlık kontrolünden geçirse, Roy asla sağlık kontrolünden geçemeyecek tembelin tekiydi.

Sonunda Harry ondan bu şekilde kurtulmayı başardı. Adam her gün Double D'den aldığı hamburger ve maltları bırakmayı reddediyordu ve bu yüzden lise pistinde yarı yolda iki büküm olmadan koşamıyordu. Harry ona biraz forma girmesi ve tekrar denemesi için fazladan üç ay verdi, ama yine başarısız oldu.

Roy, bir müfettişin uygunluk sınavını geçmesine gerek olmadığını savunarak konuyu sendikaya taşıyacak kadar ileri gitmişti.

Bu bir politika olduğundan ve kendisine ilk sınavdan önce üç ay, ikinci sınavı geçmesi için de üç ay daha süre verildiğinden, itiraz hakkını kaybetmişti.

Bununla birlikte, Dern aynı zamanda tembelin tekiydi, bu yüzden Dern'in raporu imzalamadan önce okumayıp dosyalaması ve bir anne ile bir grup arkadaşını önemsedikleri birinin ölümüne dair hiçbir cevap bulamadan bırakması onu hiç şaşırtmazdı.

Rus, "Ballard'ın annesi, soruşturmanızın sonuçları hakkında sizinle yüzleştğinde kendini oldukça açık bir şekilde ifade etmiş görünüyordu," dedi.

Dern, "Oğlunun o noktaya gelmesine izin vermesi onun hakkında pek bir şey söylemiyor," diye karşılık verdi. "Suçlu olduklarını bildikleri zaman böyle davranırlar. En azından *ben*" -Harry'ye boktan bir bakış fırlattı- "oğlum için mücadele ettim ve histerik bir kadının beni onun yeteneklerini sorgulamaya itmesine izin vermedim."

Harry yemi yutmadı.

"Başka neyiniz var?" Dern alay etti.

Harry ona, "Yürütülmekte olan bir cinayet soruşturması hakkında konuşmaya izniniz yok," dedi ve Dern alaycı tavrını korumaya çalıştı, ama rengi yerine gelmiyordu.

yüzünü. "Yine de hiçbir yere gitmezdim."

Dern, "Benimle ilgili bir şey bilseydin, buraya kadar gelip *sohbet etmekle* vakit kaybetmezdin," diye kustu. "Beni içeri çekerdin. Yani sikin olduğunu biliyorum."

Harry bir adım öne çıktı ve bakışlarını eski patronuna dikerek alçak sesle konuştu: "Hayır, Leland. Polisin kalitesiz çalıştığına dair sayısız vaka bulduk, neyse ki senin için bu konuda bir şey yapamayız. Ayrıca gerçekten ama *gerçekten* endişelenmen gereken on beş davamız var, çünkü yeniden açtığımız ilk ikisi kışını askıya aldı. Sanırım önümüzdeki on üç dava da senin için pek iyi geçmeyecek."

Harry elinin bir hareketiyle durduğu yeri gösterdi ve sözlerini bitirdi.

"Bunu sana duyduğum saygının son kırıntılarını da tırmaladığımı düşün, zaten pek bir şey de yoktu. Avukatlarınızla temasa geçin, çünkü bu benimle yapacağınız en rahat *konuşma* olacak."

"Siktir git Moran," diye kestirip attı Dern.

"Her zaman bir zevk," diye yanıtladı

Harry.

Döndü, Rus'un bakışlarını yakaladı ve kruvazöre doğru geri yürüdüler.

Arabaya bindiler ve Harry silahının kayışını yeniden bağladıktan sonra telefonunu çıkardı.

Şarapla aramız iyi mi? Lillian'a gönderdi.

O ve kadınları bir gece önce üç şişe içmişlerdi.

Motoru çalıştırmak için düğmeye bastı ve Dern'in küçük A çerçevesine son bir kez baktı.

Adam iki kez evlenmişti ve küçük bir kasabada yaşamamanın avantajlarından biri de Dern gibi erkekler hakkında kulaktan kulağa yayılan söylentilerdi, bu yüzden kasabadaki kadınların çoğu ondan uzak durmaları gerektiğini biliyordu. Bu yüzden sadece iki eski karısı vardı.

Dern, bir kamu görevlisi tarafından fonların zimmete geçirilmesinden ve sekiz ağır kabahatten suçlu bulunmuştu. Yargıç, Dern'in

ama para cezalarıyla değil. Dern, kırk beş bin dolar para cezasının yanı sıra yasal harçları da ödemek zorunda kaldı ve tüm bunlara ek olarak işini de kaybetti.

Harry bunun onu temizlediğini biliyordu. Dern'ün MP'den ayrılması sadece kuyruğunu kıstırıp kaçmasıyla ilgili değildi. Mali yükümlülüklerini karşılamak için evini satmak zorunda kalmıştı.

Yalnızdı. Rezil olmuştu. Beş parasız değilse bile, ona yakındı. Polis olmak için çok yaşlıydı, başka bir ilçede şeriflik için adaylığını koyamayacak kadar yolsuzluğa bulaşmıştı.

"Uyarıcı bir hikâye," dedi

Rus. "Çok doğru," diye

katıldı Harry.

"Bu adamla ilk kez o zaman tanıştım ve duyduklarımdan onun bir pislik olduğunu biliyordum, ama Tanrım. Beklentilerimi aştı."

Harry yine, "Evet," diye onayladı.

"Onu tanıyordun, bu konuda ne düşünüyorsun?" Rus sordu.

"Arkasında bir sürü toprak bıraktığını biliyor. Sadece onu gömmeye yetecek kadar toprağımız olmadığını bilmiyor." Rus yanıt vermeyince Harry, "Onu tanımadığınızı mı söylüyorsunuz?" diye sordu.

"Hem de nasıl." "Mm-hmm,"

diye mırıldandı Harry.

Telefonu titreşti ve ona baktı.

Biraz getireyim, Lillian'dan geldi.

Ben biraz getireyim, o geri döndü.

Sonra kruvazörü vitese taktı ve Dern'in geri geri çıktı. Sürüş geçmek için durduğunda telefonu titreşti.

Ya ya da yemekten sonra seni brownie yemeye zorlarım.

Gülümsedi.

Sen kazandın, dedi ve vites değiştirip onları yola koymadan önce ateş etti.

Rus, "İşler gerçekten berbat şekillerde yürüyor," dedi.

Harry ona baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Kasabaya geldim çünkü genç bir kadın vahşice öldürüldü. Şehirde kaldım çünkü şeye rağmen yaşamak için harika bir yer. Ve, değil

Bu arada, bir dağın yamacındaki ormanınızda sakladığınız bu güzel kadına aşık oldum. Bunun için hepinize teşekkür etmeliyim çünkü onu bulduğumda sahiplenebileceğim anlamına geliyordu."

Harry kıkırdadı.

Rus devam etti: "Lillian'la ailesi öldürüldüğü için tanıştın. Ve şimdi telefonundaki bir mesaja gülümsüyorsun ve ben seni telefonuna gülümserken hiç görmemiştim. Dediğim gibi, işler boktan şekillerde yürüyor."

"Her yerde öyle olduğundan emin değilim ama MP'de durum böyle gibi görünüyor." "Kesinlikle."

Evet.

Kesinlikle.

Rus muhtemelen Cin'e mesaj atmak için kendi telefonunu çıkardı. Ve Harry onları Misted Pines'a geri götürdü.

Küçük Kıçlı Bok

Harry

Karakola döndüklerinde Rus, Karen'a doğru yöneldi. Karen, Harry'nin yardımcılarından biriydi ve Harry'nin ortağı olmadığı zamanlarda Rus'la, Rus da Karen'la ortak oldu.

Birkaç soru sormak için Roy Farrell'ı bulmaya gidiyorlardı.

Harry şüphesiz onu bekleyen idari işleri halletmek için ofisine yöneldi, böylece daha sonra Rus'la birlikte adli tabiple görüşmeye gidebilecekti.

Yolda Polly ofisinden çıktı ve ona yol verdi.

"Idaho'dan haber aldım," dedi. "İstediğin gibi, Wade'i Sonny ve Avery'yi almaya gönderdim. Yaklaşık bir saat önce ayrıldı."

Harry burnuna bir nefes çekti ve başını salladı.

"Dietrich soygunuyla ilgili elimizdeki her şeyi de onlara gönderdim. Gönderdiğim çok az şey utanç vericiydi ama gönderdim," diye devam etti.

Dern'in pisliğini temizlerken, kendilerinin yapmadığı bir yönetim için utanç duymak endişelerinin en küçüğü olacaktı.

"Teşekkürler Polly," diye cevap verdi. Kadın ofisine geçti.

Harry evine gidip masasına oturdu ve bilgisayarını çalıştırırken telefonunu çıkarıp Lillian'ı aradı.

"Selam," diye selamladı.

"Hey," diye karşılık verdi. "?" "Jenna'nın serasında."

"Ronetta seninle mi?"

"Evet, o ve Trey." Ses tonu temkinli bir hal almıştı. "Ne oldu?" "Aileni serbest bıraktılar, tatlım," dedi ona. "Bilmem gerek.

Coeur d'Alene'den döndüğünde Wade'in onları nereye götürmesi gerektiğini. Yarın dönecek."

"Aman Tanrım, ben-" diye başladı.

Harry arka planda Ronetta'nın sesini duydu. "Neler oluyor?"

"Annemle babam eve geliyorlar," dedi Lillian ona. "Etrafta koşuşturuyorduk. Hiç düşünmemiştim-"

Ronetta, "Telefonunu bana ver, Lilly Bean," diye emretti.

Lilly Bean.

Şirinmiş.

Bir el değiştirme oldu ve sonra Ronetta, "Merhaba Harry," dedi.

"Selam Ronetta."

"Sonny ve Av'ı Pullman'ın Morg Şapeli'ne götürebilirsiniz. Onları bekliyorlar."

"Öyle mi?" Lillian arka planda sordu. Ronetta

ona, "Her şey halledildi," dedi.

Harry sonra uzaklardan gelen bir hıçkırıktan başka bir şey duymadı. "Ronetta," diye seslendi sertçe.

Ronetta onun kulağına, "Trey onu yakaladı, Harry," dedi. "Biraz tıkanmış durumda. Dün gece birkaç telefon görüşmesi yaptım. Çoğunlukla ayarlandı. Onları bu kadar çabuk geri alacağımızı bilmiyordum, o yüzden Lillian'a bundan bahsetmedim. Kendini toparlıyor. Şimdi onunla her şeyin üzerinden geçeceğiz."

"Doğru."

"Harry..." Başka bir şey söylemedi ama adam onun özel bir yere gittiğini hissetti ve bu onu mutlu etmedi.

"Ronetta," diye sertçe tekrarladı.

"Tamam, bu sabah Lillian'ın büyükanne ve büyükbabasını aradık." Kahretsin.

"Söylemeye gerek yok, çok üzüldüler," diye devam etti Ronetta. "Gerçi Lillian'ın aksine ben pek şaşırmadım. Bununla birlikte, Lillian'dan birkaç şey saklıyorlardı, muhtemelen ihtiyacı olduğunda yanında olacaklarını düşünmesini istedikleri için."

Bu Harry'yi daha da az mutlu etti. "Ne saklıyorlar?"

"Büyükbabası Rainier şu anda pek iyi durumda değil, tekerlekli sandalyeye bağlı ve çok çabuk yoruluyor. Büyükanne Rainier bunama ile uğraşıyor. Ve büyükannesi Nowak'ın diyabeti nedeniyle haftada birkaç kez diyalize girmesi gerekiyor."

Harry hafifçe sinirlenmişti. "Saklayacak çok şey var."

Ronetta, "Aynı fikirdeyim ama yine de anlıyorum," diye cevap verdi. "Lillian payına fazlasını aldı. Ama bu Sonny ve Av'ın törenlerine gelemeyecekleri anlamına geliyor." Bir süre durakladıktan sonra, "Sanırım bu, haber karşısında ne kadar yıkıldıklarıyla da ilgili. Şaşırmamış olsalar da, onların da bunu kaldıramayacağı hissine kapıldım. Bazılarımıza cevaplar ve kapanış yardımcı olur. Bazılarımız ise hiç bilmemiş olmayı dileriz. Hepsi seksen yaşlarında. Bu herkes için bir darbe ama onlar için hayatınızın o döneminde yaşamak isteyeceğiniz bir anı değil."

Bunu anlayabilirdi.

Ronetta, "Lillian Şükran Günü için oraya gideceğini söyledi," diye devam etti. "O zaman Sonny ve Av'ı anmak için bir şeyler yapacaklar."

"Bütün bunlarla nasıl başa çıktı?" Harry sordu.

"Takla atmadı ama biraz rahatladığımı hissettim. Kendi kederinizi taşımak yeterince ağır bir yükür. Yaşlı büyükanne ve büyükbabanıza bakmak

ve onlarınkini eklemek çok fazla. Lilly Bean'imizin güçlü durmayacağından değil, sadece bu çok şey istemek olur."

"Anlaştık," diye homurdandı Harry.

"Indiana'daki Şükran Günü ile haberler arasında biraz zaman olması birlikte vakit geçirmek için çok daha iyi bir yol olacaktır."

Harry, "Yine aynı fikirdeyim," diye karşılık verdi.

Ronetta, ", telefonu istiyor," dedi. Bir aktarma daha yaptı ve Lillian'ı geri aldı.

"İyiyim," diye güvence verdi, sesi biraz boğuk çıkıyordu ama onun dışında, dediği gibi, iyiydi. "Ben sadece... bu kadar iyi arkadaşlara sahip olmak çok bunaltıcı oluyor."

"Biliyorum bebeğim," diye mırıldandı.

"Ronetta sana büyükbabalarımın bahsetti mi?"

"Evet, tatlım. Muhtemelen en iyisi bu, değil mi?"

"Kulağa tuhaf gelebilir ama annemle babamın onları orada isteyeceğini sanmıyorum. Beni, Ronnie ve George'u ya da Shane ve Sherise'i bile orada isteyeceklerini sanmıyorum. Onlar üzgün olmakla ilgili değillerdi. Onlar... bunun dışındaki her şeyle ilgiliydiler."

"Herkesin onlar hakkında söylediklerinden bunu kesinlikle anladım." "Sanırım, bir bakıma, bu iş olması gerektiği gibi gidiyor." "İyi bir bakış açısı."

"Bu gece kaçta geleceksin?" diye sorarak altına bir çizgi çekti. "Köpekleri almalıyım, bazı şeyleri . Saat 6'yı hedefliyorum. Olur mu?" "Kesinlikle olur. Görüşürüz o zaman."

"Evet, tatlım. Görüşürüz o zaman."

Bağlantı kesildi ve Harry koridorda bir kargaşa duymadan önce bazı e-postalarla ilgilenebildi.

Ayağa kalktı ve tam kapıya yöneliyordu ki Polly'nin, "Şimdi sırası değil, Kimmy," dediğini duydu.

Kahretsin.

Kimmy sadece kasabanın sevimli, meraklı huysuzu değil, aynı yerel komplo teorisyeniydi.

Eski davaların yeniden açılması, ölü sakinlerin bir eyalet ötede bulunması Kimmy için şekerdi.

Kapıya vurduğunda Polly'nin Kimmy'yi koridorda engellediğini gördü. "Sorun yok, Polly."

Çünkü bu onun işinin bir parçasıydı. Bunun için hiç zamanı olmamıştı ama her zaman zaman yaratmak zorundaydı.

Polly omzunun üzerinden ona baktı.

"Harry," dedi itiraz edercesine.

Onun ötesinde, yeşil ve kırmızı ekoseli bir sweatshirt giymiş ve saçında tepesinden kabarık bir Noel ağacı sarkan bir saç bandı olan Kimmy'ye baktı.

Ağaç aydınlanmıştı ve bunu biliyordu çünkü tam o anda üzerindeki küçük ışıklar yanıyordu.

Bu kıyafetle, özellikle de Eylül ayı sonlarında bunu giyen birini gören çoğu insan kadını ciddiye almakta zorlanır.

Kimmy Milford'u hayatı boyunca tanıyormuş gibi hissettiğinden ve onu bu kıyafet dışında başka bir şeyle hiç görmediğinden, Harry gözünü bile kırpmadı.

"Kimmy, rapor edecek bir şeyin mi var?" Harry ona sordu.

Kimmy Polly'ye bir bakış fırlattı ve yanından hışımla geçti. Harry onun ofisine girebilmesi için yoldan çekildi.

Onu takip ederken, neler olup bittiğine dair fikirlerini ayrıntılı olarak paylaşabilmek için bir koltuğa yerleşmediğini ve Harry'den özgürce yayabileceği bilgiler almak için elinden geleni yaptığını, bunu yaparken de Harry'nin söyleyeceği her şeye kendi yorumunu kattığını görünce şaşırdı (Harry hiçbir şey söylemeyecekti zaten).

"Çok fazla zamanını almayacağım Harry," diyerek söze başlaması da onu şaşırtmıştı. Yapacak daha iyi işlerin var."

Masasının yanında durdu ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Benim için neyin var, Kimmy?"

"Rainiers'ı duydum. Av'ı tanıyor gibiydim. Noel'i severdi."

Kimmy yerel bir tatil dükkânı işletiyordu ve uzmanlık alanının Noel olması kimseyi şaşırtmadı.

"Kız arkadaşı da seviyor," diye etti Kimmy. "Baktığı bazı evleri de o dekore ediyor. Onu çok daha iyi tanıyorum."

Harry'nin, Lillian'ın Noel'de bir gösteri düzenlediğinden hiç şüphesi yoktu.

Kimmy, "Sadece Michelle Dietrich'in Noel zamanı evlerini her zaman donatmış olduğunu söyleyeceğim," diye bildirdi.

Bu Harry'nin dikkatini

çekti. Kimmy devam etti.

"Ortalığı karıştırmak için sürekli yeni ekipmanlar alıyordu. Ama o yıl, Rainier'lar kaybolmadan önceki Noel'de ve herkes onların çalmadan önce bir sürü şey çalmış olabileceklerini , Michelle Noel'i hesaplı geçirmeyi istedi. Bana ödeme yapacağını söyledi, sadece fatura kesecekti. Ben hiç böyle bir şey yapmadım ama o iyi bir müşteriydi. Cadılar Bayramı için de büyük bir şey yaptı. Ben de bir istisna yaptım."

Harry, "Ve ona fatura kestin," diye tahmin etti.

"Evet, ve ödemedi. *Aylarca*, Harry, ödemedi. Hatırlatma üstüne gönderdim, sonra onu aramaya başladım. Bana kızdı. Bana sadece meşgul olduğunu söyledi. Bana bir çek yazacaktı. Her zaman sadık bir müşteri olmuşken bu kadar kaba davrandığıma inanamıyordu. Şimdi, Kasım ayında evine bir kamyon dolusu Noel teslim ettiğimden bahsediyoruz ve ben de teslimat yapmıyorum ve bir sonraki Mayıs ayında bana hala binlerce dolar borcu var. Ertesi gün çek talep etmedim ama şunu söyleyeyim, ben *kimseye* hesapta Noel göndermedim. Ona bir iyilik yaptım. Lanet olası altı ay boyunca ayak sürüdü."

"Sonunda sana ödeme yaptı mı?"

"Evet, içeri girdi, burnu havada, bana parayı uzattı ve müşterilerime değer vermediğim için o andan itibaren Noel için Spokane ya da Seattle'a gideceğini söyledi. Kadın bir daha dükkânıma adımını atmadı. Söylemeliyim ki, bu benim kar hanem için bir kayıptı ama içim rahat etmedi."

Harry nabzının küt küt attığını hissetti.

"Nakit mi ödedi?" Harry sordu.

"Nakit olarak üç bin beş yüz küsur dolar," diye onayladı Kimmy. "Makbuzlarımı saklıyorum, Harry. Araştırmam gerekecek, biraz zaman alabilir ama ihtiyacın olursa eminim bulabilirim."

"İhtiyacım olup bilmiyorum Kimmy, ama sahip zarar gelmez," dedi.

On

u. "O zaman ben hallederim."

Harry gözlerini ona dikti. "Hepsi bu mu?"

Başını yukarı kaldırdı. "Bildiğim somut bir şey var. Ama sen istiyorsun ki söylenti ve ima mı?"

Evet, Gerald ve Michelle Dietrich hakkında bulabildiği her şeyi istiyordu.

"Vur bana," diye davet

etti. Kimmy hiç

tereddüt etmedi.

"Gerald ve Michelle yüzünüze karşı büyük yaşama sanatı yaptılar. Herkesin kendilerinin varlığı, biz zavallıların ise yoksun olduğumuzu bilmesini istiyorlardı. İkisi de paradan geliyordu ve sanırım bu saçmalık insanların içine işlemişti."

Hepsi değil ama bazıları kesinlikle.

Kimmy sözlerine şöyle devam etti: "Bu yüzden, o sıralarda her yerde 'hesaplı' yaşıyor olsalar bile, bu itibarın kaybolmasına izin vermiyorlardı. Sadece beni oyalayıp paramı almayı beklemiyorlardı. Ve sadece ben değildim, mal ve hizmetler için para bekledikleri için 'sadık müşteri, bu ne cüret' kartını çekerek tavrı takındılar. Kesinlikle öyle yaptılar.

İşleri yoluna koyduktan sonra hepsini susturdular. Pek çok köprüyü yaktılar ama mesele bu değildi. Sanki birdenbire dikkatleri üzerlerine çekmemek için dikkatli davranmaya başladılar."

Berbat bir durumdu ama işin aslı, dedikodu ve imalar genellikle kötü şeyleri ortaya çıkarıyordu.

Kimmy'nin az önce kanıtladığı gibi.

Harry, "Ve bütün bunların Rainier'lerin ortadan kaybolduğu sırada olduğundan kesinlikle eminsin," diye zorladı.

Ona başıyla bir selam verdi. "Kesinlikle. Çok geçmeden Michelle parasıyla . Şimdi, aradan biraz zaman geçtiğini biliyorum ama o zamanlar etrafta seri katiller yoktu ve seks kaseti skandalları yaşanmıyordu. İnsanların soyulması ve diğer insanların kaybolması olağan şeyler değildi. Bu yüzden hatırlıyorum."

Bu onun işine yaradı.

"Bu hesapları yaptıklarını biliyor musun?" Harry sordu.

"Dükkânıma dönüp size bir liste yazacağım. Sonra o makbuzun üzerine yazacağım."

"Minnettar olurum, Kimmy."

Ona o kadar zekice bir selam verdi ki, kafatasının tepesindeki Noel ağacı sallanmaya başladı, sonra da dışarı çıktı.

Harry kapıya baktı, sigorta dolandırıcılığının masada olduğunu düşünüyordu.

İşin kötüsü -kayıp olduğu bildirilen şeyle birlikte, bu da ödenen tazminatın yüz binlerce dolar olduğu anlamına geliyordu- bu Dietrich'leri dolandırıcılık suçundan ağır ceza mahkemesine çıkaracaktı ve bu da para cezasının yanı sıra hapis cezasını da beraberinde getirecekti. Çok daha azı için öldürülen insanlar görmüştü.

Ama bildiği kadarıyla, o çift zor bir dönemden geçmiş, bunu atlatmış ve hayatlarına devam etmişlerdi. Bu konuda daha sessiz olabilirlerdi ama başardılar.

Eğer Lillian'ın ailesi bu anlaşmada hayatlarını kaybettiyse, Dietrich'ler bu canları sadece yasal yollardan hesaplaşmak istemedikleri için değil, aynı zamanda itibarlarını da kaybetmek istemedikleri için almışlardır.

Ve bu küçük bir boktu.

Harry kıpırdamadan durdu, bilgisayarını pencereden atmak gibi aptalca bir şey yapmamak için bir an kendini sakinleştirmek zorunda kaldı.

Kilitlendiğinde oturdu ve Rus'u aradı.

İlk olarak, Dietrich'lerin nerede olduğunu bilmek istiyordu.

İkincisi, Rus'u sadece Karen'a değil, Sean'a da tahsis ediyordu, çünkü Kimmy ona listesini verdiğiğinde, listedeki herkesi ezip geçeceklerdi.

Ve sonra kazmaya devam edin.

Otobüsün Altında

Harry

O gün öğleden sonra, Harry ilçe morgunun önünde durmuş Rus'un gelmesini bekliyordu.

İkizlere de mesaj atıyordu.

Aynı zamanda kafasında ikili bir soruşturma tasarlıyordu. Biri Muggsy Ballard'ın ailesi için cevaplar ararken, diğeri de Sonny, Avery ve Lillian için adaleti bulmayı umuyordu.

Bütün bir ilçeden sorumluydu. Aşırı nüfuslu bir yer olmamasına rağmen, çok fazla turist trafiği vardı ve insan doğasının durumu göz önüne alındığında, Ray Andrews anlaşması gerçekleştiğinde, turist trafiği önemli ölçüde arttı ve o zamandan beri her şeyin üstüne, azalmadı.

Bu Misted Pines kasabası için iyiydi. Kolluk kuvvetleri için kötüydü.

Başka bir deyişle, yardımcıları parmaklarını oynatmadılar.

Ancak kendisi dışında sadece bir müfettişi vardı ve Rus olduğunu ve kelimenin tam anlamıyla işinin en iyilerinden biri olduğunu düşünürsek bu normaldi.

Yine de Harry'nin üzerinde çalışması gereken on üç dava daha vardı.

Wade dedektiflik sınavına girme konusunda hiç mırıldanmamıştı ama Karen ve Sean mırıldanmıştı.

Wade en uzun süredir çalışanıydı ve Harry ona hayatı pahasına güvenirdi.

Ancak tüm yardımcılarını gelecekteki ilerlemelerine bakmaya teşvik etmek için biraz zaman ayırması gerekiyordu.

Harry, birlikte çalışacağın kişi özgeçmişinde ciddi davalar kapatmış, madalyalı eski FBI ajanıyken bunu düşünmenin zor olacağını görebiliyordu.

Bazıları için rekabet etmek doğalarında vardı ve kazanmak davaları kapatmak olduğunda bu bir departman için işe yarıyordu. Ancak, kendinizi asla kaybetmeye hazır hale getirmek istemezsiniz ve en iyilerle karşı karşıya gelen bir acemi olmak en rekabetçi kişi için bile göz korkutucu olabilir.

Diğerleri için ise sahtekârlık sendromu baş gösterebilir ve her hareketinizden ve kararınızdan şüphe duymak için araştırma yaparken çok olmanız gerekir.

Ama işin tam ortasındaydılar ve bir süre daha öyle kalacaklardı. Birini terfi ettirmesi gerekiyordu.

Rus'u kaldırırmda yürürken gördüğünde aklından geçen buydu. Rus onunla karşılaştığında Harry, "Roy'u buldun mu?" diye sordu.

"Migrenim tuttuğu için işten erken çıktım. Evde kimse cevap vermedi." Lanet olsun.

"Dern onu aradı," diye ısırdı Harry.

"Dern onu aradı ve daha da kötüsü, Harry, o aradığında adam hayalet oldu."

Harry, "Yani bunun tuhaf olduğunu düşünmüyoruz, sadece öyle," diye .

Rus, Harry'nin arkasındaki binaya baktı. "Umarım Pfeiffer bu pisliğe bulaşmamıştır."

Harry de öyle düşünüyordu. Bildiği kadarıyla, Fret County Adli Tabibi Dr. Theresa Pfeiffer dürüst biriydi.

Ama Harry ne yazık ki her şeyi bilmiyordu.

Binaya girdiler ve doğrudan Pfeiffer'ın ofisine gittiler.

Masasında oturmuş sandviç yiyordu.

Harry'nin buranın kokusuna ve içinde yapılan işe bakarak, burada nasıl yemek yiyebildiğine dair hiçbir fikri yoktu, ama yine de her şeyi bilmiyordu.

Kapı aralığında onları fark edince başını kaldırdı. "Selam çocuklar. İçeri gelin."

İçeri girip onun karşısındaki koltuklara oturdular ve Harry yanında getirdiği Ballard dosyasını kucağına koydu.

Sandviçi hâlâ elinde, kendi dosyasını çıkarana kadar masasındaki eşyaları düzeltti. Dosyayı açtı ve taradı.

"Clifford Ballard, değil mi?" diye sordu.

"Evet. İntihar. Ama-" Theresa'nın bakışları Harry'ye yönelmeden önce Harry ancak bu kadarını söyleyebildi.

"İntihar mı?" diye sordu.

Harry Rus'a baktı ve Rus'un gözlerinin onun üzerinde olduğunu gördü. Tekrar Theresa'ya döndü. "İntihar."

"İntihar olduğuna karar vermedim. Cinayet şüphesi tespit ettim. *Kuvvetle* cinayet şüphesi." Dosyayı kapattı, yerden aldı ve Harry'nin önüne düşmesi için birkaç santim savurdu. "Üzerinde GSR izi vardı, ama sadece adam vurulduğu için. Elinde tetiği çektiğini gösterecek kayda değer bir GSR yok. Hepimiz GSR'nin nasıl çalıştığını biliyoruz, yani bu onun yapmadığı anlamına gelmez. Ancak iz GSR'ye göre ya başka bir silahın ya da ateşlenmiş silahların yanındaydı ya da kurşun beynine girdiğinde silah elinde değildi."

Harry dosyaya uzanırken tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. İkisinin de okuyabilmesi için Rus'a doğru eğilerek dosyayı açtı.

Ama okumasına gerek yoktu. Dosyalarında yazanın bu olmadığını hemen anladı.

Harry kendi bölümünün dosyasını alıp önüne attı. "Bizim raporumuz farklı okunuyor," dedi ona.

Kapıyı açmadan önce bir süre bakışlarını onun üzerinde tuttu.

Yüzünün kızarması uzun sürmedi. Çok kızardı. *Kızgın* kırmızı.

Sikeyim.

"Bu benim imzam. Hatta benim yazıma benziyor," dedi, dikkati hâlâ dosyadaydı. Harry'ye doğru kalktı. "Ama bu benim raporum değil."

Sandviçini masasının üzerindeki yağlı kâğıda fırlattı, ellerini birbirine vurdu ve öfkeyle arkasına yaslandı.

"Dürüst olmak gerekirse, bunu çekip baktığımda ve davayı hatırladığımda sinirlendim çünkü davayla ilgili bir şey olduğunu duymamıştım," dedi. "Ama sonra Roy'un olayı araştırdığını hatırladım ve o adam ayakkabı bağcıklarını bile zor buluyordu, bu yüzden bir katili bulamaması beni şaşırtmadı."

"Demek Roy'u hatırlıyorsun. Dern'ün bu davayla bir ilgisi var mıydı?" Harry sordu.

Başını iki yana salladı. "Zavallı ruhun başının belada olduğunu düşündüğümü hayal meyal hatırlıyorum, çünkü Roy'dan ziyade onun vakasını yakalamak için rotasyonda değildin, ama o zamana kadar Dern kendini gerçek polis işlerinden o kadar uzaklaştırmıştı ki, onu yıllardır morgumda görüp görmediğimi bilmiyorum."

"Yani tek hatırladığın Roy," diye itti Harry.

"Tek hatırladığım Roy, Harry," diye cevap verdi. "Ama bu yıllar önceydi. Yine de, bu davada Dern'le hiç ilgilenmediğimi kesin olarak söyleyebilirim. Raporumu Roy'a gönderdim, sonra ilgilenmem gereken başka cesetler vardı ve korkarım ki, Roy'un olayı çözememiş olmasına üzülme dışında bu konu hakkında pek düşünmedim, çünkü bu konuda başka bir şey duymadım."

Dikkatini önündeki dosyaya verdi, dosyaya doğru eğildi, sonra bazı çekmeceleri açtı ve bir büyüteç bulana kadar karıştırdı.

Raporu aldı, çeşitli yerlerini yakından inceledi ve yüzü tekrar kızardı.

Elindeki büyütecı test edencesine raporun üzerine fırlattı ve şöyle dedi: "Bu imzanın izi sürüldü. Bir uzmandan görüş almanız gerekecek, ancak bana ait olmayan bir özen var ve yakından baktığınızda, altındaki imzaman ana hatlarını görebilirsiniz. Aslında, tüm yazılarda bir özen var. Ayrıca, bazı Wite-Out işaretlerini de görebilirsiniz. Birisi başka bir raporun kopyasını Wite-Out ile boşaltmış, bunu taklit etmiş ve üstüne benim imzamı atmış."

"Yapabilir miyim?" Harry sordu.

Sinirli bir elini önündeki dosyaya doğru savurdu. Harry elindekini Rus'a verdi ve onlarınkini ve büyütecı aldı.

Rus'un da onu takip edebilmesi için tekrar yana doğru eğildi. Temel form ilk etapta fazla kopyalanmıştı.

Ancak camla, çizgilerdeki küçük kırılmaları ve daha önce orada olan, çıplak gözün göremeyeceği ya da bir leke veya orijinal formun kötü bir kopyası olarak tanımlayacağı kelimelerin izlenimlerinin hayaletlerini görmek kolaydı.

"Orospu çocuğu," diye mırıldandı Rus.

Harry telefonunu çıkardı ve bir arama yaptı.

"Beni yakaladın," diye cevap verdi Polly.

"Polly, Roy Farrell'ın yerine oturmaları için iki yardımcı gönder. Dikkat çekmesinler. Onları istemiyorum ve Roy onları yakalayabilir. Eve gelir gelmez ya da evinde herhangi bir yaşam belirtisi görür görmez içeri girip onu yakalasınlar. Kıçını bulur bulmaz karakola gelmesini istiyorum."

"," dedi.

Telefonu kapatmadan önce, "Polly," diye seslendi. "Evet, Harry?"

"Ayrıca o için arama emri çıkartın." "O da var."

"Ve biz işleri hızlandırırken, Dietrichs'in evini ve ofisini gece gündüz düzenli olarak ziyaret etmek istiyorum."

"Onu da anladım."

Tereddüt etti ve Harry başka bir şey söylemeyince telefonu kapattı.

Harry telefonunu cebine geri soktu ve Theresa'ya döndü. "Asıl raporun bir kopyasını alabilir miyiz?" diye homurdandı.

"Benim için büyük bir zevk," dedi sandalyesinden kalkarak. Adam ona uzattı ve kadın hışımla dışarı çıktı.

Harry Rus'a döndü. "Dern'ün bunu bildiğini sanmıyorum. Bu Roy'du."

"Bu Roy'du," diye kabul etti Rus. "Roy, sikine dikkat etmeyen bir baş subaydan yararlanıyordu."

"Aynı zamanda, herhangi biri soru sorarsa Dern'in soruşturmacı olarak kayıtlara geçmesi için işi ona devretti."

"Arkadaşını otobüsün altına attı."

Harry, Dern'ün sadık askerlerinden birinin ona böyle bir tuzak kurmuş olmasından biraz zevk almak istedi, ama alamadı.

Çünkü şimdi elinde yedi yıllık bir cinayet vardı ve Muggsy Ballard'ın annesine, departmanının onu ve oğlunu tamamen hayal kırıklığına uğrattığını, cinayetin şimdiye kadar kimsenin fark etmediği aktif bir şekilde örtbas edildiğini anlatmanın bir yolunu bulmalıydı.

"Kahretsin," diye mırıldandı Harry.

"Evet," diye iç geçirdi Rus. "Lanet *olsun*."

Zaman Portalı

Harry

Onu eve bıraktık, böylece Harry kruvazörünü karakolda kamyonetiyle Lillian'ın evine gidebildi.

Rus daha sonra köpekleri almak ve kasabaya geri getirmek için onun evine gidiyordu.

Harry ona yavrularını almak için Bonner Dağı'na kadar gidip geri dönmek zorunda olmadığını söylemişti ama Rus ısrar etmişti.

"Tüm bu karmaşa içinde zamanın kısıtlı olacak ve ne kadar boş zamanın varsa Lillian için kullanmalısın. Köpekleri getirebilirim, sonra Maddie ve ben Double D'de akşam yemeği yeriz."

O da Lillian da kazandıkları sadakat konusunda bir eğitim alıyorlardı ve Harry bunun için minnettardı.

Ağır bir valiz hazırlamıştı, kamyonetinde haftalarca yetecek kadar köpek maması vardı, köpeklerin kendilerine ait çiğ derileri ve oyuncakları vardı ama Lillian'a doğru yola çıkmadan önce yıllardır dokunmadığı bir numaraya bastı.

Dern cevap vermedi, telesekretere düştü.

Ekranda Harry'nin adını görmesi hiç de sürpriz olmadı.

Ama Harry mesaj bırakmakta tereddüt etmedi.

"Roy Farrell'ın bugün işten eve dönerken migreninin tutması ve sonra da eve dönmemesi çok garip. Ama bil diye söylüyorum, Clifford Ballard'la ilgili adli tabip raporunun sahte olduğunu öğrendik. Theresa intihar değil, cinayet olduğuna karar verdi. Kayıtlardaki araştırmacı sensin, Leland. Üzerinde oynanmış bir dosyayı imzaladın. Farrell seni becerdi. Seni çok iyi konumlandırı, sonra da *sertçe becerdi*. Adamlarının arkasını kollaman senin için iyi, ama onlar seni sallanırken bırakıyorlar. Bunu bir düşün."

Telefon görüşmesini bitirdi ve evinden getirdiği, içinde yavrularının su ve mama kaplarının olduğu son çantayı da alarak kamyonetine doğru yola çıktı.

Kasabaya dönerken yolu yarılarmıştı ki cep telefonu ona Jesse'den bir telefon geldiğini söyledi.

Hak ettiği ilgiyi gösterebilmek için sallanacak bir yer buldu, marketteki otoparkın arka tarafındaki bir yere park etti ve telefona cevap verdi.

"Jesse," diye selamladı.

"Harry, vaktin var mı?"

Asla.

bunun için, kesinlikle. "Evet."

"Doğru. Los Angeles'ta işimizi yaptık. Jace sana bu konuda bilgi verdiğini söyledi mi?" "Kısaca," dedi Harry.

"Garip bir şey yok. Sakin bir hayat bulmak için sebepleri vardı. Eğer MP'ye sorsaydık, onlar hakkında bulabileceğimiz her şeyi orada bulurduk. İyi insanlar. Sağlam insanlar. Sevilebilir insanlar. Hatırlanıyorlardı ve iletişim halinde olduklarından beri yeryüzünden silinmiş gibi görünmelerinden endişe ediliyordu. Özellikle de Avery. Görünüşe göre kadın çok eğlenceli bir Noel mektubu yazmış."

Rainier'ler hakkında öğrendiği her şey... kesinlikle her şey onların iyi, nazik, sevgi dolu, çalışkan, düzgün insanlar olduğunu söylüyordu.

Ve bir eyalet uzaktaki bir dağın yamacında isimsiz bir mezarda son buldular.

Siktir et onu.

"Haklı endişeleri vardı," diye mırıldandı Harry, artık çok iyi bildikleri bir şeyi.

"Idaho'ya vardığımızda," diye devam etti Jesse, "oranın Sonny ve Avery'nin varış noktası olduğu fikri üzerinde çalıştık. Burada, Washington Eyaleti dışında bildiklerini, Leland Dern'in yerel bir kongrede onlarla omuz omuza gelemeyeceği kadar uzakta olan kolluk kuvvetlerine bildireceklerdi."

"Güvenli bir varsayım," diye mırıldandı

Harry. "Biz de bir otel odası tuttuklarını

düşündük." "Doğru."

"Neyse ki, Avery sadece nakavt olmakla kalmadı, Sonny de bakması zor biri değildi. Sonny'yi hatırlayan bir kadın buldum."

Lanet olsun.

"Bir bok yok mu?" Harry sordu.

"Bir kısmı yakışıklı olmasıydı. Kısmen de babası ikisini de hatırlıyordu. Bizim Blue Mountain'a çok benzeyen bir motel işletiyorlar. Temiz, sahipleri umursuyor ama pahalı değil. Konuştuğumuz kadın yeni nesildi ama o zamanlar orada çalışıyordu, babasının oradan bahsettiğini hatırlıyordu. Babasına ulaşana kadar beklemek zorunda kalmış. Emekli olmuşlar. New Mexico'ya gittiler."

"Tamam," dedi Harry.

"Kız onunla temasa geçti, o da bizimle. Ve bu adam hala Sonny ve Avery'yi hatırlıyordu."

Kahretsin, bu adamlar iyiydi. "Ne

dedi?" Harry sordu. "Ana damarı

bulduk, Harry."

Harry rahatlayarak gözlerini kapadı ve içinde ilk umut ışığı belirdi.

Onları açtı ve "Bana bununla vur" diye ısrar etti.

"Birinin etrafı kurcaladığına şaşırmadığını söyledi, çünkü kızı onu aradığında ve yerel Coeur d'Alene haberlerini açıp iki ceset bulunduğunu gördüğünde, Sonny ve Avery'yi hatırladıkları için o ve karısı polisleri aramayı düşünüyorlardı."

Bir izlenim bıraktılar. On altı yıl süren ve cesetler bulunduğu bu insanların aklına gelen ilk şey olan bir izlenim.

İyi bir tanık ifadesinin ayırt edici özelliği.

Harry gözlerini ayırmadan içinde bulunduğu otoparka baktı ve dikkatle dinledi. "Adam ilk önce unutulmaz olduklarını söyledi, çünkü düz görünüyorlardı.

Hollywood'un dışında. Hiç bu kadar yakışıklı bir çift görmediğini söyledi. Bunu atlattıktan sonra, garip davrandıklarını fark etti. Kaçıyorlarmış gibi değil, daha çok *kovalanıyorlarmış* gibi."

"Siktir," diye fısıldadı Harry.

"Evet," diye kabul etti Jess. "Sonra, çok erken çıkış yapma talebinde bulundular ve çıkış yaparken kimseyi rahatsız etmemek için anahtarlarını odada bırakıp bırakamayacaklarını sordular. Bu olaydan sonra, o gece davranışlarından rahatsız olan bu adam, otoparkta, odalarının karşısına park etmiş bir arabanın içinde bir adam gördüğünü hatırlıyor. Adam orada öylece oturuyormuş ve müşteri değilmiş, bu yüzden adam ona ne yaptığını sormak için dışarı çıkmış. Otel sahibi yaklaşmaya başladığı anda, arabadaki adam farlarını yakmış ve uzaklaşmış. Farlar nedeniyle otel sahibi adamın yüzünü tam olarak görememiş."

"Bu arabaya ve bu adama ne aldın?"

"Sadece beyaz bir erkek olduğu kesin, siyah saçlı, sakallı, genç. Yirmili yaşlarda, belki de otuzlu yaşların başında. Araba Washington plakalıydı. Bir Ford sedan, koyu mavi ya da siyah olduğunu düşünüyor ama adam gitmeden önce tüm bildiği bu."

"O plakadaki herhangi bir rakamı hatırlıyor mu?" "Maalesef hayır."

Harry, "Yine de biri olduğunu gösteriyor," dedi. "Evet, öyle. Ama hepsi bu değil."

Harry kanının ısınmaya başladığını hissetti, bu iyi bir şeydi.

Tüm ipuçları tükenmiş gibi görüldüğünde ve sonra aniden bir pencere açıldığında ve onları seçtiğinizde elde ettiğiniz türden.

Jesse sözlerine şöyle devam etti: "Bu adam bize ertesi gün hizmetçi içeri girdiğinde şaşırdığını ve onların çıkış yapmadığını söyledi. Bütün eşyaları hâlâ oradaymış. O gün geri gelmediler ya da ertesi gün çıkış yapmadılar ve her şeyin şüpheli olduğunu düşünerek durumu polise bildirdi. Ama o sırada polisler bu konuyla ilgilenmemiş. O ilgilendi ve bir şeylerin ters gittiğini düşünerek eşyalarını dikkatlice paketledi ve depoya kaldırdı."

Harry yine tansiyonunun yükseldiğini hissetti, bu iyi bir şeydi.

Jesse, "On altı yıldır kaldıkları yerde," diye sözlerini tamamladı.

"Tanrı aşkına, Jess," diye küfretti Harry, sevinçten çatısını yumruklama isteğine karşı koyarak.

"Biliyorum dostum. Kızı bizi oraya geri götürdü, babası FaceTime'daydı, onları on buçuk yıllık aile ve iş enkazının altından çıkarmamıza yardım etti. Polisleri aradık, Çavuş Westwood'la tanıştık. O ve ekibi gelip eşyaları aldılar. Ama bavulları açtıklarında burada kalmamıza izin verdi. Avery'nin bavulunda iki günlük vardı. Hayatlarının son birkaç haftasına kadar olan kayıtlar kapsamlı değil. Onları okuyamadık ama senin ekibinde olduğumuzu söylediğin için Westwood kanıtlar incelendikten sonra gelip bakmamıza izin veriyor. Onunla yarın saat birde randevumuz varYine de sizi haberdar edeceğini söyledi, yani bizden önce ondan haber alabilirsiniz."

Lillian'ın evine biraz geç gidecekti, çünkü bir sonraki telefonu Westwood'daydı. "Göz gezdirirken bir şey gördün mü?"

"Bu sizi şaşırtmayacak ama ben olsam Dietrich'leri yakından takip ederdim. Bu ismi birkaç kez gördüm. Federallerden de bir telefon beklerdim. Bu iş eyalet sınırlarını aşıyor. Westwood'un sallayacak bir siki yok, ama o tür bir polis olmadığı kolayca anlaşılıyor. On altı yılın geçmesi umurunda değil. Birilerinin güzel kasabasına cesetler gömmesine ve onları orada öldürmelerine çok sinirlenir. Bunu yapanı yakalamasına yardım edeceklerini düşünse Kanada Atlı Polislerini bile çağırırdı."

Westwood'dan aldığı izlenim buydu.

"Wade muhtemelen şu anda oradadır. Kalıntıları geri getiriyordur," dedi Harry ona.

"Biliyoruz. Bizi aradı. Bu akşam yemek yiyeceğiz."

"Lillian ailesini geri istiyor ama o bavullarda ve günlüklerde ne olduğuna baktığınızda Wade'in de sizinle gelmesini istiyorum."

"Bunu benim mi iletmemi istiyorsun, yoksa sen mi ?"

"Ona mesaj atacağım. Önce Westwood'u aramalıyım." "Harika."

Soruşturma ve Lillian için bir sorusu daha vardı. "Bu otel kayıt tutuyor mu?"

"Kızı onları da çıkardı ve etti. Babası bir gece orada olduklarını söyledi." Büyük ihtimalle öldükleri gece.

Böylece en azından Lillian'ın mezar taşına yazacak bir tarihi olacaktı.

"Ödeyeceğim, ama yine de ikinize de bir borcum var," dedi Harry.

"Harry, kurabiyeleri duydum. Bize bir sık borçlu değilsin."

Şu lanet kurabiyeler.

Harrynin cevap verme şansı yoktu, Jess telefonu yüzüne kapattı. Harry hemen Lynda'yı aradı.

"Senden haber alacağımı düşündüm," dedi selamlarken. "Jess rapor verdi."

"Seni aramama on dakika vardı. Laboratuvar hâlâ inceliyor. Onları elime aldığımda, iki haftamı bile alsa, o günlüklerdeki her kelimeyi okuyacağım. Ama beklemedeyiz. Federaller birkaç adam gönderiyor. Koordinasyon maskesi altında her zamanki jokeylik olacak. Ama bu saçmalığı olabildiğince hızlı bir şekilde kesip atacağım ve bu işi başlatacağım."

"Minnettarım, Lynda. Jess ve Jace'in günlüklere bakmasına izin verdiğinizde Sonny ve Avery'yi almaya gelen yardımcım da orada oturabilirse çok memnun olurum."

"O da ateşli mi? Çünkü ben evliyim ve o çocuklar benim için çok genç ama yine de kutsal evliliğimin devamına zarar verecek dürtülerim var."

Eğer Misted Pines hayvan kurtarma için bir bekarlığa veda müzayedesini düzenlerse, Jason ve Jesse de katılırsa süresiz olarak finanse edilebilirler.

"Bohannan hisseleri özeldir," diye yanıtladı Harry.

"Evet. Babalarını duymuştum. Rozeti olan herkes babalarını duymuştur. Ama yine de, birkaç yıldır hepinizin kamuya açık bazı sorunları var ve o da bu sorunların içine sürüklendi, üstelik göze de hoş görünmüyor, bu yüzden normalde gösterdiğimden biraz daha fazla ilgi göstermiş olabilirim ve normalde her türlü ilgiyi gösterirdim."

"Takviminize Misted Pines'a bir tatil çiziktirmenin zamanı geldi."

"Teşekkürler, hayır. Alınma ama orada insanlar çirkin şekillerde ölüyor ve senin insanların da *burada* çirkin şekillerde ölüyor."

Bunu tartışamazdı.

"Öyle ya da böyle, Harry," diye devam etti, "bu işte sen de varsın. Elimden geldiğince, senin masan benimkinin yanındaymış gibi davranacağım. İlk olarak, adamın o günlüklerin kopyalarıyla geri gelecek."

"O zaman oraya gidip sana bir biftek ısmarlamak için takvimime bir çizik atacağım."

"Bu benim tutacağım bir randevu."

"Harika, Lynda, ama burada tam bir açıklama yapmalıyım. Gözetmenlik yapacağım ama Sonny ve Avery Rainier'in kızıyla romantik bir ilişkim var. Bu işi dedektifim Rus Lazarus'a havale etmek zorundayım. Misted Pines'tan gelecek haberlere o öncülük edecek."

Saçmalamayan Çavuş Lynda Westwood sadece "Duyuldunuz.

Başka bir şey

var mı?"

"Yok."

"Tamam o zaman.

Görüşürüz, Harry."

"Görüşürüz, Lynda."

Lillian'ın evine doğru yola çıkmadan önce Wade'e bir mesaj gönderdi.

Ona ne söyleyeceğini düşündü.

Ailesinin eşyalarının varlığı büyük bir olay olacaktı. Günlükler, daha da büyük. Sadece orada bulunmaları, on altı yıl öncesine bir zaman geçidi açtıkları gerçeğine girmeden

Ancak hangi ışığa maruz kaldıklarına bağlı olarak, büyük olasılıkla soruşturma kapanana kadar onları geri alamayacaktı ve belki o zaman bile alamayacaktı.

Bununla birlikte, o sabah ellerinde iki ceset ve teorilerden başka bir şey yoktu ve şimdi ellerinde fiziksel kanıtlar ve tanıklar vardı.

Bu yüzden, her şey bir hiçle sonuçlanabilecekken ona umut vermek kafasını karıştırdı.

Ama Harry ona söyleyecekti.

Sen Sensin

Lillian

Harry'nin çektiğini duyduğumda, aceleyle yan kapıdan garaja çıktım ve garaj kapısı açıcısına bastım.

Her zaman komik bir Amerikan tarzı olduğunu düşündüğüm evim küçüktü ve garajım neredeyse evim kadar büyüktü. Arazinin arka tarafında yer alan iki arabalık garajın arkasında devasa bir depo ve çamaşır odası vardı.

Harry'nin kamyonetini Subaru'mun yanına park etmesi kolaydı, o büyük çift çekerlerden birine sahip olsa bile.

Dışarı çıktığında hemen yanıma geldi, beni kollarına aldı ve dudaklarıma tatlı, hafif bir öpücük bıraktı.

Bütün gün Ronetta, günün bir kısmında Trey ve Jenna, değer verdiğim insanlardan gelen mesajlar ve telefonlar beni düşündüklerini söylüyordu.

Ama o ana kadar, Harry'nin kollarında dururken, her şeyin yanlış olduğu hissinin alt akıntısına kapılmıştım. Hava yanlış kokuyordu, gökyüzü yanlış görünüyordu, yemeklerin tadı yanlıştı.

Ve şimdi her şey doğru geliyordu.

"Ne getirmenize yardım edebilirim?"

diye sordum.

Beni bıraktı (ne yazık ki), döndü ve yolcu tarafındaki kapısını açtı. Bana birkaç poşet uzattı.

Sonra arka kapıya yöneldi ve otuz kiloluk iki torba köpek mamasını omzuna aldı.

Göğsündeki (ve kollarındaki, o kolları unutamazdım) tüm o şişlikleri ve kas düzlüklerini kesinlikle hak etmişti.

"Bunlardan birini buraya bırakacağım. Eğer onlar için su ayarlayabilirsen," -başını tuttuğum şeye doğru eğdi- "kapları orada, bu iyi olur."

"Anladım," diye cevap verdim ve içeri girdim.

Ben köpek eşyalarını yerleştirirken, Harry içeri girip çıktı, köpek maması çuvallarından birini bıraktı, sonra spor çantası ve üniformalarının omzuna asılı olduğu şeffaf plastikle kaplı birkaç askıyla geri döndü.

Durdu ve oluşturduğum yeni köpek istasyonuna baktı. Kişiselleştirilmiş üç kahverengi ve krem rengi kareli paspas vardı; birinde LUCY, diğerinde LINUS sonuncusunda SMOKEY yazıyordu. Şimdi, tüm bu paspasların üzerinde su dolu paslanmaz çelik kaseler vardı.

Harry yavaşça dönüp bana baktı.

"Hoş karşılandıklarını bilmelerini istedim," diye açıkladım.

Yüz ifadesi değiştiğinde vücudumda bir dizi şey oldu. Bir gece önce ve o sabah yüzünde bu ifadenin bir versiyonunu çokça görmüştüm ama öyle bir nüans vardı ki, evet, o anda hayatımın neresinde olursam olayım, meme uçlarımın boncuk boncuk olmasına neden oluyordu.

Ve henüz aldığım köpek yataklarını .

"Onları bir günde nasıl kişiselleştirdiniz?" diye sordu.

"Jenna bunu evde yapıyor. Bu sabah onu aradım, öğleden sonra uğradığımızda onları hazırlamıştı."

Hâlâ çantasını ve üniformalarını taşıyordu, yanıma geldi ve hafif bir öpücük daha aldım.

Sonra odanın diğer ucuna ilerledi ama oturma odasının yeni dekoru olan üç büyük, yumuşacık, yastıklı yatağı görünce yine durdu.

Oda.

Bana bakabilmek için boynunu bkt ve yüzündeki ifade bir milyon kat daha güçlendi.

"da aldın mı?" diye sordu. "Bir Şey unuttuğumu biliyordum," diye Şaka yaptım.

Gülümsedi ve yatak odama doğru yolculuğuna devam etti. Ben de onu takip ettim.

Çantayı düŐürdü.

Dolabımın kapısını açtım, artık birkaç metre fazladan alan ve birkaç boş askı vardı.

"niformalarınızı oraya koyabilirsiniz," dedim ona. Harry bunu yaptı.

Bunu yaptığında, "Tamam, bu da sapıklık değil. Benimle birlikteyken, spor çantanla yaşamaya devam edebilirsin. Ama..." Őifonyerime doğru ilerledim ve daha önce boŐalttığım ikinci çekmeceyi açtım. "Bavulunu da açabilirsin, böylece kendini evinde daha rahat hissedersin. Baskı yok," dedim aceleyle. "Herhangi bir açıklama yapmıyorum, tuhaf davranmıyorum ya da-

Harry yanıma gelip parmaklarını dudaklarıma götürdüğünde konuşmayı bıraktım.

"Dzenlisin," dedi sessizce, elini bırakarak. "Anlıyorum. Bokumun her yere bulaŐmasını istemiyorsun."

Bu çok doğruydu. Çok dzenliydim.

Ve tamam, bu benim için büyük bir Şeydi, özellikle de Şu anda, kendi alanıma ihtiyaım varken.

Ama Harry'ye de ihtiyaım vardı.

Gerçi daha fazlasıydı, çünkü Harry'nin muhtaç olduğumu *düşünmesine* ihtiyaım yoktu, ona yapıŐtım ve keŐfettiğimiz Şeyi çok erken stratosfere gönderdim çünkü ham, duygusal ve Şey... *muhtatım*.

Dudağımı ısırdım.

"Bavulumu boşaltabilirim Lillian, önemli bir değil," dedi. Onu dikkatle inceledim. "Emin misin?"

"Tatlım."

Tüm söylediği buydu.

Bu kelimenin gerçekte ifade ettiğinden daha fazlasını ifade ettiğini düşündüğünü hissediyordum, bu yüzden ne yazık ki ona ne ifade ettiğini düşündüğünü sormak zorunda kaldım.

"Emin olduğunuzu mu teyit ediyorsunuz?"

"Burada ikimizin de çok iyi bildiği bir şeyin ötesinde bir şey mi oluyor?" diye sordu.

Hunh?

"Takip etmiyorum," diye itiraf ettim.

"Lillian, ikimiz de neden burada olduğumu biliyoruz. İkimiz de burada olmamı nasıl istiyorsan öyle olmam gerektiğini biliyoruz. Yani eğer bir şeylere belli bir şekilde ihtiyacın varsa, gergin olmanı bir şey yok. Peki, seni geren başka bir şey mi var?"

Yaşamak için yaptığı işte neden bu kadar iyi olduğunu görüyordum.

Ayrıca ne kadar yeni olduğumuzu da hatırladım, çünkü böyle şeyler hakkında konuşma noktasına gelmemiştik.

Ya da .

"Kısa bir süre önce biriyle çıktım. Bir süre birlikte olduk. Daha fazlası için hazırdım. Başka biri tarafından çok kötü bir şekilde yakılmıştı ama o değildi. Sanırım çok ısrarcı davrandım ve o zaman her şey bitti."

"Ne zamandır ?" "Bir buçuk yıl."

Yüzü yumuşadı. "Saldırganlaşmaya başlamak için çok uzun bir süre değil, tatlım." "Ben öyle düşünmüyordum," diye mırıldandım.

"Kimdi o?"

Vücudum hafifçe sarsıldı, çünkü bana Doc Riggs ile arkadaş olduğunu söylemişti.

Ve Doc Riggs'in eski erkek arkadaşımla önemli bir ortak noktası vardı.

"Stormy Tennant," dedim ona.

"Ah," diye cevap verdi.

Ama evet.

Ah.

Stormy de Doc Riggs gibi bir kadın tarafından kazıklanmıştı, çünkü ikisini de kazıklayan aynı kadındı.

İkisi de bundan gerçekten iyi bir şey elde etti. Ama yine de yaptığı şey vicdansızlıktı.

"Ondan çok hoşlandım." Onu sevdiğimi sanıyordum ama bugünlerde bunu yeniden gözden geçiriyordum. "Ama anladım."

"Evet," diye onayladı Harry. "Yine de kendini adamakta neden davrandığı konusunda onu anlıyorum ve bu onu harika bir kadını elinden kaçırmak gibi aptalca bir şey yapmaya yöneltti. Ama kendimi bencil hissediyorum, o yüzden bunu yaptığı için mutluyum."

Doğru.

Onu öpme ve sert öpme zamanı.

Kendimi ona doğru attım ve tam da bunu yaptım.

Kapı hala yapıyorduk.

"Muhtemelen köpeklerle birlikte Rus'tur," diye mırıldandı dudaklarıma karşı.

Sarmaş dolaş olmayı bırakmamız için bizi zorlayan tek şey bu olurdu.

Hayvanlar bir yuva yaptı.

Kesinlikle kurtarmaya gitmem gerekiyordu.

Harry elimi tuttu, beni ön kapıya götürdü ve haklıydı. Kapıyı açtı ve Brittanie Iverson cinayetiyle ilgilenmek için gelen ve sonra orada kalan FBI görevlisi olduğumu bildiğim çok yakışıklı bir adam Lucinda Bonner'ın sevimli kızının yanında duruyordu.

Kız Lucy'nin tasmaını tutuyordu. Adam da Smokey ve Linus'unkini.

Köpeklerin üçü de babalarına doğru uzanıyordu.

Harry bizi yolumuzdan çekerken, "İçeri gelin," diye davet etti.

Bunu yaparken bir köpek kavgası yaşıandı, tasmalar çözüldü, köpekler heyecanlandı, sevildi ve kulakları okşıandı, Harry onları kontrol altına aldı ve sonunda burunlarını yere dayayıp yeni alanlarını inceleyecek kadar sakinleştiler.

"Doğru." Harry kolunu omuzlarıma doladı. "Rus, Maddie, bu Lillian. Lillian, bu arkadaşım Rus ve onun üvey kızı Madden."

"Bana öyle demiyoruz, Harry," diye onu bilgilendirdi Maddie. "Rus benim ikinci babam ve ben de onun ikinci kızıyım." Bana baktı. "Benden büyük bir tane daha var. Ama o ve ben, annelerimiz farklı olsa da kardeş gibiyiz..." Sonra bir duraklama, "Ve babalar."

"Bu şekilde bakmayı seviyorum," dedim ona.

"İkinci kızı" tüm bunları söylerken Rus'un yüzündeki son derece memnun ve sevgi dolu ifadeyi daha çok sevdim.

"Kız kardeşim Sabrina önümüzdeki yıl üniversiteden mezun olacak ve Misted Pines'a taşınacak," diye devam etti Maddie. "Temiz havayı ve kır çiçeklerini çok sevdiğini söylüyor. Ama en çok Jason Bohannan'ı seviyor."

"Bunların hepsi iyi nedenler, babasının ve kız kardeşinin yanında olması da cabası."

Bunu söyledikten sonra ağzımı kapattım. Odanın havası değişti, Harry'nin kolu sıkılaştı ve Maddie'nin yüzünün üzgünleşmesini izledim.

Ve bir ocuk olarak, o sadece bunun için gitti.

"Rus bana annen ve babandan bahsetti. Özür dilerim." "Sağ ol tatlım," diye mırıldandım.

"Bir zamanlar bir kız kardeşim daha vardı," diye açıkladı. "O da benimle aynı anne ve babaya sahip değildi. Adı Brittanie'ydi."

Öldürülen o zavallı kadını kız kardeşi olarak gördüğünü ve küçük bir çocuğun böyle bir kaybı nasıl karşılayabileceğini öğrendiğimde kaskatı kesildim. Ben büyük bir çocuktum ve mücadele ediyordum.

Maddie yine ortaya koymakta tereddüt etmedi.

"Küllerini nehre koyduk ve yüzüp gitti. Brittanie'nin yanımda olmasını tercih ederdim, böylece eskiden bana yaptırdığı gibi saçlarını yapabilirdim, ama onun öylece akıp gitmesini izlemek iyi hissettirdi. Nedenini bilmiyorum ve annem bunu sorgulamamamı, sadece iyi hissettirmesine izin vermemi söylüyor. Ve onun süzülüşünü izleyene kadar, gittiğini bilene kadar, kendimi hiç iyi hissetmedim. Ben de bunu yapmaya karar verdim. Bırakın iyi hissetsin, yani."

"Sanırım bu şekilde işliyor," diye cevap verdim.

"Umarım annen ve babanla ne yapacaksan yaptığında kendini daha iyi hissedersin."

"Ben de öyle umuyorum."

Harry girdi. "Maddie, ben Rus'la dışarıda biraz konuşurken Lillian'ın köpekleri halletmesine yardım edebilir misin?"

Maddie başını kaldırıp ona baktı. "Elbette, Harry."

Harry'nin kolu beni sıktı, ben de ona baktım ama burnuma bir öpücük kondurdu ve fısıltıyla, "Hemen dönerim bebeğim," dedi.

Bunu söylemesine bayıldım.

Nedenini anlamak zor değildi. Çünkü gerçekten geri döneceğini biliyordum ve değer verdiğim iki kişi gitti ve bir daha geri dönmedi.

Ama içimde bunu çok fazla analiz edecek bir şey yoktu. O zaman yoktu. Sadece geri döneceğini bildiğim için dinlendim.

Yine de Maddie'nin söyledikleri düşünmeye değerd, çünkü iyi hissettiriyordu ve doğrusu bunu sorgulamak için bir neden yoktu.

Adamlar beni Maddie ile bırakarak dışarı çıktılar.

"Köpeklerin fazla ayıklanmaya ihtiyacı olduğunu sanmıyorum," dedi Maddie. Etrafıma bakındım.

Smokey Lucy'nin minderindeki kaptan su içiyordu. Lucy yeni köpek yataklarından birinin üzerinde yatıyordu. Linus koltuğun üzerinde keşfe çıkmıştı.

"Bunu çok yapıyorlar, biliyorsun," dedi Maddie.

Köpeklerden bahsettiğini düşünerek ona döndüm. "Neyi?"

"Rus ve Harry 'dışarıda konuşuyorlar'. Bunu çok yaparlar." Eminim öyledir.

"İçecek bir şey ister misin? Atıştırmalıklarım da var" diye teklif ettim.

Başını salladı, sonra Smokey yanıma gelip oturduğunda ve kaslı cüssesini bacağıma yasladığında bana yaklaştı.

Smokey'nin başını okşadı. "Rus ve ben Double D'de hamburger ve shake yiyeceğiz." Bana sırtıttı. "İki babam olduğu için baba kız gecelerim çok oluyor."

Babamla (veya annemle) bir daha asla hamburger ve shake paylaşamayacağımı hatırlatan birinin kalbime yumruk attığı hissini sakladım ve "Bu harika" dedim.

Kaşlarını çattı. "Rus'un bana söylediği gibi sana karşı dikkatli davranmıyorum." "İyisin tatlım," diye çabucak teminat verdim. "Bu en kötüsü, ama ikimiz de

Bunu bilin. Çok ama çok dikkatli olsanız da yine de bir süre canınız yanacaktır."

"Bu en kötüsü," diye kabul etti. "Bizim başımıza geldiğinde Rus'un etrafta olmasına gerçekten çok sevindim. Onu ben aldım ama annem de aldı. Brittanie'yi benim gibi severdi."

"Bunu anlıyorum," dedim ona, düşüncelerim Harry'ye kayıyordu.

Gülümsedi. "Biliyorum. Annemin büyükannemle konuştuğunu duydum. Herkes Harry'nin iyi bir kız bulmasına çok sevinmiş. Babam, Rus, Porter amcam ve belki Bohannan ikizleri, bir de Bay Bohanan ve Bay Riggs'i unutamam, Harry kasabadaki en iyi adam."

Listesi uzadıkça ona sırtıttım.

Sonunda bitirdi. "Yani Harry'nin en iyi kızı bulması gerekecek. Ve kasabadaki herkes senin o olduğunu düşünüyor."

Kalbime bir yumruk yemiş gibi hissetmedim. Bir battaniyenin sıcaklığı gibi hissettirdi. "Vay canına, teşekkürler," diye cevap verdim.

"Smokey de öyle düşünüyor," dedi.

Smokey'e baktım ve ilgimi hissetmiş gibi nefes nefese

Be

n. Kulağının arkasına daha derin çizikler attım.

Bileğimi yaladı.

Kapı açıldı ve Harry içeri girdi, ama Rus sadece gövdesini içeri salladı.

"Yemeğe hazır mısın, evlat?" diye sordu Maddie'ye.

"Evet," diye cevap verdi ve sonra benim alanıma girerek beni şaşırttı.

ve bana hızlıca sarıldı.

Beni bıraktı ve kapıya doğru gitti, ama beni daha iyi hissettirdi. Harry'nin kollarındayken hissettiğim kadar iyi hissetmiyordum ama çocukların sahip olduklarını bilmedikleri süper güçleri vardı. Maddie de kendininkini benim üzerimde kullandı.

"Memnun oldum Lillian," dedi Rus.

"Köpeklerle baktığın ve onları buraya getirdiğin için teşekkürler. Ve Double D'nizin tadını çıkarın," diye karşılık verdim.

"Sorun değil, yapacağım."

Maddie, Harry'ye sarılmasını tamamlamıştı ve Rus kapıdan çıkması için ona yer açarken bana el salladı.

Harry kapıyı üzerlerine kapattı.

"Tatlı bir çocuk," diye gözlemledim.

"En iyisi," diye yanıtladı ve yanıma geldi.

Bunu yaptığında, tüm köpekler ikimizin yanına geldi ve etrafımızda koşuşturdu.

Ama Harry sadece benimle ilgiliydi. Bunu, kollarını bana doladığında, bakışlarımla temasını kaybetmediğinde anladım.

Evet, işte yine oldu.

Cezalıydim. Güvendeydim. İyi bir adamla birlikteydim. Bu doğrudu.

"Yemeğe başlamak ister misin?" Ben sordum.

"Önce paylaşmam gereken bir şey var," dedi bana. Uh-oh.

"Kötü bir şey mi?" Tereddütle sordum.

"Hayır. Gerçekten iyi olmasını umduğumuz bir şey."

Aman Tanrım.

"Biz" dedi. Polis

gibi "biz" mi?

"Ne?"

Beni bıraktı ama tekrar elimi tuttu ve bu sefer beni kanepeye götürdü. Bizi oturttu, bunu yakın bir şekilde yaptı. Köpekler etrafta koşuşturmaya devam etti ve Harry dikkati dağılmış bir şekilde başını okşadı, ama yine dikkati benden ayrılmadı.

Sonra bana bavullardan, günlüklerden ve ailemi hatırlayan bir motel sahibinden bahsetti.

Sözlerini şöyle bitirdi: "Sizi umutlandırmak istemem. Ancak devam eden bir suç eyalet sınırlarını aştığında, otomatik olarak FBI çağrılır. Bu da Fret County Şerif Departmanı, Coeur d'Alene Polisi ve FBI'ın olayı araştırdığı anlamına geliyor. Elimizde çok az şey vardı, Lilly. Artık takip edecek bir şeyimiz var. Annenin günlükleri anahtar olabilir. Bu soruşturmanın nasıl gideceği konusunda çok endişeliydim tatlım. Şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum."

"Annem günlük tutardı," diye

fısıldadım. "Evet," dedi.

"Bildiğim kadarıyla. Bana 'kötü şeyler olsa bile hepsini dök, bebeğim, çıkar, bir kenara koy, ama en çok da iyileri' derdi. Böyle derdi."

Harry elimi iki elinin arasına aldı ve annemin elinde bavullar, düşüncelerini paylaştığı günlükler olduğu bilgisine o kadar kapılmıştım ki, parmaklarımla oynamaktan başka bir şey söylemediğini fark etmem biraz zaman aldı.

"Harry?" Ben seslendim.

Kahverengi gözleri gözlerime geldiğinde nefesim kesildi. Yanıyordu.

"Senin için bu sikikleri bulmam gerek," dedi, derin sesi zımpara kağıdı gibi tenime sürtünerek aşındırıcıydı.

Öyle bile olsa, bu güçlü duygu bazı pürüzlü noktaları yatıştırdı. Ellerini iki elimin arasına aldım.

"Sadece yapabileceğin şeyi yapabilirsin," dedim sessizce.

"Bu soruşturmada aktif olarak yer almaktan çekilmek zorundayım. Sana katılıyorum. Ben tarafsız değilim. İleride sorunlara açabilir." Oh, benim iyi adamım.

"yok. Anlıyorum. Doğru olanı yapmalısın," diye hatırlattım ona. "Sen sensin. Yaptığın şey bu."

"Artık elimizde bir şey var Lilly ve senin için cevaplara ulaşana kadar takip edeceğiz."

"Açıkçası tatlım, tutamayacağından endişe ettiğin sözler vererek beni daha iyi hissettirmeye çalışmana gerek yok."

Parmakları benimkilerin etrafında sıkılaştı. "Cevaplara ulaşana kadar onu takip edeceğiz, Lillian."

"Tamam bebeğim," diye fısıldadım.

Bana baktı, gözlerindeki sıcaklık kalbimi ısıttı.

Sonra duygularının derinliğini kontrol altına almaya çalıştığını, sıcaklığının ılık bir ışıltıya dönüştüğünü ve "Hadi yemek yapalım" dediğini izledim.

Gülümsedim, öpmek için eğildim, geri çekildim ve "Hadi yemek yapalım" dedim.

Derin Şeyler

Lillian

" , Stormy. Başka kimse var mı?" Harry sordu.

Karanlıkta yatağında uzanıyorduk, bacaklarımız birbirine dolanmıştı, köpekler

Smokey'nin yanımdaki halıda, Lucy ve Linus'un da Harry'nin yanında yattığını bildiğim için yeni yataklarını görmezden geliyordum.

Harry yaptığımız baharatlı zencefil, susam ve soya soslu somon farro sebzeli kaseleri çok sevdi (şok edici: ben de sevdim). Yemek yerken ve temizlendikten sonra bazı yemek programlarını izledik.

Ama biz erkenden, hatta normalde yatacağımdan daha erken yatardık ve ben genellikle dokuzda kitapla yatmış olurdum.

Şimdi nedenini biliyordum.

Karanlıkta, ikimiz için de güvenli bir alanda (ya da en azından Harry'nin güvenli olduğunu düşündüğünü umuyordum) bilmemiz gereken daha derin şeyler hakkında sohbet ediyorduk.

Harry de uyumadan önce aklımı başka şeylerden uzaklaştırmak için bir manevra yapıyordu.

İşe yaramayacaktı ama düşüncesi güzeldi.

"Çok fazla flört vardı," dedim ona. "Bir çok hoşlandığım biriyle tanıştım ama o buraya balık tutmaya gelmişti. Oregon'da yaşıyor. Biz

neredeyse bir yıl boyunca uzun mesafeli bir şey yaptı. Sonra eve daha yakın biriyle tanıştı."

"Ve o mu bitirdi?"

Sorusunun kulağa tamamen inanmazmış gibi gelmesi çok hoştu, sanki benimle ilişkisini bitirmek onun için akıl almaz bir şeymiş gibi.

Evet, çok güzeldi.

"Hayır, bana bir ültimatom verdi. Ya ben oraya taşınırım ya da o gider. Oraya taşınmayacaktım..." Nefesimi verdim, "malum sebeplerden dolayı."

Gördün mü?

Ne denerse denesin, aklım dönüp dolaşıp aileme geliyordu. "Hareket edemiyor muydu?" Harry her şeyi yeniden hedefe yönlendirdi.

"Yapabilirdi. Sistem m hendisiydi. San Francisco merkezli bir şirket için uzaktan çalışıyordu. Her yerde yaşayabilirdi. Ama o yaşadığı yeri seviyordu, ben yaşadığım yeri seviyordum, ailem geri gelebilir diye gitmeyecektim ve o bunu anlamayarak içindeki siki ortaya çıkardı. Her kadının bildiğı gibi, bir erkek için tüm hayatınızı alt üst edip taşınmazsınız. Yani, en azından sana bağılı olmayan biri için. Ve 'Ben başka birini buldum, sen de iddianı ortaya koysan iyi olur yoksa ben yoluma devam ederim' olayı hiç hoş değıldi." Gözlerim ay ışıının aydınlattığı boğazının güçlü sütununda gezindi ve "Sanırım o adamla ucuz atlattım" diye mırıldandım.

Harry'nin elleri sırtımı d zelitti. "Yaptığını biliyorum."

Harry'nin ellerine odaklandım ve sessizce kabul ettim. Tüm kalbimle.

"Sen mi?" diye sordum. Sonra sesimi al alttım, "Yani Winnie dışında."

"Hiç kimse."

Karanlıkta göz kırptım. "Kimse yok mu?"

Kollarını bana daha sıkı doladı. "Hiç kimse."

Gerçek miydi?

Karısını kaybettiğini ne zaman duyduğumu hatırlamaya çalıştım.

Emin değıldim ama sekiz yıl kadar önce olduğunu sanıyordum.

Yani tekrar.

O gerçek miydi?

"Yani kimse gibi değil, Şey... bilirsiniz, hatta... su kanallarını temizlemek için mi?"

Bir saniyeliğine öylece yattı. Sonra
bir kahkaha patlattı.

Sesi hoşuma gitti. Bunu yapmasının verdiği his, yatağımdaki uzun bedeninin yatağımı titretmesi hoşuma gidiyordu. O uzun beden mizahla titrediğini hissetmek hoşuma gidiyordu.

Ama en çok, bunu yaparken beni otomatik olarak daha da yakınına sokmasını sevdim.

"Su işlerini hallettin mi?" diye sorduğunda hâlâ kıkırdıyordu. "Ne demek istediğimi anladığınızı hissediyorum," diye cevap verdim alaycı bir Şekilde.

"Ne demek istediğini anlıyorum, tatlım."

Evet, hala kıkırdıyor.

"Buna ihtiyacınız olduğunu sanıyordum," dedim.

"Hayır. Bazı erkekler kadınların buna ihtiyacımız olduğunu dŐŐünmesine ihtiyaç duyuyor, böylece kadının suçluluk duygusuyla ve doğuştan gelen beslenmeye yatkınlığıyla oynayabiliyorlar. Erkekler onsuz da yaŐayabilir. Özellikle de seksin anlamlı olduğunu anlayanlar, hayatlarındaki en anlamlı Şey olan bir ilişkiye sahip olanlar ve daha azının soluk bir taklit olacağını bilenler, doğru kişiyi bulurlarsa sahip olabileceklerini bildikleri Şeyle alay ediyorlar. Bu arada kendi başımın çaresine bakabilecek donanıma ve hayal gŐcŐne sahibim ve bunu yaptım."

İŞte oradaydı.

TŐm bu olanları aklımdan çıkarmak için mŐkemmел bir plan.

Harry'nin otuz bir çekerken esneyen ve ŐiŐen muhteşem gŐęsŐnŐ hayal ediyordu.

Harry kımıldadı ve dudakları dudaklarıma değene kadar burnunun çenemi sıyırdığını hissettim.

Kulak.

"Bir gŐn senin için gösteri yapacağım," diye fısıldadı.

Aman Tanrım.

İyi adamımın kötü olabileceğinin kanıtı.

O "bir gün "ün şimdi olmasını isteyerek
ürperdim. Bu düşünceyle ellerimin teninde
dolaşmasına izin verdim.

Her yeri çok sıcak ve sertti ama teni çok yumuşaktı.

Harry başını yastıklara yaslayarak, "İstersen seni oraya götürebilirim
tatlım, bunu senin için yapmaktan mutluluk duyarım, ama oraya
gitmeyeceğim," dedi.

Ellerim hareketsiz kaldı. "Ya seni oraya götürmek istersem?"

Ve yaptım. Hem de çok. Sanki Harry Moran'ı bir ömür boyu istemiş
gibiydim.

Ama özellikle de şimdi, onun için ne kadar uzun zaman geçtiğini bildiğimi
düşünürsek.

Demek istediğim, onun bir büyüye sahip olduğunu düşündüm, çünkü o
kadar muhteşemdi, ama bu herkes için çok uzun bir bekleyişti.

"Beni oraya götürmek istediğini biliyorum," diye yanıtladı Harry.

"Umarım bunu yapmana izin vermemenin ne kadar zor olduğunu
biliyorsundur. Ama bu şimdi olamaz."

Bana doğru bastırdı, böylece sırtüstü düştüm ve uzun, güçlü vücudu
çoğunlukla benimkinin üstündeydi.

"Bu pozisyon hiç yardımcı olmuyor, Harry," diye onu bilgilendirdim.

Başka bir kıkırdama, bu daha alçak, daha seksi, bu da yardımcı
olmadı. Sonra dedi ki, "Önümüzdeki birkaç günü atlatmanı
sağlayalım." Ofladım.

"Ben yapabiliyorsam, sen de yapabilirsin" diye meydan okudu.

"Etik ve ahlaki değerlerin üzerinde bu kadar güçlü bir şekilde durman
gerçekten rahatsız edici," diye homurdandım.

Boynumu öptü ve "değeceğine söz ver," dedi. "Yine yardımcı olmuyorsun
Harry Moran," dedim karanlık tavana.

Başının gölgesi bu görüşü engelledi. "Çok uzun süre sorularla yaşadın,
artık bir cevabın var. cevabın nasıl hissettirdiğini biliyorum, özellikle de
kalıcılığı düşünüldüğünde. Gerçek şu ki, senin için

Bunu değiştirmek için ne yapabilirim? Bunu değiştirmek için her şeyini verebileceğin gerçeği. şimdi senden en kötüsünü atlatman için bana gvenmeni istiyorum."

Bu, Harry'nin kısmen giyinik bedeninin yatağımda olmasının ateşlediği azgın libidomun üzerine bir gölge düşürdü.

"Onu kaybettiğin için zgnm," diye fısıldadım. "zgn olduğunu biliyorum, bebeğim."

"Bu, yapmasaydın burada olamayacağın anlamına gelse bile." "Biliyorum."

"Winnie'yi ve anneni kaybettiğin için benim de neler yaşadığımı anladığın için zgnm."

"Biliyorum, Lilly."

"Ve senden faydalandığımı dşnmeyeceğim," diye ona güvence verdim. "Aslında, senden faydalandığımı dşnmenden endişeleniyorum."

Gölgeli kafasının seğirmesini izledim. "Benden faydalanmak mı?"

"niformalarını buraya, köpeklerini buraya srklyorsun, altmış kilo köpek yemek."

"Lilly-"

"Acı verici olmalı."

"Acı çekiyormuş gibi mi davranıyorum?"

Düşündüm, sonra dedim ki, "Hayır. Ama sen yapmazdın."

"Pekl, hadi yapalım şunu," dedi, "bunun" ne olduğundan emin olmasam da hem öğreneceğim için heyecanlıydım hem de dm kopuyordu.

Duyuru karşısında yaşadığım duygu ikilemini dile getirme fırsatı bulamadım.

"Bunu o yaptı."

"Burada olmak istemeseydim burada olmazdım. Bunu biraz daha açarsak, burada olmamın bana ne ifade ettiğinin çok farkındayım. Yaptığımız şey konusunda ciddi olmasaydım, sizden hoşlanmasaydım, sizi daha iyi tanımak istemeseydim, bu işi yapmaya hazır ve istekli olmasaydım ve bunu yaptığımın ve bunu yaparak ne söylediğimin farkında olmasaydım, burada olmazdım.

Ama ben buradayım, Lillian. Köpeklerim burada. Üniformalarım burada. Şampuanım burada. Bu bir zorluk değil. Fedakarlık yapmıyorum. Brownie puanı toplamıyorum. Önemseydiğim ve çok kötü bir dönemden geçen bir kadın için yapmam gerekeni yapıyorum. Benden faydalanmıyorsun. Sıradan bir ilişkimiz olsaydı, şüphelerim olsaydı ya da emin olmasaydım, inan bana burada olmazdım. Bu açıklamayı yapmazdım. Ama tekrar *söylüyorum...* *Buradayım.*"

Oradaydı.

Tam şurada.

Ve nefes almıyordum.

"Şimdi, bu konuda benimle aynı fikirde misin?" diye sordu. "Evet," diye hırıldadım.

"Nihayet," diye mırıldandı, sanki bin yıldır beni bir şeye ikna etmeye çalışıyormuş da ona inanmam bu kadar uzun sürmüş gibi.

Bu yüzden gözlerim kısıldı. "Beni biraz rahat bırakmalısın. Seni tam da o boktan zamanda buldum. Benim duygusal bir sülük olduğumu falan düşünmeni istemiyorum."

"Benim işim insanların en boktan zamanlarında onlarla ilgilenmek," diye hatırlattı bana. "Bu tür duygusal sülüklerle tanıştım. Senin öyle olmadığını biliyorum."

"Şey... iyi, sanırım." Sanki değilmiş gibi söyledim.

Gölgeli başı yana doğru eğildi. "Senden ne kadar hoşlandığım ve iyi ki tanıştık da senin yanında olabildim, duygusal bir sülük olmadığını biliyorum gibi bir tartışmaya mı giriyoruz?"

"Hayır."

Ama...evet.

Hâlâ bir şeyler koparıyordum.

"Tanrım, sikimi istiyor," diye mırıldandı sanki ben orada değilmişim gibi.

"Şey...evet." Hâlâ tersliyordu. "Harry, seninkini gördün mü? vücut?"

Kahkahası odaya yayılmadan önce bir an daha sessizlik oldu.

O muhteşem vücudun bir kısmını, özellikle de göğüslerini tokatladım. "Kızların da buna ihtiyacı var," diye ilan ettim.

Yüzü yaklaştı. "Benim suçluluk duygumla ve doğuştan gelen koruma ve sağlama doğamla oynayarak sikimin bir kısmını kendine mi alacaksın?"

"İşe yarayacak mı?" "Hayır."

Yine ofladım.

Harry yine kıkırdadı ama yerimizi değiştirdi, böylece o sırtüstü yattı, ben de onun yanından aşağı sarktım (yine, bu işleri daha iyi hale getirmiyordu!).

Sonra parmakları saçlarımın arasına girdi ve oynamaya başladı. Biraz şakacı biri olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Yine de aklımı başka şeylerden uzaklaştırdığı kesin.

"Başka bir şey hakkında konuşalım," diye önerdi.

"Ne gibi?" Ben sordum.

"Ne istersen," diye teklif etti.

"Tamam, kedileri sever misin?"

"Evet."

"Ama köpekleri daha çok seviyorsun?"

"Ben aktifim ve köpeklerim de benimle birlikte koşuyor. Küçük bir arazim var ve onlar da benimle dolaşmayı seviyor. Smokey, ilçemden taşındığına çok sevindiğim işe yaramaz bir dişi tarafından aç bırakılan bir kedi olsaydı, benim evimde onun yemeğe, temiz kuma ve sevgiye ihtiyacı olduğunu anlayan biriyle güzel bir hayat yaşıyor olurdu. Köpekleri daha çok sevmiyorum. Onlar sadece benim hayatıma daha uygun. Kedileri daha mı çok seviyorsun?"

"Annem ve babam gittiğinde acele etmek zorunda kaldım. İlk birkaç yıl iki işte çalıştım ve yalnızdım, bu yüzden bir kedi aldım çünkü bir köpeği eğitmek ve ona bakmak için ayırmam gereken zaman yoktu."

O sırada, tüm bu olup bitenlerle birlikte tamamen aklımdan çıkmış olan bir şeyi hatırladım.

Ben de paylaştım, "Bu bana hatırlattı. Geçen gün Willie'nin beni aradığını söylemeyi unuttum."

Kendimi bir anda Harry'nin yatağında otururken buldum, çünkü o beni de yanına almıştı.

"Ne?" diye sordu. "Geçen gün Willie aradı." "Ne zaman?" diye ısırdı.

"Um..." Ne zaman aradığını hatırlamaya çalıştım. "Pazar sabahı. İlk randevumuzdan sonra. Bekle, yani dördüncümüz."

Yoksa üçüncümüz müydü?

Harry'den bir sessizlik anı daha aldım, ama bu onun gülmesinin habercisi değildi, biliyordum, çünkü hava ağırdı ve sıkışmıştı.

"Harry?" Ben seslendim.

"Neden bana söylemedin?" diye sorarken sesi alçak ve titrekti.

"Biri araba kazasında öldü," diye hatırlattım ona.

"Tekrar soruyorum, neden bana söylemedin?"

"Boktan bir gün geçirdin."

"O zamandan bu yana dört gün geçti."

"Sanırım daha sonra kendi fevkalade boktan haberlerimi aldığımı söylememe gerek yok."

Ani bir hareketle tekrar sırtüstü yattım ve Harry de üzerimdeydi.

Bu sefer tam benlik.

"Pekâlâ tatlım, beni dikkatle dinlemenı istiyorum," diye başladı.

Oh, çok dikkat ediyordum. Harry'nin ağırlığını üzerimde hissetmek *inanılmazdı*.

"Lillian, benimle misin?" diye seslendi. Ona odaklanmaya zorladım kendimi.

Hayır, odağım tamamen *ondaydı*, tümüyle . Onun yerine, söylediklerine odaklanmaya zorladım kendimi.

"Tam burada."

"Asla, tatlım, *asla*, işte ne bokla uğraşıyor olursam olayım, sen uğraştığın boku gömme. Asla benden saklama. Asla."

Aman Tanrım.

Onun daha müthiş olmasına katlanabilir miydim? "Tamam, Harry," diye fısıldadım.

"'Asla' kelimesini tekrar söylemem gerekiyor mu?"

diye sordu. "Hayır, Harry," diye söz verdim.

"Ailenin başına gelenleri öğrenmeden önce aramıştı," dedi.

"Evet," diye onayladım.

"Ne dedi?" Aman

Tanrım.

Harry tereddütümü hissetmiş olmalı, çünkü "Ne dedi?" diye tekrarlarlarken sesi biraz korkutucu bir hal aldı.

"Çıktığımızı öğrendi ve çok kızdı."

Harry gibi, "Kızgındı," diye tekrarladı. Onun nasıl hissettiğini biliyordum.

Ugh!

"Kocam olduğunu ve aramızda bir şey olduğunu söyledi." "Ama sen boşandın."

"Çok."

"Ve sen onu kovduktan sonra her şey bitti."

"Bitti. Tamamen bitti. 'Bitti' kelimesini yeniden tanımladık, onu kovduktan sonra tamamen bitmiştik."

Belki biraz abartmış , ama gerçek olmayan hiçbir şey yoktu. "Geri dönmeye çalışmadı mı?" Harry sordu.

"Evet. Ama Shane o sırada üniversiteden mezun olmuştu ve evde iş bulmak için başvurular yapıyordu. Bazı arkadaşlarını da yanına aldı.

Willie'yi ziyaret etmesini söyledi. Willie'nin beni rahatsız etmesi konusunda ne hissettiklerini paylaştılar. Shane daha sonra bir iş bulup Kaliforniya'ya gitti ama arkadaşları hala şehirdeydi. Hepsi MP Lisesi'nde futbol oynuyordu. Başka bir deyişle, onlar gereken adamlardı. Ziyaretlerinden sonra Willie arayıp çiçek, hediye falan göndermeye çalışsa da sonunda bıraktı ve ben de her şeyin bittiğini düşündüm."

"Ama her şeyin bittiğini düşünmüyor."

"Boşanmak için onu bulamamamın sebebinin ondan boşanamamam olduğunu söyledi."

"Ve yine de o zamandan beri iki kez evlendi?"

"Ben de öyle duydum. Ama Shane onu uyardığından beri Willie ile şahsen konuşmadım."

"Pazar gününden beri irtibata geçti mi?"

"Hayır."

Harry üzerimden yuvarlandı ve sırt üstü yattı.

Yan tarafıma döndüm ve iki eliyle yüzünü ovuşturduğunu görmek için ön kolumun üzerine çıktım.

"Bu konuda benden daha üzgün görünüyorsun," dedim endişeyle.

Yüzünü ovalamayayı bıraktı. "Zowkower'lardan herhangi sana yaklaşırsa hemen bana haber vermeni istiyorum."

"Beni biraz , Harry," diye fısıldadım.

Eli dışarı fırladı, ensemden yakaladı ve beni kendine çekti.

"Demek istediğim de bu. Sen söyle, ben endişeleneyim, sen endişelenme."

"Zowkower'ların kötü haber olduğunu biliyorum ama ben asla bunun bir parçası olmadım." "Biliyorum."

"Willie muhtemelen bizi duydu, çünkü herkes konuşuyordu ve senin benim ciddi olabileceğim türden bir adam olduğunu biliyor, bu yüzden bölgeci oldu, çünkü o bir aptal."

"Benden haberi olsaydı, Storm'dan da haberi olurdu ve bu o zaman olmadı mı?"

İçimi çektim. "Harry, Angelica'nın Stormy'ye ne yaptığını herkes biliyor. Bu yüzden herkes onun bunu atlatmasının ve kadınlara tekrar biraz zaman alacağını biliyor, tabii eğer güvenirse. Onunla birlikte, 'Onu düzeltebilirim, ona ne kadar harika olduğumu göstereceğim ve o da anlayacak' tuzağına düştüm. Söylemeye gerek yok, anlamadı."

Harry başparmağını uzatarak boynumun yan tarafını okşadı.

"Bu gece çok derin konulara giriyoruz bebeğim, ama ne yazık ki zaman kendi kendini seçti."

Aman Tanrım.

"Ne?" diye
sordum.

"Seni korkutmak
istemiyorum." Oh Tanrım!

"Ne?" Nefes aldım.

"Ben kendimi biliyorum," diye açıkladı.

Başka bir şey söylemeyince "Tamam,"
dedim.

"Benim için bu, senden hoşlandığımdan ve seni daha iyi tanımak istediğimden çok daha fazlası. Bunların ikisini de aştım. Benim için, olduğum adam, olduğun kadın, sana olanlar, ben senin erkeğimin ve sen de benim kadınımsın."

Nefes almayı
bıraktım. *Sen benim
kadınımsın.* Oh
Tanrım.

"Yani," diye devam etti, sesi belli belirsiz rahatsız edici geliyordu, "eski kocanın seninle uğraşması beni sinirlendirirdi. Bu olayın sen aileni öğrenmeden hemen önce gerçekleşmesi içimde biraz daha aşırı bir şeyleri tetikliyor."

"Bu da ne?" diye sordum.

"Sağlamak ve korumak için doğadan bahsettiğimi hatırlıyor musun?"

Başımı salladım.

"Koruma kısmı aşırı hızlanıyor." Ve...

İşte
oradaydı.

Biliyordum.

Önceden
biliyordum.

Çok daha
önce.

Yani, Harry Moran muhteşemdi, ama değildi.

Herkes onun Dern için çalışırken iki kat daha fazla çalıştığını biliyordu, çünkü kötülük karşısında iyilik yapmaya çalışıyordu. Ve herkes Dern döneminin sona erdiğini ve insanların şerif ve ekibine güvenebileceğini kanıtlamak için iki kat daha fazla çalışmaya devam ettiğini biliyordu.

Herkes onun karısını ne kadar çok sevdiğini de biliyordu, hatta onun yasını tutmak zorunda kalmadan önce bile.

Herkes Harry Moran hakkında her şeyi biliyordu. Ve tüm *bunlar*
ona aşık olmamın nedeniydi.

Çünkü...

Çünkü...

O benim babamdı.

Harry, Simon Rainier'in olduğu adamın kendine özgü bir versiyonuydu.

Basit bir adamdı, ama bu onun iyi bir adam, akıllı bir adam, asıl bir adam, düşünceli bir adam, derin bir sevgi kapasitesine sahip bir adam olduğu gerçeğini tam olarak örtmüyordu.

Başka bir deyişle, babam.

Harry ile göz göze geldiğim anda, tıpkı annem gibi, onun benim için doğru erkek olduğunu anladım.

Sadece o hazır olana kadar
beklemem gerekiyordu. Ve şimdi
hazırdı.

Yani şimdi, babamın annemle tanıştığında olduğu gibi, Harry'nin de *benim* olduğunu söylüyordu.

şeyi bulmuştum. Sahip oldukları şeyi
bulmuştum.

Oh dang.

Yine ağlayacaktım.

Yüzümü boğazına soktum.

İki kolunu da bana doladı ve başını kaldırıp saçlarıma şöyle dediğini hissettim: "Seni bununla korkutmak istemem. Bu sadece benim bulunduğum nokta. Hâlâ yavaş ilerleyeceğiz."

"Korkmuyorum," dedim tenine doğru. "Sadece kaybettiklerimle ve kazandıklarımın aynı anda nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum."

Beni saran kolları kasıldı.

Yanağımı omzuna yaslayabilmek için başımı çevirdim ve kolumu düz karnına doladım. "Willie ya da Zowkower'lardan biri benimle iletişime geçerse sana söylerim."

"Tamam, Lilly," diye mırıldandı.

" bu, değil mi?" Ses tonumda ağır bir umutla fısıldadım.

Ne istediğimi biliyordu, tutuşunu gevşetmeden önce beni ne kadar sıkı tuttuğunu biliyordum.

" bu, tatlım. için sorun değil mi?" On altı yıldır iyi değildim.

Gittiklerini ve bir geri gelmeyeceklerini biliyordum.

Sadece onlardan geriye kalanlar
yapardı.

Ama ben iyiden de öteydim.

Ve benim ne kadar iyi olduğumu bildikleri için onlar da iyi olacaklardı.

"Yani tamam, benim ne kadar iyi olduğumla iyi kelimesini yeniden tanımlıyoruz," dedim. Vücudunun gevşediğini hissettim.

"Keşke onları tanısaydın," diye fısıldadım.

"Keşke ben de öyle olsaydım," diye fısıltıma karşılık verdi.

"Bence Maddie haklı. Ronnie bana onlar için planladığı her şeyi anlattı ve bu mükemmel. Bence bu gerçekleştiğinde çok yardımcı olacak."

"Rus onun çok açık sözlü olmasından endişe ediyordu. Onu bu konuda cesaretlendirmeye çalışıyorlar ama bazen yanlış zamanlama oluyor."

"Çok açık sözlü değildi. Çocuklar bizim onlara verdiğimiz daha akıllıdır ve eğer sadece dinleseydik, bunu bilirdik."

"Evet." Saçımın bir tutamını yakaladı ve döndürmeye başladı. "Çocuk istiyor musun?"

Oh, kesinlikle derin şeylere giriyorduk. "Evet."

"Kaç kişi?"

"İki, belki üç. Sen?"

"İki." Saçımı şakacı bir şekilde çekiştirdi. "Belki üç."

Omzuna doğru gülümsedim.

"Erkekler mi? Kızlar? Umurunda mı?" diye sordum. "Sağlıklı," diye yanıtladı.

Ve işte oradaydım...

Çok, çok
derindeydim.

Harry'yle birlikte orası sıcak ve güvenliydi, hayatın fırtınaları beni rastgele savururken açıkta ve yalnız değildim.

Annemin babamla birlikte olduğu süre boyunca böyle hissedip hissetmediğini merak ettim, ama merak etsem bile hissettiğini biliyordum.

Ben de başka bir şey biliyordum.

Benim için endişelenirlerdi. Beni terk etmekten nefret ederler.

Ama birlikte gittiler ve ruhumun derinliklerinde bunun onlar için huzur olduğunu biliyordum, çünkü ikisi de bir an için bile olsa diğeri olmadan yaşamak zorunda değildi.

Ve bununla huzur buldum.

Bu, onların alınış şekliyle *barışık* olduğum anlamına gelmiyordu. Ama bunda bir huzur vardı.

Harry tekrar konuştuğunda daha fazla huzur geldi.

"Yine de, cinsiyetleri ne olursa olsun spor yapmalarını isterdim," diye devam etti. "Ya da bazı müfredat dışı faaliyetler. Kesinlikle ekran başında geçirecekleri süre konusunda katı bir sınırlama olacak."

"Kesinlikle. Dışarıda olmaları gerekiyor. Ya da bir şeyler yapmalılar. Müzik, el işi ya da her neyse."

"Evet."

Çok derindik ve derin kaldık, çocuklardan, Harry'nin benim evimin işine yakın olmasından ne kadar hoşlandığından, orada büyümüş olsa bile orada kaybettiğı her şey yüzünden kendi evine bağı olmadığından bahsettik.

Biraz zaman vermeyi ve annemle babamın odasını birlikte temizleyip yeniden düzenlemeyi konuştuk, böylece onları benim evimde de dinlendirebilirdik.

Babası, erkek kardeşi, yengesi ve yeğeniyle tanışmam hakkında konuştuk. Yeğenlerinin ne kadar sevimli olduğından da bahsettik.

Sahip olduğum tek erkek ve kız kardeşlerim olan Shane ve Sherise ile nasıl tanışacağını konuştuk, çünkü anma törenine geliyorlardı.

Ben uyuyana kadar konuştuk ve Harry bana doğı döndü, böylece ikimiz de yan yattık, bana sarıldı ve "Uyu bebeğim," diye mırıldandı.

İşte o zaman konuşmayı kesti, çünkü Harry'nin dediğini yaptım ve birkaç dakika içinde derin bir uykuya daldım.

Düşmeye Hazır

Harry

Ertesi sabah Lillian onun yanındaydı, evindeki köpekleri yeni yataklarında uyukluyordu (Linus hariç, o da kanepede bir şeyler yapıyordu).

Harry evde izin veriyordu ve Lillian da izin verdiğini açıkça belirtmişti, onun kanepesi onunkinden çok daha güzel olsa bile). Harry onları koşuya çıkardığı için uyukluyorlardı.

Harry ve Lillian Aromacobana'ya birlikte gidiyorlardı çünkü bu Lillian'ın günlük savurganlığı olarak tanımlandığı şeydi.

O gün ondan önce uyanmamıştı.

Aslında, kalktı, koşu kıyafetlerini giydi, köpeklerini dışarı çıkardı ve birkaç mil koştu, geri geldi ve onları besledi, duş aldı ve o uykulu gözlü, vahşi saçlı ve sevimli bir şekilde dışarı çıkmadan önce kendine bir kahve yaptı.

Bir gece önce çok fazla uyumamıştı, bu yüzden Harry, kızın kendini toparlamasından son derece memnundu.

Onun yanında olmasından daha çok memnundu, ilişkilerinin geldiği noktayla ilgili kafasında bir şeyler vardı.

Memnun olmadığı şey ise Willie Zowkower'ın onunla tekrar yatmaya karar vermesiydi.

Ama bu Lillian için olmayacaktı.

Hayır.

Harry bununla ilgilenirdi.

Uykulu bir şekilde ona sarıldıktan ve birkaç dakika ona sarıldıktan sonra, "Giyin tatlım, Aromacobana'ya gidelim," dedi.

Başını salladı, sanki daha fazla sarılıyormuş gibi yüzünü adamın göğsüne bastırdı, sonra geri çekildi ve adamın istediğini yaptı.

Şimdi oradaydılar, kafedeki herkes onları izliyordu ve o bunu umursamıyordu.

Kahvelerini aldılar, kadın bir kruvasan aldı ve adam "Bugün için planın var mı?" diye sorduğunda tekrar kaldırıma çıkmışlardı.

"Yazarıma geri verebilmek için bu taslağı derinlemesine incelemem gerekiyor. Cumartesi günü annem ve babam için cenaze töreni var. Onlar buradayken Shane ve Sherise ile vakit geçirmek isteyeceğim. Temiz bir sayfaya ihtiyacım var."

"Doğru."

"Ben de Jenna'ya uğrayacağım. Tören için çiçekleri o yapıyor. Aklında ne olduğunu bana göstermek istiyor. Ronnie de benimle geliyor."

"Tamam."

Kollarını birbirlerinin bellerine dolamışlardı ve kadın kendi kollarını kullanarak onu sıktı. "Ben de adamım için yemek hazırlıyorum."

"Beni bekle, birlikte yemek yapacağız."

Başını kaldırıp ona baktı. "Anladığım kadarıyla Şerif Moran'ın eve dönüş saati belli değil."

Onu bir kez daha sıktı. "Hayır tatlım, ama gün boyunca iletişim halinde olacağım, böylece günümün ne zaman biteceğini anlayabilirsin."

Başını salladı.

Caddenin karşısına geçtiler.

Kimmy dışarı çıktığında Kimmy'nin Noel dükkânının önünden geçiyorlardı, muhtemelen pencereden her şeyi izliyordu ve bu nedenle onların Aromacobana'ya gidişlerini ve geri dönüşlerini izliyordu.

Onu geri çekmesi için bir şeyler söyleyecekti ki, kadın Lillian'a büyük, süslü, parlak, ince yeşil kıvrımların daha ince beyaz kıvrımlarla karıştığı, ince bir altınla kesilmiş bir şeker kamışı uzattı.

"Hammond'un karamel elması. en iyisi. Avery'nin favorisi," diye açıkladı Kimmy.

Harry, Lillian'ın keskin bir nefes çekişini duydu, ama Kimmy onun omzunu beceriksizce sıvazladı, Harry'ye iri gözlerle baktı ve dükkânına geri döndü.

Harry onları tekrar yürümeye başlattı.

"Alex tam bir moron," dedi alt tonda. "Alex kim?" diye sordu.

"Oregon'dan Misted Pines'a taşınmayan adam."

"Evet, tam bir moron," diye katıldı Harry, ama Harry'nin neden moron olduğunu düşündüğü ile Lillian'ın neden düşündüğü çok farklıydı.

Yürümeye devam ettiler, neredeyse departmanın ön kapısına gelmişlerdi ki kadın durdu.

Ona baktı. "Seni eve bırakacağım." "Bir blok bile uzakta değil."

"Seni eve bırakacağım," diye tekrarladı.

Ona doğru eğildi ve bir elinde kahve, diğerinde kruvasan ve baston şeker tutmasına rağmen iki kolunu da ona doladı.

"Benimle nasıl görüşmen gerektiğini biliyor musun?" diye sordu. Bunun nereye varacağını biliyordu.

"Lillian-"

"Seni işe bırakmam ve olman gereken yerde olduğunu bilmem gerekiyor ve yapman gerekmeyen bir şey yapmaman gerekiyor, bu da beni eve bir blok yürütmek."

"Tatlım-"

Ayak parmaklarının ucuna kalktı, onu sessizce öptü ve tekrar ayaklarının üzerine yuvarlandı. "İyi iş çıkar."

Eğildi ve onu daha derinden, daha uzun öptü, öpüşmeyi kesti ve "Sonra, güzelim" diye mırıldanarak teslim oldu.

Kadın ona gülümsedi ve adam gülümsemenin gözlerine ulaştığını görünce çok mutlu oldu. "Görüşürüz, yakışıklı."

Ayrıldılar ve adam kız kendi sokağının köşesini dönene kadar onu izledi.

İçeri girdi ve içerideki herkes durup ön pencerelerden Harry ve Lillian'ı izledikten sonra boğa güreşi salonundaki hareketlilik belli ki yeniden başlamıştı.

Polly kapının yanında, resepsiyon bankında elinde bir Aromacobana fincanı tutuyor ve ona gülümsüyordu.

Ona doğru ilerledi, elindeki iki fincanlık taşıyıcıdan bir kahve çıkardı, ona uzattı, sonra elindekini aldı ve taşıyıcıya koydu.

"İşler değişiyor," diye duyurdu. "Lillian her sabah kahve dükkanına gitmeyi seviyor. Bu da demek oluyor ki sana her gün bir tane getireceğim."

"Değişim konusunda harikayım," diye yanıtladı Polly. Harry sırtmasına engel olamadı.

"Herkesin toplanmasını istiyorum" demeden önce öldü. İki saat içinde. Gece görev yapan ekip değil ama izinli olan herkesi çağırın. Departman çapında bir brifing yapacağız."

"Tamamdır."

Polly havalandı.

Harry Rus'un masasına gitti.

Taşıyıcıdan diğer kahveyi çıkardı ve ona uzattı. "Köpeklere baktığın için."

"Gerek yoktu, ama alacağım," diye yanıtladı Rus, bir yudum alarak sözlerini kanıtladı.

Harry diğer kahveyi aldı, taşıyıcıyı Rus'un çöpüne attı ve kendi yudumunu .

Harry, "Dün gece de söylediğim gibi, Rainiers'ın başında sen varsın," diye söze başladı. "Polly herkesi çağırıyor. Programlarla ben ilgileneceğim. Fazla mesaileri ben hallederim. Ama neye ihtiyacınız varsa alacaksınız."

"Idaho'da görevli ajanlarla konuştum bile. Orada yapmaları gereken şeyler var. Sonra burada olacaklar. Umarım buraya geldiklerinde onlara verecek etli bir şeyimiz olur."

Umarım.

Harry başıyla onayladı. "Wade döndüğünde onu seninle istiyorum. O ve Karen sende. Ballard davası için Sean'ı alıyorum."

Rus başını salladı.

"Bunların herhangi biri hakkında kendini iyi hissediyor musun?" Harry sordu.

"Günlükleri duyduğumda kendimi çok daha iyi hissettim, ama bir şeyler beni rahatsız ediyor."

Tanrım, bunu hisseden tek kişinin kendisi olmadığına sevinmişti. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?" Harry sordu.

"Hayır. Eğer çözersem sana söylerim. Ama içimden bir ses bir şeylerin yüzeyini çizdiğimizi söylüyor."

Harry de aynı şeyi hissetmesine rağmen, "İnsanlar dolandırıcılığı örtbas etmekten çok daha azı için öldürüldü, Rus," dedi.

Rus, "Belki de o işaretle dosyalardan sadece ikisine dışımızı geçirdik ve şimdiden boğazımıza kadar batmış durumdayız," diye tahmin yürüttü.

Olabilir.

Belki de o denetim, tüm departmanını içinden çıkması çaba, zaman ve azim gerektirecek bir bok dağının altına sokmuştu. Üçünün de büyük bir kısmı.

Ya da belki de düşmeyi bekleyen başka bir ayakkabı vardı.

"Brifing için hazır olacağım," diye bitirdi Rus. "Ballard'ın dosyasına eklediğim her şey masanızda. Eski eşinin hâlâ bana geri dönmediğini de not düşeyim."

Harry, "Sağ ol, kardeşim," diye karşılık verdi.

Rus çenesini yukarı kaldırdı ve masasına geri döndü.

Harry ofisine gitti ve güne başladı.

Henüz değil

Harry

Sean ve Harry daha sonra lastik dükkanındaki ofisine girdiklerinde Stormy sinirli bir şekilde, "Belki yardımcınız dışarı çıkmak isteyebilir," dedi. Sabah.

Harry, Storm'un öfkeli yüzüne baktı, Sean'a baktı, bunun neyle ilgili olduğunu tahmin etti, sonra alçak sesle, "Sadece birkaç dakikalığına," dedi.

Sean'ın tetikte bekleyen gözleri Harry ve Stormy arasında gidip geldi ve "Kapının hemen dışında," diye cevap verdi.

Sonra dışarı çıktı ve kapıyı kapattı. Stormy onu bekletmedi.

"Sonunda parmağını çekip havuza tekrar dalacak ve kendine bir şeyler bulacaksan, Lillian'ı bu işin dışında bırak."

Harry sakinliğini koruyarak, "Beni bundan daha iyi tanıdığını sanıyorum, Stormy," dedi.

Storm masasının arkasındaki kirli pencereden dışarı baktı ve Harry her şeyi berbat etmiş ve bunu daha yeni fark etmiş bir adamı gördü.

"Beni ve Lillian'ı bildiğini biliyorum, peki ailesini biliyor musun?" Harry sordu.

"Evet," diye homurdandı Storm. "Tüm şehirde konuşuluyor."

"Burada bir sorun mu var?" Harry ona bakmaya devam etti, Storm da doğru baktı. "Çünkü umarım yoktur. Lillian bana ikinizin birlikte olduğunuzu söyledi. Senin için doğru zaman olmadığını anlıyor ve sana karşı kötü bir niyet beslemiyor. Ama o zaman öyleydi, şimdi böyle, her şey değişti ve kimsenin ona üzülecek başka bir şey vermesine ihtiyacı yok."

Eski kocası gibi.

"Lillian'a zarar vermem," diye iddia etti

Stormy. "O zaman sorun yok."

Harry bir süre sonra Stormy'nin omuzlarından gerginliğin süzülüşünü izledikten sonra, "Doc ve Nadia'nın verdiği son birkaç partide seni gördüğüme sevindim, Harry. Seni üniformadan çıkmış ve bir hayat yaşarken görmek güzel. Ve haklısın. Senin nasıl bir adam olduğunu biliyorum. Umarım aklının nerede olduğunu biliyorsundur ve gözünü Lillian'a dikmezsin, ta ki tozunu atıp ciddileşene kadar, kardeşim. Ve şunu da söylüyorum, eğer bunu yaparsan ve ikiniz için de işe yararsa, bizim için işe yaramadığı gibi, dürüst olmak gerekirse, bu berbat olur, çünkü açıkçası, hala ona karşı hislerim var. Angelica bana bir numara yaptı ve Lillian bunun bedelini ödedi. Ama oyununu destekleyeceğim çünkü sen iyi bir kadını hak ediyorsun, o da iyi bir erkeği hak ediyor."

"Lillian'a toz kondurmuyorum, dostum," diye cevap verdi Harry, Storm'un söylediği diğer her şey yerine buna odaklanmış ve sabrını kaybetmişti.

"Bunu ben de biliyorum ve işte bu yüzden berbat bir durum. Çünkü senin için, onun için mutluyum ve her şeyi berbat ettim. Şimdi ailesine ne olduğunu biliyor-"

Birdenbire konuşmayı kesti.

Ama lanet olsun, Harry bunun nereden geldiğini anladı ve onu hissetti.

Harry, "Hâlâ onun yanında olabilirsin," diye öneride bulundu. "Tören Cumartesi günü. Onlara gel. Çok şey ifade edecektir."

Storm ayakkabılarına baktı ve, "Evet," diye mırıldandı. Harry ona biraz zaman tanıdı.

Stormy onu aldı, sonra hâlâ mırıldanıyordu: "Angelica beni çok pis yaptı, dünyadaki en iyi şeyi elde etti, ama seni ve Lillian'ı duyana kadar, ailesine ne olduğunu duyana kadar, başıma ne işler açtığını fark etmemiştim." Tekrar pencereye döndü. "Bunu duymak istemezsin ama siktir et, Angelica'ya daha fazla kızabileceğimi düşünmemiştim ama kızdım, çünkü onun yüzünden Lill'le ne yaşadığımı fark edemedim ve şimdi dışarıdayım."

O tamamen dışarıdaydı.

Harry ona karşı daha fazla şey hissetse bile hiçbir şey söylemedi, çünkü Harry anlamıştı.

Kederinden dolayı Lillian'ı tam karşısına gelene kadar fark etmemişti bile.

Yıllar geçti, o kaybetti. .

Ama Stormy'den çok daha iyi bir yerdeydi.

"Yardımcımı geri çağırabilir miyim?" diye sormadan önce adama biraz daha zaman tanıdı.

Stormy ona baktı. "Evet." Harry

kapıyı açtı.

Sean içeri girdi ve kapıyı arkasından tekrar kapattı.

Harry ona, "Muggsy Ballard için geldik," dedi ve Stormy'nin kara kaşlarının birbirine çarpmasını izledi. "Sizin için çalışıyordu, değil mi?"

"Evet. Benim için çalışıyordu ve arkadaşımdı." "Sıkı mı?"

"Muggsy'yi tanıyan herkes onunla sıkı fıkıydı. O adam oydu," diye yanıtladı Stormy.

Harry onaylamak için, "Öldüğünde senin için çalışıyordu," dedi.

"Evet," dedi Storm.

"İyi çalışan mı?"

"Kesinlikle. Senin için her şeyi yapardı. Erken gelirdi. Geç saatlere kadar kalırdı. Beni kızdırırdı çünkü beni asla hayal kırıklığına uğratmak istemezdi, bu yüzden bir keresinde grip oldu, sonra adamlarımın yarısı grip oldu ve

hafta. Ama Muggsy'nin aklı böyle çalışırdı. İlk düşüncesi, bir kardeşi hayal kırıklığına uğratmamaktı. Geri kalan düşünceler aklına gelmedi."

Harry, Sean'a bir şans vermek için ona baktı. Sean aldı.

"Ölümüne yakın, herhangi bir sorunu var gibi görünüyor muydu?"

Storm başını salladı. "Ben psikolog değilim ama Muggsy hayatında pek çok kez düştü, bunların çoğunu kendi tasarladı ama her zaman ayağa kalktı. Pantolonunun tozunu alıp Muggsy gibi devam edebilen başka bir adam tanımadım."

Harry ona, "Artık Muggsy'nin intihar etmediğini biliyoruz," dedi. Stormy bir an için dondu kaldı.

Sonra sinirliliği on kat artarak geri geldi.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye çıkıştı. "Keşke yapsaydım."

"Her şeyi berbat mı ettin?" Stormy talep etti.

Harry'nin tek söylediği, "Denetimde onun dosyasını işaretledik. Bazı tutarsızlıklar vardı. Şu anda cinayet olarak ele alıyoruz."

"Annesi biliyor mu?"

Bu uğradıkları son duraktı ve Harry'nin hayal ettiğinden çok daha iyi geçmişti, çünkü sonunda birinin onun endişelerini ciddiye aldığını düşünüyordu.

"O biliyor," dedi Harry ona. "Sean'ın sorusunu tekrarlayacağım. Öldüğünde senin bildiğin herhangi bir sorunu var mıydı?"

"Büyük paralar kazanacağından oldukça emindi ama zaten Muggsy de her zaman para kazanacağından emindi."

"O anlaşmanın ne hakkında olduğunu biliyor musun?" Sean sordu.

Stormy başını iki yana salladı ama ağzında sevgi dolu bir gülümsemenin hayaleti vardı. "O Muggsy'ydi. Tam bir ahmaktı. O kadar tatlı olduğuna inandığı tatlı anlaşmalar yapardı , kimseye bir şey söylemezdi.

Çünkü kimsenin onu bu işten alıkoymasını istemiyordu. O zaman onlardan bir şey çıkmazdı ya da lanet olası gömleğini, pantolonunu, ayakkabılarını ve boxer'ını kaybederdi. Ama hiçbir şey onu durduramazdı. O sonsuz bir iyimserdi."

"Muggsy'nin silahı olup olmadığını biliyor musun?" Sean devam etti.

Muggsy'nin üzerine kayıtlı bir silah olmadığından ve olay yerinde bulunan silah yeterince işlenmediğinden ve daha da kötüsü nerede olduğuna dair hiçbir fikirleri olmadığından silah bir şeydi.

"Bilseydi satardı," dedi Stormy. "Adam çok çalışırdı ama para konusunda aptaldı, bu yüzden hep para sorunu yaşırdı."

"Kayıp zamanın içindeyiz, Storm," diye hatırlattı Harry ona. "Hatırlayabildiğin her şey, önemli bir şey olduğunu düşünmesen bile, bize bir ipucu verebilecek her şey, beni ya da Sean'ı karakoldan ara. Tamam mı?"

Storm çenesini yukarı kaldırdı. "Bunu düşüneceğim. Hâlâ burada olan ve onunla birlikte çalışan birkaç adamım var. Onları içeri çekeceğim, gitmeden önce onlarla konuşabilirsin."

"Çok memnun oluruz," dedi Harry ve Sean'la birlikte Stormy'nin kapıya ulaşabilmesi için yoldan çekildiler.

Durdu ve Harry'ye baktı. "Öldüğü sıralarda Cheryl hayatına devam ettiği için çok kızgındı."

Cheryl, Muggsy'nin karısıydı.

"Kızdın mı? Üzgün değil misin? Depresyonda mısın?" Harry sordu.

"Kesinlikle hayır," diye cevap verdi Stormy. "Kesinlikle hayır. Muggs'ın nefret ettiği bir adamla takılıyordu. Senin de onunla iyi arkadaş olduğunu sanmıyorum."

Harry'nin vücudu seğirdi. "Onu tanıyor muyum?"

"Onunla birlikte çalıştınız. O bir şerif yardımcısıydı. Karl Abernathy."

Harry ayakkabının düşme sesini duydu, ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Dern'in kampındaki adamlarla konuşmadığını biliyordu, çünkü çoğunlukla onlar kendisiyle konuşmuyordu.

Ama Harry, Karl Abernathy'den aktif olarak nefret ediyordu.

O sadece boktan bir polis değil, boktan bir bireydi.

Harry, "Karl'la birlikte miydi?" diye sorarken sesini dikkatle ayarladı.

"Bildiğim kadarıyla artık onunla değil, ama o zamanlar öyleydi. Bildiğiniz gibi, bildiği gibi, Karl Dern'in fedailerinden biriydi. İnsanlarla uğraşarak kendini eğlendirirdi. Ondan nefret eden tek kişi Muggs değildi. Onu tanıyan ya da onunla karşılaşma talihsizliğine uğrayan hemen herkes ondan nefret ederdi." Storm'un bakışları Harry'ye kaydı. "Bu ilgili mi?"

Harry, "Yedi yıl sonra bir soruşturmayı yeniden açtığımıza göre, her şey konuyla ilgili," diye çekingen bir tavır takındı.

Stormy ona bakmaya devam etti. Harry ona daha fazla vermeyince ofisten ayrıldı.

Harry Sean'a baktı. "Cheryl Ballard'la en kısa zamanda konuşmalıyız. Ve Karl'ın izini sürmeliyiz. Dern çıkar çıkmaz işi bıraktı. Senin zamanından önceydi ama adını duydun mu?"

"Teniniz benim rengimde ya da kadınsı organlarınız var, Karl Abernathy hakkında her şeyi biliyorsunuz ve ondan kaçıyorsunuz."

Lanet olsun.

Harry, "Ne diyeceğimi bilemiyorum, Sean," dedi.

"Sana söyleyecek bir şey yok, Harry," diye cevap verdi Sean. "Rozeti olan ırkçı bir pislik olan sen değilsin."

Hayır, değildi, bu da neden kimsenin ona bu konuda bir şey söylemediği sorusunu akla getiriyordu.

Ama bu kurbanı suçlamaktı. Muhtemelen Harry'nin de kendileri gibi bu konuda bir şey yapamayacak kadar güçsüz olduğunu düşünüyorlardı.

Kızlar ölmeye başlayana kadar, sonra Harry'nin canına tak etti. "Onun hakkında başka bir şey biliyor musun?" Harry sordu.

"Onun bir yobaz olduğunu biliyorum. Kirli bir polis olduğunu biliyorum. Burnunu Dern'in kışına soktuğunu biliyordum. Polis indirimi beklediğini, hatta talep ettiğini

Gittiği her yerde bedava yemek, kahve, çörek falan alıyordu. Dern'le sıkı fıkı olan serserilerin çoğu tembeldi, polisçilik ve soygunculuk oynamayı seviyorlardı ama gerçek polis olmak için fazla zaman harcamıyorlardı, ama yine de bunun için maaş alıyorlardı. Abernathy içlerinde en kötüsüydü. Dern'ün onun nasıl bir pislik olduğunu bildiğinden bile emin değilim. Bilse bile umursayacağından şüpheliyim."

En azından Harry bunların hepsini biliyordu.

Ama bu konuda bir şey yapabilecek gücü yoktu.

"Şu kadın uzuvları dediğin şey mi?"

Sean başını salladı. "Bilmiyorum. Sadece söylentiler. Mesele şu ki Harry, eğer bizi yakalasaydı, Black'le araba kullanırken bizi kenara çekseydi, işi daha da ileri götürseydi, seninle uğraşmak zorunda kalacaktı. O yüzden bizi sıkıştırdı. Bu konuda adil olmak gerekirse, canı isterse herkesle yatardı ve teninizin rengi önemli değildi. Ama kadınlar..."

"Ne?" Harry itti.

"Buna dair bir kanıtım yok ama BJ'lerin biletlerden kurtulmak için haraç aldıklarını duydum."

Harry'nin aklını kaçırmaması normalde olduğundan çok daha uzun sürdü.

"Bildiğini sanıyordum," dedi Sean sessizce.

Harry öfkeyle, "Bilmiyordum," diye karşılık verdi. "İlk bırakan o oldu."

". Patron sensin, dostum, eğer onun pisliklerini öğrenirsen, o kadar sikilir ki, yıllarca kendini sikilmekten kurtaramaz. Ama hapishanede hiç hoşlanmayacağı şekilde çok daha fazla sikilebilir."

Harry, "Dern'in görevden alındığı dönemde kadınların ihbarda bulunduğu kişilerden biri değildi," diye belirtti.

"İkimiz de biliyoruz ki, kadınlar ya tereddüt ediyor ya da hiç ortaya çıkmıyor. Abernathy gibi biri, artık şerif yardımcısı bile çok korkacaklarını görebiliyorum. Adamın ciddi bir kötü huyu vardı."

Harry, "Tanrım, Polly'yle telefonda konuş," diye emretti. "Cheryl'i karakolumda istiyorum, Karl'ı da karakolumda istiyorum. Ve bunu yapmak için ikisinden birini tutuklamaları gerekiyorsa, o zaman tutuklasınlar."

"Ne için?"

"Adaleti engellemekle başlayacağız ve oradan çözeceğiz."

"Sence bir şey mi biliyorlar?" Sean telefonunu çıkararak sordu. "Sanırım Roy ve Karl arkadaşlardı. Sanırım Muggsy Ballard

Eski karısı Karl'la birlikte ve herkesin onun ne kadar iyi bir adam olduğunu söylediği önemli değil, aynı zamanda her zaman aptalca şeyler yaptığını da söylüyorlar. Bence Karl, kız arkadaşının eski sevgilisinin kendisine dert yanmasına beş saniye kadar katlandıktan sonra ne yapmak istiyorsa onu yapıyordu. Ve bence o zamanlar bir polisti, her zaman istediği her şeyi yapabileceğini düşünen bir polisti. Bence iş çıkırından çıkmış olabilir, Karl Roy'u aradı, bir çıkış yolu buldular ve eğer biri soru sorarsa, Dern'i suçu üstlenmesi için tuzağa düşürdüler. Ben böyle düşünüyorum. Ama kanıtlayabileceğim şey, buna yakın bir şey değil. Henüz değil."

Sean başını salladı ve telefonuna sarıldı.

Harry de kendi telefonunu çıkardı ve bir arama yaptı.

Dern telefonu açmadı ve Harry yine sesli mesaj bırakma konusunda iyiydi.

"Cinayet soruşturmamızın üzerinden bir gün bile geçmeden Muggsy Ballard'ın eski karısının Karl Abernathy ile çıktığını öğrendik. Karl'ı hatırladığınıza eminim. Karl ve Roy'un sıkı fıkı olduklarını hatırladığınıza eminim. Görünüşe göre iki adamınız size tuzak kurmuş. Bu işi çözmemize yardımcı olacak bir şey buldun mu? Misted Pines'a dönmeyi düşünebilirsin. Ve belki de bu dönüş zorunlu hale gelmeden önce bunu yaparsın."

Telefonu kapattı ve Stormy'nin kirli penceresinden dışarı baktı. Dern'in beceriksiz bokuna boğazlarına kadar batmışlardı.

Harry sadece başlarını yukarıda ummak zorundaydı. Yoksa içinde boğulacaklardı.

Coors ve Sundresses

Harry

O gün öğleden sonra Harry ofisinde Rus'la birlikte günü .

İkisinin de sahip olduğu şeyin özü sikti.

Dietrich'lerin nerede olduğunu kimse bilmiyordu.

Bir oğulları vardı, Gerald Jr. Virginia'da yaşıyordu, DC'de bir çeşit lobiciydi ve telefonlarına cevap veriyordu.

Anne ve babasından haftalardır haber alamadığını söyledi ama Seattle'da bir akrabalarını ziyaret ettikleri yalanını tekrarladı. Büyükannesinin hâlâ hayatta olduğunu iddia edecek kadar aptal değildi. Karen'a bir zamanlar büyük teyzesi olduğunu falan söyledi.

Sonra muhtemelen ailesinin üzerine yürüdü ve onlara sıçtıklarını söyledi, ama Harry'nin ekibi bu konuda bir şey yapamazdı.

Baskı bazen işe yarardı. Bazen, son derece aptalca şeyler yapan insanlar işler kötüye gittiğinde akıllarını başlarına toplarlardı ve yapabilecekleri en iyi şey bunu düzeltmekti, yoksa daha da kötüye giderdi.

Ancak kafalarını kışlarından çıkarmaları için genellikle işlerin oldukça kötüye gitmesi gerekirdi.

İnsanlara Gerald Dietrich'in annesine bakmak için Seattle'da satın aldıklarını söyledikleri daire, sahip oldukları ya da içinde yaşadıkları bir daire değildi. Çünkü

Öyle ki, ofisteki hiç kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Ama eğer onunla temasa geçerse, bunu rapor edeceklerini ve Dietrich'e derhal Fret İlçe Şerifi ile temasa geçmesi gerektiğini söyleyeceklerini biliyorlardı.

Polis memurları günü Kimmy'nin Dietrich'lerin hesaplarına mal ve hizmet aldığı işletmelerin listesini inceleyerek geçirdi.

Hepsi de Kimmy'nin yaptığıнын aynısını rapor etmiş. Aylarca ödeme yapılmaması, tazminat vaatleri, insanların geri adım atmasını sağlamak için tutumlarını ve yetkilerini silah olarak kullanmaları, sonunda borcu nakit ödeyerek iyi hale getirmeleri ve onlarla bir daha iş yapmamaları.

Aslında Dietrich'ler sadece MP'de yaşıyor ve belki de market alışverişlerini yapıyorlardı, aksi takdirde mağazalarda, barlarda, restoranlarda, hatta golf kulübünde tüm köprüleri yakmışlardı.

Bu satıcı ve işletmelerden birkaçı yasal işlem tehdidinde bulunmuş ve buna çok yaklaşmışlardı, ancak Gerald ve Michelle bu gerçekleşmeden önce paralarını ödediler.

Ve bu ek baskı, işleri aşırıya götürmelerinin nedeni olabilir.

Kimmy'nin sessiz yaşama konusundaki sözleri de doğrulandı.

Dietrich'ler müşterilerinin çoğunu şehir dışına götürüyor olabilirler, ancak milletvekillerine birkaç kişi tarafından, kamu parası sorunları, iddia edilen soygun ve Rainier'lerin kaybolmasından sonra Dietrich'lerin düşük bir profil sergiledikleri söylendi.

Av malzemeleri ve havalı tüfeklere odaklanan, çoğunlukla spor malzemeleri satan ihracat işinde çalışıyordu. Ziyaret ettiği birkaç arkadaşı vardı. İkisinin de başlangıçta parası vardı.

Bunun dışında, Lord ve Lady of Misted Pines saçmalıklarını hiç yapmadılar.

Rainiers ortadan kaybolduğundan beri değil.

Ve şimdi dosya yeniden açıldığına göre, gitmişlerdi. Bu Harry'ye çok şey ifade ediyordu ve Rus'a da aynı şeyi söylüyordu.

Rus bankalara ve kredi kartlarına saldırıyordu. Gerald ve Michelle'in ruhsatlı iki aracı vardı ve arabalarının görülmesi halinde şiddet içeren bir suçun şüphelileri olarak yakalanmaları için diğer kurumlara uyarıda bulunmuşlardı ve cep telefonlarını takip etmek için izin bekliyorlardı.

Neyse ki Federaller bu işin içindeydi ve işleri yerel halktan çok daha hızlı halledebiliyorlardı.

Cheryl Ballard, Karl Abernathy ve Roy Farrell için de aynısı oldu, sadece federal destek yoktu.

Cheryl çalıştığı muhasebe firmasına son iki gündür hasta olduğunu bildirmişti.

Abernathy komşu kasabada bir özel dedektiflik bürosu açmıştı ve Harry'nin yardımcıları geldiğinde ofisinde değildi. Harry ayrıldığından beri onunla karşılaşmamıştı, bu yüzden Abernathy'nin aldatan eş davalarına baktığını düşündü, tabii ne kadar az sevildiğini ve ofisinin durumunu göz önünde bulundurarak herhangi bir dava alıyorsa. Bir alışveriş merkezindeydi ve

Harry'nin Google'da yaptığı arama, heyecanlanacak bir şey olmayan bir cepheyi gösterdi.

Farrell o gün hasta olduğunu söylemişti.

Onların da üzerlerinde ve araçlarında alarmlar vardı ve Sean, Abernathy ve Farrell'ın banka kayıtları ve cep telefonları için arama emirleri üzerinde çalışıyordu.

Yarın, arkadaşlarını, ailelerini ve iş arkadaşlarını deşeceklerdi. Ne yazık ki, bütün bu pislikler onları bunun için uğraştıracaktı. Harry sadece bundan bir şey çıkmasını umuyordu.

Telefonunun ekranı Jason'dan gelen bir aramayla aydınlandığında işleri tamamlıyorlardı.

Gözlerini Harry'nin telefonuna dikmiş olan Rus'a baktı.

Sonra aramayı cevapladı ve hoparlöre verdi.

"Hey, Jace," diye selamladı. "Hoparlördesin ve Rus da benimle birlikte."

"Jess ve Lynda ile birlikteyim, sen de hoparlördesin," dedi. "Wade gitti. Seni bilgilendireceğimizi söyledik. Yola çıkmak istedi."

Rainiers."

Harry, Polly'ye Pullman'ı aramasını ve onlara haber vermesini söylemeyi aklına not etti.

"Şu günlüklere bir göz attın mı?" Harry sordu.

"Evet, öyle yaptık," dedi Lynda'nın sesi hattan. Harry tekrar

Rus'a baktı. Rus'un ağzı sıkıydı.

Harry'ninki de öyleydi.

"Öfke seziyorum" demek için gevşetti.

"Bunlar iyi insanlardı, sanırım biliyorsun," diye tersledi Lynda. "Kocamı o kadar çok sevdiğimi söylemek isterdim ama Avery Rainier kocasını bir gün önce tanışmış ve aşk tanrısı ona şirin davranmış gibi seviyordu. Ve kızının her gününü gökkuşaklarıyla doldurduğunu düşündüğünü şüpheleniyorum."

Harry dişlerini sıkı.

Jason devraldı.

"Girişler uzun değil, son birkaç haftaya kadar değil. Sadece düşünceler, duygular, hatırlamak istediği şeyler, bazen de şikayet etmek istediği şeyler. Sonra ayrıntılara girmiş. Görünüşe göre Dietrich, Sonny'nin iyi bir müşterisiymiş. Yine de, Avery'yi sık sık sinirlendiriyordu. Günlüğüne, Sonny'nin her zaman emirlerine amade olmasını beklediklerini yazmıştı. Sabahın ikisinde üşüyerek uyanıp kaloriferi yaktıklarında, sıcaklık birkaç saniye içinde yükselmezse, Sonny'nin onları arayacağını yazmıştı. Sonny'nin buna aldırmadığını da yazmış. Kendisinin Coors içtiğini ve iki kızının da sundress giydiğini söyledi."

Harry gözlerini

kapattı. *Coors* ve

sundresses. Hay

sikeyim.

Jace konuşmaya devam edince onları açtı. "Mesele şu ki, Gerald Dietrich Sonny'nin faturalarını ödemeyi bıraktı."

Yine Rus'un gözlerini yakaladı, çünkü bunu biliyorlardı. Jace devam etti.

"Geciken borç miktarı oldukça yüksekti, Sonny borcunu tahsil etmeye gitti ve Gerald'ın Leland Dern olduğunu düşündüğü biriyle konuşmasına kulak misafiri oldu, çünkü yolda bir şerif aracı vardı ve Dern'in Dietrich'le arasının iyi olduğunu biliyordu. Dietrich'in içinde bulunduğu mali sıkıntıdan ve bazı şeyler ortadan kaybolursa sigorta şirketinin ona nasıl yardım edebileceğinden bahsediyorlardı. Sonny, Avery'ye Dietrich'in bir 'suç ortağı' bulmaktan da bahsettiğini söyledi."

"Lanet olsun," diye homurdandı Harry.

"Ben de aynen öyle düşünüyorum," dedi Lynda hararetle. Jace yanlarına geri geldi.

"Sonny bunu bir araya getirdi, eve geldi ve o ve Avery, Dern'e bildiremeyeceklerini düşünerek bu konuda ne yapacaklarını bilemediler. Ancak, Gerald'ın bir şekilde Sonny'nin kulak misafiri olduğunu öğrendiğini ya da onu kurban olarak seçtiklerini çok çabuk fark ettiler ve bu nedenle, her ikisi de Gerald ve karısı Michelle'in, Dern'den bahsetmiyorum bile, önümüzdeki birkaç gün boyunca onları takip ediyor gibi göründüğünü fark ettiler. Sonny'nin tuzağa düşürüleceğinden ve 'Leland Dern'in uzun kolunun' bunu bildirecek kolluk kuvveti bulmak için daha uzağa gitmeleri gerektiği anlamına geldiğinden endişelenerek, Lillian için hızlı bir şekilde en kötü senaryo ayarlamaları yaptılar. Haklı oldukları kanıtlandı. Dern onları soygun hakkında sorgulamak üzere içeri aldı. Serbest bırakıldıktan sonra da kaçmışlar."

Dern Sonny'yi seçti, Harry bunu biliyordu.

Onu seçti çünkü gözü Avery'deydi.

"Bir saniye bekle," dedi telefonuna sonra Polly'nin dahili telefon düğmesine bastı.

"Evet, Harry?" diye cevap verdi.

"Dern'ün yaşadığı yerde kimin yetkisi varsa onu arayın. Onu kimin yakalayacağını koordine etmeye başlamalıyız. Mümkün olan en kısa sürede onu bir sorgu odasında istiyorum."

"Hallediyorum," dedi.

Idaho'daki ekibe geri döndü. "Dietrich'lere soygunla ilgili sigorta tazminatının ödendiğini doğrulayabilirim. Ayrıca, birikmiş borçlarını ödemek için kasabada nakit para dağıttıklarını da doğrulayabilirim, ki bu paranın kendi çalıntı mallarını satmak için kullandıkları para olduğunu varsayabilirim."

Jess arka planda, "Lanet olası pislikler," diye mırıldandı.

"Daha fazlasını bulduk," dedi Lynda. "Mezarda bulunan silahın üzerinde parmak izleri vardı. Onları AFIS'ten geçirdik. Eşleşme yok. Eski şerifiniz sisteme girmiş olmalı, bu yüzden bu konuda dışarıda, çünkü cesetlerdeki mermilerin o silahtan geldiğini de doğruladık."

Dern'ün tetiği çekmediğini biliyordu.

Şimdi sadece Dern'ün kimin yaptığını bilip bilmediğini merak ediyordu.

Lynda, "Ayrıca Sonny'nin cüzdanı ve Avery'nin çantası da bulunamadı," diye bildirdi. "Otelde arabaları için kaydettirdikleri plaka, arabanın kiralık olduğunu gösteriyor. Otelden ayrıldıktan birkaç gün sonra terk edilmiş olarak bulunmuş ve kiralık araba acentesine iade edilmiş. Bundan bir şey çıkmadı. Araba sağlamdı ve bir haftalık parasını peşin ödemişlerdi, bu yüzden kiralama şirketi sorun çıkarmadı. Neden kimse arabayı kiralayan kişiler hakkında daha fazla soru sormadı, hiçbir fikrim yok. Tabii talebin şerifinize gideceği gerçeği dışında, belki de gittiler ve bu soruşturmalar Fret County'de öldü. Cüzdan ve çantayı bulup bulamayacağımızı görmek için cesetlerin bulunduğu yere daha fazla adam gönderdik."

"Doğru," dedi Harry.

Lynda, "Elimizde o günlükle ilgili bir gerekçe var ama her yerde büyük boşluklar var," dedi. "Neden doğrudan polise gitmediler? Neden motelden ayrıldılar? Neden o dağdaydılar? Kayıp çanta, cüzdan. Sahibinin gördüğü otoparkta kim vardı? İnsanları araştırıyoruz. Uzun zaman önce, o bölgelerdeki pek çok insan artık eskisi gibi değil. O bölgede çalışmış olanları çalışıyoruz. Sonny ve Avery'nin yemek yemesi gerekiyordu. Belki bir garson

onları hatırlar. Belki siyah saçlı ve sakallı beyaz bir adamı da hatırlar. Belki domuzlar uçacak, ama pastırmamın yukarıdan yağmasını umursamıyorum. Pastırma pastırmadır. Alabildiğim kadar alacağım."

"Güzel, Lynda," diye mırıldandı Harry, onun çok komik olduğunu düşünüyordu ve bu işe kendini adanması hoşuna gitmişti, ama aynı zamanda, ne kadar trajik, telaşlı ya da sinir bozucu olursa olsun, bu işte nadiren hissettiği bir şeyi hissediyordu.

Ağırmış.

Çok ağır.

Kolalar, güneş elbiseleri ve bir kadının günlüğüne yazdığı, kocasını ne kadar çok sevdiğini paylaştığı, onunla birlikte geçirdiği yirmi yıldan fazla süreyi anlatan sözler.

Sikeyim.

Onu.

"Bir şey daha var," dedi Jace. "Avery'nin bavulunda, üzerinde posta ücreti olan bir mektup vardı. Lillian'a gönderilmiş. Açmak zorundaydılar ve mektupta kendilerini ve onu güvende tutmak için gitmeleri gerektiği yazıyordu. Ona gittiklerini ya da neden gittiklerini söyleyememişler, ayrıca onu güvende tutmak için, ama Avery yakında temasa geçeceklerine ve mümkün olan en kısa sürede geri döneceklerine söz vermiş."

Eğer o mektubu gönderselerdi, o da bilirdi.

Eğer o mektubu postalamış olsalardı, kendisi için cevapları daha çabuk bulabilecek dürüst bir polise ulaşabilirdi.

Eğer o mektubu göndermiş olsalardı, on altı yıl boyunca merak ederek, korkarak, umuda tutunmaya çalışarak ve inkâr becerilerini geliştirerek yaşamak zorunda kalmayacaktı.

Bu haber Harry'yi öylesine sarsmıştı ki, bir dirseğini masasına dayayıp alnını ellerinin arasına almak zorunda kaldı.

Jess, "Wade'de günlüğün ve mektubun kopyaları var," diye söze girdi. "Bunun sizi daha iyi hissettirmeyeceğini biliyorum ama Misted Pines'tan ayrıldıkları gün Coeur D'Alene'e vardılar. Onlar sadece

yakalanmadan önce bir günlüğüne kaçtılar, Harry. Ama sadece bir günlüğüne kaçıyorlardı. Pek bir şey sayılmaz ama yine de bir şeydir."

O haklıydı.

Pek bir şey değildi.

Bir polis merkezine çarpıp hayatlarını yoluna koymalarına bir uyku uzaklıktaydı.

Ama en azından Lillian'ın ailesi endişeden aklını kaçırmamış, bulunup hayatları kurtulmadan önce günlerce, hatta haftalarca avlanmamıştı.

Yani pek bir şey sayılmazdı. Ama yine de bir şeydi.

On Sekiz Mayıs

Harry

Harry gözlem odasında Cade Bohannan'ın yanında duruyordu, ikisi de aynı duruştaydı - kollar göğüslerde çapraz, bacaklar dikilmiş, gözler Rus, Dern'le çalışırken tek yönlü pencere.

Dern skoru biliyordu, bu yüzden avukatı . Ama bunun bir önemi yoktu.

Dern'in kıcı Harry'nin hücrelerinden birinde olacaktı, çünkü Federaller geliyordu ve onu da öldürmek istiyorlardı.

Rus, önündeki masanın üzerinde duran kâğıtları tarayarak, "Şunları bir gözden geçireyim," dedi. "Pekâlâ, on altıncı Mayıs akşamı geç saatlerde Gerald ve Michelle Dietrich evlerinde bir hırsızlık olduğunu bildirdiler." Dern'e baktı. "Evet?"

"Benim eski dosyalarım erişimim yok, senin var." Dern başını Rus'un önünde açık duran dosyaya doğru eğdi. "Yani sen söyle."

Rus, "Kendi notlarınıza göre bu doğrulanıyor," dedi. "Sadece Gerald Dietrich'in Simon Rainier'in mali sorunları olduğunu belirtmesi üzerine, on yedinci Mayıs sabahı erken saatlerde Simon ve karısı Avery'yi aldınız, bankada yirmi bin dolarları olmasına, hiçbir borçları olmamasına, hatta evlerinin sahibi olmalarına rağmen

Ne aile ne de arkadaşlarından başka hiç kimse mali krizde olduklarını bildirmemiş ve hiç kimse uyuşturucu, içki ya da kumarla ilgili sorunları olduğunu bildirmemiş. Ayrıca ikisinin de sabıkası yoktu. Son olarak, her ikisinin de mazereti vardı, sadece birbirlerinin değil kızlarının da mazereti vardı. Ama yine de evlerinde bir sorgulama yapmadınız, onları sorgulama için karakola götürdünüz. Hatırladığınız kadarıyla, bu doğru mu?"

"Bunu neden konuştuğumuzu bilmiyorum. Bu yıllar önceydi," dedi Dern.

"Doğru mu anladım?" Rus itti.

"Sonny Rainier'in parmak izleri Dietrich'in evinin her yerindeydi."

"O zaman bunu bilmiyordunuz, çünkü kaydı yoktu. Parmak izleri sistemde yoktu. Karısınınki de öyle. Ama parmak izleri açıklanabilirdi çünkü onların tamircisiydi ve hizmetlerini bolca kullanıyorlardı."

"Avery'nin parmak izleri de öyleydi."

"Tek baskı. *Bir tane*. Kasanın üzerinde bir başparmak izi," diye

Rus. "Ve kasa kırılmıştı."

"Avery evde kreş işletiyordu. Yine, sabıkası yoktu. Kasayı açmayı nasıl öğrendi?" Rus sordu.

Dern, "Kocası bir tamirciydi," diye tükürdü.

"Yani Sonny her yere parmak izlerini bırakacak kadar aptal, ama Avery yeterince dikkatli olmasa da dikkatli ve bırakabileceği en suçlayıcı yere tek bir parmak izi bırakıyor. Bunu mu demek istiyorsun?" Rus sorguladı.

"Biz de bunu bulduk," dedi Dern ve sırtıttı. "Ve sonra kaçtılar, peki bu size ne anlatıyor?"

Harry'nin zaten gergin olan boyun kasları, Dern'ün pis parmağını hâlâ Lillian'ın ailesine doğrultmasıyla daha da gerildi.

Ve Tanrım, o lanet sırtışı yüzünden silmek istedi. Fiziksel olarak.

"Tamam o zaman," dedi Rus kolayca, neden Dern'le birlikte orada olduğunu ve Harry'nin olmadığını açıkça ortaya koyarak. Rus tekrar dosyaya baktı ve gözlerini orada tuttu. "Aynı gün on dokuz yaşındaki kızları Lillian'la da evinde görüşmüşsünüz."

"Sen öyle diyorsan."

Rus ona baktı. "Sen yaptın. Ailesi şehri terk etmemeleri konusunda uyarılarak serbest bırakıldı. On dokuz Mayıs'ta parmak izlerini alıp olay yerindekilerle karşılaştırdıktan sonra onları başka bir sorgulama için almaya çalıştığınızda, şehri terk ettiklerini fark ettiniz. Aynı gün Lillian Rainier'i karakola getirdiniz ve beş saat boyunca sorguladınız. İlk sorgusunda verdiği ifadenin aynısını tekrarladı ve bu ifade ailesinin ifadesini tamamen destekliyordu."

Dern hiçbir şey söylemedi, sadece Rus'a dik dik baktı.

"On sekiz Mayıs'ta ne yaptınız?" Rus sordu.

Dern'ün kaşları seğirdi ve Harry'nin okuyabildiği kadarıyla bunu şaşkınlık ve soruya şaşırılmışlık içinde yaptılar.

"Tekrar soruyorum, on sekiz Mayıs'ta ne yaptınız?" Rus bastırdı.

"Ve *tekrar* söylüyorum, bu çok uzun zaman önceydi. O yüzden hatırlarsam ne olayım," diye yanıtladı Dern.

Rus, "Sizin için bir zaman çizelgesi hazırladım," dedi. "Aynı on altısında büyük bir suç ihbarı yapıldı, arabalar, silahlar, mücevherler ve birkaç yüz bin dolar değerindeki diğer değerli eşyalar kayboldu. On yedisinde iki şüpheliyi sorguladınız ve kızlarıyla görüştünüz. On dokuz Mayıs, şüphelilerinizin yaptığını gösteren daha fazla kanıt olduğu haberini aldınız, onları almaya gittiniz, gitmişlerdi, kızlarını sorguladınız. Burada bir gün eksik, Leland. Burası Los Angeles değil. Her gün elli soygun rapor edilmiyor. O gün ne olduğunu hatırlamalısın."

"Ben bilmiyorum," diye
kestirip attı Dern. Harry
gerildi.

Ve Rus bunun için gitti.

"Bu gerçekten çok kötü, çünkü on sekiz Mayıs gecesi birisi Idaho'da Simon ve Avery Rainier'i öldürdü."

Dern'ün tüm vücudu sandalyesinde sarsıldı, gözleri kocaman oldu ve avukatı Rus'a doğru bir el kaldırdı.

"Müvekkilimle bir dakika yalnız kalmak istiyorum," dedi.

Rus ona, "İhtiyacın olan tüm zamanı kullan," dedi ve dosyayı toplayıp ayağa kalktı. "O hiçbir yere gitmiyor. Federaller yolda ve onunla zaman geçirmek istiyorlar. Bunu yarın halledeceğiz."

Avukat, "Onu tutuyor musunuz?" diye sordu.

Rus avukata delici bir kaş çattı. "Elimde açık bir komplo, bariz bir sigorta dolandırıcılığı ve iki ceset var ve burada oturan ve ofisini yozlaştırmaktan suçlu bulunan adam davanın baş müfettişiydi. Evet, onu tutuyorum."

Avukat, "Hiçbir şey açık ya da net değil," diye karşılık verdi. "Bana öyle geliyor ki müvekkilimin Rainiers'ı takip etmek gibi bir amacı vardı."

"O zaman müvekkilinizin çekici bulduğu kadınları taciz ve taciz etmekle, cazibesine kapılmayanları cezalandırmak için bu departmanın kaynaklarını kullanmakla ünlü olduğunu bilmiyorsunuz. Avery Rainier de o kadınlardan biriydi."

Avukatın yüzü kızardı.

Rus Dern'e döndü ve Rus'un yüzünde Harry'nin arkadaşında hiç görmediği bir ifade belirdi ve bu ifade onu bile ürpertti.

"Seninle hiçbir şey yapmak istemedi, sadece sen kötü biri olduğun için değil, kocasını sevdiği için. Bazı sapkın nedenlerden dolayı, bunu kaldıramadın. Bu yüzden Sonny'ye tuzak kurdun. Avery'ye tuzak kurdun. Onları sen seçtin. *Sen aldın*. Ve onları Dietrich'lere sen teslim ettin. Bu da ölümlerinden senin sorumlu olduğun anlamına geliyor, seni sefil pislik."

Bununla birlikte Rus odayı terk etti.

Harry ve Cade kapıya döndüler, böylece Rus'un da onlarla birlikte gözlem odasına girdiğini gördüler.

Onun gözleri doğrudan Cade'e kaydı, ama Harry'ninkiler öyle olmadı. "İyi misin?" diye sordu Rus.

"Duşa ihtiyacım var," diye Rus.

Harry onu yakaladı.

"Senin ?" Rus, Cade'e sordu.

"Adamın bir narsist olduğunu biliyoruz," diye başladı Cade. "Ama narsistler doğruyla yanlış ayırt edebilirler. Sadece amaçlarına hizmet edecekse bir yanlış doğruya çevirme yetenekleri vardır. Bununla birlikte, cinayet onlar için aşırıdır. Önemli kişilere, sevdiklerine duygusal ve fiziksel istismar yaygındır. Cinayet olabilir ama o kadar yaygın değildir."

"Tetiği onun çekmediğini biliyoruz, Cade," dedi Rus. "Orada gördüklerin hakkında ne hissettin?"

"Sonny ve Av'ın öldüğünden haberi yoktu," diye cevap verdi Cade. "Ve şu anda çılgına dönmüş durumda, ağzına geleni söylüyor, çünkü Ballard'ın durumu ve şimdi de bu olay kafasını kurcalıyor." Cade pencereye baktı. "Bilmiyorum." Odadaki adamlara geri döndü. "İlla bir şey diyecek olsam, Sonny ve Avery'yle sırf sigorta şirketine bir şey bildirip Dietrich'lere ödeme yapılmasını sağlamak için uğraştığını söyledim. Ama aynı zamanda onun kötü tarafına geçtikleri için, ve o böyle bir adam. Tutuklama ve kesinlikle mahkumiyet için yeterli kanıt olmayacağını biliyordu. Ellerindeki çok az şeyde bile o kadar çok makul şüphe var ki, barodan yeni mezun olmuş bir avukat bile onları kurtarabilir, bir savcı bunu bilir ve bu yüzden de dokunmaz. İşin kötü tarafı, Sonny ve Avery bunu bilmiyordu."

Evet.

İşin boktan yanı buydu.

Ya da en azından birçok sikişten büyük bir sikiş.

Cade, "Eğer gerçekten çirkinleşmek isteseydi, parmak izinden başka bir şey de yerleştirmiş olabilirdi," diye devam etti. "Ama ben bunu göremiyorum. Amacı arkadaşlarını mali bir durumdan kurtarmaktı. Bu oldu. Sonny ve Avery'nin nasıl öldüğü Dern'den kaynaklanmayacak, çünkü işin o kadar ileri gittiğinden haberi yoktu."

"Dietrich'leri tanıyor muydunuz?" Rus sordu.

Cade başını salladı. "Onlardan. Burası küçük bir kasaba. Etrafta dolaşıyorlardı. Ama biz hiç tanışmadık."

"Muggsy Ballard'ı tanıyor musun?" Harry araya girdi.

Cade tekrar başını salladı. "Hayır. Roy Farrell'ın boşa kürek çektiğini biliyorum. Karl Abernathy'nin de bana şüpheyle yaklaştığını biliyorum. Ama bu konuda sana söyleyeceklerim bu kadar."

Harry içini çekti ve, "Geldiğin için teşekkürler, Cade," dedi. "Her zaman, Sonny ve Av için her şeyi yaparım Harry. Her şey," dedi Cade.

cevap verdi.

Harry başını
salladı.

Cade gitti.

Rus, "İşlendiğinden emin olduktan sonra eve gideceğim," dedi.

"Yapabileceğimiz başka bir şey yok, sen de eve git."

Harry'nin yapması gereken bir şey daha vardı ve Lilliana ulaşabilmek için bunu yapmanın zamanı gelmişti.

O ve Rus iyi geceler dilediler ve Harry ofisine yöneldi. Kapıyı kapattı ve telefonunu çıkardı.

Sonra aramayı yaptı.

Birkaç kez çaldıktan sonra Rita Zowkower cevap verdi.

"Selam Harry. Oğlum hakkında bir şey duydun mu?"

"Aslında, evet, Rita. Birkaç gün önce eski karısını aradı ve ona kendisini rahatsız eden bazı açıklamalarda bulundu."

Sessizlik, sonra, "*Kız arkadaşını* aradı demek istiyorsun."

"Bir ve aynı," diye karşılık verdi Harry. "Şimdi, sadece söylüyorum, onun için endişelendiğini ve nerede olduğunu bilmediğini biliyorum. Ama ona haber verebilecek birini tanıyorsan, Fret County'de hakkında üç tutuklama emri olduğunu hatırlat. Herhangi bir nedenle buralarda görülürse, büyük olasılıkla bir süre eyaletin misafiri olacaktır."

Bu ona sadece sessizlik
getirdi. "Orada mısın, Rita?"
diye seslendi.

"Buradayım şerif," dedi. "Oğlumla bir süredir konuşmuyorduk ama biliyorsun, eski karısı bir darbe aldı ve onun için dünyalara bedeldi. Annesiyle temasa geçebilir, ben de ona çiçek ya da başka bir şey gönderirim, eğer gönderirse söylediklerinizi paylaşıyorum."

"Sana minnettarım. Ve belki de çiçeklerden kaçınmalısın, Rita. Lillian şu anda bunu yaşıyor, bir Zowkower olarak geçirdiği zamanlarla ilgili çok fazla güzel anısı yok, ona bunları hatırlatmaman yapabileceğin en nazik şey olur."

"Seni " dediğinde sıkıca sarıldı.

"Memnuniyetle. Size iyi akşamlar." "Size de
şerif."

Bağlantıyı kestiler ve Willie'nin kışını hücrelerinden birine sokamadığı sürece yapabileceği tek şeyin bu olduğunu gören Harry ofisini kapatıp Lillian'ın evine yürüdü.

Tavuk Tetrazzini

Harry

Harry, Lillian'ön kapısından içeri girer girmez, Misted Pines kasabasının o gün işe koyulduğunu gördü.

Bu, Lillian'ın oturma odası ve mutfağındaki hemen hemen her yüzeyi süsleyen çiçek aranjmanları şeklinde geldi.

Kanıt, Sonny ve Avery özlenen iyi insanlardı. Kanıt, bunun ilk yarısı, Lillian da öyleydi.

Bütün köpekleri onu selamlamak için dışarı çıktı ve Harry hemen göğsünde bir sıkışma hissetti, çünkü anne babasının yatak odasından çıkmışlardı.

"Lilly?" diye seslendi.

"Buraya," diye karşılık verdi. Evet, yatak odasındaydı.

Kahretsin.

Üç kez ovaladı, sonra kürkü bacaklarını fırçalarken koridora yöneldi ve Harry'nin orada olduğu hiçbir zaman açılmamış olan açık kapıdan geçti.

İki şey keşfetti.

Birincisi, Lillian annesi gibi dekore etmişti. Biraz eskimişti, ama aynı rahat kadınsılık bu odanın her yerindeydi ve Harry, Sonny'nin

Harry, Lillian'dan ne kadar hoşlanıyorsa, Avery'den de o kadar hoşlanıyordu.

Sonny'nin yaptığını düşündü.

Lillian'ı da yataklarında kıvrılmış halde buldu.

Bir kolunun üzerine kalktı ve "Merak etme. Aslında buraya çok geliyorum. Çok değil ama onları çok özlediğimde buraya geliyorum. Hâlâ onlar gibi kokuyor."

Haksız değildi.

Belli belirsizdi, ama yine de Harry zambak kokusu almıştı, bu sürpriz değildi, ayrıca baharatlı ve misk kokulu bir şeydi.

Annesinin parfümü ve babasının kolonyası ya da tıraş losyonu. Bu, göğsünün daha az gergin olmasını sağlamadı.

Yatağı okşadı.

Gidip üzerine oturdu, sonra saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı ve sessizce, "Gördüğüm kadarıyla bazı teslimatlar var," dedi.

"Jenna'dan eve döndüğümde verandanın önü onlarla kaplıydı," diye bildirdi. "O kadar çok güveç var ki, Ronetta ve George buzdolaplarına biraz koymak zorunda kaldılar." Abartılı bir şekilde kaşlarını çattı. "Ne yazık ki, onları iyice inceledim ve hiçbirisi Harry Moran Ateşli Vücut Onaylı değil."

Ona gülümsedi. "Canım rahat yemek istiyor." Kadın başını yana eğdi. "Kötü bir gün mü?"

Derin bir nefes aldı, iki büklüm olacak şekilde hareket etti, iki kolunu da yüzüne yakın olacak şekilde yatağa dayadı ve ona günlüklerden ve Dern'den bahsetti.

Mektubu şöyle bitirdi: "Sana da bir mektup var bebeğim, annenden. Bazı şeyleri açıkladı. Sadece göndermeye fırsat bulamamış. Yarın hepsini getireceğim ve bakabileceğin bir zaman bulacağız."

Sesi titriyordu ve gözleri parlıyordu, ama "Tamam, Harry," dedi. "On sekiz Mayıs'ta öldüler, tatlım," dedi nazıkçe.

Gözlerini kapadı ve başını öne eğdi. Harry yaklaştı ve dudaklarını onun saçlarına değdirdi.

"Bunu bilmek neden iyi hissettiriyor?" diye sordu . "Bilmiyorum," dedi adam saçlarına. "Ama eğer öyleyse, sadece hisset."

Kız başını kaldırıncı Harry geri çekildi. "O gün gittiler." Hatırlıyordu. Tabii ki yapardı.

Başını salladı.

"Onları kim öldürdüyse, etrafta dolaşmamışlar," diye belirtti.

Linus kötü bir zamanlamayla yatağın üzerine atladı ve Harry, "Çekil," diye emretti.

"Hayır," diye itiraz etti Lillian. "Benimle takılıyorlardı. Annem ve babam hayvanları severdi. Ben büyürken hep köpeklerimiz vardı. Sonuncusu onlar gitmeden bir yıl kadar önce öldü. Babamın dostuydu. Bazen tüm bunların tek iyi yanı Bentley'nin babamdan önce ölmüş . Bentley bunu kaldıramazdı."

"Nasıl istersen, Lilly," diye yanıtladı Harry.

"Kızartma yapmak için malzemelerim var ama folyoyu açtığımdan beri beni çağırın bir tavuk tetrazzini güveci var."

"Gidip fırını açayım."

Adam ayağı kalkmak istedi ama kadın bileğini tuttu ve adam hareketsiz kaldı. "Ben iyiyim," dedi.

"Olmak zorunda değilsin," diye karşılık verdi.

"Biliyorum ama anlamamı istiyorum, ben iyiyim. Burada olmamla ilgili bir şey düşünme. Onları hep özledim, özlemeye de devam edeceğim. Sanırım bir şeyleri kabullenmeye çalışıyorum. Belki de bana yardım edecek şeyler arıyorum. Birlikte öldükleri gerçeğı gibi ve bunun onlara huzur getireceğini biliyorum. Çok değil ama orada olacak. İnsanlar artık bilecek, daha önce bilmedikleri için değil, ama annemle babamı kesinlikle bilecekler.

o soygunla hiçbir ilgisi yoktu. Ölmüş olmalarından nefret ediyorum. Nasıl öldüklerinden nefret ediyorum. Ama başa çıkıyorum."

"Senin duygusal bir sülük olduğunu düşünmediğim hakkındaki konuşmayı tekrar yapmak zorunda mıyız?" diye alay etti.

Dudakları yukarı kalktı. "Hayır." Sonra parmakları adamın bileğini sıkıca kavradı. "Senden hoşlanıyorum ve benim için her şeyi göze aldığını biliyorum, yani bunu yaparken aynı zamanda benim için endişelenmeni istemiyorum."

"Bu zaten olacak." Hüzünlü bir iç geçirdi.

"Kendini benim koy, nerede olurdun?" diye sordu. Biraz zaman aldı ama gözleri parladı ve "Seni anlıyorum" diye cevap verdi.

"Yani her halükarda yapacağım işimi yapıp, her halükarda yapacağım başka bir şey olan kızım için endişelenip, kusabileceğim kadar karbonhidrat yiyebilir miyim?"

"İlk ikisini ve yarısını yapabilirsin. Kusmak berbat bir şey."

Gülümsedi, ona hızlı bir öpücük vermek için yaklaştı, sonra fırını açmak için onu olduğu yerde bıraktı.

Mutfakta olduğu için üç köpek de onunla birlikte geldi.

Salata yapmak için bir şeyler çıkardığında Lucy ve Linus kaldı.

Ama Smokey kız arkadaşının yanına döndü.

Ertesi sabah, Aromacobana'ya doğru yürürken Lillian "Baban yeniden evlendi mi?" diye sordu.

Sikeyim.

O kadar meşguldü ki, ne babasıyla ne de kardeşiyle görüşebilmişti. Henüz.

İkisinin de onun için endişelendiğini biliyordu, ikisinin de onun için heyecanlanacağını biliyordu.

Winnie'yi kaybettikten sonra nihayet hayata dönüyordu.

Ve Lillian'ın kendisi için Lillian olacak kişi olmasına ve ailesinin anma töreninin gerçekleşmesine çok kızacaklarını biliyordu

biliyorlar.

Ve anma töreni yarındı. Kahretsin.

"Bu çok kişisel bir soru mu?" diye sorarak adamın dikkatini tekrar kendisine çekti.

"Hiç de değil," diye güvence verdi. "Sadece bu harika kadınla tanıştığımı söylemek için onları aramadığımı fark ettim ve bunu halletmem gerekiyor."

Ona gülümsedi.

Geri verdi ve dedi ki, "Ve evet, babam yeniden evlendi. Annem öldükten birkaç yıl sonra. Yürümedi, çünkü annem tam bir sürtüktü. Büyük bir hayranı değildim. Josh da değildi. Üç yıl evli kaldılar, sonra boşandılar. Sanırım bu babamı korkuttu. İlk seferinde çok iyiydi ama ikincisinde çok başarısız oldu, bir daha oraya gitmeyecekti. Arizona'da bir bayan arkadaşı var. O yanmıştı, babam yanmıştı, bu yüzden her ikisinin de kendi yerleri var. Ama birlikte çok zaman geçiriyorlar, gemi seyahatlerine çıkıyorlar, bunun gibi şeyler. Onunla tanıştım. Adı Caroline. İyi bir kız."

Karşıdan karşıya geçmeyi beklemek için durdular ve geçtikten sonra mırıldandı. "Merak ediyorum."

"Neyi merak ediyorsun?"

Başını kaldırıp ona baktı. "Winnie'den sonra daha önce birini bulmaya çalışmamanın bir nedeni de bu kötü üvey anne olabilir mi?"

Harry bunu hiç düşünmemişti, ama mantıklı geliyordu.

"Tek neden bu değil tatlım," dedi. "Ama evet. Annem takip etmesi zor biriydi. Winnie de kesinlikle öyleydi." Onu kendi tarafına daha sıkı çekti. "Yine de sonunda onu buldum."

Ona bir gülümseme daha attı.

İşte o zaman Harry, bir gece önce onun hiç yalan söylemediğini fark etti.

Kahve dükkanına gidip Taylor Swift şarkıları söylemiyordu ama daha hafif görünüyordu, daha çabuk gülümsüyordu ve gülümsemeleri gerçektir.

Onu sadece üzerinde asılı duran bulutla tanıyordu.

Onu bunun altından çıkardığında ne edeceğini dört gözle bekliyordu.
Bildiği şey, bundan hoşlanacağıydı.

Ve Harry'nin iliklerine kadar işlediği berbat dünyalarında her şey buydu,
biliyordum.

Lillian Rainier ona nasıl gelirse gelsin, hoşuna gidecekti.

Acı Gerçektir

Harry

Aynı sabah yemek yedikten sonra, Harry Lillian'la tanışma haberini paylaştığında biraz rahatladıktan sonra babasından on bir yaşından beri almamıştı. Bu konuşma, Harry'nin öldürülen anne babasının anma töreninden bir gün önce babasının tanışmasını istediği biriyle görüştüğünü paylaşmak için aramasıyla ilgiliydi.

Bundan sonra kardeşinin mutluluğu devam etti, ta ki Josh ertesi gün ne olacağını öğrenene kadar, yani Josh "Lanet olsun Harry. Bir adama bebek bakıcısı bulması için en az kırk sekiz saat ver."

Bunun üzerine Harry kardeşine gelmek zorunda olmadıklarını, Lillian'la daha sonra, belki Noel'de buluşabileceklerini söyledi.

Ve şimdi Harry yine istasyondaki gözlem odasındaydı.

Rus, Özel Ajanlar Patterson ve Bakshi, Dern ve Dern'in avukatıyla birlikte sorgundaydı.

"İşin tuhaf yanı," diyordu Ajan Patterson, "bu dava üzerinde çalışıyorduk," -ortağına baktı- "bu dava üzerinde ne kadar kayıt tuttuk, Fatima? Tam yirmi altı saat mi?"

"Şuralarda," diye cevap verdi Bakshi kayıtsızca.

Patterson Dern'e geri döndü. "Yirmi altı saat. Ve bu yirmi altı saat içinde, Gerald Dietrich'in kötü bir yatırım yaptığı ve bu zararı kapatmak için başka yatırım yaptığı gerçeğini ortaya çıkardık. Büyük Durgunluk dönemi idi. Böyle şeyler bir sürü insanın başına geliyordu. Ama bu durum Gerald Dietrich'in hayalarını , özellikle de kendisi ve karısının birdenbire paranın kıtlaştığını, Chanel'den ve taze Maine ıstakozundan kısmak isteyebileceklerini düşünmediklerini göz önüne alırsak. Yani, hepinizin ıstakozu burada, Puget Sound'da. Bu kesinlikle yerel halk için bir dezavantaj."

Dern orada oturmuş, yüzünü bir hiç maskesi olarak tutmak için çok çalışıyordu.

Yine de, Harry geceyi bir hücrede geçirdiği için bunun zor olacağını anlamıştı, bu yüzden iyi bir ruh hali içinde uyanmamıştı. Ve şimdi de Federal Soruşturma Bürosu'ndan özel bir ajan tarafından azarlanıyordu.

"Bu onları çok fazla borca soktu. Hem *de çok*," diye vurguladı Patterson. "Gerçi yüklü sigorta ödemesi bu konuda onlara yardımcı oldu. Mesele şu ki, o çeki almadan *önce* bunun altından kalkmış görünüyorlardı."

Dern hiçbir şey söylemedi.

"Mali durumlarına bakıyoruz," diye devam ediyor Patterson, "ve şaşkınlığımızı hayal edin, o soygundan sonra ama sigorta ödemelerini almadan önce, birdenbire çok daha az genel giderleri oldu. Şimdi, eğer mali sıkıntıdaysanız bu duyulmamış bir şey değil, ama bir erkek ve bir kadın yemek yemek ve rötuş yaptırmak zorunda ve artık bakkal, benzin, kuaför ve berber ya da dışarıda yemek gibi şeyler için herhangi bir kredi ya da banka işlemi yoktu."

Bakshi, "Belki de diyet yapmışlardır," diye önerdi.

"Belki," dedi Patterson, dikkati Dern'den ayrılmıyordu. "Ya da belki nakit ödüyorlardı."

Dern masaya baktı.

"Sonra biraz daha araştırınca," diye devam etti Patterson, "aile içi bir tartışmayla ilgili bir şey bulduk. Yıllar önce olmuş. *Yıllar* önce. Olympia'da kız arkadaşına silah doğrultan bir adam. Garip olan şey, silahı araştırdıklarında onun üzerine kayıtlı olmadığını gördüler. Gerald Dietrich adına kayıtlıymış ve çalıntı olduğu bildirilmiş. Silahı nereden aldığı sorulduğunda, bir internet sitesinden aldığını söylemiş. O site o zamandan beri kapalı. Ancak bu beyefendiyle konuşmaları için bazı ajanlar gönderdik ve FBI kapısını çaldığında fikrini değiştirdi. Birdenbire o silahı ve diğer birkaç silahı nereden aldığını hatırladı. Ve adam silahları aldığı adamı Gerald Dietrich'e tıpatıp benzeyen bir adam olarak tarif etmediyse ne olayım."

Dern masaya bakmaya devam etti.

"Şimdi, siz buradaydınız, o davada çalışıyordunuz, benim sorum şu, tüm bunları bir günden biraz fazla bir sürede nasıl elde ettik ve o gün içinde ayrıca uyuduk, uzun bir yolculuk yaptık ve kişisel olarak çok sevindirici bir şey başardım, peki tüm bunlar nasıl oldu da kaçtı?" Patterson sordu.

Dern'in avukatı garip bir şekilde kıpırdandı. Dern hareket etmedi ya da konuşmadı.

"Şimdi iki cesedimiz var. Bir karı koca. Bir anne ve baba." Patterson'ın ses tonu giderek kötüleşiyordu. "Sadece hayatlarını yaşayan, vergilerini ödeyen, kızlarını büyüten, evlerini koruyan, işlerini yapan bir adam ve bir kadın ve aniden, kışkırları yerel şerif tarafından yakalandı, herhangi bir embesil için *işlemedikleri* açık olan bir suç için karakterlerine iftira atıldı."

Dern buna tepki verdi: acı çekiyor gibiydi. Bu, Rainier'lerin başına gelenlerden dolayı suçluluk duyduğunu mu gösteriyordu, yoksa en azından başka bir darbeye daha dayanamayacak olan itibarının onarılamayacak kadar zedeleneneceğini mi anlamıştı, Harry bilmiyordu.

Ama acı gerçektir.

"Kaçmaya başladılar ve söylemeliyim ki," diye devam etti Patterson, "onları suçlamıyorum. Bu ilçedeki kolluk kuvvetlerinin kalibresi

yardım bulmak için başka bir yere
gitti." Daha fazla tepki.

Dern'in yüzü kızardı.

"Ve onlar,"-Patterson bir santimetre arayla başparmağını ve işaret parmağını kaldırdı-"birilerine neler olup bittiğini bildirmeye, isimlerini temize çıkarmaya, suçluları aydınlatmaya *bu kadar yaklaşmışlardı* ve onlar... *öldüler*. Ve cesetlerinin bir dağın yamacındaki isimsiz bir mezara gömülmesinin ertesi günü, sen..."- Dern'e etli bir parmak salladı-"genç kızlarını karakoluna getirdin ve sanki *lanet olası bir terörist saldırısının* planları üzerinde oturuyormuş gibi üzerine gittin."

Patterson kendini kaybetmek üzereydi ve ortağı da bunun farkındaydı.

"Sonny ve Patterson'ın başına bunun nasıl gelmiş olabileceğine dair bir fikrin var mı?

Avery?" diye sordu.

"Hiçbir şekilde," diye yanıtladı Dern, ama sesi boğazındaki bir kurbağanın etrafından geliyor gibiydi.

"O yılın on sekiz Mayıs'ında nerede olduğunuza dair bir mazeretiniz var mı?" Bashki devam etti.

Dern ona ters ters baktı. "Buradaydım, Dietrich davası üzerinde çalışıyordum."

Avukat, "Müvekkilimin şüphelenmek için sebepleri olduğu gerçeğini tekrarlamak isterim-" diye söze başladı.

"Kapa çeneni," diye Patterson. Evet, kesinlikle kaybediyordu.

Dern'e döndü. "Sana bakmaya bile zor dayanıyorum. Ve kusmadan önce, seninle aynı odada bulunmaya ara vermeliyim."

Bununla birlikte, ayağa kalktı ve hışımla dışarı çıktı.

Bakshi, "Belki de hepimiz için bir mola verme zamanı gelmiştir," diye . O ve Rus da kalkıp gittiler ama bu kadar dramatik bir şekilde değil.

Patterson gözlemde Harry'ye katıldı ve diğer ikisi de Patterson serbest kalmadan önce aynısını yapana kadar beklediler.

"İşin boktan tarafı, o şerefsizle ilgili elimizde hiçbir şey yok," diye kestirip attı. "Bu benim canımı sıkıyor ama avukatı haklı. Rainier'leri sorgulamak mantıklı bir adım gibi görünsün diye her şeyi o ayarladı. Nasıl yaptı, hayır. Ama ne kadar istesem de, aşırı gayretli bir polis ve bir pislik olduğu için birini tutuklayamam."

Bakshi, "Dietrichs ve Dern arasında bazı bağlantılar bulabiliriz," dedi. "Ama elimizdeki tek şey Avery Rainier'in günlüğünde bir Fret County şerif aracının Dietrichs'lerin arabasında olduğunu ve Sonny'nin onu gördüğünü değil Dern olduğunu sandığını yazması. Dern'ün onları takip ettiğini kaydetmiş, ama Dern'ün ona karşı bir şeyler hissettiği de biliniyormuş, yani bir takip iddiasında bulunabiliriz, ama o artık yok, yani bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok. Dern'i Idaho'ya yerleştiremeyiz, ama bahse girerim bu karakolda Dern'in öldüğü gün Misted Pines'da olduğuna dair kanıtlar vardır. Dern'ün mali kayıtlarında nakit akışı ya da çalınan eşyaların satışından ya da sigorta ödemesinden bir şey elde ettiğini gösteren herhangi bir şey yok. Bu günlükler gibi başka bir mucize olmadığı sürece, onun hakkında elimizde olan tek şey, takip edilmeyen boktan bir polis işi ve aslında bunu yaptığı için zaten yargılandı ve suçlu bulundu, cezasını çekti ve cezasını ödedi."

"Yani onu serbest bırakmamız gerektiğini söylüyorsun," diye Rus.

Patterson, "Ona bir şans daha vermek istiyorum," dedi.

Bakshi, "Ondan sonra da onu serbest bırakmanız gerekecek," diye ekledi. "Bence bu pislige bulaşmış durumda. Bence o da bu işin içindeydi. Ama ne kadar ileri gittiğini bildiğini sanmıyorum."

Rus ve Harry birbirlerine baktılar.

Ama geldikleri nokta burasıydı.

Her şeyiyle.

Farrell, Ballard ve Abernathy o gün işe gelmediler; Ballard tekrar aradı ama Farrell gelmedi. Evlerinin kapıları çalındığında hiçbir sonuç alınamadı.

Sean, Wade ve Karen dışarıda arkadaşlarıyla, aileleriyle ve iş arkadaşlarıyla konuşuyorlardı.

Tüm bunların yanı sıra yapması gereken düzenli işler de olduğundan, Farrell'ın, Abernathy'nin ya da Cheryl Ballard'ın evlerinde oturacak personeli yoktu ve rastgele ziyaretlere ve kapı çalmaya güvenmek zorundaydı.

Yani Dietrich'lerle ilgili bir şey bulana ya da Ballard davasıyla ilgili arama emirleri ellerine geçtikten sonra gelecek olanları inceleyecek zamanları olana kadar, elleri kolları bağlıydı.

"Kaloriye ihtiyacım var, geçtiğimiz lokantada turta var mı?" Patterson sordu.

Rus, "Eğer Hollanda elmaları varsa, iki kaşık à la mode alın," diye önerdi.

Patterson çenesini kaldırdı ve sinsice dışarı çıktı.

Bakshi, "Onunla gitsem iyi olur, böylece ona komik baktığı için birini tutuklamaz," diye şaka yaptı. "Bir saat içinde döneriz."

Rus ve Harry başlarıyla onayladılar. O da gitti.

Rus pencereye döndü, Harry de onun bakışlarını takip etti. Başları yakındı, Dern ve avukatı görüşüyorlardı.

Ya da avukatı hızlı konuşuyordu ve Dern dinliyordu.

Rus, "Tahmin etmem gerekirse, avukat ona ağzını açmamasını ve başka bir kelime söylememesini, işi uzatmamasını ve onu eve götüreceğini söylüyor," diye tahmin etti.

"Kesinlikle," diye onayladı Harry. "Yeterli değil, hem de hiç değil, ama şu anda bizim anlamadığımız bir cehennemde, ama bu onun için en kötü şey. Geceyi kendi hücrelerinden biri olduğunu düşündüğü yerde geçirdi ve eğer herhangi bir desteği, saygısı varsa, haksızlığa uğradığını düşünen biri varsa, bu olayla birlikte hepsi yok olup gidecek. Sahip olduğu her şey Fret County'nin seçilmiş şerifi olmasına bağlıydı. Şimdi kötü polis oldu. Tembel polis. Yozlaşmış polis. Kirli polis. İki vatandaşının ölümünden dolayı olarak sorumlu olan adam. Otoritesi yok. Kimsenin kahramanı değil. Eğer geri dönüş hayalleri varsa, o hayal öldü. Kendi kafasında bile bunu çeviremez. O, bu departmanın tarihinde bir leke. Bunu biliyor. Bununla yaşamak zorunda. Ve mirasının bu olduğunu bilerek ölecek."

Rus, "Boktan bir gün geçirmeye hazırdım ve sen benim haftamı g zelleştirdin," diye şaka yaptı.

Harry ona gülümsedi.

Rus tekrar pencereye baktı. "Elimizdeki tek şey buysa, kabul ediyorum."

"Elimizdeki tek şey bu," dedi Harry pencereye doğru. "Ve benimle birlikte Yaptığı her şey için cehennemde yanacağını bilerek, özellikle de Sonny ve Avery için nasıl bittiğini bilerek, ben de alacağım."

Ailesi Vas Evi

Harry

Dern serbest bırakılıp evine doğru yola çıktığında, kişiden haber yoktu ve gözlerinin arasında hafif bir baş ağrısı vardı.

Federallerin gözden kaçırdığı bir şey bulup bulamayacağını görmek için Dern'ün banka kayıtlarına bakarken (Farrell'ın ya da Abernathy'nin kayıtları gelecek haftaya kadar ellerine geçmeyecekti), Harry belki de kariyerinde ilk kez, saat beşe on beş kala yola çıktı.

Beş dakika sonra Lillian'ın ön kapısından içeri girdi ve durdu.

Köpekleri onu selamladı ama Harry, kadının kollarında tutan uzun boylu, yapılı, yakışıklı Siyah adama takılıp kalmıştı.

Güzel, söğüt gibi bir Siyah kadın masada oturmuş tavuk tetrazzini yiyordu ve herkes saatin beş olduğuna karar vermişti, çünkü şarap bitmişti ve bir süredir bitmiş gibi görünüyordu.

Ronetta ekibi tamamladı.

"Harry!" Lillian heyecanla bağırdı ve Adonis'in elinden kurtulup ona doğru koştu. Ona sarıldı ve dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu, sonra elini tutup onu içeri sürükledi ve "Gel de Shane ve Sherise'le tanış," dedi.

Zaten tahmin ettiđi Őeyin dođrulanmasıyla sadece biraz rahatladı: bunlar onun erkek kardeŐi ve kız kardeŐi olarak dűŐűndűđű kiŐilerdi.

İŐin kűtű yanı, ona Shane'in ilk aŐkı olduđunu da sűylemiŐti, Shane'in Harry'ye hiđ de hoŐlanmadıđı bir Őekilde kaŐlarını ıatması da cabasıydı.

Ve Őimdi onları gűrűnce ikisini de hatırladı. Onlarla aynı okula gitmiŐti.

Harry, Shane gibi futbol deđil beyzbol oynuyordu, bu yűzden aynı ıevrelerde bulunmuyorlardı.

Ama Őimdi, sınıfının en popűler kızı olan Sherise'i kesinlikle hatırlıyordu ve Harry o sırada mezun olmuŐtu, ama doğru hatırlıyorsa, mezuniyet balosu kraliıesiydi.

Sherise'in ona parlak bir gűlűmseme ve yanađından bir űpűcűk vermesi Shane'in ruh haline yardımcı oldu. Ronetta'nın onu tanıdık ve sevecen bir Őekilde karŐıladıđını gűrűnce Shane'in kaŐları biraz ıatıldı.

Ama Shane'den yediği tokalaŐma birkaç kemiğini kırmış olabilir. Belki Lillian da Shane'e aÇıktı.

"Harry, Şarap, bira, viski?" Ronetta sanki Harry evine girmiş gibi sordu.

Sonra tekrar, űyle olduđundan Őűphelendi.

Burada herkes bir aileydi ve űyle de oldu. "Bira iyidir," dedi Harry.

"Sana biraz tetrazzini ısıtmamı ister misin?" Lillian teklif etti.

Adam ona baktı. "Yemek mi yiyorsun?"

"Ben dana enchilada gűvecine dalmayı dűŐűnűyordum," dedi Lillian.

"Alfredo gnocchi," Sherise oyunu verdi, hatta hala karnını doyuruyordu Tetrazzini ile birlikte.

Ronetta, "Lillian ve Harry'nin gűveılerini donduruyoruz," diye karar verdi.

"Sana bu akŐam kızarmıŐ balık ve mısır ekmeği yapacağımı sűylemiŐtim." O

Harry'ye baktı. "Senin için muzlu puding yaptım, Harry. Sağlıklı bir şey."

Harry kıkırdamasına engel olamadı, çünkü muz güçlü bir yiyecekti, ama puding, krem şanti ve Nilla Gofret katmanları arasına sıkıştırılmış değildi.

"Dışarıda konuşabilir miyiz?" Shane ona sordu. Sherise gözlerini Lillian'a doğru devirdi.

Lillian gülümsedi.

Ronetta şarabını tazeledi. "Elbette," dedi Harry.

O daha yakın olduğu için Harry yolu gösterdi.

Yine de Shane durmadan önce Harry'nin peşinden bahçe kapısına kadar yürüdü.

Shane, "Ne hakkında konuşmak istediğimi anladığınızdan eminim," diye açıkladı.

"Evet," dedi Harry. "Ve üç farklı kolluk kuvveti var-"

Shane sinirli bir şekilde, "Hayır, dostum," diye sözünü kesti. "Lillian'la birlikte *yaşıyorsun* ve ikiniz sadece bir haftadır mı çıkıyorsunuz?"

Ah.

"Hayır, Lillian'la yaşamıyorum. Onunla kalıyorum. Onun isteği üzerine," diye düzeltti Harry.

"Ve siz ikiniz sadece bir haftadır mı çıkıyorsunuz?" Shane tekrarladı.

"Seni seviyor. yüzden saygılı olmaya çalışacağım, Lillian'ın Yetişkin bir kadın, bu onun seçimi, biz çift olarak buna karar verdik ve şu anda olan da bu. Endişenizi takdir ediyorum ve sizi temin ederim ki ilişkimizin yeni olduğunun farkındayım. Gördüğün kadarıyla sana mantıklı gelmeyebilir ama Lillian'a olanlarla birbirimizi tanımaya çalışıyoruz ve ben de koşulları göz önünde bulundurarak olabildiğince ağırdan alıyorum."

"İkinizi bir çift olarak tanımladığınıza göre yeterince yavaş değil."

"Evet, öyleyiz ve eğer isterse Lillian'ın bunu size açıklamasına izin veririm." "Hemen yan tarafta ailesi var."

"Beni hemen yanında istiyor."

Shane'in yakışıklı yüz hatları kıvrıldı. "Ve bu senin için kesinlikle işe yarıyor." "Dinle Shane, bu gerçekten senin işin değil-"

Bu Shane'in gözlerinin parlamasına neden oldu. "Ne oluyor lan?" Kesinlikle Lillian'ın büyük ağabeyi.

"Ama yine de söyleyeceğim," diye devam etti Harry, Shane sözünü kesmemiş gibi, "çünkü bir kız kardeşim olsaydı, ben de senin gibi olurdum. Ben buradayım. Köpeklerim burada. Bana ihtiyacı olduğu yerdeyim. Ama henüz sevişmedik çünkü şu anda onun duygularının da *çok* farkındayım ve onlarla ilgileniyorum."

Harry'nin açık sözlülüğü karşısında Shane'in çenesi boynuna düştü, ama Harry'nin işi bitmemişti.

"Şimdi söyle bana, ailesinin öldürüldüğünü öğrenmeden bir hafta önce tanıdığın en iyi kadınlardan biriyle tanışmak gibi boktan bir zamanlamaya sahipsin, senin yanında olmanda biraz merhem buldu, ne yapardın?"

Shane birkaç uzun vuruş boyunca ona ters ters baktı. Eve bakmak için bunu yapmayı bıraktı.

Sonra başını eğdi, bir elini kaldırıp ensesini ovuşturduktan sonra doğruldu ve Harry'ye baktı.

"Hıyarlık ediyorum," dedi usulca. "Ama Sonny benim için bir baba gibiydi. Avery saf bir güneş ışığıydı ve benim ikinci annemdi. Ve sana söylemeliyim ki, onlara olanlar beni çok kızdırdı."

"Seni anlıyorum."

"Dürüst ol, Lilly Bean bununla nasıl başa çıkıyor?"

"O güçlü, ama konuşuyor, ağlıyor, zaman zaman onun üzerine geldiğini görebiliyorum. Ama dayanmaya çalışıyor."

"Annemin sizi kandırmasına izin vermeyin," diye uyardı. "Bu işin bel kemiği o olacak ama o da acı çekiyor."

"Ben göz kulak olurum."

"Şimdi, söylediklerinize dönecek olursak, bunu kimin yaptığına dair bir fikriniz var mı?"

"Lillian ne paylaştı?"

"Eve geleli yirmi dakika falan . Sormak istemedim." Harry başını salladı ve aşağı doğru koştu.

"Lanet olsun. Bunca zaman sonra, beklediğimden daha fazlasını elde ettin," dedi Shane.

"Elimizde bir tetikçi yok ama her kimse onu arayan bir sürü insan var ve size yemin ederim, eğer o adamı bulma şansımız varsa, onu bulacağız. Ve onu enseleyeceğiz."

Shane, "Sana inanıyorum," demeden önce bir an Harry'yi inceledi. Eve bir kez daha baktı ve sözlerini, "İçeri girsek iyi olacak," diye bitirdi.

Harry omzunun üzerinden bakınca, Ronetta'nın elleri kalçalarında, sinirli bir ifadeyle, Harry'nin dikkatini çekince elini kaldırıp parmak sallayan Sherise'le birlikte pencerede durduğunu gördü. Lillian da oradaydı, ama köpeklerden birini okşuyormuş gibi eğilmişti.

İçeri girdiler ve Shane kapıyı kapatır kapatmaz Sherise, "*Anne*, sana torun vermediğim için bana daha fazla saçmalamak istersen diye söylüyorum, hark!" diye bağırdı ve elleriyle Shane'i bir şişe şampuanın reklamını yapar gibi gösterdi. "*Dışarıda konuşmanın* çeşitli versiyonlarını yaparak tüm taliplerimi korkutup kaçıran ağabeyime bir göz atın." Ellerini önünde kavuşturdu ve sahte ay gözlerini Harry'ye dikti. "Lütfen gitme Harry, Shane az önce sana ne saçmalıklar yaşatmış olursa olsun."

"Dil," diye tersledi Ronetta.

"Anne, ben otuz sekiz yaşındayım," diye tersledi Sherise. Ronetta,

"Annene saygı duymak için asla çok yaşlı değilsin," diye karşılık verdi.

Shane şarap kadehini eline alıp bir yudum alırken kocaman sırıtıyordu.

Sonra yüzünü buruşturdu. "Bunu kim aldı?"

Sherise, "Herkesin elli dolarlık şarap şişelerine parası yetmez, Shane," dedi.

Shane, "Aileye indirim yapıyorum, Sherise," diye karşılık verdi. "Bu ne kadara mal oldu?" diye sordu Lillian'a.

Dudaklarını emdi ve cevap vermeyi reddetti.

Shane, ", bunu beş dolarlık raftan almışsın," diye suçladı.

Ronetta kulağını kapatıp tavana sordu: "Az önce sevgili oğlumun Tanrı'nın biricik oğlunun adını boş yere andığını mı duydum? Lütfen duymadığımı söyle. Lütfen."

Lillian Harry'nin yanına geldi ve ona bir bira uzattı. Sonra kolunu Harry'nin beline dolayarak ona yandan sarıldı, Harry de kolunu onun omuzlarına doladı.

Bir yudum aldı ve kızın yüzünü

izledi. Ve evet.

Hafiflik oradaydı.

Her zaman kaybolacak olan iki ayrılmaz parça eksikti

Onu.

Ama ailesi evdeydi.

"AMAN TANRIM, SUNFLOVER VAR!" Sherise bağırdı.

Lillian kıkırdadı. "Annem ve Ronnie ayçiçekleriyle birbirlerine üstünlük sağlamaya çalışırken evlerimize zar zor girebiliyorduk."

"Bunların sapları cehennem gibi sert. Sanırım bir ay boyunca Neosporinle kaplanmış olarak yaşadım," diye ekledi Shane.

George, "Sadece ertesi yıl petunya olduğu için çok memnun olduğumu söyleyebilirim," dedi.

"Av kazandı," diye burnunu çekti Ronetta. "Av her zaman kazanır."

Lillian, "Ve sen her zaman daha iyi mısır ekmeğiyle onu yenersin," dedi ve sonra aynısından bir ısırık aldı.

George ve Ronetta'nın yemek masasının etrafında oturmuş, kızarmış balık, yeşil fasulye, Harry'nin berbat olacağını düşündüğü ama olağanüstü olan havuç ve şalgam püresi ve mısır ekmeği yiyorlardı, Lillian haklıydı, o güne kadar tattıklarının en iyisiydi.

Harry de dikkatle dinliyordu, çünkü sohbet Sonny ve Avery'yi anma konusuna gelmişti ve Lillian'ın bunu sorun etmediğinden emin olmak istiyordu.

Ama Lillian bunu sorun etmemekle kalmıyor, bunun altında çiçek açıyordu.

Shane'in bakışlarını yakaladı ve Shane ona başını sallayarak onun da aklından geçenleri paylaştı.

Harry George'a baktı, o da başını yana eğerek kendisinin de gözcülük yaptığını belli etti.

"O yıldan sonra bir daha ayçiçeğine bakmak istemeyeceğimi sanıyordum," dedi Sherise, sonra sesi değişti. "Ama şimdi en sevdiğim çiçek onlar."

Harry, Shane ve George'un da gerildiğini hissetti.

Ama Lillian masanın üzerinden elini uzattı, Sherise elini tuttu ve parmakları ve bakışları ayrılmadan önce birbirlerine tutundular ve Lillian, "Annemin bir tavuk kümesi yaptırmayı kafasına koyduğu zamanı hatırlıyor musun?" dedi.

Sherise kahkahalara boğuldu, Ronetta kıkırdadı, Shane ve George bile gülümsedi.

Ve George, "Sonunda bundan vazgeçtiğinde, Sonny'nin onun için neden bir tane inşa edemeyeceğine dair bahaneleri tükeniyordu. Tırnaklarını kökünden sökmek ister gibi hafta sonlarını tavuk pisliği temizleyerek geçirmek istiyordu. Sürekli gelip benden yeni bahaneler istiyordu ve lanet olsun ki benim de bahanelerim tükenmek üzereydi."

Ronetta, "Size şunu söyleyeyim, eğer sabahın köründe beni uyandıran bir horozum olsaydı, o gece yemek masamda süper taze kızarmış tavuk olurdu," dedi.

Ve herkes gülüyordu.

Ronetta tabağına, "Sanırım Sonny'nin onu reddettiğı tek şey bu," diye fısıldadı.

Lillian yana doğru eğildi ve Harry'ye çarptı.

Harry bir kolunu onun omuzlarına doladı.

"Onu şımarttı, değil mi?" Lillian sordu.

"Hayatının her lanet günü, bebeğim," diye yanıtladı George. "Her lanet gün."

Sherise burnunu çekti.

Shane, Harry'nin Lillian'a sarıldığı gibi kız kardeşine sarıldı. "Onun şarkı söylemesini özlüyorum," dedi

Sherise.

Shane, "Onun gerçekten kötü şakalarını özlüyorum," dedi. "Sadece arkadaşlarımı özlüyorum," dedi George.

"Bize Lillian'ı bıraktılar. Ve bize bir kova dolusu güzel anı bıraktılar," dedi Ronetta hüzünlü bir ses tonuyla. "Bize iyi ve mutlu bir hayattan başka bir şey bırakmadılar."

Harry şarap kadehini alıp kaldırdı ama bir şey söylemedi. "Dinle. Dinle," dedi George onun yerine, kendi kadehini kaldırarak.

Herkes kadehini kapı.

"Sonny ve Av'a," diye kadeh kaldırdı George. "Sahip olabileceğiniz en iyi komşular. Sahip olabileceğiniz en iyi arkadaşlar. Olabilecek en iyi insanlar. Onlar yan odaya taşındığında dört kişilik bir ailem vardı, ama onlar taşındıktan sonra hepimiz yedi kişilik bir aile olduk. Şimdi onlar gitmiş olabilirler ama ailemiz hala güçlü ve onlar her zaman bunun bir parçası olacaklar."

"Sonny ve Av'a!" dedi herkes. Hepsi içti.

Lillian Harry'nin çenesine bir öpücük kondurmak için başını çevirdi, sonra sandalyesinde doğruldu.

Ve hepsi de aileleriyle birlikte harika yemekler yediler.

HARRY yatağına yatırmadan önce etrafını sardı.

Lillian onun bacaklarının arasına oturdu, kolları ortasına dolandı ve annesinin ona yazdığı son mesajı okudu.

Onu neden geride bıraktıklarına dair bir açıklama vardı.

Ayrıca bir sevgi mesajı da vardı.

Lillian, Harry'nin mektubu okumasının sürdüğünü bildiğinden çok daha uzun bir süre hiçbir şey söylemedi.

Sonra onun parmak uçlarını kelimelerin üzerinde gezdirişini izledi, sanki el yazısıyla annesine tekrar dokunabilirmiş gibi.

"Orijinalini geri alabilecek miyim?" diye sordu.

Bu bir kanıttı ve muhtemelen serbest bırakılmayacak kadar önemli değildi, ancak öyle görülmesi durumunda, sessizce onu yine de onun için geri alacağına yemin etti.

"Evet," dedi.

"Keşke..." Sözüünü bitirmedi.

Harry onu sıktı. "Ne istiyorsun, tatlım?"

"Bunu onun gönderdiğini. Doğrudan polis merkezine gittiklerini. Sürmeye devam ettiklerini. Odalarında saklandıklarını ve hiç çıkmadıklarını." Sesi kısıldı. "Hâlâ burada olduklarını."

Harry ona tutunmayı kaybetmemek için çenesiyle saçlarını önünden çekti ve yüzünü onun boynuna gömdü.

"Bana bunun bir kopyasını getirdiğin için teşekkür ederim, Harry," diye fısıldadı. Harry karşılık olarak onun boynunu öptü ve başını kaldırdı.

Şimdi mektubu göğsünde tutuyordu ve ona doğru eğildi.

"Shane'in seni korkutup kaçırmasına izin vermediğin için de teşekkür ederim," diye devam ederek ortamı yumuşattı ama annesinin mektubunu elinden bırakmadı.

"O kadar da sert değildi, sadece senin için endişeleniyordu."

"O iyi bir adam. Keşke evlenip çocuk yapacak harika bir kadın bulsa da Ronetta artık bundan şikayet etmese."

"Ve sen de onun bebeklerini şımartacaksın," diye ekledi Harry. "Eh, o da var," diye cevap verdi.

Harry gülümseyerek, "Sanırım Sherise önce bunu halletse iyi olur," dedi.

"Ronnie'nin bilmediği , Sherise'in çocuk istemediği. Bu bir tür bir erkek bulamamasının nedenlerinden biri." "Neden çocuk istemiyor?" Harry sordu.

Lillian omuz silkti ve başını geriye doğru eğerek adamın omzuna yasladı ve ona bakabildi.

"O her zaman çok hırslı olmuştur. Ve hayattan beslenir. Önüne gelen hiçbir davete hayır dediğini duyduğumu sanmıyorum." Ağzına küçük bir gülümseme yerleşti. "Çocuklar hariç. Ama o her şeye hazırdır. Sanırım sadece onu yavaşlatmalarını istemiyor." Biraz yukarı doğru itti ve sanki bir sırı paylaşıyormuş gibi fısıldadı, çünkü paylaşıyordu, "Ve sakın söyleme, ama neredeyse bir yıldır biriyle birlikte. Oldukça ciddi bir ilişki. Birlikte yaşamak için yer bakıyorlar. O da çocuk istemiyor. Bu yüzden Sherise onu Ronnie ve George'la tanıştırmak için eve getirmiyor. Çünkü Ronnie onları ikna çalışacak. Ayrıca Shane onunla *dışarıda* konuşup onu korkutmasın diye."

Harry kıkırdadı.

Tekrar yerine .

Şaşırtıcı derecede rahat bir sessizliğe gömüldüler.

Sonra da "Sence bu mektup yastığımın altındayken uyumak tuhaf olur mu?" diye sordu.

"Azıcık bile değil."

"Sen çok iyi bir adamsın, Harry," diye fısıldadı yine, ama bu sefer bir sır değildi.

Onlar konuştular. Onlar yeniden ayarlandı ve var altında ve Örtüler. Lillian mektubu yastığının altında düzeltti. Harry ışıkları söndürdü.

Birbirlerine dolandılar ve Lillian'ın uyuması biraz zaman aldı ama sonunda uyudu. Harry de öyle yaptı.

ÖĞLEDEN SONRA, kasabadaki küçük ve çoğunlukla siyahların gittiği Baptist kilisesinde sadece ayakta durulabiliyordu.

Lillian, Sonny ve Avery'nin kalıntılarının tek bir konulmasını tercih etmişti, Onlar hakkında duyduklarına bakılırsa bu çok uygun görünüyordu. Vazo, ön tarafta bir kaidenin üzerindeydi ve etrafı karmela çiçekleri, kırmızı gerbera papatyaları ve iri yeşil yapraklardan oluşan büyük, güzel sonbahar demetleriyle çevriliydi.

Ve ayçiçekleri.

Yan tarafta, kollarını sarışın, yeşil gözlü güzel bir kadına dolamış, yakışıklı, kumral saçlı bir adamın poster büyüklüğünde bir resmi duruyordu. Dışarıdaydılar. Güneş saçlarında parlıyordu. Kadın iki büklüm olmuş, kollarını önünde kavuşturmuş, başını geriye atmış, gözleri ıslık ıslık, muhteşem yüzü kahkahalarla doluydu. Adam kadının arkasında, ona doğru eğilmiş, kollarını ona dolamış, parmakları bileklerinde kıvrılmış, kameraya bakıyor ve gülümsüyordu.

Bir güneş elbisesi giyiyordu.

Papaz onlardan sanki onları tanıyormuş gibi söz ediyordu ve Harry bunun Ronetta ile George'un kilisesi mi, yoksa onların kilisesi mi olduğunu merak etti. O ve Lillian'ın henüz dini tartışacak zamanları olmamıştı.

Kenarda durmak istemişti ama Ronetta buna izin vermedi. Bu da onun ön sırada, Lillian ve Ronetta'nın arasında olduğu anlamına geliyordu, George, Sherise ve Shane sıralarını tamamlıyorlar.

Papaz kürsüyü açtığında, Sonny ve Avery hakkındaki sevgi ve eğlenceli hikâyelerini paylaşmak üzere çok sayıda kişi öne çıktı, öylesine saygı ve sevgiyle konuştular ki, sanki on altı yıl eriyip gitmiş ve anlattıkları her şey daha geçen hafta yaşanmış gibi geldi.

Bu bittiğinde, cüppeleriyle koro ayağa kalktı ve piyanist ilk akorları çalarken genç bir Siyah kadın öne çıktı.

Lillian anında sıkılaştırılmış, paylaşma ne olursa olsun Bu öyleydi, o beklenmiyordu.

Ardından genç kadın koro eşliğinde "(You Make Me Feel Like) A Natural Woman" şarkısını söylemeye başladı.

Lillian'ın kolu önünde parladı ve sanki bunu bekliyormuş gibi Ronetta onun elini yakaladı.

Ve sıkı sıkıya tutundular.

Şarkıcı Aretha Franklin kadar yetenekli değildi ama kimse de . Yine de o şarkının canına okudu.

Bittiğinde Ronetta ve Lillian sadece Lillian'ın şarkıcıya bir öpücük verebilmesi için ayrıldılar.

Kız gülümsedi ve korodaki yerine döndü. Evet, belki de burası Lillian'ın kilisesiydi.

Papaz herkesi kardeşlik salonuna davet etti ve onlar da oturdukları yerden kalktılar.

Harry Lillian'ı sırasından çıkarıp koridora götürürken kilisedeki hiç kimse kıpırdamadı. George, Ronetta, Sherise ve Shane onlara katılana kadar Harry onu tuttu, çünkü Lillian da onu tuttu.

Sonra koridorda birlikte yürüdüler.

Harry onları arkada gördü: Josh, karısı, Amanda, Harry'nin babası ve Caroline.

Tanrım, babası Arizona'dan uçağa atlayıp Caroline'i de yanında getirmiş.

Onlara çenesini eğerek baktı ve bu jestleri karşısında duyduğu minnettarlığın derinliğini ifade etmesini umarak grubunu toplantı salonuna götürdü.

Jenna ve Janie, Molly ve Kay el yapımı yiyeceklerle dolu bir masanın etrafında koşuşturuyor, Trey ve Mark ise hâlâ meşrubat ve suları buz kutularına dolduruyorlardı.

Harry, Lillian'ın kendisine yapışmasıyla birlikte, anne babasının ve kendisinin arkadaşlarını ve tanıdıklarını kabul ederken, başını sallayarak, kucaklaşarak, yanaktan öpücükleri kabul ederken ve ellerini sıkarken onunla birlikte durdu.

Shane'in görev yaptığı dönemdeki tüm Misted Pines futbol takımı, Lillian'ı sıkıca kucakladıktan sonra onun elini sıkmış gibi görünüyordu. Cade ve Delphine başsağlığı diledi. Rus, Cin ve Madden da. Doc, Nadia ve Ledger bile gelmişti ve Harry, Lillian'ın henüz hiçbirisiyle tanışmadığını, onların da Sonny ve Avery'yi tanımadıklarını biliyordu. Madden'in babası, Cin'in eski sevgilisi, Rus, Cin ve kız arkadaşıyla birlikte gelen, ama Harry'nin yeni kadını desteklemek için gelen arkadaşı Jaeger da aynı şekilde.

Ve Stormy Harry'nin tavsiyesini dinledi. Harry'nin yaptığı en rahat şey değildi, eski sevgilisi ona yakın dururken (ve çok uzun bir süre) kadınının yanında durmak, ama Lillian'ın yüzündeki ifadenin bunun ne kadar önemli olduğunu açıkça belirtmesi sayesinde üstesinden geldi.

Yine de, ailesi yanlarına geldiğinde anlaşılır bir şekilde kafası karışmış görünüyordu.

Harry, "Tatlım, seni babam Greg, ortağı Caroline, kardeşim Josh ve baldızım Amanda ile tanıştırmak istiyorum," diye tanıttı.

"Oh, vay canına," diye fısıldadı. "Ben... bu beklenmedik bir şey."

"Elimde Amanda'nın dünyaca ünlü eggnog'undan bir fincan varken sizinle tanışmak isterdim ama Harry aradı ve bu işimi görecektir," dedi babası ve hemen yanağına bir öpücük kondurdu.

"Baskı yok," diye ekledi Amanda, babası taşındıktan sonra yanağını fırçalamak için içeri girerken. "Pinetop'ta odalarımız var. Caroline ve benim de spa randevularımız var."

"Ben Lillian'la kalıyorum, sen evde kalmalısın," diye davet etti Harry, Josh'un elini bıraktı ve Amanda'nın yanağını öpmek için boynunu bükte.

"Caroline ve Amanda son iki saattir bu spa hakkında konuşuyorlar, o yüzden sanmıyorum," diye yanıtladı Josh, sonra Lillian'a nazikçe gülümsedi

ve kendi yanağını öpmek için içeri girdi. Geri döndüğünde Harry'ye baktı, "Kardeşim, sen ve ben çok iyi bir zevke sahibiz."

"Merhaba," diye araya girdi Ronetta, Harry bunu, *Lillian'ın çok fazla zamanını alıyorsun, tanımadığım insanlar, çekil git*, diye tercüme etti.

"Ronnie." Lillian ailesini işaret etti. "Bunlar Harry'nin yakınları. Babası Greg, Greg'in ortağı Caroline ve Harry'nin ağabeyi ve yengesi Josh ve Amanda."

"Aman Tanrım!" Ronetta haykırdı. "Onur konukları. Tanrıya şükür bu akşamki yemek için kuru fasulye tarifimi iki katına çıkardım."

"Fasulyeleri bir *harika*," diye ekledi Lillian.

Caroline, "Buraya izinsiz girmeye gelmedik," diye itiraz etti. "Biz sadece-"

Ronetta elini yüzünün önünde sallayarak, "Hiç sanmıyorum," diye araya girdi. Sonra eğildi ve fısıldadı, "Benimle gel. Papaz Charles kitleler için alkollü içeceklere izin vermiyor, ama bana bir zulaya izin verdi."

Caroline ve Amanda, Harry'nin babası ve Josh'u geride bırakarak Ronetta'yı takip ettiler.

Harry, "Gerçekten, evde kal," diye davetini tekrarladı.

"Göl manzaralı bir süitimiz ve çocuklar olmadan geçireceğimiz birkaç günümüz var, eğer Amanda'yı bundan alıkoyabileceğimi düşünüyorsanız, karımı tanımıyorsunuz demektir," diye cevap verdi Josh.

"Misafirlerin var," dedi babası Lillian'a. "Daha sonra ziyaret ederiz, hayatım."

"Gelmeniz gerçekten çok güzel," diye karşılık verdi.

"Bu beni delirmiş gibi gösterecek," -babasının bakışları Harry'ye kaydı ve sonra tekrar Lillian'a döndü, bu koşullarda bile yanlış anlayamayacağı bir noktaya işaret ediyordu- "ama bunu dünyada kaçırmazdım."

Lillian ona yumuşak, tatlı bir gülümseme verdi.

Babası onun elini tuttu, okşadı ve sonra Josh'la birlikte uzaklaştılar.

Geride kalanların düşüncelerini ve taziyelerini paylaşmaları bir yarım saat daha sürdü ve sonunda Harry Lillian'la baş başa kaldı.

"Nasılsın?" diye sordu.

"Annem bu şarkıyı babama söylemişti," diye gecikmeli olarak alışılmadık anma müziği seçimini açıkladı.

"Böyle bir şey olduğunu düşündüm."

"Ailenin gelmesine bayıldım. Bu çok tatlı."

"Amanda'nın dediği gibi, baskı yok tatlım. Rahatlar ve tatiller de yaklaşıyor. O zaman onları tanımak için bolca vaktimiz olacak."

"Ronetta'nın onları beslemeden gizli bir ziyaretle, girip çıkmalarına izin vereceğini mi sanıyorsun gerçekten?"

Harry ona sırtıttı.

Gözleri adamın ağzına kayınca kızın gözleri ısındı.

Sonra bakışları bir şey arıyormuş gibi odanın içinde gezindi. Buldu, çünkü birine el salladı.

O tarafa döndü ve Madden'ın ona el salladığını gördü.

"Lillian o kadar sessiz söyledi ki, onu duyabilmek için eğilmek zorunda kaldı.

"Mantıklı."

Ona döndü. "Ve sonra bir yolunu bulacağım. Belki onları sonsuza dek yanımda taşıyım. Belki onları babamın annemi yürüyüşe götürdüğü kır çiçekleri tarlasına serperim, çünkü orayı çok severdi."

"Seçim senin," dedi Harry bariz olanı işaret ederek. "Onlar hakkında duyduklarıma göre, senin seçimini yapmanı isteyecekler ve doğru seçimi yapacağına güvenecekler."

Kız ona doğru eğildi ve Harry birden destek almak zorunda kaldı, çünkü kız tüm ağırlığını ona vermişti.

"Burada olduğun için çok mutluyum, Harry.

Tam burada." "Başka bir yerde olamazdım."

"Bir daha asla siyah giyeceğimi sanmıyorum."

Sade, vücudu saran, mütevazı bir elbise giymişti, çok çekiciydi, vücuduna uyuyordu ve bu durum için son derece uygundu. Ronetta'nın kendisi için aldığını söylemişti.

Ve içinde iyi görünüyordu.

Ama siyah onun rengi değildi.

"Yine senin seçimin ama muhteşem görünüyorsun. Annen ve babanın mükemmel bir karışımısın."

"Mükemmel karışım," diye fısıldadı, kollarını ona doladı ve yanağını takım elbise ceketinin yakasına .

Başına bir öpücük kondurdu. "Aç mısın?" diye sordu.

"Burada ne kadar kalmamız gerektiğini düşünüyorsun?" diye sordu. "Seni götürmemi istiyorsan, gidiyoruz. Ama sanırım Ronetta protokolü biliyor."

Haklıydı.

O yaptı.

Çünkü yirmi dakika sonra Lillian ve Harry vazoyla onun kamyonetindeydiler.

Ve aşık iki insanın devasa bir poster resmi.

OTUZ-TVO

Temizlik ve Varm

Harry

Ertesi sabah Harry banyodan kot pantolon, uzun kollu bir tişört, ıslak ve geriye taranmış saçları ve çıplak ayaklarıyla çıktı.

Lillian'ın büyük odasına girdiğinde Linus ve Lucy'yi yataklarında yatarken gördü ama Smokey, Lillian'ın mutfak masasında sandalyenin yanında yere yayılmıştı.

Sürpriz olmadı. O ve yavruları o sabah beş mil koşmuşlardı.

Lillian'ın üzerinde uyku şortu, dar bir tişört, bol bir hırka ve ayaklarında aynı derecede bol büyük çoraplar vardı.

Bir topuğu koltuğa dayalı, diğer ayağı yerdeydi ve parmağı bir fincan kahvenin kulpundaydı. Gözleri uykulu, saçları uykuda dağılmıştı ve tamamen sevimli ve son derece sikilebilir bir karışımdı.

Uykulu yeşil bakışları ona geldi, sonra mutfak tezgahına gitti.

Harry oraya baktı ve Nespresso'nun yanında dumanı tüten bir fincan kahve gördü.

Duştan çıktığında sıcak ve hazır olması için zamanlama yapmıştı.

Tanrım, hemen ona gitmek istedi.

Ama bunun akıllıca olmadığını biliyordu. Anma töreninden yeni çıkmışlardı. Yaklaşık bir saat sonra herkesle (kendi ailesi ve onun ailesi de dahil) Double D'de brunch için buluşma planları vardı ve bu nedenle yine zaman doğru değildi.

Bu yüzden Harry onun kahve davetini, onu yatak odasına sürüklememek için bir bahane olarak kabul etti.

Kalçasını tezgâha dayamış, bir avucunun topuğunu tezgâha koymuş, harika kahvesini yudumlarken, "Caroline aradı. Kontrol etmişler ve Pinetop'ta yüz bakımı ve masaj için boş yer varmış. Ronetta, Sherise ve benim bu öğleden sonra onlara katılmak isteyip istemediğimizi sordu. Ronnie'yi aradım ve hepsi kabul etti. Umarım evet dememde bir sakınca yoktur."

"Elbette sorun yok bebeğim," diye mırıldandı.

"Pinetop kaplıcasına hiç gitmedim," dedi ona. Sonra da mırıldandı:
"Aslında hiç kaplıcaya gitmedim."

Harry bunu görebiliyordu. Her şeye rağmen güzel bir hayat kurmuştu, ama bunun düzenli spa ziyaretleri içermemesi ya da hiç içermemesi sürpriz değildi.

Ama yoğun programına bu tür şeyleri eklemenin tam zamanıydı.

"Yüz bakımı mı yaptıracaksın yoksa masaj mı?" diye sordu. "Masaj," dedi ona.

Mükemmel, diye düşündü.

"Güzel," dedi.

İkisi de birer yudum aldılar.

"İyi misin?" diye sordu.

"Akşamdan kalma olup olmadığımı mı soruyorsun?" diye karşılık verdi.

Ronetta ve George, Lillian'ın en iyi kızları, onların erkekleri ve Harry'nin ailesi de dahil olmak üzere geniş ekibini ağırlamıştı. Lillian kuru fasulye ve patates salatası ikram etmiş, George da polar giyerek arka taraftaki ızgaranın başına geçmiş ve hamburger siparişlerini karşılamıştı. Ronetta tatlı olarak reçelli kek ve dondurma ikram etti.

Şarap, bira ve kokteyller serbestçe akıyordu.

Herkes oraya gitmeden önce rahat bir şeyler giymişti ve bir parti havasına bürünmüştü. Gülüşmeler oldu. Telefon numaraları değiş tokuş edildi. Gelecek planları yapıldı.

Ronetta da Harry'ye evlerinin arka tarafını boydan boya kaplayan güneşlenme odasını gezdirdi. Bu, uzun arka bahçelerini ikiye bölmüş olabileceklerini, ama evin ayak izini iki katına çıkararak herkese -evde olduklarında çocukları da dahil olmak üzere- alanlarını sağladıklarını görerek, enine boyuna yürümesi anlamına geliyordu.

Harry'ye düşünmesi için yiyecek verdi.

"Evet," diye yanıtladı Lillian'ın sorusunu.

"Double D'nin Fransız tostunun düzeltemeyeceği bir şey değil," dedi ona. Dudakları büküldü ve "Baban bisküvi ve soslarını yerken çok heyecanlı görünüyordu" dedi.

"Buraya geldiğinde genellikle Josh ve Amanda'larda buluşuyoruz. MP'ye dönmeyeli..." Harry, "Seçimi kazandığımdan beri," diye düşündü.

"Evde olmanın avantajını kullanmasına sevindim."

Harry ona gülümsedi.

O söylediğinde gözleri ısındı.

Sonra dolaşmaya başladılar.

Bir şeye takıldılar ve kadın, "Kaloriferin sesini kısmayı unutuyordum," dedi.

Kızın gözlerini diktiği yere baktı, hiçbir şey göremedi ve "Pardon?" diye sordu.

Tekrar yudumladı ve "Geceleri ocağı kısmayı seviyorum. Rahat rahat uyurum." "Rahat" kelimesi üzerine adamın kasıklarında hissettiği bir bakış attı ve devam etti: "Gaz faturasına da yardımcı oluyor. Ama unutuyordum."

Tekrar duvara döndü ve o zaman eski bir kadranlı termostat gördü, yetmişli yıllarda takılmış olması gerektiği düşünüldüğünde hala çalışıyor olmasına çok şaşırdı.

"Sen spadayken ben de Mackey'e uğrayayım." Mackey's yerel bir hırdavat dükkanıydı. "Sana telefonundan programlayıp kontrol edebileceğin bir termostat alacağım. Sen Pinetop'tan dönmeden önce ayarlayıp halledeceğim."

Hiçbir şey söylemedi. İtiraz etmedi. *Bunu yapmak zorunda değilsin ya da bu kadarı çok fazla demedi* ve Harry dikkatini ona geri verdiğiinde vücudu kilitleti.

Lillian yanağını dizine dayamıştı ama bakışları onun üzerindeydi, yüzünde onunla tanıştığından beri nüanslarını gördüğü bir ifade vardı, ama bu ifadenin ardındaki duygu şimdi tam gücündeydi, hiçbir şey gömülü değildi, hiçbir şey gizli değildi, hiçbir şey kısıtlanmamıştı ve bir roket gibi ona çarptı.

Minnettarlık ve öyle derin bir sevgi vardı ki, sanki odayı dolduruyordu, içinde yüzüyordu ve sular temizleyici ve sıcaktı.

Ve yeniden doğmuştu.

Harry'nin fincanı tezgâha çarptı ve iki uzun adımda, hızlı hareketleri Smokey'nin irkilmesine neden olarak, Lillian'ın yanına geldi.

Kadın başını kaldırdı ve adam fincanı elinden çekip aldı, mutfak masasının üzerine koydu, kadını ensesinden yakaladı ve ağzını almak için eğildi.

Dilinin ısrarı üzerine hemen açıldı ve ilk vuruşunda ağzına doğru miyavladı. Bu ses ve his, adamın vücudunda bir ısı şoku yaratarak doğrudan aletine ulaştı ve adam bir kolunu kadının sırtına dolayarak onu sandalyesinden çekip çıkardı.

Ama kollarını onun boynuna sıkıca dolayan ve vücudunu onunkine yapıştıran Lillian'dı.

Zamanı değildi.

Gerçi öyleydi.

İkisi de bunu biliyordu.

Buna açlık duyuyorlardı, bundan beslenmeleri gerekiyordu, bunu uzak tutma çabası her ikisini de tüketmişti ve bunu doldurmaları gerekiyordu.

diğerini.

Bu yüzden Harry ve Lillian başlarını eğdiler ve öpüşme cinsel bir hal aldı.

Tişörtünü arkadan yukarı çekti ve tırnakları oradaki deriyi , Harry homurdanarak onun belini kavradı.

Onu kaldırdı, çevirdi, mutfak masasının kenarına kış üstü yatırdı, sonra sırtı masaya gelecek şekilde üzerine eğildi.

Bacaklarını adamın kalçalarına doladı ve sikti.

Lanet olsun.

Bu o kadar iyi hissettirdi ki, ağzına doğru homurdandı ve ellerini yanlarından göğüslerine doğru kaydırды, burada her iki başparmağını da meme uçlarını sertçe sürüklemek için kullandı.

Ayaklarını kaldıraç olarak kullandı ve kendini onun sertleşmiş sikine sürttü. Tanrım, onun içine ihtiyacı vardı.

Ve ona içinde ihtiyacı vardı.

Perdeleri ve panjurları açıktı. Onu odasına götürmek zorundaydı.

Bu oluyordu.

Telefonu kışında titredi.

İkisi de sustu, ama Harry bunu inlerken yaptı. Bunu görmezden gelemezdi.

Bu onun işiyle ilgili değildi. Lillian için şu anda bu bekleyebilirdi. Ailesinin davasıyla ilgili bir şey olabilirdi.

Öpüşmeyi kesti ve alnını onunkine yasladı, ağır nefesleri birbirine karıştı.

Gözlerini açıp uzaklaştığında, bir an için onunkilerde bir kayıp gördü, ama bakışları yüzünde gezindi ve ifadesine tamamen kadınsı, zarif bir şekilde sahiplenici ve dayanılmaz derecede tatmin edici bir şey girdi.

Sonra sırtı ve bu da onun sikini yaktı. Ona ne yaptığını tam olarak biliyordu ve bundan hoşlanıyordu.

Harry'nin de hoşuna gitmekle kalmayıp, onun da hoşuna gittiğini söylemek yanlış olmazdı. "Şunu alsan iyi olur, tatlım," diye mırıldandı. Sesinin tonu karşısında aleti seğirdi. Lanet olsun.

Telefonu cebinden çıkarıp ekrana bakmaktan başka bir hareket yapmadı. Babasıydı.

Bunun Sonny ve Avery'yle bir ilgisi olamazdı, ama babasının araması için bir neden yoktu ve Harry bir polisti. İçinden bir ses bunu kabul etmesini söylüyordu.

"Merhaba baba," diye selamladı.

"Harry. Oğlum," diye yanıtladı babası.

Harry doğruldu, Lillian'ı da yanına alarak masanın kenarına oturdu, ama babasına odaklandığı için dikkati Lillian'ın üzerinden kaydı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu tereddütle, çünkü yolunda olmadığını zaten biliyordu.

"Harry, Caro'yu ona göstermek için eve getirdim ve oğlum, buraya gelmen gerekiyor." Babası durakladı, sonra, "Lillian'ı getirme."

Kahretsin.

"Ama yardımcılarından birini çağır da seninle gelsin," diye bitirdi babası.

Kahretsin.

İyi Düşünceler Düşünmemek

Harry

Harry babasının kiralık arabasının yanına yanaştı.

Caroline içindeydi, belki de sonbahar iyice bastırıldığı için sabah soğuktu.

Belki de Harry'nin evinin önünde gördüğü şey yüzünden.

Kadının yüzündeki solgunluğa ve kendisine doğru yönelttiği zayıf gülümsemeye bakarak ikincisi olduğunu tahmin etti.

Babası merdivenlerin dibinden birkaç adım ötede duruyordu.

Harry dışarı çıktı ve ona katıldı.

Oraya vardığında, parlak kırmızı sprey boyaya baktı, kocaman harflerle GERİ KAPALI yazıyordu!!!!!!

Ve evet, altı tane ünlem işareti vardı.

Bütün ön camlar kırılmıştı, bazı kırıklar verandadaydı, ama Harry kırılanların çoğunun içeride olduğunu hemen anladı, yani biri dışarıdan bir şey fırlatmıştı.

"Bunu kimin yaptığına dair bir fikrin var mı?" diye sordu babası sıkıca. Elinde üç, hatta cinsiyet ayrımı yapmaksızın dört tane vardı.

Karl Abernathy.

Roy Farrell.

Cheryl Ballard.

Ve Willie Zowkower.

O bir polisti, bu yüzden kameraları vardı ve ön kapısına doğrulttuğu kameraya odaklandı.

Kırmızı boyayla kaplıydı.

Telefonunu çıkardı ve kamera uygulamasını açtı.

Hareket sensörü bildirimleri gönderen sisteme para vermemiştı. Çalacak fazla bir şeyi yoktu, vahşı yaşamın arasında yaşıyordu ve yaratıklar sürekli sensörleri tetikleyecekti ve tam da anda bunu düşünmek zorunda kaldığında, Winnie'yi kaybettiğinden beri evine karşı belli belirsiz bir kararsızlık içindeydi.

Özünde, pek de değildi. Şimdi olduğu gibi.

Hasardan dolayı üzgün değildi.

Mesajdan rahatsız olmuştu.

Kamerasının etkinleştirildiği zamanın görüntülerini taradı. Bazı rakun hareketleri gördü.

Ve işte . Kesinlikle bir erkek.

Cheryl dışarıdaydı.

Koyu renk kıyafetler. Yüzünü ve saçlarını örten bir kar maskesi. Yaklaşırken başını eğdi, sonra eldivenli elini kaldırdı, parmakları yüzüne yayıldı, bu da kar maskesinin ortaya çıkarabileceği tüm özellikleri etkili bir şekilde gizledi ve sonra spreyci kutusunun ağzından başka bir şey yoktu. Sonrasındaki tüm görüntüler karanlıktı.

Willie Zowkower uzun boyluydu, Harry'den belki bir iki santim daha kısaydı, zayıf ama kaslıydı.

Roy Farrell orta boyluydu, şimdi orta yaşın ters tarafındaydı ve biraz fazla kilo taşıyordu.

Karl Abernathy kısa , tıknazdı ve eskiden kaslıydı.

Harry her zaman Abernathy'nin kısa boyunun onun bu kadar pislik olmasının nedenlerinden biri olup olmadığını merak etmişti.

Videodaki adamın biraz göbeği vardı ama omuzları genişti ve en fazla beş altı yaşındaydı.

Ve Harry bu hantal yürüyüşü nerede olsa tanırdı.

Videoyu tekrar izlerken telefonu elinde titredi ve Trey'den gelen bir arama olduğunu gördü.

Lanet olsun.

Bir önceki akşam numaralarını değiş tokuş etmişlerdi. Trey ve Mark ona fantezi futbol liglerinin komiserini, sezonun ilk maçında dizilişini yasadışı bir şekilde değiştirince kovmak zorunda kaldıklarını söylemişlerdi. Yeni bir komiser atamışlar ama onun yerine geçecek birini bulamamışlardı. Harry'yi devreye girip seçimlerini yapması için davet etmişlerdi.

Harry bir futbol hayranı olsa bile hiçbir zaman fantezi futbol liginde yer almamıştı. Bunun nedeni, belirtildiğı gibi, son sekiz yıldır işi dışında pek bir şey yapmamış olmasıydı. Doc onu kendi yarattığı hapis haneden çekip çıkarmıştı ama bu sadece Doc ve Nadia'nın sık sık verdiği partilerden birkaçına katılması anlamına geliyordu.

Bunun dışında ve yakın zamanda Lillian'ı bulduktan sonra daha fazla zorlamamıştı. Vakti olmadığını bildiğı halde daveti kabul etmişti, çünkü kısmen artık onun ekibinin bir parçası olacaktı, bu adamlardan hoşlanıyordu ve bu bir erkeğin yapabileceğı en resmi arkadaşlık davetiydi, kısmen futbol hayranı olduğı için, ama aynı zamanda yüksek olduğı için Lanet bir hayatı olmasının zamanı geldi.

Ama Trey'in Harry'nin seçimlerine katılması için kudurduğı için aradığını düşünmüyordu.

Babasına baktı, geri çekildi ve telefona cevap verdi. "Hey, Trey," dedi.

"Hey, Harry. Bir saniyen var mı?"

Hayır.

"Evet."

"Dinle, tamam, bu biraz garip olacak," diye başladı Trey. "Dün seninle bu konuya girmek istemedim, malum nedenlerden dolayı, ama Cuma günü Jenna mağazadan bir telefon aldı. Arayan Willie'ydi."

Lanet olsun.

"Öyle mi?" Harry sordu.

"Lillian'ın eski sevgilisi. Hem de *çok* eski," diye bilgi verdi Trey. "Biliyorum," dedi Harry.

"Lill'e çiçek gönderilmesini istedi ve Jenna'ya dükkânından Lill'in hoşuna gideceğini düşündüğü bir şey seçip sepet gibi bir şey yapmasını söyledi. Bütçe beş yüz dolar. Jenna ona bunun uygun olmadığını söyledi ama o ısrar etti. Jenna yapmazsa ona bir şey göndermesi için başka birini arayacağını söyledi ama Lillian'ın işi Jenna'nın almasını tercih edeceğini biliyordu. Siparişi aldı ama yerine getirmemeye karar verdi. Ya da gönderecekti ama yaşlılar evine gönderecek ve orada birinin gününü güzelleştirecekti çünkü Lill'in şu anda Willie'nin araya girmesinden pek hoşlanmayacağını biliyordu. Bununla birlikte, isimsiz olarak da gönderebilir ve daha uygun bir zamanda Lill'e Willie'den geldiğini söyleyebilir."

Harry'nin, Rita'nın oğlunu arayıp ona rahat durmasını söylediğinden pek şüphesi yoktu.

Ve Harry, hayatı boyunca çizginin dışına çıkmamış bir oğlun, gözle görülür bir şekilde çizgiyi aşmaya devam etmesinden hoşlanmıyordu.

Özellikle de şimdi, kendini Lillian'ın hayatına öyle bir şekilde dayatıyordu ki, Harry, o hayattaki adam, hoş karşılanmayan bir geri dönüş yapmak için bir tür hak iddia ediyormuş gibi hissediyordu.

Harry ona, "Jenna'ya işini nasıl yürüteceğini söyleyemem," dedi. "Ama ikinizin de bildiği bir şeyi doğrulayabilirim, bu jest Lillian tarafından hoş karşılanmayacaktır, şimdi ya da gelecekte, isimsiz olsun ya da olmasın."

"Evet," diye mırıldandı Trey.

"Parasını nasıl ödedi?" Harry sordu. "Kredi kartıyla."

Harry dönüp Wade'in arabasıyla gelişini izledi.

"Fret County'de hakkında üç arama emri var, Trey," dedi Harry. "Kredi kartı numarasını alırsam memnun olurum."

"Sana mesaj atarım."

"Mecburum."

"Bunu bu tarafta çözeceğiz, Harry. Ama sen ne düşündüğümüzü söylüyorsun, Jenna birkaç gün içinde ona para iadesi yapabilir. Boktan bir duruma düşerse benimle konuşabilir."

Trey'in şakası yoktu. Sevimli bir oyuncak ayı gibi görünüyordu ama herkes bir ayıyı dürtmemeniz gerektiğini biliyordu.

"Harika, Trey. Aradığın için de teşekkürler." "Sorun değil."

Bu sırada Wade ona doğru yürüyordu, gözleri evin üzerindeydi.

Wade onun yanında durduğunda Harry ona, "Karl Abernathy," dedi.

Wade alçak sesle, "Pislik," dedi.

Bundan daha

fazlasıydı. Çok daha

fazlası.

Harry bir fotoğraf çekti, sonra Rus'a yazdığı mesaj dizisini açtı.

Pazar gününüzü bölmek istemedim ama bu oldu. Abernathy bunu yaparken videoya . Yüzü gizlenmiş ama bu o.

Fotoğrafı gönderdi.

Sonra videoyu kaydedip gönderdi. *Kızgınlık*

hisseden Rus, bariz olanı işaret etti. *Evet,*

Harry doğruladı.

Gidip biraz kontrplak getireyim. Sen Lillian'la ilgilen. Wade ya da Karen'la bağlantı kurup olay yerini inceleyeceğim, sonra da pencereleri kapatacağım.

Wade geldi. Lillian'ın bu öğleden sonra spa randevusu var. Yardım etmek için döneceğim. Bir şey olmayacak, eldiven ve kar maskesi takmış ama

Her neyse.

Rakamlar. Ama yakaladım seni. Sonra görüşürüz.

Harry telefonu arka cebine soktu. Babasının endişeli bakışlarını yakaladığında ona güven verici bir gülümseme gönderdi, ama babasının güvende olmadığını biliyordu.

"İyi düşünmüyorum," dedi Wade. "Hayır," diye onayladı Harry.

Wade, "Bu bir dosya denetimi ve boktan polis işleriyle ilgili değil," diye belirtti. Harry yine, "Hayır," diye onayladı.

"Gidip fotoğraf makinemi getireyim," diye iç geçirdi Wade. "Minnettarım," dedi Harry.

İşte o zaman Harry durup evine baktı ve eğer Lillian'la araları düzelirse -ki düzelecekti- evinin arkasını yıkıp iki ya da üç çocuğa yetecek kadar oda ve istediği ekstra alanı eklemek için gereken süre kadar buraya taşınacaklarına karar verdi.

Daha sonra burayı satarak borcunu ödeyecek ve eğer fazladan para kalırsa, üniversite ve evlilik fonlarını başlatacaklardı.

O da bunun sadece bir başlangıç olduğunu bilerek baktı.

Doğruyla yanlış ayırt bir adam korkuyla kaçıyordu.

Harry o tür bir adam değildi, ama neredeyse her gün onlarla uğraşıyordu.

Kullanabileceği üç kapı vardı.

Belli ki Abernathy birinci kapıyı seçmeyecekti.

Aynı şekilde, şehirden mümkün olduğunca uzağa gitmek olan ikinci kapıyı seçmeyeceği de açıktı.

Üç numaralı kapıyı seçmişti, çünkü onun ötesinde ne olduğunu çok daha iyi biliyordu.

Tehditler ve gözdağı, istediğini elde edene kadar her ikisine de sert, sonra daha sert saldırmak.

Harry normalde bunu hiç umursamazdı. Ama şimdi umurundaydı.

Çünkü Lillian onunlaydı.
Kaybedecek bir şeyi vardı.
Kızın da öyle.

Birçoğundan Biri

Harry

O akşam, Harry'nin ailesiyle birlikte Lodge'da akşam yemeği yemişler, ardından Harry'nin haberi olmadan yemek sonrası bir şeyler içmek için Squirrel's Nest'e gitmişlerdi.

(ve bunu hemen aklından çıkardı) babası kadınının bir otel odasında yalnız istedi, kardeşi de aynı şekilde, böylece dördü Pinetop'a gitti.

Josh ve Amanda ertesi sabah erkenden yola çıkacaklardı çünkü Josh'un öğleden sonra ertelemeye vakit bulamadığı bazı randevuları vardı.

Babası ve Caroline birkaç gün daha kalacaklardı, böylece Greg eski dostlarından bazılarıyla bir araya gelebilecek ve onları Caroline'la tanıştıracaktı.

Ve Harry, Lillian'ın paltosunu omuzlarından çekip, altına giydiği vücudu saran süveter elbiseyi ortaya çıkardığında, Lillian'la aynı şeyi düşündüklerini biliyordu; bu elbise bütün gece onun oynamıştı (topuklu çizmeleri de yaraya tuz biber ekmişti, Gerçi bu Harry'nin asla şikayet etmeyeceği türden bir acıydı) ve "Greg ve Caroline'ın artık ben yandım-sen yandın-bunu rahat bırakalım gibi bir şey hissettiklerinden emin değilim."

"Aynı duyguya kapılıyorum," dedi, ceketini koridordaki dolaba götürürken.

"Bu senin için sorun olur mu?" sordu, bakışları ona odaklanmıştı.

"Daha mutlu olamazdım," diye yanıtladı Harry. "Senin de anlayabileceğin gibi, Caroline harika bir kadın. Babamı mutlu ediyor. Yani, evet. İşleri resmiyete döksünler, nasıl yaparlarsa yapsınlar, ben varım."

Yoğunluğu azaldı, ona yumuşak bir gülümseme gönderdi ve "Moran'ın adamları harekete geçti" diye şaka yaptı.

Gülümsemesine karşılık verdi ve kendi deri ceketini silkip aynısını yapmadan önce onun ceketini astı.

"Son bir viski ister misin?" diye sordu.

O sabah yarıda bıraktıkları işi yeniden başlatmak istiyordu ama izinsiz girdikleri için birkaç gün daha beklemesi gerektiğini de düşünüyordu.

"Hayır, ben iyiyim."

"Biraz çay yapacağım, ister misin?" diye teklif etti. Normalde çay içmezdi.

Ama hayatını yeniden yaşıyordu, o yüzden ne ederdi ki? "Elbette."

Ocaktan bakır çaydanlığı aldı ve lavaboya götürdü.

Sonra da onu gafil avladı. "Bu sabah yola çıktığından beri seni neyin yaraladığını paylaşmak ister misin?"

O zaman onun gerginliğini fark etti, bu soruyu sorana kadar onun da sakladığı bir şeydi.

"Bu annen ve babanla ilgili değil," diye güvence verdi.

Çaydanlığı ocağa koydu, ocağı yaktı, sonra ona döndü ve kaşlarını kaldırdı.

O kadar çok soruşturma yapmışlardı ki, Muggsy Ballard'ın dosyasını yeniden açtıkları bir sır değildi.

Ama Harry brunch planları, spa randevusu, sigorta acentesiyle görüşmek, kontrplak döşemek ve camları süpürmek, termostat takmak (diğer şeylerin yanı sıra) ve Lilly ve onun değişimiyle uğraşıyordu.

Babasının o sabah keşfettiklerini paylaşmamak için daha güzel bir şey alıp The Lodge'a gitmeyi planlıyordu.

Daha kaçamadı.

"İntihar olduğu düşünülen bir davayı yeniden açtık, ancak bu bir cinayetti ve olaya karışan kişi huzursuz hissediyor. Evime zarar verdi."

"Ah, Harry," diye fısıldadı.

Ama dikkatle izledi ve yüz hatlarına sinmiş bir korku görmedi. İlk olarak, Harry'nin zgn olduğu belliydi.

Sonra, fke.

"Kim böyle bir şey yapar ki?" diye tersledi.

Bu soru aklına geldiğinde gözleri büyüdü, yaşadığı trajedi için cevap beklediği bir soru olduğunu hatırladı.

Bu yüzden Harry ona doğru gitti ve onu kollarına çekti. Ellerini Harry'nin göğsüne dayadı.

"Böyle bir şey ilk defa oluyor. Onu videoya aldık. Kim olduğunu biliyorum. şimdi tek yapmamız gereken onu bulmak" dedi.

"Tamam," diye yanıtladı.

"Normalde en aptal suçlular bile bir kolluk kuvvetiyle bu şekilde doğrudan dalaşmamaları gerektiğini bilir," diye devam etti Harry.

"Bu adamın kim olduğunu biliyorsanız, en aptal suçludan daha aptal olup olmadığını biliyor musunuz?" diye sordu.

Ona gülümsedi. "Kutudaki en parlak ampul o değil. Ama beni korkutabileceğini düşünüyor olabilir. Gerçi o da beni tanıyor, yani muhtemelen bunun olmayacağını biliyordur."

"Yani..." diye devam etmesine izin verdi.

"Tahmin etmem gerekirse, onu aradığımızı kesinlikle biliyor. Henüz tam olarak anlamasak da ne yaptığını biliyor. Korkuyor ve doğru olanı yapmak yerine harekete geçecek türden bir adam."

Ellerini adamın boynuna doğru kaydırđı ve "Çok karmaşık bir işin var Harry Moran," dedi. Başparmaklarıyla adamın boğazının kenarlarını okşadı. "Bunun sana ağır gelmediğinden emin misin?"

"Olmadığını hiç söylemedim tatlım," dedi ona nazikçe. "Sadece yapmak isteyeceğim başka bir şey olmadığını söyledim. Bazı günler bugünkü gibidir, sinir bozucu ve sinir bozucu. Bildiğim tek şey, insanların bu tür şeyler yapmaktan asla vazgeçmeyecekleri."

Dikkatli davranması gerekiyordu ama onun Lillian Rainier olduğunu çoktan öğrenmişti. Simon ve Avery güçlü, zeki ve sevgi dolu bir kız yetiştirmişlerdi.

O da devam etti.

"Ama sonra ihtiyacı olan insanlara cevaplar verebileceğimiz ve bunu hak eden insanlar için adalet sağlayabileceğimiz günler geliyor. Dışarıda ağır olmayan bir iş yok, Lilly. Belki benimki bazı günler daha ağır, ama sonuçta buna değer."

Yüzünde yine o sabahki ifade vardı ve adam bunun az önce söyledikleriyle ilgili olduğunu düşündü, belki de öyleydi.

Ama dahası da vardı.

"Bugün bana bir termostattan fazlasını verdin, Harry," diye belirtti. Verdi de.

Kameralı yeni bir kapı zili vardı ve garajdan arka bahçeye açılan yan kapıda da bir kamera vardı.

"Bugünlerde temel güvenlik bu, tatlım."

Gerçek buydu ama dahası da vardı.

Daha fazlası olduğunu biliyordu çünkü başını eğmişti.

"Ve işimi şansa bırakmayacağım," diye devam etti Harry. "Ronetta'nın istediği gibi gelip gittiğini biliyorum, ama bundan sonra eve döndüğünüzde kapılarınızı kilitlemenizi isteyeceğim. Bunu zaten yapmalısın. Sadece dikkatli olmanı istiyorum. Sana yeni kilitler alabilirim, böylece Ronetta, George ve istediğin herkes sadece parmak iziyle içeri girebilir."

"Bu biraz eğlenceli olabilir," diye yanıtladı.

Kızın olaya bu şekilde bakacak olmasından memnundu.

Çaydanlık ısıklık çaldı ve birkaç fincan ve bir kutu çay almak için onun elinden kaydı.

Her şeyi ayarladıktan ve suyu doldurduktan sonra ona bir kupa uzattı.

"Nane," diye açıkladı. "Masaj terapisti bana kaslarımda çılgın düğümler olduğunu ve bazı toksinleri serbest bıraktığı için biraz midemin bulanabileceğini söyledi. Haksız da sayılmazdı. Biraz midem bulanıyor. Nane yardımcı oluyor."

"Epsom tuzun var mı?" diye sordu.

Başını salladı, temkinli bir şekilde yudumladı, sonra "Bekle. Birisi annemle babama olanları duyduktan sonra bir sepet banyo malzemesi göndermiş. Sanırım içinde biraz tuz vardı."

"Sana bir banyo hazırlayacağım, içine tuz koyacağım. Toksinleri dışarı atar ve rahatlamana yardımcı olur."

Cevap olarak parmaklarını saçlarının arasına sokup kafa derisine baskı yaptı, ama Harry ayak parmaklarının üzerinde yükselip ağzını onunkine sıkıca bastırırken boynunu bükmek için fazla uğraşmasına izin vermedi.

Harry dili başlattı, Lillian anında karşılık verdi, ama bu ateşlerini besleyen öpüşmelerinden biri değildi.

Kapsamlıydı, ama durgun ve tatlıydı.

Lillian ailesi ve onu önemseyen insanlarla çevrili güzel bir gün geçirmişti. Masaj yaptırmıştı ve bu, sıcak bir banyoyla birleşince uyumasına yardımcı olacaktı ve Harry'nin onun için istediği de buydu.

Yani bu öpücük samimiyet, yakınlık ve beraberlikle ilgiliydi.

Bu, onlarca yıl boyunca binlerce kez paylaştıkları öpücük türlerinden biriydi. Her şeyi anlatan ama hiçbir şeye yol açması , geç saatlere kadar süren tembel bir öpücük.

Harry kesinlikle ilişkilerini bir sonraki seviyeye taşımak istiyordu.

Ama şu anda ikisinin de ihtiyaı olan şey tam olarak buydu. Ve sahip oldukları şey de buydu.

Daha sonra, Lillian banyodayken, Harry oyunu açmış ve köpeklerini etrafına toplamıştı.

Ve nane çayını gerçekten sevdiğini fark etti.

Açık Gör

Harry

Ertesi gün öğleden sonra Harry, Cheryl Ballard'ın çalıştığı muhasebe firmasındaki çalışanlarla konuştuktan sonra karakola dönüyordu.

O gün hasta olduğunu söylememişti, sadece gelmemişti ve patronu ve iş arkadaşları kolluk kuvvetlerinin ziyaretleri ve Cheryl'in sürekli yokluğu konusunda endişelenmeye başlamışlardı.

Harry durumu daha da kötüleştirdi, çünkü şerifin telefona gelmesi işlerin gerçekten iyi gitmediğinin bir işaretiydi.

Sean'ın günler önce ortaya çıktığında öğrendiği şeyi o da öğrenmişti. Cheryl Ballard seviliyordu. İyi bir çalışandı. Güvenilirdi, Normalde.

Yine de, Harry'nin Cheryl'a diğerlerinden daha yakın bulduğu bir kadın, bu nedenle de durumu kavrayan biriydi, Cheryl'ın erkeklerden pek hoşlanmadığını paylaştı.

Bu Harry için yeni bir haber değildi ve alamadıkları diğer şeylerle birlikte, araştırdıkları şeylerin hiçbirine yaklaşımadıkları anlamına geliyordu.

Idaho'daki polisler Sonny'nin çantasını ya da Avery'nin cüzdanını bulamamışlardı.

Jason ve Jesse etrafı araştırıyorlardı ama kendilerinin ve Coeur d'Alene'deki polisin araştırmaları sonucunda motel sahiplerinden başka onları hatırlayan kimseyi bulamamışlardı. Jason ve Jesse bu kuyunun kurduğuna ve MP'deki olayları araştırmaya yardım etmek için geri döneceklerine karar verdiler.

Dietrich'lerden haber yok.

Bu nedenle Rus, DC'deki oğluna daha fazla baskı yapmaya başladı ve karşılığında Gerald Jr. çirkinleşmeye başladı, polis tacizini iddia etti ve "çünkü Fret County'de hepinizin nasıl çalıştığını biliyorum" diye iğneledi.

Neyse ki Rus'un duyguları kolay kolay incinmiyordu ve anne babasının yüzdüğü suyun ne kadar dalgalı olduğunu ve kendilerine birkaç iyilik yapmazlarsa akıntının onları alıp götüreceğini söylemekten geri durmadı.

Ne yazık ki, işini oluşturan şey dokuz bölümden oluşan zorlu evrak işleri, hiçbir şey çıkmayan ipuçlarını araştırmak, ellerinde bir şey olup olmadığını görmek için ellerinde olanları filtrelemek (ve çoğu zaman olmadığını bulmak), verileri ve bilgileri titizlikle gözden geçirmek ve beklemektir, sadece bir kısmı adamlarını (veya kadınlarını) almalardı - tabii eğer alırlarsa.

Artık boğazlarına kadar bu pisliğe batmışlardı, eski davalar üzerinde çalışıyorlardı ve bu da her şeyi daha da kötüleştiriyordu.

Sadece sabırlı olmaları ve sebat etmeleri gerekiyordu.

İşin şanslı yanı, Harry'nin bu iki konuda da epey tecrübeli olmasıydı.

Tam da böyle düşünürken bir telefon

. Polly'den.

O aldı. "Hey, Polly."

"Selam Harry. Karen az önce bana bilgi verdi, şu anda Rus'la bir yere gitti, bu yüzden seninle temasa geçmemi istedi. O kredinin peşine düştüler.

Kart numarası. Kart Tamara Barbeau adında bir kadına ait. Vancouver'da yaşıyor. Karen onu aradı ve Tamara'nın söyleyecek çok şeyi vardı."

"Neymiş o?"

"Kocasının birkaç gün önce çekip gittiğini söyledi. Mesele şu ki, giderken bir sürü şey götürmüş. Acil durum zulasındaki parasını. Büyükannesinin ona verdiği ve çok değer verdiği bir kolyeyi. Ama aynı zamanda biraz da para ediyor. Kredi kartıyla birlikte cüzdanındaki parayı bile çalmış."

Trey'in söylediklerine bakılırsa, Jenna bu satın alma işlemini gerçekleştirmiş gibiydi, yani kart henüz rapor edilmemişti.

de, "Bu eşyaların çalındığını ihbar etti mi?" diye sordu.

"Turşuya girebileceğini söyledi. Belki de başka bir turşunun içinde olduğunu, normalde yaptığı gibi bunu çözüp eve geleceğini düşündü. Karen'la küçük bir kız konuşması, bu adamla ilgili bir şey gibi görünüyor. Para, kıymetli ve değerli eşyalar kayboluyor, Tamara'nın ATM kartını ele geçirip para çekiyordu. Karen belli ki Tamara'nın buna katlanmasına biraz şaşırmış ama Tamara onu sevdiğini ve hayatını düzene soktuğunda her şeyin yoluna gireceğini söylemiş. Kartını eski eşine çiçek ve hediyeler almak için kullandığını duyduğunda pek de mutlu olmadığını söyleyebiliriz."

"Bir tahmine göre kocası Willie Zowkower."

"Hayır, kocası John Berringer. Ama Karen eşkalini sorduğunda John'un sesi Willie'ye çok benziyordu. Karen da Willie'nin bir fotoğrafını gönderdi ve ne oldu biliyor musunuz? Kocasının onunla sahte bir kimlikle evlenmiş. Tamara'nın da bunu öğrendiğinde pek heyecanlanmadığını söyleyebiliriz."

Tanrım, Willie peşindeydi?

"Karen, John Berringer'ı Vancouver polisiyle birlikte mi yakaladı?" Harry sordu.

"Döndüğünde bununla ilgileneceğini söyledi."

Belki içgüdüsel, belki de her an etrafını kolaçan etme alıştırmaları, Harry başını çevirdi ve gördüğü şey karşısında ayağını gaz pedalına hafifçe vurdu.

"Tamam, ben merkeze dönüyorum," dedi Polly'ye, her ne kadar dolambaçlı bir yoldan gitmeye karar vermiş olsa da. "O soruşturmaya da dokunamam, Karen'a söyle o sahadayken bazı ateşleri yakmaya devam etsin, sen de Vancouver'ı ara ve John Berringer'la karşılaşp karşılaşmadıklarını öğren. Willie Zowkower'la ilgili daha önceki soruşturmalarımızla bağlantı kurduğunuzdan emin olun."

", Harry. Yakında görüşürüz."

"Görüşürüz," dedi Harry, Frick Park'ın kenarındaki bir yere geçerken. Bu park Megan'ın kalıcı miraslarından biri olacaktı.

Ana Cadde'nin sonundaki bu alan, bir zamanlar Harry henüz çocukken kapanmış olan başarılı bir mağazaydı. Alan çok geniş olduğu için hiçbir şey oraya taşınmamıştı. Çeşitli projelerden söz ediliyordu; burayı apartmanlara, konutlara dönüştürmek ya da parçalayıp bir tür alışveriş merkezi yapmak gibi.

Bundan hiçbir şey çıkmadı ve bu arada bina metruk hale geldi ve sonunda istimlak edildi.

Dışarıdan kötü görünmüyordu, ancak bir zamanlar gelişen yerel bir işletmenin zincirler ve nihayetinde çevrimiçi alışveriş tarafından dışlanmış hayalet gibi bir hatırlatıcısıydı.

Megan'ın sihriyle mülk kasabaya devredildi, bina yıkıldı, bir halk oylaması başlatıldı ve Misted Pines halkı, Misted Pines'ın ünlü kadın hakları savunucusu ve aynı zamanda sadık bir yasakçı olan Eliza Frick'i onurlandırmaya karar verdi.

İçki yasağı epik bir başarısızlıktı, ancak Eliza'nın çabalarının sonuçları Ana Cadde'yi Batı'nın kazanılmasından bu yana ana özelliği olan barlardan ve genelevlerden temizleyerek mağazalara, kafelere, çay salonlarına ve nihayetinde sinemalarına ve daha fazlasına açtı.

Sonunda Eliza, bir zamanlar tuzakçıların, avcılarının, altın ve gümüş arayıcılarının ve demiryolu işçilerinin uğrak yeri olan Misted Pines'ın bu hale gelmesinin mimarı oldu. O güne kadar, Misted Pines'ta tek bir

Şehir merkezine yakın bir bar ve bu da akşamları huzurlu, akşam geç saatlerde uyukulu ve çoğunlukla güvenli olduğu anlamına geliyordu.

Şimdi bu parkın alçak çitlerden oluşan bir sınırı, sık çimenlerden oluşan çimenlikleri, çiçekler ve vazolarla çevrili bir çeşmenin merkez özelliğine giden çakıllı yolları vardı ve bu yerel işletmeler ve önde gelen aileler tarafından bağışlanan banklarla çevrelenmişti.

Misted Pines'ın kötü şöhretli meclisi, çitleri budayarak, çimenlerin otlarını temizleyip gübreleyerek ve çiçekleri ekerek şaşırtıcı olmayan bir şekilde burayı korudu. Mart ayına gelindiğinde, sümbüller ve nergisler geri çekilen karların arasından çıkıyordu. Sırada laleler vardı. Yaz ayları boyunca, yataklarda ve elektrik direklerinden sarkan çiçek cümbüşü vardı.

Milletvekili vatandaşlar orada piknik yaptı. Kuşları orada beslediler. Köpeklerini orada gezdirdiler.

Ama şimdi yapraklar temizlenmişti ve Harry burayı Cadılar Bayramı için süslemeye hazırlandıklarını biliyordu.

Ronetta şimdi de çeşmenin yanındaki bankta tek başına oturuyordu.

Harry aracından inip inmemekte tereddüt etti ama Shane'in söylediklerini hatırlayarak indi.

Kadına doğru yürüdü ve kadın başlayıp ona bakmadan önce yanında duruyordu.

Gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyordu.

"Seni korkutmak istememiştim," dedi sessizce.

Mendiliyle yanaklarını sildi ve bu Harry'yi neredeyse gülümsetti, çünkü Ronetta mendil taşıyan tanıdığı tek kadındı.

"Düşüncelere dalmış," diye cevap verdi.

"İstersen seni bırakabilirim," diye teklif etti. "Ben de kalabilirim."

Karar vermesi bir an sürdü, sonra yanındaki banka vurdu. Harry oturdu.

Fıskiye hâlâ gürül gürül akıyordu. Donmanın boruları mahvetmemesi için kısa süre içinde kapatıp boşaltacaklardı. Sonunda balkabaklarıyla dolacaktı.

ve mısır sapları ya da bazı Cadılar Bayramı / Şükran Günü / sonbahar tasarım şemaları, bunların yerini Noel süsleri alıyor.

Ancak o anda, Ana Cadde'de akıp giden trafiğe rağmen, suyun sesi mekânı sakinleştiriyordu.

Harry gözlerini ondan ayırmadı. Ronetta da öyle yaptı.

"Çok iyi bir evliliğim var," diye paylaştı Ronetta. "George'u yoluma çıkardığında Tanrı bana gülümsedi. Ama evlilik her zaman evliliktir."

Onun ne dediğini biliyordu.

Winnie attan düşüp boynunu kırmadan önce Harry'nin evliliği sadece bir yıl sürmüştü.

Aradan geçen zamanda, sahip oldukları her şeyi hafızasına kazımişti, bu yüzden anılarında her saniye ışık, kahkaha ve sevgi vardı.

Gerçek şu ki, Winnie'nin öfkeli bir yapısı vardı. Bazen iletişim kurmakta iyi değildi ve patlamaya hazır olana kadar yüzleşme konusunda berbattı ve sonra kendini bırakıyordu.

Harry, onun canını sıkan şeyler hakkında ona karşı dürüst olmak yerine bu kadar ileri kızdı. Yani onun tepkisi de pek sağlıklı değildi.

Gençtiler. Eninde sonunda yollarını bulacaklardı. Harry bunu iliklerine kadar biliyordu.

Bu, evliliklerini daha az güçlü ya da sevgi dolu yapmadı. Sadece mükemmel değildi.

Ronetta ona, "Ben ortancayım, bir ağabeyim ve bir küçük ağabeyim var," dedi. "Kız kardeşim yok. Avery'ye kadar."

Lanet olsun.

Bunu biliyordu ama işte .

Onun elini tuttu.

Parmakları sıkıca kıvrıldı.

"George'u çok severdi," diye devam etti. "Bu yüzden küçük, aptalca şeylerden şikayet ettiğimde söyleyebileceğim hiçbir şey onu biraz bile rahatsız etmedi. Bu onun George'dan soğumasına yol açmadı. Sadece dinledi. Benim için bazı şeyleri bırakabileceğim güvenli bir yerdi. George için bunu yapabileceğim güvenli bir yerdi. Ben de aynısını ona ve Sonny'ye geri verdim."

Harry hiçbir şey söylemedi.

"Ronetta sözlerine şöyle devam etti: "Annem otoriter olduğu için sinirlerimi bozardı. "Shane ve Sherise yaramazlık yaptıklarında. O benim ses tahtamdı. Benim mihenk taşımdı. Ve ben de bunu ona geri verme onurunu yaşadım."

Harry sessiz kaldı.

"Bu sadece şikâyet edecek birinin olması değildi. Beni ne kadar güldürdüğünü anlatamam. Yemek tarifleri paylaşırdık. Bahçemde bana yardım ederdi. Ona nasıl ekmek pişirileceğini gösterdim. Noel zamanı bir geleneğimiz vardı. O, Sonny ve Lillian bize gelir, yemek yer ve ağacı keserdik, sonra George, Shane, Sherise ve ben gider, tatlı yer ve onların ağacını keserdik. Onlar gideli çok uzun zaman oldu ama Noel hiç eskisi gibi olmadı. Hiçbir şey aynı olmadı. Ve şimdi, her zaman kalbimde Lillian, George ve benimle iletişim kurmadan asla gitmeyeceklerini bilsem de, bu yüzden bir şeylerin çok yanlış olduğunu ve böyle bir şey olması gerektiğini biliyordum, hiçbir şeyin asla olmayacağını biliyorum."

Harry onun elini tuttu ve sessiz kaldı. Ronetta,

"Tanrım, onu özlüyorum," diye fısıldadı.

Harry onun elini bıraktı ve bir kolunu ona doladı.

Onun yanında eridi ve başını omzuna yasladı. Ronetta tekrar

konuşmadan önce uzun dakikalar boyunca bu şekilde oturdular.

"Bak ne diyeceğim, Lillian o Zowkower denen çocuğa bulaştığında George ve ben kendimizden geçmiştik. Özellikle George. Sonny'yi hayal kırıklığına uğrattığını düşündü. Shane çok öfkeliydi. Sherise endişeliydi. Yaşamak işkence gibiydi.

Lillian'ın yan komşusu bu kadar büyük bir hata yaptı. O çocuk ona her baktığında gözlerinde yıldızlar görüyormuş."

Harry tepki vermemeye dikkat ediyordu. Ronetta devam etti.

"Ama o kötü haberdi. Omurgasızdı. Bu aile doğru yoldan çok uzaklaştı ve çoğu zaman kızımızın kapısına kadar geldi ve o bu konuda hiçbir şey yapmadı. Ondan kurtulduğunda hissettiğimiz rahatlamayı size anlatamam. Bunu beklemeliydik, Lillian'ın her zaman sahip olduğu tek şey omuzlarının üzerinde iyi bir kafaydı. Anne ve babası ona bunu vermişti. Ama yine de bir rahatlama oldu." Harry'nin dizini sıktı. "Son zamanlarda böyle duygular yaşamadık."

Harry, "Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu ifade edebileceğimden emin değilim," diye mırıldandı.

"Gerek yok oğlum," diye cevap verdi. "Gözlerinde yıldızlar var, göremiyorsun. Sen gözlerinde yıldızlar olan bir adam değilsin. Net görüyorsun. Bir ilişkinin yürümesinin alametifarikası budur. Partnerini net göremezsen ilişkini yürütemezsin."

Bunu söyledikten sonra onun omzundan doğruldu, mendilini kazağının koluna soktu ve burnunu çekerek yas tutma ve birine yaslanma anının geçtiğini gösterdi.

Harry, "Sen hepsinin temel taşıydın," dedi. "Ama tüm bu olanlara tepki göstermeye hakkın var."

Sonunda ona baktı. "Oh, biliyorum."

"Demek istediğim, onlar da güçlü ve hepsi senin için endişeleniyor."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Bunu ben de biliyorum. Bu aile, Harry. Hepsi öyle. Sanırım sen de bunu benim kadar iyi biliyorsun, baban ve ağabeyin sen Lillian'a bakarken birinin sana bakacağından emin olmak için bu kadar kısa sürede geldiler."

Harry, "Demek babam bu konuda sana homurdandı," diye gözlemledi.

Gülümsemesi daha da büyüdü. "Çocuklarımız büyüdüğünde ve onları doğru yetiştirdiğimizde, yakınacak küçük şeyler bulmaktan başka bir şey kalmıyor. Sadece bize bu şeylerin ne kadar küçük olduğunu ve çocuklarımızı yetiştirirken ne kadar iyi işler yaptığımızı hatırlatmaya yarar."

Harry de gülümsedi. "Demek böyle oluyor."

"İşte böyle." Dizini bir kez daha sıktı ve yüzü çok ciddileşti. Hayır, *sertleşti*. "Umarım bunu bir an önce çözersin de çorba konservesi açamayacak kadar yaşlanmadan önce birkaç bebeği kucağıma alabilirim, ki kendi çorbamı yapamazsam zaten çok yaşlı olduğumun göstergesi olacak."

Şimdi o ve Lillian onu alacaklardı.

aldırmadı, bu yüzden kıkırdadı. Kadın ayağa kalktı ve adam da onunla birlikte geldi.

Sonra adamın iki elini tuttu ve gözlerini yakalamak için başını geriye doğru eğdi.

"Eşinizi kaybettiğinizde kalbim sizin için temizlendi" diyerek beklenmedik bir darbe indirdi.

"Bu uzun zaman önceydi," diye hatırlattı ona.

Ellerini sıktı. "Biliyorum tatlım. Sadece söylüyorum, buradaki tek temel taş ben değilim. İyi bir adam bulduğum için her gün Tanrı'ya şükrediyorum ve o uzun zamandır benim ve Tanrı yüzümüze gülmeye devam ederse öyle de kalacak. Aşkınızı bulmak ve yıllar sonra bir sonraki aşkınızla karşılaşmak konusunda neler yaşadığınızı bilmiyorum. Sadece tüm bunların senin için çok zor olduğunu biliyorum, özellikle de bu şekilde olmasının."

"Sana ağlayabileceğin bir omuz vermek için durdum, başka bir şey için değil," diye espri yaptı.

Bu ona bir gülümseme daha kazandırdı, sonra, "Şunu bil ki Harry, seni görüyorum. George seni görüyor. Shane ve Sherise seni görüyor. Ve eğer anlamıyorsan, bunu resmileştireceğim ve aileye hoş geldin diyeceğim."

Bu Harry için çok şey ifade ediyordu, sarılabilmek için ellerini bıraktı.

On

u. Kadın onun kucağında rahatladı ve ona sarıldı.

Ayrıldıklarında, "Buraya yürüyerek mi geldin?" diye sordu. "Evet. Bir anayasaya ihtiyacım vardı."

"Seni eve bırakmamı ister misin?"

Bakışları ısındı, ya da daha çok ısındı demeliydi. "Hayır, sevgilim. Ben istiyorum ki

Kimmy'ye uğrayıp Cadılar Bayramı için neler hazırladığına bir ."

Harry başını salladı, eğildi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu.

Adam doğrulurken, kadın elini kaldırıp hafifçe onunkini okşadı. "Sıcak kal," dedi. "Ve sonra görüşürüz."

"Yapacaksın, Harry. Kesinlikle ." Ona tekrar gülümsedi.

Ve sonra Harry Ronetta'yı, hayatında fark yaratan güçlü, dürüst, onurlu bir kadının anısına bir parka bıraktı.

Bu da uygun görünüyordu.

Bu İş Nereye Gidiyor

Harry

Harry ofisinde e-postalarla uğraşırken geleceği hakkında kesin olarak bildiği bir şeyi düşünüyordu. Emekli olduğunda, artık bir lanet olası e-posta.

Birinin geldiğini hissetti, başını kaldırdı ve Sean'ın kapısının çerçevesine vurduğunu gördü.

Harry yardımcısının yüzündeki ifadeden hiç hoşlanmamıştı. "Selam Sean," diye selamladı.

Sean bunun bir davet olduğunu biliyordu ve Harry'nin ofisine girdi.

Harry'nin karşısına oturdu ve "Sorduğunuz gibi, Clifford Ballard'ın elinde bulunan silahı araştırdım," dedi.

Harry afallamıştı. "Buldun mu?" "Evet."

"Bunu nasıl buldun?" Harry, dava dosyasında ve kanıt dolabında ona ne olduğuna dair hiçbir kayıt olmadığı için bulduğuna şaşırılmış bir halde sordu.

"O moronlar onu Ballard'ın annesine verdiler."

Harry bu konuda ne düşüneceğini bilemiyordu, pek çok açıdan çok yanlış.

Birincisi, balistik testler sonucunda Ballard'ın ölümünde kullanılan alet olduğu kanıtlanmıştı, ki bunun bir cinayet olduğu ortaya çıkmıştı ve ortada kesinlikle bir örtbas olduğu düşünüldüğünde, onu "kaybetmemek" ya da kanıt olarak kullanmanın yolunu kirletecek başka bir yol bulmak o kadar aptalcaydı ki, Harry bunu nasıl değerlendireceğini bilemiyordu.

İkincisi, kurbanın annesine sanki gerçekten oğlunun malıymış (öyle olmadığı halde) ve hayatını alan silahmış gibi vermek...

Harry bunu tarif edecek kelime bulamadı.

Aptalca. Zalimce. Çılgınca. Beceriksiz.

Aklıma gelen kelimeler bunlardı.

Tanrı aşkına, en ufak bir incelemede bile bunun başarılı bir örtbas olduğu söylenemezdi. Bu kadar uzun sürmesinin tek nedeni Dern'in ihmalkârlığıydı.

Sean onun düşüncelerini yarıda keserek, "Dizileri yayınla, Harry," dedi. Harry devam etmesi için başıyla onayladı.

Sean, "Onu buraya kadar kovaladım," dedi.

Harry nabzının teklediğini hissederken bile bakakaldı. "Burada mı?"

"Kanıt dolabında kayıp." Sean'ın gözleri, henüz incelemeye dalmadıkları ve denetim sırasında ortaya çıkan dosya yığınınca kaydı. "Terence Dinklage'ı vuran silahtı."

Bu nedenle, ölmeyen ama bacaklarını kullanamayan Terence Dinklage'ın vurulma olayı denetime alınmıştı. Kanıt dolabındaki silah kayıp.

Terence, komşusuyla mülkünün doğu sınırı konusunda devam eden ve tırmanan bir anlaşmazlık yaşadığını bildirmesine rağmen, bu suç hiçbir zaman çözülememiştir.

Bu konuyla ilgili hararetli tartışmalardan birinin ardından, o günün ilerleyen saatlerinde, Terence çim biçme makinesinin üzerinde, sekiz dönümlük arazisinin bu sınıra yakın bir bölümünü biçerken sırtından vurulmuştu.

İki gün sonra, silah kasabadaki bir çöplükte bulundu ve Double D'nin arkasındaki çöplüğe dalarak yiyecek arayan gezgin bir hippie tarafından teslim edildi.

Araç Dinklage'ın komşusu Albert Tremblay adına kayıtlıydı ve olaydan bir hafta önce çalındığını bildirmişti.

Ancak bu da Harry'nin el koyduğu bir başka davaydı, çünkü hırsızlığın bildirildiği tarihlerin doğruluğunu sorguluyor, bunun tamamen tesadüfi olduğunu düşünüyordu ve polislerin nefret ettiği ve çoğunun inanmayı kesinlikle reddettiği bir şey de tesadüflerdi.

Silahta parmak izi bulunamadı.

Dava, silah Fret County kanıt dolabından kaybolduğu için düşmemişti. Dinklage kendisini vuranın Tremblay olduğu konusunda ne kadar kararlı olursa olsun, sırtından vurulmuştu. Tetikçiyi görmemiş. Ve Tremblay'ın karısı onun bütün öğleden sonra televizyonda Mariners maçı izlediğini bildirdi.

Başka bir şerif bunu zorlayabilirdi, daha derine inebilirdi ama Dern bunu yapmadı.

Daha da kötüsü, Farrell iki davanın da başındaydı. Bu durum ya tembel dedektiflik çalışmasını açıklayabilir ya da Farrell'in yoldan çıktığının bir başka göstergesi olabilir.

Bu olay Ballard'ın vurulmasından yaklaşık altı ay önce meydana gelmiştir.

Ve silahın izini kanıt dolabına kadar sürmek, onu ele geçirebilecek tek gerçek olasılığın bir polis olduğu anlamına geliyordu.

Bu konunun ardından, Ballard davasında tetikçi olarak Abernathy'ye ya da dış bir olasılık olarak Farrell'e daha da parlak bir ışık tuttu.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" diye sordu Sean'a.

Sean, kötü bir polisin hareketleriyle karşılaşan her iyi polis gibi yüzünü buruşturdu.

"Evet," diye yanıtladı.

Harry dosya yığınına yaklaştırdı ve Tremblay'ın hırsızlık ve Dinklage'in vurulma olaylarını çıkardı.

Onları Sean'ın önündeki masaya fırlattı ve "Şunlara bir göz at. Sonra Dinklage ve Tremblay ile konuş. Özellikle Tremblay'le ve onu tanıyan insanları bul. Bu ikisinin yaşadığı anlaşmazlıkla ilgili her şeyi bilmek istiyorum. Ayrıca Dern, Farrell ya da Abernathy ile herhangi bir bağı olup olmadığını da bilmek istiyorum."

"Yani en baştan mı başlayalım?" Sean şaşırılmış bir sesle sordu. "Zamanım olduğunda sizinle, Wade ve Karen'la konuşacaktım. Bize ihtiyacımız var. En azından bir müfettiş daha, bu ilçedeki büyümeyle birlikte, daha fazla olması daha iyi olur. Bu da dedektiflik sınavına girmek için birinize ya da hepinize ihtiyacım olduğu anlamına geliyor."

"Bunun için paramız var mı?"

Harry yığına vurdu. "Boğazımıza kadar batmış durumdayız Sean ve bunun yakın zamanda sona ermeyeceğinden şüpheleniyorum. Sen vefat ettiğinde terfi edecek parayı bulacağım."

"Sence buna hazır mıyım?"

Sean, Harry'nin işe aldığı kişilerden biriydi. Karısı hamile kalmadan önce Seattle'da üç yıl devriye polisi olarak çalışmış ve her ikisi de çocuklarını büyük şehirden daha güvenli ve sessiz bir yerde büyütmek istediklerine karar vermişlerdi ve bu arada Sean'ın işi de daha güvenli olacaktı.

Bu da yedi yıl polislik yaptığı anlamına geliyordu. "Bunu neden sorguladığınızı anlamıyorum," dedi Harry. "Wade'i seçeceğini sanmıştım."

"Dediğim gibi, bu ilçe büyüyor. Rus yaptığı işte en iyisi ama Süpermen değil." Harry eliyle bilgisayarını gösterdi. "Bütçelere, kasaba konseyleri ve İlçe Komisyonu ile irtibat kurmaya ve göz ardı edemeyeceğim diğer yirmi idari göreve yarım aklım olmalı. İşletmem gereken bir hapishane, sürdürmem gereken trafik, tebliğ etmem gereken arama emirleri, güvende tutmam gereken bir adliye, desteklemem gereken şartlı tahliye memurları var. Terfi zamanı geldi ve siz üçünüz bunun için gerekenlere sahipsiniz, bu yüzden üçünüzün bunu düşünüp bir karar vermenizi istiyorum." Başını iki dosyaya doğru eğdi. "Onlarla başlayabilirsin. Rus'un odaklanmasını istiyorum ve bu dosyalarda kimseyle çıkar çatışmam olmadığını göz önünde bulunduruyorum,

benimle birlikte işleri yürütebilirsin. Ama evet. Bunun için hazırsın. Ve evet, bu dosyalarla ilgili temel bilgilerle başlayıp ilerlemeni istiyorum."

Harry masasındaki kollarına yaslandı ve bitirdi.

"O silahı Abernathy ya da Farrell'a bağla. Tremblay'i Dern ya da Farrell'a bağla. Noktaları birleştirin." Arkasına yaslandı. "Eğer birleştirecek nokta yoksa, hangi noktalar olduğunu bul ve bana göster. Ben denetleyeceğim, ama bu sefer sen kullanacaksın, Sean. İyi bir iş çıkaralım."

Sean başını salladı, dosyaları alıp Harry'nin ofisinden çıkmadan önce dudaklarının bir tarafı yukarı kalktı.

Çıkarken neredeyse Harry'nin babasına çarpıyordu. "Özür dilerim," dedi Sean.

"Tango yapmak için iki kişi gerekir," diye cevap verdi Greg Moran iyi huylu bir şekilde. Sean Harry'nin babasına gülümsedi, başıyla onayladı ve gözden kayboldu. Greg içeri girdi.

Harry babasının oturuşunu izlerken, "Öğleden sonrayı The Hole'daki ekibinle geçirdiğin düşünülürse, düz yürüyebilmene şaşırdım," diye şaka yaptı.

"Adamım şerif. Alkollü araç kullanmak istemiyor. Bu onun için utanç verici olabilir."

Harry sırtıttı. "Mecburen."

"Caro planlandığı gibi bir gün daha kalacak. Onu Seattle'a götüreceğim, sonra geri dönüp eski yerde kalacağım," diye açıkladı babası.

Harry bundan hoşlanmıyordu.

Ve babasının bir gün önceki endişesinin henüz geçmediğini gördü.

"Baba-"

"Hayır, Harry," diye Greg onun sözünü kesti. "Eski tüfeklerim hâlâ sende. Kamerayı bana haber verecek bir şeyle değiştireceğim. Sigorta şirketi işini sonra camların değiştirilmesini ben denetleyeceğim. Gerçi, her ne kadar çakal korkak

Orada olmadığını bildiği için yaptı. Orada biri varsa muhtemelen başka bir şey yapmayacaktır."

Harry, "Ve olabilir," diye işaret etti.

Greg, "Yani eğer yaparsa içine biraz saçma girecek," diye karşılık verdi.

Şerif olarak, Karl Abernathy'nin kendisine doğrultulmuş bir tüfekten kaçmasına aldırmasa da, kimsenin kimseye tüfek doğrultmasına göz yumamazdı.

"Baba-" Harry tekrar denedi.

"Sizi zaman ve zahmetten kurtarayım," diye araya girdi Greg. "Konuşabilirsin ve biraz daha konuşabilirsin, hiçbir yere gitmiyorum, ama orada kalacağım. Bu senin kendini ya da işini idare edebileceğinden şüphe etmemle ilgili değil. İkisiyle de başa çıkabileceğini biliyorum. Bu daha derin bir mesele ve ikimiz de bunu biliyoruz."

Harry onun neden emin değildi. "Açıklamak ister misin?" diye sordu.

"Bir, Lillian senin için."

Harry hiç tereddüt etmeden onaylamak için başını salladı. "İkinizin çocuğu olacak mı?"

Harry tekrar başını salladı.

"Caro ile görüştüm. Oradaki havayı seviyorum ama oğullarımın hayatını ve torunlarımın büyümesini kaçırmaktan nefret ediyorum. Ona kar kuşu olmak istediğimi söyledim, burada küçük bir yer bulup yılın yarısında ikinize daha yakın olmak istiyorum. Sen ve Lillian elinizdekilerle yola devam ederseniz, bu taşınma kesinlikle gerçekleşecek. Caroline, çocukları ilkokuldayken eski sevgilisiyle Phoenix'e geldi. Eski sevgilisi olmasa da hepsi çok yakın."

Babası gülümsediğinde, Harry de ona gülümsedi. Greg konuşmaya devam etti.

"O her zaman iyi şeyleri alır. Ama altı ayını burada benimle geçirmekten mutlu olacağını söylüyor. Büyükanne görevinden kurtulmuş oluyor, sevdiği bir şey ama açık konuşacağım, kızlarından biri bundan faydalaniyor."

Caro'nun çocuklarına bakmak dışında bir hayatı yokmuş gibi davranıyor. Caro bin beş yüz mil uzaktayken böyle davranamaz."

Harry, Caroline'ın kızlarından birinin düşüncesiz davranıp annesine böyle davranmasının berbat olduğunu düşünse de bir şey söylemedi.

Babası bir şey söyledi.

"O evde sevgim ve anılarım var, Harry. İki oğlumu da o evde büyüttüm. Biz oradayken karımı kaybetmiş olabilirim ama orada çocuklarımız için doğru olanı yaptım. Josh'la konuştuk ve o da aynı şeyleri hissediyor. Duvardaki yazıyı görüyoruz. Orayı önemsediniz ama artık önemsemiyorsunuz."

Harry ağzını açtı ama babası konuşmaya devam etti.

"Anlıyoruz. Kesinlikle anlıyoruz. Ama Josh ve ben burayı sizden satın almak, ahırları yıkmak, içine oyuncaklarımızı koyabileceğimiz bir şey yapmak istiyoruz, ATV'ler, kar motosikletleri, bir tekne. Evi güzelleştirmek. Yeni mutfak. Yeni dekor. Amanda ve Caroline buna bayılır. Ben yazın gelirim, çocuklarıma ve size yakın bir yerde kalırım, Josh'un da ailesini götürebileceği bir hafta sonu kaçamağı olur." Ağır bir duraklama ve ardından, "Ve orada kaybettiklerinizden dolayı vuruldunuz, ama belki onu farklı bir şeye dönüştürebiliriz, bizim için, sizin için, böylece hepimiz yeni anılar yapabiliriz ve bunu ailede tutabiliriz."

Harry, "Lillian ve benim çok yeni olduğumuzu biliyorsun," diye uyardı.

Babasının kahverengi gözleri büyüdü. "Seni tanıyorum. Onu görüyorum. Bunun doğru olduğunu biliyorum ve bunun nereye gittiğini de biliyorum. Kabul ediyorum, bu da işin bir parçası. Benim için ve Caroline için. Lillian babasını kaybetti. Ben bir babayım. Sen değilsin. Onu o kadar iyi tanımasam da, bu dünyada babası olmadan yalnız bir kadın olduğunu bilmenin nasıl bir his olduğunu anlayamazsın. Caroline da Lillian'ın annesini kaybetmesi konusunda aynı şeyleri hissediyor. Ronetta ve George'un o boşlukları doldurduğunu biliyorum. Ama sizi kollayan yeterince insan olamaz."

Kahretsin, ama Harry babasını seviyordu.

Caroline da çok iyi bir kadındı. Greg'in işi bitmemiştir.

"Winnie'den sonra da bir hayat olduğunu görmeni sağladığı için ölene kadar ona borçlu kalacağım."

Harry göğsünün sıkıştığını hissetti.

Babası devam etti ama bu sefer sesi alçalmıştı.

"O kızı kızım gibi severdim. Senin için mükemmeldi. Onu bile özölüyorum. Senin için üzölüyorum... bugün bile. Bu üzücü dönemde Lillian'la tanışmış olman ve bunun ne anlama gelebileceği konusunda biraz endişelendiğimi söyleyebilirim."

Harry konuştu ve ses tonu çelik gibiydi. "Sorun o değil."

"Biliyorum oğlum," dedi Greg sessizce. "Tekrar söylüyorum, baba olduğunda bunu anlayacaksın. Hemen hemen her şey için endişelenirsin, özellikle de çocuğunun mutluluğuyla ilgiliyse. Onunla ailesinin anma töreninde tanışmış olsam bile, bunun böyle olmadığını hemen anladım. Sana yaslanıyor mu? Evet. verdiği insanların sırtını yaslayabileceği kadar güçlü olmadığında kendini doğru hissetmeyen bir adam mısınız? Yine evet. Ama bunun onunla ilgili olmadığđ çok açık. Fark etmesem bile, Ronetta ve George'un ikinizle olan ilişkisinden bunu anlardım."

Greg bir an durdu, Harry de ona izin verdi, babası ona vurmadan önce.

"Lillian Winnie'ye hiç benzemiyor. Ona benzemiyor. Onun gibi davranmıyor.

Onu. Bunu nasıl başardın bilmiyorum, Harry. Ama senin için mükemmel olan harika bir kadın daha buldun."

Harry, babası bunu söyleyene kadar nefesini tuttuğunu fark etmedi ve nefesini bıraktı.

Greg devam etti, "Evin geri alımı yarın gerçekleşecek diye bir şey yok. Ama bir pisliğin aklına senin tetiğini daha hızlı çekebileceğini, evi yakıp kül edebileceğini falan getirmesini istemiyorum. Ve seninle daha fazla zaman geçirmek istiyorum. Oğlumu özledim. Lillian'ı daha iyi tanımak istiyorum. Ve açıkçası Harry, evimi özledim."

Buna ne diyebilir ki?

"Bunu daha sonra konuşuruz ama orada kalırsan o kameraların kurulmasını istiyorum."

Greg Moran sırttı.

"Caroline seninle gelecek mi?" Harry öncü bir tavırla sordu.

Greg omuz silkti. "İkimiz de bunu sıradan tutabileceğimizi düşündük. İkimiz de yanıldık. Josh'la geri alım konusunda çalışabilmemin nedenlerinden biri de Phoenix'teki evi satıyor olmam ve birlikte yaşamaya başlayacak olmamız."

Harry'nin gülümsemesi bu haberi öğrenince genişledi.

"Bunu senin için anlıyorum baba," dedi Harry ona, duygu yüklü sözleriyle. Greg kendi geniş gülümsemesini takınarak, "Ben de öyle," diye karşılık verdi.

"Caroline yarından sonraki gün ayrılacaksa, bu akşam yemeği hakkında konuşmalıyız."

"Akşam uçağı var. Zamanımız var. Yarın akşam yemek yiyebiliriz. Ama bence Lillian'ın herkesin onu rahatsız etmesine biraz ara vermeye ihtiyacı var. Hepsinin iyi niyetleri var, ama ikimiz de biliyoruz ki, Harry, boktan şeyler olur, ama hayat devam eder. Hayatın devam etmesine alışmalısın, çünkü her zaman etrafında dikkatini dağıtacak insanlar olmayacak." Bakışlarında daha bir niyet vardı. "Ve dikkatin dağılmadan bununla başa çıkabilecek bir alana sahip olmalısın."

Harry daha fazla katılamazdı. Bu dersi zor yoldan öğrenmişti, kendini işle oyalıyor ve hayatla ilgilenmiyordu.

Lillian şikayet etmemişti.

Anıt arkalarındaydı. Lillian vazoyu oturma odasındaki bir sandığın üzerine yerleştirmiş, anne ve babasının tören için büyütülmüş orijinal fotoğrafını da yanında süslü bir çerçevenin içine koymuştu. Sherise o sabah yola çıkmıştı. Shane'in öğleden sonra uçağı vardı ve muhtemelen o anda uçaktaydı.

Sahne hazırды.

Lillian gerçek hayata dönmek zorundaydı.

Harry babasına, "Evde seninle birlikte olabilirim," dedi.

Babası bir kahkaha patlattı.

Harry, "Olanlar yüzünden Lillian'la kalıyorum," dedi.

Greg, "O kızı terk etmeyi dene, durma, bak bakalım neler olacak," diye önerdi, sanki düşüncesi bile komikmiş gibi.

"Haklıydın baba, biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var."

"*Benden*, Caro, insanlar ona çiçekler gönderiyor ve güveçlerle kaplıyor. Sen değil, evlat. Tanrım."

"Tekrar söylüyorum, daha bir ay bile birlikte olmadık."

Birlikte olalı ancak iki hafta olmuştu, o da Lillian'ın baktığı gibi bakarsa sadece o kadar ve ilk "randevuları" tanıştıkları ilk gündü.

"Bunu size bir kez anlattıysam, hikayeyi milyonlarca kez anlatmışımdır. Yor annesi ilk buluşmamızda onu aldığımda bana kapıyı açtı, bana gülümsedi ve onunla evleneceğimi biliyordum. Bilirsin işte. Winnie ile biliyordun. Lillian'da biliyorsun. Ve sana söylüyorum evlat, ne olursa olsun, o seninle bunu bildiğini gözden kaçırmıyor."

"Farkındayım. Bunu konuşmuştuk," diye paylaştı Harry. "Ama hâlâ ihtiyacı var-"

"Sen."

"Baba-"

Greg başını salladı. "Kafanda doğru olanı yapmak için ne yapman gerekiyorsa onu yapıyorsun. Bir yanım doğruyu ve yanlış bu kadar sıkı kavradığın için seninle gurur duyuyor. Bir yanım da bu kadar inatçı olduğun için nerede yanlış yaptığımızı merak ediyor. Ama göreceksin."

Harry bu konuyu daha fazla tartışmaya değmeyeceğine karar

verdi. "Pekâlâ. Bakarız. Yarın akşam yemeğe ne dersin?"

"At ve Bon Amie. Ben yaparım."

yapmak

rezervasyonlar," Greg

Karar verildi, "Umarım hâlâ domuz

pirzolası vardır." diye mırıldandı.

"Var," diye onayladı Harry.

"Doğru," diye yanıtladı Greg. "Saat yedi diyelim mi? Lillian'la konuş. Bize haber ver. George ve Ronetta da katılmak isterlerse başımızın üstünde yerleri var."

Harry başını
salladı.

Babası ayağa
kalktı.

Ve Greg yine ona vurmakta tereddüt etmedi. "Seni
seviyorum, oğlum."

Bu, babasıyla ilgili Harry'yi her zaman kalbinden vuran bir şeydi.

Greg Moran, saçma sapan erkeklik ideallerinin hissettiklerini
paylaşmasına engel olmasına asla izin vermedi. Josh ve Harry her zaman
sevildiklerini biliyorlardı, sadece babaları bunu gösterdiği için değil, onlara
söylediği için de.

Josh'un da aynı şeyi karısına ve çocuklarına yaptığını fark etmişti.
Çocukları küçüktü, iki ve dört yaşındaydılar ama Josh bunu sık sık ve
hissederek söylüyordu.

Ve Harry'nin seveceği insanlar olduğunda, o da
sevdi. "Ben de seni seviyorum baba," diye cevap
verdi Harry.

İşte o zaman Greg oğluna hiç cimri davranmadığı bir şey daha ikram etti.

Katıksız bir gurur bakışı.

Ve böylece Greg Moran oğlunun ofisinden çıkıp gitti.

Yani Harry

Lillian

"Bu çok aptalca," dedim telefona sinirli bir şekilde.

"Kızım, aptalca *değil*," diye cevap verdi Sherise.

Yatağımın ortasında bağdaş kurmuş oturuyordum ve Harry on dakika önce mesaj atıp on dakika içinde evde olacağını söylemişti.

Eğer aldırırsam, aldırma zamanım yaklaşmıştı. Tanrım.

Tamamen iptal etmek istedim.

Sherise'e, "Sanırım o kontrolü seven bir adam," dedim.

Sherise bana, "Bence o, bir ipin ucunda onu istediğinize karar verseniz aya kement atacak türden bir adam, bu yüzden ne istediğinizi çok net bir şekilde ifade etmeniz gerekiyor," dedi, sözleri kanımı kaynattı ve panik atağın sancıları içinde olduğumu (birkaç saniyeliğine) unutturdu.

Panik atağımı hatırlamam uzun .

"Benden faydalanmadığı konusunda çok net olmak gibi bir huyu var."

"Bunu sevdim," diye karşılık verdi Sherise. "Yine de, ondan faydalanmanı umursayacağından şüpheliyim."

Bir şey söyleyecektim ama yatağın yanında yerde tembellik ederek bana eşlik eden köpeklerin hepsi ayağa fırladı ve Smokey alçak sesle havladı.

"Lill?" Harry seslendi ve köpekler odadan dışarı fırladı.

Bana gelince, kalbim iki nedenden dolayı hızla çarpmaya başladı.

Birincisi, artık geri dönmek için çok geçti.

İkincisi, bana ilk kez Lill diyordu. Adımı Lilly olarak kısaltmasına bayılmıştım ama şimdi Lill'i daha çok sevip sevmediğimi merak ediyordum.

"O evde," diye fısıldadım Sherise'e.

"Hoşça kal," dedi Sherise ve hemen kapattı.

Tanrım!

"Lilly?" Harry yine seslendi, ama daha yakından. Telefonumu komodinin üzerine koymak için döndüm.

Daha yeni dönmüştüm ki, Harry'nin bir heykel gibi hareketsiz, kapıda durduğunu, gözlerini bana diktiğini gördüm.

Üniformasının içinde çok yakışıklıydı.

"Uh...hey," diye selam verdim.

Bir an için donup kaldı.

Sonra tam kapının önünde eğilip botlarını ve çoraplarını çıkardı. Kol düğmelerini açmak için bir adım attı.

Bir adım daha atarak gömleğinin yaka düğmelerini açtı, ellerini ensesinde birleştirdi ve göğüs cebindeki rozeti ve kalemleriyle birlikte gömleğini çıkardı.

Bir adım daha attı, yatağın yanındaydı ve tişörtünü çıkardı.

Anında sıırıslıklam oldum (tam açıklama, bu onu kapıda gördüğüm anda olmaya başladı).

Yakışıklı Harry Moran'ın yatak odamda üstsüz durması ve muhteşem göğsünün sergilenmesi karşısında donup kalan bendim.

Birbirimize baktık (tamam, bunu gözlerimi onun göğsünden ayırmak için insanüstü bir çaba gösterdikten sonra yaptık).

Sonra saldırdı.

Uzun, ağır, sert vücudu benimkini kapladı ve beni öptü.

Bunun farklı olduğunu hemen anladım.

Bu açlık değildi. Bu şehvet değildi. Bu

doymak bilmezlikti. Dizginlenemezdi.

Öpücüğü tüketiyordu. Düşünmek için yer yoktu. Sadece hissetmek için. Ve lanet olsun, bir şeyler hissediyordum.

Çok fazla şey var.

Ellerinin yanlarımda gezinmesi, nasırlarının geceliğimin şifonuna ve danteline takılması, çok erkeksi, çok Harry, sadece beni titreten bir şey.

Birden onu kavradı, öpüşmeyi kesti ve kollarım havaya kalktı, saçlarım uçuştı, onu çekip kenara fırlattı.

Vücuduma bakmadı bile. Başka bir öpücük için yaklaştı ve dudaklarımızın kaynaşmadığı saniyelerde kendimi bulamamıştım ama yine de kendimi onun öpücüğünde kaybettim.

Ağzı benimkinden boynuma, göğsüme doğru hareket etti, eli göğsümün etrafında kıvrıldı, dudakları meme ucumun üzerine kapandı ve o kadar derinden çekti ki, amım sıkıştı, sırtım kamburlaştı ve inledim.

Emdi, emdi ve ben inlerken daha sert emdi, parmaklarımı saçlarında kaydırды, sonunda neden olduğu hisler beni bunalttığında kontrolü kaybettim ve parmaklarımda yumrukladım.

Diğer göğsüne geçti ve aynısını yaptı, başparmağı geride bıraktığı meme ucunda kabaca sürüklendi, bunu tekrar tekrar yaptı.

Aman Tanrım, sadece bununla gelecektim.

Bu düşünce üzerine Harry dikkatini tekrar ağzıma verdi ve beni yine baş döndürücü bir şekilde öpüyordu, ama eli kaburgalarımın üzerinde, karnımın şişliğinde geziniyordu ve hiç oyalanmıyordu. Alay etmek yok, doğrudan külotumun bel bandına, saç üçgeninin üzerine daldı ve parmakları sıırılsıklam kıvrımlarımın arasından kaydı.

İçimde bir his fırtınası koptu, miyavladım, ama Harry bana yaptığı şeyle karşılaşınca hırladı ve ağırlığı beni terk etti.

Bir protesto sesi çıkardım, ama bu ses kısa kesildi, çünkü Harry hiçbir şey yapmadan (nefis!) sevimli külotumu bacaklarımdan aşağı sürükledi ve yataktan attı.

Ve sonra sersemlemiş, tahrik olmuş bir hayranlıkla vücudunun üst kısmının aşağı doğru inişini izledim, aynı anda kalçalarımın arkasını kavradı.

Yatağa yüzüstü uzandı, kalçalarımı omuzlarına attı, bacaklarımda arasındaki kalın siyah saçlarının gülünç derecede seksi görüntüsünü tek bir saniye gördüm, sonra ağzı üzerimdeydi.

Harry ağzıyla bana saldırırken topuklarımı sırtına gömdüm, başımı yastıklara yasladım.

Ve bunu tarif etmenin tek yolu buydu.

Bana saldırdı.

Yüce Tanrım.

Bunu nasıl yapacağını gerçekten biliyordu.

"Harry," diye soludum, kıpırdandım, eğildim ve ona sürtündüm.

Bu , ben gelecektim ve bu olacaktı.

delice.

Harry beni yemeyi bıraktı.

Hayır! Hayır!

Başımı kaldırdım.

"Tatlım," diye inledim.

"Şşşt," diye yatıştırdı, şimdi daha da seksiydi, vücudumun yukarisından bana bakıyordu, gözlerindeki kahverengi sıvı çikolataydı. Bir parmağıyla klitorisimin etrafında çıldırtıcı bir şekilde dönüyordu, bu hem tatlı hem de sıcaktı ama yeterince sıcak değildi.

"I-"

Tekrar daldı ve beslendi.

Evet.

Beni tekrar oraya götürmesi uzun .

Kenara kaymadan hemen önce durdu, yukarı doğru hareket etti ve tümseğimi öptü.

Ve yine başım havaya kalktı.

"Bebeğim," diye yalvardım.

Sırıttı.

Aman

Tanrım!

Onu öldürecektim.

Tam bunu ona söyleyecektim ki tekrar üzerime indi. Oh evet, bu

iyiydi. Çok iyiydi. *Sooooooooooooo* iyi.

Tekrar durdu. "Harry!"

Tersledim.

Ama bu sefer yatağı terk etti ve yüzündeki ifadeden oyun zamanının Harry için bittiğini anladım (ve zaten benim için çoktan bittiğini biliyordum).

Üniforma pantolonunu boxer külotuyla birlikte indirdiğinde bunu daha iyi anladım.

Ve Yakışıklı Harry Moran'ı *Yakışıklı* Harry Moran yapan şeylerin tamamını görebildim.

Aleti çok uzun , çok kalın da değildi. *Tam*

kıvamındaydı.

Ya o kalçalar?

Titredim.

Pantolonundan kurtuldu ve tereddüt etti.

Nedenini anlamadım ama sonra anladım.

Onun geçmişini bildiğimden, ilgilenmek istediği için (bir gün önce mutfak masamda hangi şahane şey olursa olsun) bunu planlamamış olabileceğini, dolayısıyla hazırlıklı olmayabileceğini düşünerek bunu planlamıştım.

Yastığın altına uzandım, bir sıra prezervatif çıkardım, doğruldum ve ona verdim.

"Tanrım, bebeğim," dedi, sesi derin, gırtlaktan geliyordu, o kadar ki, enfes bir dokunuş gibiydi.

Onu harekete geçmesi için cesaretlendirmeme gerek kalmadı. Şeritteki prezervatiflerden birini yırttı ve daha dün, önceki gün ve hayatının her günü yaptığı gibi, yırtıp açtı ve taktı.

Cidden, bir adamın prezervatif takmasını izlerken nasıl neredeyse orgazm oluyordum?

Bilmiyordum, sadece Harry'nin sikini tutuşunu izlerken neredeyse yapacağımı biliyordum.

Sonra bunu ya da başka bir şeyi düşünmedim çünkü Harry yatakta bana katılıyor, bacaklarımı ayırıyor, yukarı kaldırıyor ve aralarına, üstüme yerleşiyordu.

Başını kaldırmadan önce beni hafif ve tatlı bir şekilde öptü.

Bacaklarımın arasında sertleştiğini hissedebiliyordum ve ona çok ihtiyacım olduğu halde neden devam etmediğini merak ediyordum ki, "Hazır mısın?" diye fısıldadı.

Ona baktım ve ancak o zaman kontrolü elinde tutmak için zorlandığını hissettim.

O hazırды, hem de fazlasıyla, ama benim de hazır olduğumdan emin olmak için bekliyordu.

Ben kusarken saçımı tutup sonra da küçük banyomda benimle birlikte oturduğundan beri bildiğim şeyi o zaman da biliyordum.

Bu adamı son nefesime kadar sevecektim.

"Hazır," diye fısıldadım.

Elini aramıza soktu, kendini tuttu ve sikinin başının ıslaklığında kaydığını hissettim. Yakaladı ve gözleri benimkileri tuttu, yavaşça, çok kusursuz bir şekilde yavaşça, tamamen oturana ve içimi doldurana kadar içeri kayd.

İhtiyacım olan tüm kanıtlar oradaydı.

Harry , bunu zaten biliyordum ve daha bitirmemiştik bile.

Seks, sevdiğiniz kişiyle yaptığınızda güzel, dayanılmaz, muhteşem bir şekilde anlamlı hale gelir.

Çok muhteşemdi. Mükemmeldi. O kadar her şey vardı ki, başını iki elimle kavradım ve onu aşağı çekip öpmeden önce gözlerinin içine baktım.

O da beni öptü ve içime girdi.

İlk başta kontrollüydü, her bir itiş en iyi zevk birikimi için tasarlanmıştı, kalçaların ayarlanması ve bana yeni bir şey veriyordu, bir tane daha ve daha derine vuruyordu.

Bayıldım. Harikaydı. Ama daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Bir baldırımı kalçasına doladım, diğer bacağımı daha da geriye çektim ve o da daha derine kayd.

Homurdandı.

Tırnaklarımı omurgasında gezdirdim.

Harry hırladı, o kadar ilkel, o kadar yırtıcı bir sest ki her şeyim onun etrafında kenetlendi.

Ve işte o zaman *serbest kaldı*. Ah evet.

İşte oradaydı.

Öpüştük. Dokunduk. Kazıdık. Tırmaladık. Isırdık. Kavradık. Yaladık.

Ve Harry beni becerdi.

Sert.

Onu kapıda dikilirken gördüğümünden beri artıyordu, ama sonunda beni vurduğunda, doruğa ulaşmam sürpriz oldu. Belki de çok yoğun bir patlama olduğu için, yıldız patlamaları gördüm ve Harry'nin sikinin içime çarpmasından başka bir şey hissetmedim, ağzı inlemelerim için açgözlüydü, bir eli boynumun arkasını kavradı, diğeri de giderek artan güçlü sürüşlerini almak için beni sabit tutmak için kalçama aynısını yapıyordu.

Ve orgazmım gelmeye devam etti. Ve geliyordu.

Başını geriye attığında, homurtusu odayı sarstığında, kendini köke diktiğinde, yüzünü boynuma gömdüğünde ve güçlü vücudu üstümde titrediğinde bile bunu yapmaya devam etti.

Aşağı iniyordum, onu okşuyordum.

Aşağı iniyordu, tüm ağırlığını bana veriyordu.

Sonra yuvarlandı, ben üstteydim ve yüzüm onun boğazındaydı.

Vücudum derin nefesleriyle yükselip alçaldı, pantolonum teninin üzerinde sıralandı, elleri popomu, sırtımı yumuşattı.

Sonunda kollarını bana doladı, sımsıkı oldular ve bana sarıldı.

Harry beni yedi, sertçe becerdi, daha sert boşalmamı sağladı ve şimdi bana sarılıyordu.

Sarıl bana!

Tanrım, bu tam *Harry*'ye
göreymi. "İyi mi?" diye
sordu.

Oh çok iyi.

Başımı kaldırdım. "Eğer sormak zorundaysan, doğru
yapmadım." Bana gülümsedi ve kalbim küt küt atmaya
başladı.

O kadar güzeldi ki. Yani

Harry.

"Çok doğru yaptın bebeğim," diye fısıldadı.

Başımı eğdim ve onu öptüm.

Harry bizi yanlarımıza yatırırken öpücüğe karşılık verdi.

Burnuma yumuşak bir öpücük kondurarak ve "Hemen dönerim" diye
mırıldanarak bitirdi.

Yataktan kalkıp yorganı altımdan bu sözlerin sıcaklığını hissettim, kırmızı
gül yaprakları uçtu ve sonra sürüklendi ve onları üzerime çekti.

Harry'nin odadan çıkışını mum ışığında izledim. Göğsü mü?

Muhteşem.

Uyluk mu? İnanılmaz.

Sik? Sırf mükemmellik.

Ama sırtı ve kıcı?

Tanrım, bana yardım et.

Dizlerimi kıvırdım ve yatağa sokuldum, odanın her tarafına yaktığım çok sayıda mumun ışığını içime çektim. Etrafa saçtığım yaprakların kokusunu. Ve Harry'nin komodininin üzerinde, yanında iki şampanya kadehi duran buz dolu büyük kasenin içindeki şampanyayı gördüm. Şampanya kovam yoktu ama o kase işimi görürdü.

Tamam o zaman.

Kurduğum sahne orijinal değildi.

Belki biraz saçmaydı.

Bu yüzden de çok açıktı. İşe yaradı.

Muhteşem.

Sırıttım.

Harry geri geldi ve ben de memnuniyetle gösteriyi izledim, ta ki o kaldırıp yanımdaki yatağa girene kadar.

Beni kendine yaklaştırdı, birbirimize dolandı ama elleri hâlâ açgözlü, şefkatli ve yatıştırıcı olmanın imkânsız bir karışımını hissederek dolaşıyordu.

O yapabildiyse, ben de

yapabilirdim. Ben de yaptım.

"Sherise'in fikriydi," diye ağzımdan kaçırdım, tüm bu baştan çıkarma sahnesiyle kız arkadaşımı otobüsün altına attım.

Kaşları yukarı kalktı.

"Sadece söylemek için söylüyorum, ben fazla beklediğim için aklına geldi," diyerek bariz olanı belirttim.

Kıkırdadı ve bunu yaptığında hissetmeyi çok seviyordum. "Bunu kaçırmadım."

"Kontrolü sevdiğini hissediyorum, ama bilirsin, bir kız yapması gerekeni yapmalıdır."

"Şikayet ediyor muydum?" diye sordu. "Hayır," diye yanıtladım.

Beni daha yakına çekmesinin fiziksel olarak mümkün olduğunu düşünmüyordum ama yaptı.

Ve sessizce dedi ki, "Sen hazırdın. Ben de hazırdım. Her şey oldu. Olağanüstüydü. Yakında tekrar olacak ve çok daha yavaş olacak ve biliyorum ki o da olağanüstü olacak. Yani her şey iyi değil. İyiden de öte. Başka bir deyişle, endişelenme tatlım."

"Tamam," diye mırıldandım, sadece bu kelimeyi kullandığı için değil *olağanüstü*, ama aynı zamanda tekrar olacaktı... *yakında*.

Öyle dedi.

"Aç mısın?" Sorguladım.

"Tanrı'ya yemin ederim ki bir güveçle daha yüzleşemezdim."

Güldüm ve ona sarıldım. "Bazı parmak yiyecekler planladım. Sen şampanyayı açarsan ben de gidip getiririm."

"Gidip onları
getireyim." Tabii ki
teklif ederdi. Yeni
termostat.

Kapı zili kamerası.

Bana banyo çiziyor.

Yani Harry.

Ona bir öpücük verdim ve yumuşak bir sesle, "Birkaç son rötuş var. Beş dakika. Tamam mı?"

Başını salladı ama beni öptü ve iyi bir öpücük olduğu için (hepsi gibi) beni bırakmadan önce bir süre devam etti.

Yataktan kayarak çıktım, geceliğimi buldum (pembe, streç dantel korsajlı, kısa eşarp kenarlı, transparan etekli ve uyumlu ipli bikini külotu - yıllar önce Stormy'nin üzerinde son bir çare olarak kullanma düşüncesiyle almıştım.

onu tutma çabası, yapmadığım bir şey, yani şimdi hepsi Harry'nin). Üzerime geçirdim, külotu buldum ve onları da giydim.

Harry yataktan sert bir sesle, "Bu noktada külot tartışmalı, bebeğim," dedi. Ona döndüğümde beni izlediğini gördüm, gözleri yine erimiş çikolataydı. Yani..

.

Evet.

Erkeğim, kadınının mutfakta transparan etekli bir gecelikle komando gibi düşünerek yaramazlık yapabilir.

"Bir kız *çok* kolay olmamalı," diye şaka yaptım, tabii ki bu onu kahkahalara boğdu, çünkü aslında kendimi ona fırlattığımı düşünürsek, fırlatma kısmı hariç, gül yaprakları eklediğimde, alt satırda kolay olduğum açıktı.

Gülüşünün sesini seviyordum, bu yüzden mutfağa giderken gülümsüyordum. Köpekler beni takip etti (yemek hazırlıyordum, bu yüzden , ama

Harry'nin yavrularının arkadaştan hoşlandığını öğrenmiştim, eğer onları yormamış ve uyumamışlarsa).

Bir tabak dolusu çilek, üzüm, crudité, kurutulmuş et, zeytin, kaju fıstığı ve badem yedim. Başka bir tabakta kızarmış baget dilimleri ve krem peynirle karıştırılmış beyaz peynir vardı. Baharatlı balı erittim, peynirin üzerine gezdirdim, üzerine kıyılmış antep fıstığı serptim, birkaç peçete ve diğer tabağı aldım ve yatak odasına geri döndüm.

Ben mutfaktayken mantarın patladığını duymuştum ve Harry ben dönene kadar şampanyayı doldurmuştu.

Yorganın altındaydı ama oturuyordu, ben yenilebilir ziyafetimizi yatağın üzerine koyarken göğsü hâlâ gözlerime ziyafet çekiyordu.

Yuvarladım ve yanına bindim. Yerleştikten sonra bana şampanyamı uzattı.

"Kadeh kaldıralım mı?" Ben sordum.

"Senin tostun ne ?" sordu. "Um..." Dudağımı ısırđım.

Yüzü kurtlaştı, ve, *kahretsin...*

Onda böyle bir bakış olduğunu bilmiyordum.

Ama...

Güzelmiş.

"Harika bir sevişmeye ve daha nicelerine ne dersin?" diye alay etti. Gülerek kadehimi kaldırdım. "Buna kesinlikle kadeh kaldıracağım."

Bana sırtıttı, kadehlerimizi tokuşturduk, içkilerimizi içtik ve kendi adıma, beyaz peynir parçasına uzanıp bir ısırık almasını dikkatle izledim, sonra gözleri bana geldi ve ısındı.

"Lezzetli, tatlım ve bu mükemmel," dedi yumuşak bir sesle, başını tabaklara doğru eğerek.

"Beğendiğimize sevindim," diye cevap verdim.

"Her şeyi kastediyorum, Lilly," devam etti. "Her şey kesinlikle mükemmel." Oh Tanrım.

Benim tatlı Harry'm.

"Beğendiğine sevindim," diye tekrarladım ama bu kez boğuk bir sesle. Bakışları dudaklarıma kaydı.

Bir hışırtı hissettim, bir hırıltı duydum ve yatağın yan tarafına baktığımda Smokey'nin burnunun bir köpek gibi keşif yaptığını gördüm.

"Beni sevdiğini biliyorum, köpecik, ama şu anda prosciutto'yu bir sonraki nefesinden daha çok istediğini biliyorum ve babanın bitene kadar yiyemezsin," dedim elimi uzatıp başını okşarken.

Harry nazikçe, "Onlara insan yemeğı vermiyorum, Lilly," dedi. Ona kaşlarını çatıttım.

Bana gülümsedi. "Yalvarmalarını istemiyorum."

Smokey'ye döndüğümde bunu açıkça belirttim, sonra Harry'nin yatağının kenarlarında iki çikolata burnun da keşif yaptığı tarafa baktım, sonra gözlerimi Harry'ye kaldırdım.

"Köpek köpektir," dedim.

Harry yine gülmeye başladı, belki eskisi kadar güçlü değildi ama yine de hoşuma gitti.

Yudumladıktan sonra kendi peynir sürülmüş ekmek parçamı aldım ve yedim. Tarifi Instagram'da görmüştüm ve hem hızlı ve kolay hem de lezzetli görüldüğü için denedim.

Haklıydım. Çok lezzetliydi.

"Babam bugün karakola uğradı," dedi Harry.

"Öyle mi?" Ağzıma bir zeytin atarak sordum.

"Yarın gece Bon Amie için rezervasyon yaptırıyor. Caroline'ın şehirdeki son gecesi. Senin için uygun mu?"

Pahalı olduğu için Bon Amie'deki restorana sadece bir kez, bir randevuda gitmiştim. Yine de bodrum katında düzenledikleri burlesque gösterisine birden fazla kez gitmiştim, çünkü harikaydı ve mükemmel bir kızlar gecesi.

"Bu harika olur."

"Ronetta ve George'u davet ettiler."

"Yarın Ronnie ile temasa geçip müsait olup olmadıklarına bakacağım."

"Babam da Phoenix'teki evini satıp Caroline'ın yanına taşınacağını söyledi."

Bu beni Greg ve Caroline için olduğu kadar Harry için de çok mutlu etti, ona gülümsedim.

Kahverengi gözleri

parıldadı. Evet, bu

Harry'yi mutlu etti.

"Ayrıca Josh'la birlikte evi geri satın alacak ve yılın yarısında burada yaşayacaklar. Oğullarını, torunlarını özleyiyor ve görünüşe göre Caroline'ın kızı büyükannesinden faydalaniyor ve bir molaya ihtiyacı var."

Caroline'ın kızının yaptığı hiç hoş değildi ama ben söylediklerinin ilk kısmına takıldım.

"Evi geri mi alacak?"

"Evet," dedi Harry, ağzına bir üzüm atarak. Yutkunduktan sonra devam etti. "Josh'la birlikte. Oyuncak toplayacaklar. Bir tekne. ATV'ler. Josh burayı bir hafta sonu mekânı olarak kullanacak." Bununla birlikte, bir rulo jenoa salamını ısırdı.

"*Senin* evin mi?" Ben zorladım. Bana odaklandı.

"Evine ihtiyacın yok mu senin?" Ben sordum.

"İhtiyacım var. Ve sonra, eninde sonunda, ihtiyacım olmayacak," dedi. Nabzım hızlandı.

Birbirimize baktık.

Ama gerçekten, söylenecek bir şey yoktu.

Dürüst olmak gerekirse, eğer berbat bir aşıkça, bunun üzerinde çalışıp çalışamayacağımıza bakardım ve gerektiği kadar çaba gösterirdim.

Ama değildi.

Her yerde olduğu gibi yatakta da harikaydı. Yani, evet.

Söylenecek bir şey yoktu.

"Bunu senin için seviyorum," dedim ona.

Omuzlarındaki gerginliğin gitmesini izledim ve kızarmış baget ekmeğinden bir parça daha aldı.

"Babam ve Josh'un daha sık etrafta olması benim hoşuma gidiyor." "Yani iyi bir gündü," diye not ettim, ancak bu bir soruydu.

"Sean bizi Ballard davasında bazı cevaplar bulma yolunda ilerleten bazı kanıtlar buldu. Berbat olsa da aldığımız cevaba şaşırmadım. Yani evet, iyi bir gündü."

Bana neden berbat olduğunu söyleyemeyeceğini biliyordum, ama benimle işi hakkında konuşabileceği şekilde konuşabilmesini seviyordum ve öyle de yaptı.

Ve ikimizin de iyi bir gün geçirmesini gerçekten çok sevdim.

Harry ile ilgili olan hemen hemen her şeyi sevdiğimi söylemeliyim.

Ona günümü anlattım. "Bir yazar bana ulaştı. Onun hayranıyım. Onun için prova yapmamı istiyor. Yılda dört kitap yayınlıyor. Zamanım var ve gelirimde güzel bir artış olacak."

"Harika, tatlım," dedi küçük bir gülümsemeyle.

"Kesinlikle," diye onayladım.

Günlerimizden, Harry'nin babasının ve erkek kardeşinin evi yenileme ve yeniden dekore etme planlarından konuşmaya başladık. Köpeklerle arka bahçede tenis topu atarak yarım saat geçirdiğimi söyledikten sonra gözlerindeki sıcaklığı yakaladığımda neredeyse ona saldıracaktım. Ve o hafta sonu Cadılar Bayramı için dekorasyonda bana yardım edip etmeyeceğini sorduğumda neredeyse tekrar yapıyordum (sürpriz değil, evet dedi).

Harry tabakları mutfığa geri götürürken beni yatakta tuttu. O yokken bardakları yeniden doldurdum (ve evet, perdelerim ve panjurlarım önden açıktı, bu yüzden Harry pantolonunu giydi, ama bunu komando olarak yaptı... *nefis*).

Ancak şarj edilmiş şampanyayı (ilk başta) içmedik, çünkü Harry'nin döndüğünde aklında başka şeyler vardı.

Ya da tek bir şey.

Tekil. Ben.

gibi yaptı ve ikinci seferimiz daha yavaştı. Onu ağzıma almalıydım. Tekrar üzerime indi. Beni oraya götürmek için zaman harcadı ve doğal olarak benim de onu aynı yere götürmemi istedi.

Ama oraya vardığımızda, daha az muhteşem değildi.

Geceyi şampanya yudumlayarak ve birbirimize fısıldayarak bitirdik.

İsraftan hoşlanmadım ama şişeyi bitirmedik, çünkü iyi atıştırmalıklar, şampanya, iki orgazm ve tüm bunlar Harry'ydi, uykum geldi.

Harry mumları , bana ve birkaç dakika içinde uykuya daldım.

Ve bütün gece Harry'nin kollarında bir bebek gibi uyudum.

Köpekler Yerleşti

Harry

Illian çoktan onunkini bulmuştu.

Aslında, onun şık, sıkı amcığı, orgazmının meyvesini sağmasıyla sikinin etrafında dalgalanırken, kendini derinlere gömdü, prezervatifin içine vurdu ve boynuna doğru inledi.

Kolları ve bacaklarıyla onu sıkıca kavradı, yatak odasının duvarına karşı onu becerdiğini düşünüyordu, seksten ve yeni döndüğü koşudan terlemişti.

Mührün kırılmış olması, onun tatlı uykulu gözlerine bakamayacağı ve dağınık saçlarına bakıp onu duvara karşı beceremeyeceği anlamına geliyordu.

Tanrım.

Aslında, son üç gün tam bir sikiş festivaliydi.

Sabahları, ya o uyandığında, ya kadın uyandığında ya da bu sefer adam koşudan döndükten sonra. Akşamları, adam kapıdan girer girmez üzerine atlıyordu. Her zaman uyumadan önce. Ve bir keresinde, gecenin bir yarısı elleri üzerinde hareket ederken onu uyandırmıştı.

Neyse ki, kız bunu sevdi ve onu teşvik etti, o da bunu sevdi ve aynısını yaptı.

Ama Şimdi terden sıırıslıkıam olmuştu.

Hâla hareket etmiyordu.

Adam sadece ona sarıldı, o da ona sarıldı, seksten sonra edindikleri bir başka alıŐkanlıktı bu.

Bunun neden olduğunu anladı.

İkisi de özel bir Şey bulduğunuzda ona tutunmanız gerektiğini biliyordu.

Ne yazık ki ikisinin de yoğun Đunleri vardı, bu yezden bunu sonsuza dek yapamazlardı. "İyi misin?" diye fısıldadı tenine karşı.

"Harika," diye fısıldamadı.

Gölumsedi, onu aletinden çekti ve ayağa kaldırırken onu tuttu ve sabit olduğunu anlayana kadar bunu yapmaya devam etti.

Başını kaldırıp ona baktı ve gözlerinde hiç uyuŐukluk yoktu.

Az önce paylaştıkları Şeyle doymuŐ, mutlu, parlak ve seksiydiler. Ve evet.

Onu tekrar becermek istiyordu.

Başka bir evet.

Gerçekten çok özel bir Şey buldu.

"Sen duş alırken ben de kahveni hazırlayayım," dedi.

"Bana her Đun kahve yapmak zorunda değilsin tatlım," dedi ona.

"Zorunda olsaydım yapmazdım," diye cevap verdi.

Bu konuyu daha fazla tartıŐmak için bir neden bulamayınca ona bir gülümseme ve öpücük daha verdi, sonra da jogger'ını aletinin üzerine çekerek uzaklaştı (jogger'ını sadece prezervatif takmak ve onu delmek için önden aşağı çekmişti - tamamen, mührü kırmıŐlardı).

Dışarı çıktılar.

Kadın mutfağa gitti. O da

banyoya gitti.

Kısa bir süre sonra, botlarını giymiş ama tamamen giyinmiŐ bir halde, Aromacobana'ya yapacakları yolculuk için giyinmiŐ olarak onu görmek için dışarı çıktı; kendisine bir smoothie ya da yulaf ezmesi yaptıktan sonra gelecekti.

Dizüstü bilgisayar ve bir fincan kahvesiyle mutfak masasındaydı ve Lucy ile Smokey sandalyesinin etrafına çökmüşlerdi. Linus yatağında uyukluyordu.

İşte o zaman Harry yaptıkları başka bir ritüeli başlatmıştı.

Ona doğru gitti. Dudaklarına dokunabilmesi için başını geriye doğru eğdi.

Ardından hazır kupasını almak için Nespresso'ya gitti.

Yulaf ezmesini hazırlayıp mikrodalgaya koydu, sonra kalçalarını tezgâha yaslayıp kahvesinden bir yudum aldı.

Hafta sonu için de "Cadılar Bayramı dekorasyonu sizin için ne ifade ediyor?" diye sordu.

Ona bir sırtış fırlattı. "Sadece mısır sapı, balkabağı ve evin önünde uçan yaklaşık yüz yarasa."

"Yüz mü?" diye alay etti.

"Tamam, daha çok yetmiş beş gibi." Kıkırdadı.

Mikrodalga fırında.

Bir kaşık aldı, kâsesini aldı, onları ve fincanını masaya götürdü ve ona en yakın köşeye oturdu.

Lucy başını onun ayağının üzerine koyacak şekilde ayarladı.

Yulaf ezmesini karıştırdı ve istemediği şeye girdi. Ama girmek zorundaydı.

"Nerede hakkında konuşmamız gerekiyor." Kızın irkilmiş gözleri ona kaydı.

"Nerede olduğumuzu?" diye sordu.

Harry dikkatle ilerledi. "Babam evde. Yeni pencereler takıldı, kameralar yerleştirildi. Sorun o değil."

Yüz ifadesi değiştiğinde onun ne demek istediğini anladığını biliyordu.

Paniklemiş görünmüyordu.

Üzgün görünüyordu.

Yine , "Eve gitmem senin için sorun olur mu?" diye sordu.

"Eve gitmek istiyor musun?" diye karşılık verdi.

"Bu benim soruma bir cevap değil," diye nazıkçe cevap verdi. "Düşünmedim-" Gözlerini kaçırıldı.

"Neyi düşünmedin?" diye sordu.

"Düşündüm de..." Bunu da bitirmedi. "Ne düşündün Lilly?" diye sordu usulca.

Bir nefes aldı ve sonra ona döndü. "Köpekler buraya yerleşti." Harry bir an için kıpırdamadı.

Sonra bir kahkaha patlattı.

"Harry." Kızın sesindeki sertlikten hiçbir şeyin komik olduğunu düşünmediğini anlayabiliyordu.

Çaba sarf ederek kendini kontrol etti ve yulaf ezmesini karıştırarak, "Yani eve gitmiyorum," dedi.

"Belki baban Phoenix'e döndüğünde eve gidebilirsin," diye önerdi.

Asla eve gitmeyecekti. Çünkü o evdeydi.

Lilly ile.

Her neresi olursa olsun.

"Belki," diye mırıldandı, hâlâ gülümsüyor ve yulaf ezmesini ağzına tıktırıyordu. "Her neyse, önemli bir işle meşgulsün, bu yüzden Oraya kadar gidip gelmek. Vakaları çözmek ve Misted Pines'ta huzuru sağlamak için fazladan zamana ihtiyacınız var" dedi.

Ağzı yulaf ezmesiyle doluyken kıkırdadı ama bir şey söylemedi.

Elbette, fazladan yirmi otuz dakika onun işine yaramıştı. Ama kimseyi kandırmıyordu.

"Çamaşır yıkamam gerekecek ya da bir çekmecedan daha fazlasını gerekecek," dedi.

"Makinelerimi kullanabilirsiniz ama de daha fazla malzeme getirin.
Çamaşırhane çok sıkıcı."

Harry kesinlikle eve
gitmiyordu. Gülümsemeye
devam etti.

Lillian yudumlamaya devam etti.

Utangaç bir şekilde, "Karar verdiğimizizi sanıyordum," demesi biraz zaman
aldı.

"Yaptık tatlım," diye cevap verdi. "Sadece bu kadar yeniyken bir süre
yalnız kalmak isteyebileceğini düşündüm."

"Yerim vardı. Ben iyiyim," dedi ona.

Harry ona yumuşak bir gülümseme verdi, o da aynı
şekilde karşılık verdi. Harry yulaf ezmesine geri
döndü.

Sonunda kâsesini lavaboya götürdü, duruladı, bulaşık makinesine koydu,
son kahvesini de içti ve Lillian'ın ona uzattığı kupayla birlikte bulaşık
makinesine koydu.

Botlarını giydi. O da Adidas'ını giydi. Harry köpeklerin onun için uslu
duracağını bildiğinden beri artık bir başka alışkanlık haline gelen unsuru da
eklediler ve tasmalarını taktılar.

Ve sonra günlerine resmen başladılar.

Harry, Lillian ve yavruları Aromacobana'ya gidiyorlar.

Jawas

Harry

Sean o sabah ofisinde Harry'ye, "**Söyle** bakalım," diyordu, "Albert Tremblay pisliğin teki. Komşularının hiçbiri

O. Tüm MP'de onun hakkında iyi şeyler söyleyecek birini bulamadım. Hepsi Dinklage'ı onun vurduğunu düşünüyor. Dinklage hastaneden tekerlekli sandalyeyle eve döndükten sonra aralarındaki anlaşmazlık ortadan kalkmış ama herkes bunun Dinklage'a birinin bunu yaptığı için kendini kötü hissetmesinden kaynaklanmadığını düşünüyor. Bunun yerine, tartışmalarının daha fazla dikkat çekmesini istemedi çünkü bu, adamı vurmak için bir sebepti."

Harry yardımcısını dinlerken kalemin arkasını önündeki deftere vurdu.

Sean, "Başka bir deyişle, konuştuktan sonra sinirlenerek Dinklage'ın bacaklarını aldı ve sonra da mülkiyet anlaşmazlığından vazgeçti," diye sözlerini tamamladı. "Ama Tremblay'i Dern, Farrell ya da Abernathy'nin arkadaşı olarak göremiyorum. Silahın kaybolması Ballard'ı öldürmek için kullanılabilir olmasıyla ilgili gibi görünüyor, Dinklage ve Tremblay ile ilgisi yok. Görünüşe göre, bu adam o kadar huysuz bir pislik ki, Dern gibi bir adamla yakın bile değildi."

"Peki ya komşusunu vurmadan sadece bir hafta önce kayıp olduğu bildirilen silah?" Harry sordu.

"O gün çalındığı konusunda kararlı. Karısı da o gün çalındığı konusunda kararlı. Ve bu arada, onlar mkemmek bir ift. Kadının da bir tavrı var. Yine de, çalındığını bildirdikleri *tek* Şeyin neden bu olduğunu tam olarak aıklayamadılar. Tarihleri bilmiyorum Harry. Belki Farrell'a raporda geiştirmesi için biraz para vermiştir. Belki Farrell raporu yazarken tarihi doğru yazmamıştır. Sorun şu ki, ne kadar kirli ya da aptal olduğunu sormak için Farrell'ı bulamıyoruz."

Bu bir sorundu.

Hiçbir Şey vermiyordu.

Abernathy dumandı. Cheryl Ballard da yleydi. Farrell da yle. Dietrich'lerden bir Şey yok.

Rus, dolandırıcılık iddiasını sigorta şirketine bildirmişti ve onlar da soruşturma yürütüyorlardı; dolayısıyla, bu çift üzerinde daha fazla baskı olması gerekiyordu.

Ama banka kayıtlarını incelemişlerdi. şüphelilerden herhangi birinin üzerine kayıtlı cep telefonlarının şarjı bitmiş (muhtemelen atıldıktan ya da geride bırakıldıktan sonra) ya da kapatılmıştı. Kredi kartı kullanılmamıştı ama hem Abernathy hem de Ballard kaybolmadan önce banka hesaplarından yüklü miktarda nakit çekmişlerdi. Hatta Abernathy kendi hesabını boşaltmış.

Gören yok.

Kimseyle temas yok.

Hiçbir Şey yok.

Harry'nin bu soruşturmadan beklediği Şey buydu. Lillian'a vereceğinden korktuğu Şey buydu.

Onu rahatsız eden Şey, bu işin içinde sadece kendi operasyonunun olmamasıydı. FBI'ın çok daha geniş bir erişim alanı vardı.

Ve hala bir Şey yok.

"Buna devam etmemi mi istiyorsun?" Sean dosyaları kaldırarak sordu. "Bir sonraki adım var mı?" Harry sorguladı.

"Evet. Farrell'la konuşun," Sean doğru cevabı vermişti, ama bu onların bir şey yapabileceği bir cevap değildi.

Harry iç çekti.

Sonra konuyu değiştirdi. "NTN video sınavları ." "Başvurdum."

Harry gülümsedi.

"Karen da öyle," dedi Sean ona.

İyi, diye düşündü Harry.

"Wade kendini iyi hissetmiyor," diye devam etti Sean, Harry'ye zaten bildiği bir şeyi söylüyordu, çünkü aradan geçen zamanda Sean'la yaptığı tartışmanın aynısını Karen ve Wade'le de yapmıştı.

Wade devriyeyi, sokakları, ekip aracını ve insanlarla birebir çalışmayı seviyordu. Bu şekilde fark yaratmayı tercih eden polisler vardı ve Wade de onlardan biriydi.

Zaten çavuşluğa terfi etmişti. Teğmenliği düşünmenin zamanı gelmişti.

Harry, "Görünüşe göre sen ve Karen için biraz para bulmak için Şubat'a kadar vaktim var," dedi. *Ve Wade'in terfisi için*, diye düşündü.

Sözlü kurullar yeni yılın ilk altı haftasında gerçekleşti.

"Kadınım çok heyecanlı," dedi Sean. "Üniformalarımı kuru temizleme yapmak zorunda kalmayacağımız için yeterince tasarruf edeceğimizi ve bir gemi seyahatine çıkabileceğimizi söylüyor."

Harry üniforma giyerdi ve yardımcılarında da bunu yapmalarını isterdi. Ayrıca onların temizlenmesini ve özenle ütülenmesini isterdi.

Rus, asker yeşili veya haki kargo pantolonu ve göğsünde Fret County Şerifi rozeti bulunan uzun kollu bir polo veya polar giymiştir.

Harry tüm ekip için bunun daha resmi bir versiyonunu düşündü, çünkü daha rahattı, taşınması daha kolaydı, ortalama bir vatandaş için daha dostça görünüyordu ve bakımı çok daha kolaydı. Ancak Dern'in görevden alınmasından hemen sonra bu kararı vermek istemedi. Otoriteye ihtiyacı vardı

Görsel. Kendisinin ve ekibinin işlerini ciddiye aldıklarını göstermesi gerekiyordu.

Bu da, soruşturdukları vakalar insanlara Dern'in görev süresini hatırlattığından, şu anda hala değişiklik yapmanın zamanı olmadığı anlamına geliyordu.

Ama Sean'dan notu aldı.

Bir polisin maaşında bu tür harcamalar derin yaralar açabilir.

O ve Sean toplantılarını bitirdiler, Sean gitti ve Harry, içinde Abernathy ve Farrell'in banka kayıtlarının bulunduğu dosyayı açtı. Rus onları gözden geçirmişti ve Harry'nin bakmasını istediği bazı anormallikler vardı.

Rus'un bazı satırların altını çizdiğini gördü ama o kadar ileri gidemedi çünkü telefon ekranı Lillian'dan gelen bir aramayla aydınlandı.

Sık sık aramazdı, mesaj atardı, bu yüzden kaşları birbirine yaklaştı.

o.

"Hey, tatlım."

"Tamam," diye fısıldadı ve adamın sırtı kızın sesiyle dikleşti.

ses. "Dosyalamak için bir külçe. Görünüşe göre Kimmy, Misted Pines sakinlerinin tatil için evlerini ne zaman süslediklerini takip ediyor."

Rahatladı.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Programımın bu hafta sonu olduğunu biliyor, bu yüzden gelip bana yarasalarımın total olduğunu söyledi, sonra beni dükkanına sürükledi ve siyah ağ Jawa'lara benzeyen bu şeyleri almamı istedi, ama gözleri vücutlarının her yerinde yanıyor ve cadı şapkaları var."

"Jawas?"

"*Star Wars*'tan. Bekle, sana bir fotoğraf göndereceğim." Onu kaybettiğini anladı ve telefonu bir mesajla titreşti.

Görüntüyü aldı ve kadın haklıydı. Cadı şapkalı siyah ağ Jawa'lara benziyorlardı.

Kadının tekrar konuştuğunu duyunca telefonu tekrar kulağına götürdü.

"...her biri yirmi dolardan az. Beş dolara ihtiyacım olduğunu söylüyor."

"Üç tane al."

"Öyle mi
düşünüyorsu
n?"

"Yarasalar siyah mı?"

"Evet."

"Öyleyse üç tane ve biraz da turuncu ışık alın." Jawa cadılarının ışıkları turuncuydu. "Onları verandanın etrafına dizeceğim."

"Aman Tanrım, imgelemini görüyorum," diye heyecanla nefes aldı. Kahretsin, bunu duymak hoşuna gitmişti.

"Harry turuncu ışıklara ihtiyacımız olduğunu söylüyor," dediğini duydu normal bir sesle ve artık onunla konuşmadığını anladı. "Ve üç Jawa."

"Onlar Jawa değil!" diye bağırdığını duydu Kimmy. "Ve sana beş tane lazım." "Harry üç diyor."

Telefonda bir itiş kakış ve sonra Kimmy'yi aldı. "Üç yeterli değil. Onlar cadı, bilge adam değil." "Lillian'ın ön bahçesi o kadar da büyük değil."

"Beş kişi için yeterince büyük. Bir cadılar meclisi , yoksa on üç kişiye ihtiyacınız olurdu."

"Üç, Kimmy." "Dört,"
diye pazarlık yaptı.

Ama dikkatini kapıda duran Polly çekmişti.

Ve yine, ekibinin bir başka üyesi hoşuna gitmeyen bir ifade takınıyordu. Gerçi bu seferki daha çok onun ilgiliydi. "Gitmem gerek Kimmy," dedi.

"Anladım," dedi . "Lillian'a söyleyeceğim." Sonra bağlantıyı kesti.

Polly içeri girdi.

" oluyor?" Harry sordu.

"Geçen gün gelen hanımefendi mi?" diye sordu cevap olarak.

"Hangi bayan?"

"Leland'ın onu taciz ettiğini paylaşmaya gelen kişi."

Harry adrenalinde hafif bir artış hissetti, geri döndüğüne sevinmişti, umarım bir şikayette bulunacaktı.

"Geri mi döndü?"

"O ve diğer dokuz kadın." Harry kımıldamadı.

Polly yaklaştı. "Leland hakkında tacizden, Karl Abernathy hakkında da zorlamaya dayalı cinsel saldırıdan şikâyetle bulunuyorlar."

Harry hemen sandalyesinden kalktı.

Polly'yi arkasına alarak ofisinden çıktı, koridorda ilerledi ve ancak çalışma odasının tamamının kadınlarla konuşan yardımcılarla dolu olduğunu görünce durdu.

Rus orada değildi, muhtemelen mahremiyet için görüşme odasına birini götürmüştü.

Daha önce gelen kadın ona baktı.

Gözlerinde kararlılık ve yüz hatlarında yumuşaklık vardı. "Bu Avery ile ilgili," diye fısıldadı Polly.

Evet.

Rainier'lerin başına gelenler kulaktan kulağa yayılmıştı. Harry, "Bu Avery hakkında," dedi.

Kadın, Raul'un kendisine yönelttiği bir soruyu yanıtlarken Raul'un bakışlarını serbest bıraktı

On

u. "Bu yardımcılardan herhangi biri özel görüşme için ofisime ihtiyaç duyarsa, kapım açık," dedi. Polly, "Anlaşıldı Harry," diye karşılık verdi ve nezarethaneye doğru ilerledi.

Harry bilgisayar ekranını kilitlemek için ofisine döndü ve Ofisine ihtiyaç duyulduğunda kimsenin görmemesi gereken bir şey.

Sean kapıyı çaldı. Yüzünde, Harry'nin bu kadınların katlanmak zorunda bırakıldıkları şey karşısında aklını kaçırmamak için kendini tuttuğunu bildiği, dikkatle sakinleştirilmiş bir ifade vardı. Ayrıca arkasında bir kadın vardı.

Harry başıyla onayladı ve kapıyı kapatarak dışarı çıktı. Telefonu elinde titriyordu.

Ekrana baktı. Wade'di.

Telefonu o açtı. "Ne ?"

diye sordu.

"Farrell'in evinin önünden geçerken bir komşu tarafından durduruldum. Benden bir şeyi kontrol etmemi istedi. Harry, başka bir birime ve acil durumlarda garajına girmek için izne ihtiyacım var."

Harry hızla istasyonun arka tarafına doğru yürüdü. "Durum nedir?"

"İçeride ölü bir şey var, Harry. Kapıda duruyorum ve dışarıdan bile kokusunu alabiliyorum."

Sikeyim.

"Beni bekleyin. Hemen . Karakolda bir durum var, buradaki herkes meşgul. Size bir ekip göndermeleri için merkezi arayın."

"Anladım."

"Yakında orada

ol." "Görüşürüz,

Harry."

Bağlantıyı kesti.

Harry arka kapıdan çıktı, koşarak arabasına gitti, arabasına bindi ve Rus'a neler olup bittiğini mesaj atmak için zaman ayırdı.

Sonra da Roy Farrell'in evine gitti.

KIRK

Seni Bulacağım

Harry

Harry, Roy Farrell'ın oturma odasında durmuş, ağzı tıkanıdığından beri içini kaplayan dehşet duygusunun bir arabasındaki çok ölü Farrell'ın üzerine hareket etti.

Oturma odası temizdi. Sadece düzenli değil, *temizdi*.

Yerler süpürülmüş. Mobilyalarda toz yoktu. Lanet yastıklar bile kabartılmıştı.

Mutfak, tamamen farklı bir hikaye.

Lavaboda kirli bulaşıklar. Çalıştırılmamış dolu bir bulaşık makinesi. Tezgahta kırıntılar ve döküntüler. Kahve makinesinde küflenmiş kahve.

Yatak odası ve çamaşır odası da aynı şekilde.

Yapılmamış yatak. Yerde kirli çamaşırlar. Çamaşır odasında taşan sepetler.

Rus eve doğru bile Harry kıpırdamadı.

Bakıştılar ve Harry, Rus kendi incelemesini yaparken olduğu yerde kaldı.

Sonunda Rus onun yanına geldi.

"Theresa karbon monoksit zehirlenmesi diyor," diye

paylaştı Rus. "Midesinde sakinleştirici bulacak."

"Yapacak mı?"

Harry çömeldi.

Rus onunla birlikte çömeldi.

Harry kanepenin altını işaret etti. "Karl bir tanesini kaçırdı."

"Siktir," dedi Rus ve Harry, Rus'un oradaki küçük mavi hapyı gördüğünü biliyordu. İkisi de doğruldu.

"Burada boğuşuyoruz," Rus hemen fark etti ve anlatmaya başladı. "Farrell berbat durumda, Abernathy onu etkisiz hale getirdi, hapları zorla içirdi, bilincinin kapanmasını bekledi, arabasına götürdü, çalıştırdı. Ölümü intihar gibi görünüyor, sakinleştiriciler bile bunu engelleyemez. Bir not buldun mu?"

"Hayır."

"Not yok. Adamın çocukları var. Açıklardı. Burası temiz, evin geri kalanı dağınık," diye devam etti Rus. "Parmak izlerini, DNA'yı süpürmüş ama evin geri kalanını gözden geçirecek kadar zeki değil. Bunun yerine bu, 'burada bir şey oldu' diyen bir neon işareti gibi."

"Theresa boğuşma sırasında olduğunu gösterebilecek herhangi bir morluk fark etti mi?" Harry sordu.

"Söylemedi. Ama ben geldiğimde onu sedyeye bağlıyordu. Onu masaya yatırdığında daha fazlasını öğrenecek."

Harry, annesi ve babasının ona ve Winnie'ye bıraktıklarından çok daha az çekici olan oturma odasına baktı, daha az eski olsa bile.

Roy Farrell karısını defalarca aldatmıştı. Kadın onu geri almaya devam etmiş. Ta ki artık dayanamayana kadar.

Çocukları da yanına alarak gitti.

Su soğutucusundaki konuşmalardan Harry, Farrell'ın sırf bir pislik olmak için tam velayet için savaştığını ve avukatlar bir servete mal olduğu için bu konuda sürekli sızlandığını biliyordu.

Sonunda velayeti paylaştılar ve Harry'nin bu konuda bildiği tek şey buydu, özellikle de Farrell'ın evden uzakta olduğu yaklaşık son dört yıl boyunca.

Departman.

Öte yandan, evde iki çocuk odası vardı ve yıllardır dokunulmamış gibi görünüyorlardı. Aklından hesapladığında, oğlu mezun olmak üzereydi, kızı da liseye gidiyordu ve her iki oda da hâlâ hiçbir gencin içinde ölü bulunamayacağı küçük çocuk odalarıydı.

Çocukların, babalarının hilekâr bir ezik olmasından en az anneleri kadar hoşlandıklarını teorize etmek için bir dedektifin tûmdengelim gücüne sahip olması gerekmiyordu. Büyüdüklerinde ondan uzak durmanın yollarını buldular.

Farrell, MP'nin büyük mağazası Box and Save'de güvenlik görevlisi olarak çalışarak hayatını sonlandırdı. İşin başındaydı ama maaşında kesinti olması gerekiyordu. Kesinlikle bir statü düşüşüydü.

Olabilir, tek bir ağza bu kadar çok şey sığdırmaya niyetliyken üç ağzı doyurmaya gücü yetmiyordu.

"Banka hesap özetlerine baktın mı?" Rus sordu. Harry ona döndü. "Abernathy'nin mi?"

Rus başını salladı.

"Biraz meşguldüm, ne gördün?"

"Tutarlı mevduatlar. Nakit. Burada beş yüz, orada bin. IRS'in soru soracağı bir şey değil. Ama herhangi bir programa da bağlı değildi. Bazen aylar geçer, hiçbir şey olmazdı. Sonra birkaç ay rastgele para yatırılıyor, sonra yine bir şey olmuyordu. Yine de yıllar geçtikçe bu para birikmeye başladı."

"Neye?"

"Son sayıma göre, yaklaşık kırk bin." Harry ıslık çaldı.

"Bankayı aradım. Daha fazla araştırma yapmalarını ve ellerindeki her şeyi bana vermelerini istedim," dedi Rus.

"Rüşvet mi?" Harry sordu.

Rus omuz silkti. "Benim tahminim, evet. El altından para almadıysa, başka bir işte çalıştığına dair bir duyum almadık. Yine de, neden adam

bunları yatıracak kadar aptal olabilir mi, hiçbir fikrim yok. Ama durum buysa, en azından son yedi yıldır, hatta departmandan ayrıldıktan sonra ve Ballard öldürülmeden önce bile IRS'den gelir elde ediyor ya da saklıyordu."

Harry aniden boğazının düğümlendiğini hissetti.

Şimdi o ayakkabının düşmesinin ne anlama geldiğini biliyordu.

Yeterince uzun süredir birlikte çalışıyorlardı, Rus anında alarma geçti.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"İşi bıraktıktan sonra bile mi?" Harry karşılık verdi. "Evet. Aslında o zaman daha çok vardı." "Peki Ballard öldürülmeden önce?"

Rus sessizliğe gömüldü.

Sonra zihni Harry'ninkiyle aynı düzlüğe vücudu sarsıldı. "Bankaya git, Rus. Şu boku hızlandır," dedi Harry.

"Bir resmini gördüm," diye yanıtladı Rus. "Koyu renk saçlı. Beyaz bir adam. Sakallı." Koyu saçlı, beyaz adam, her zaman sakallıydı.

Lanet olsun.

"Çok korkmuş," dedi Rus sessizce.

"Çok korkuyor," diye katıldı Harry.

"Cheryl Ballard daha da korkmuş durumda. O biliyor." "Biliyor," dedi Harry.

"Ve eğer onu bulabilirse, sırada o var."

"Evet. Sırada o var," dedi Harry. "Theresa'yla konuşacağım. Eğer Farrell'dan önce sırada olan biri varsa, onun yerini değiştirmesi için ona bir işaret borçlu olacağım. Farrell'ın ölümünün cinayet olarak ilan edilmesini istiyorum. Karl Abernathy'yi dört cinayetin şüphelisi olarak aradığımızın her yere yazılmasını istiyorum. Dietrichs'in oğlunun artık güvenlikleri için endişelendiğimizi anlamasını istiyorum ve bunu görebilmemiz için gelmeleri gerekiyor. Cheryl Ballard'ın yakın akrabalarının da aynı şeyi bilmesini istiyorum. Dern, Patterson ve Bakshi'nin sorgu odama dönmesini istiyorum."

"Abernathy ayrıca iki cinsel saldırı ve beş cinsel saldırıya teşebbüs suçundan da aranıyor."

Bu haber üzerine öfke Harry'nin bedeninden aktı ve orada durup içini yakmasına izin vermekten başka çaresi kalmadı.

Rus, "Abernathy soygunu Dietrichs'in emriyle gerçekleştirdi," diye yüksek sesle konuştu.

"Soygunu o yaptı," diye kabul etti Harry.

"Sonny ve Avery'ye komplo kurdu."

"Sonny ve Avery'ye ya Dern işin içinde olduğu ve öyle olmasını istediği için ya da Sonny ve Avery'yi Idaho'ya kadar takip etmesinin nedeni Dern'in bilmediği bir şey olduğu için komplo kurdu. Çünkü Karl, Sonny'nin onu Dietrich'lerde gördüğünü sanıyordu," diye doğruladı Harry.

"Ve onları orada öldürdü," diye tekrarladı

Rus. "Evet."

"Ve zamandan beri Dietrich'lere şantaj yapıyor," diye devam etti Rus.

"Mm-hmm."

Rus sözlerine şöyle devam etti: "Silahı cesetlerin yanına bıraktı, böylece cesetler bulunursa Dietrich'ler etiketlenenecekti, çünkü bu pisliğin tek derdi kumpas kurmak ve kışını kurtarmak."

"Yine doğru."

"Silahtaki parmak izleri Dietrich'lere ait olacak, çünkü bu onların silahıydı ve iş başa düşerse onları etiketleyebilmek için silahı silmiş olamaz."

Harry başını salladı.

"Cheryl'e, Muggsy'nin bir şekilde , Muggsy'nin de olaya dahil olmak istediğini, bunun onun için büyük bir ödeme günü olacağını söyledi."

"Ve Karl onu dışarı çıkardı, Roy onu korudu ve şimdi Karl kendi arkasını temizliyor," diye bitirdi Harry.

"Siktir," dedi Rus.

"Evet," diye onayladı Harry.

Rus cebinden telefonunu çıkararak uzaklaştı. Harry tekrar çömeldi ve küçük mavi hapa baktı. "Seni bulacağım, orospu çocuğu," diye fısıldadı.

Sonra ayağa kalktı ve o kokuşmuş evden çıkıp arabasına doğru ilerledi.

Yerliler Huzursuz

Harry

"Gövdesinin etrafında tekrarlanan darbelerle uyumlu morluklar var, özellikle kalçasının arkasında çok kötü bir morluk var ve Cinsel organına birkaç darbe almış ve ikimizin de bildiği gibi bu en zinde adamı bile etkisiz hale getirir," dedi Theresa onun kulağına. "Ve bu beyefendi en formda adam olmaktan çok uzaktı."

O akşam erken saatlerde Harry ofisinde durmuş, penceresinden Main Street'e doğru bakıyor ve ME'nin Roy Farrell hakkında verdiği ön raporu dinliyordu.

"Çürükler tam olarak oluşamadan ölmüş," diye devam etti. "Ama daha yaşlı ve soluk değiller. Daha yeni oluşmuşlar. Henüz içini açmadım ama gözle muayene ettiğimde gördüğüm kadarıyla şimdiden cinayet şüphesi üzerinde duruyorum."

Mükemmeldi. Harry,

"Anladım," diye karşılık verdi.

"Ben şimdi kazacağım. Tam raporumu yarın alacaksınız."

Artık geç olmuştu. Saat beşi geçmişti.

Zorlanıyordu çünkü ona eve ve cinayetin yarına kadar beklemesini söylemek istiyordu.

Ama buna bağlı olan çok Şey vardı.

Lillian için.

Sonunda Harry'nin elinden bir Şey gelmedi, "Bize verdiklerinizle idare edeceğiz. Evinize gidin. Raporun tamamını bekleyebiliriz."

"Harry, Rus bana bu konudaki teorin hakkında bilgi verdi ve kurabiyelerden haberim var. Bu gece geç saate kadar çalışacağım," diye karşılık verdi.

Tanrım, ama o anda, ruhu yokmuş gibi görünen biriyle karşı karşıya kaldığınızda çoğu insanın doğası gereği ne kadar iyi olduğunu hatırlatmak işe yaradı.

"Sana borçluyum, Theresa."

"Benim işim, Harry. Sonra konuşuruz." "Tamamdır."

Telefonu kapattılar ve Harry pencereden dışarı bakmaya devam etti. Alışılmadık derecede huzursuz ve sabırsızdı.

Bunu yapıyordu çünkü Karl Abernathy açıkça sarsılmıştı, böyle bir adamın sarsılması dağınıklığın ötesinde bir Şey olduğunu kanıtlıyordu ve Harry başka kimsenin ölmesini istemiyordu. Ve Lillian'ın ailesini kimin öldürdüğünü öğrenmesini istiyordu, böylece hayatının o bölümünü tamamen kapatabilir ve bu yükten kurtulup hayatına devam edebilirdi.

Bu gizemi taşıyan. "Harry?"

Döndü ve kapısında Megan'ı gördü. Bunu bekliyordu.

Aslında bu kadar uzun sürmesine şaşırmıştı.

"Hey, Megan," diye selamladı.

İçeri girdi ve masasının önünde durdu. "Yerlilerin huzursuz olduğunu bildiğinizi sanıyorum."

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve hiçbir Şey söylemedi. Çünkü...evet.

Dürüst olmak gerekirse, eğer sivil olsaydı, o da olurdu. Ama Tanrı aşkına.

Megan, "Meclis, Dern'ün ortaya çıkması ve Karl Abernathy'nin terör saltanatı konusunda tepemde," diye paylaştı. "Birkaç yıl önce usulüne uygun olarak yeni bir şerif seçtiğimizi ve departmanını aynı şekilde yönetmediğini açıkladım. Hâlâ kellelerin uçmasını istiyorlar. Her ne kadar bir parçam onların kim olduğunu ve neden bu geldiklerini anlasa da, onlar hala benim için ciddi bir diken. Ancak dürüst olmak gerekirse, Misted Pines'ta ortaya çıkan şeylerden dolayı çok sinirli olan tek kişi onlar değil."

"Dern yarın saat birde avukatıyla birlikte bu karakola gelerek bugün yapılan şikâyetlerle ilgili soruları yanıtlayacak ve Rainiers cinayetleriyle ilgili olarak FBI'a tekrar ifade verecek. Üç kez daha görevini kötüye kullandığına dair ifadelerimiz var ve eğer Abernathy'nin ne kadar boktan işler çevirdiğini biliyorsa ve buna bir son vermediyse, bu onun için daha da kötü . Daha önce de bu tür suçlardan hapis yattı Megan, ama hiç kuşkun olmasın, yarın geldiğinde ve ondan öğrenebildiğimiz her şeyi öğrendikten sonra, onu üç kez takip ve taciz suçundan yargılayacağım."

Başını salladı.

"Ve Abernathy'yi bulmak için duvara doğru gidiyoruz," dedi ona.

Kadın yine başını salladı.

"İnsanların bilgilendirildiklerini ve elimizde bir şeyler olduğunu hissetmeleri için belediye meclisini toplantıya çağırmanız gerekiyorsa ve benim de katılıp rapor vermem gerekiyorsa bunu yaparım ama bu hoşuma gitmez. Söylemeye gerek yok, Misted Pines'ta ortaya çıkan şeylerden ben de heyecan duymuyorum, ancak onların aksine, bu konuda bir şeyler yapmak benim işim. Bunu yapmaya niyetliyim. Bunu yapmak için zamana ihtiyacım var. Ama benim de bir hayatım var."

"Sana geldiğinde zaman kazandıracağım," demeden önce dudakları kıpırdadı. O zaman başını sallayan Harry oldu.

Gitmek için hareketlendi ama geri döndü. "Ve bu ofis dışında bir hayatın olmasının beni ne kadar mutlu ettiğini anlatamam, Harry."

Harry nefesini burnundan çekti, sonra başını ona doğru eğdi.

Ona gülümsedi ve dışarı çıktı. Harry telefonunu açtı ve bir arama yaptı. Jess bir kez çaldıktan sonra cevap verdi. ""

"Abernathy mi?" Harry sordu.

Polly kapısında belirdi. Ona başını salladı. Jess, "Evet," diye cevap verdi.

"Bir şey buldun mu?" Harry, Polly'nin masasına doğru yürüyüp bir kalem ve bir post-it defteri almasını izleyerek sordu.

" bir şey yok," bilgi verdi Jess. "Ama arıyoruz. Size yedirecek bir şey bulursak yaparız."

Polly post-it'i masa telefonunun üzerine yapıştırdı ve üzerinde ACİL 1. HAT yazıyordu. Sonra döndü ve dışarı çıktı.

"Teşekkürler Jess," dedi Harry. "Bir görüşmem daha var. Eğer bir şey öğrenirsek, sana haber veririm. Benden, Rus'tan, Karen'dan ya da Sean'dan haber alabilirsin."

"Anladım."

Harry sesini alçalttı. "Onun yere serilmesini istiyorum, Jess."

"Seni duyduk, Harry. Hallediyoruz. Görüşürüz, kardeşim."

"Görüşürüz, Jess."

Harry telefonunu masasının üzerine bıraktı, post-it'i çıkardı, sabit hattının ahizesini kaldırdı ve birinci hatta bastı.

"Harry Moran," diye cevap verdi.

"Şerif Moran, ben FBI Seattle Bürosu'ndan Özel Ajan Leticia Sanford."

Harry kaşlarının çatıldığını hissetti. "Sizin için ne yapabilirim, Özel Ajan Sanford?"

"John Berringer, nam-ı diğer Paul Masterson, nam-ı diğer Lucas Harmon'ı aradığınızı duydum, doğum adı William Anthony Zowkower."

Harry oturdu ve tamamen telefona odaklandı.

"Evet, öyle," diye onayladı. "Eve dönmesini bekleyen üç tutuklama emrimiz var."

"İkisi Seattle'da, biri Vancouver'da olmak üzere üç kadın, adamın sahte bir kimlikle kendileriyle evlendiğini, uzun bir dolandırıcılığı sürdürdüğünü, yani şüpheli cazibesiyle kafalarını karıştırdığını, sonra da elini attığı her şeyi soyduğunu anlattı. İşi bittiğinde ya da bıktıklarında ortadan kayboluyordu. Vancouver'daki kadın, kendisinden bir sürü şey çalan kocasının kayıp olduğunu bildirene, ofisinizin Zowkower'la ilgili önceki ve sonraki soruşturmalarına ve biz ikiye ikiye bir araya getirip dolandırıcılık, hırsızlık, kimlik hırsızlığı ve iki eşlilikle sonuçlanana kadar bu adamın kim olduğuna dair hiçbir ipucumuz yoktu."

Yüce İsa.

Demek Willie'nin peşinde şey buydu.

Harry ona, "Seni dedektifim Sanford'a havale etmem gerekecek," dedi. "Zowkower'ın eski karısıyla bir ilişkim var."

"İlginç," diye mırıldandı.

"Lillian onu on beş yıl önce evden kovdu," dedi sert bir ifadeyle. "Adam duvardaki yazıyı okuyup bir daha içeri giremeyeceğini anladıktan sonra, o kadar zaman boyunca onunla hiç konuşmamış. Ve eğer adam, Lillian'ın bu davaları başlattığı dönemde boşanmasına izin verseydi, iki eşlilik söz konusu olmazdı."

"Bir şey demek istemedim şerif. Küçük bir kasaba küçük bir ."

"Öyledir."

Sanford, "Bu adamla konuşmak isterdim," dedi.

"Ben de öyle. Onu bulursak ilk arayacağım kişi sen olacaksın," diye cevap verdi Harry. "Onu bulun, suçlamalardan biri saldırı. Bir adamı hastanelik etti. O yüzden ben de aynısını yaparsanız sevinirim."

"Tamamdır, şerif. Seattle'da neler olup bittiğinden haberimiz var. İyi şanslar."

"Minnettarım."

Telefon kapandı ve Harry, Dr. Theresa Pfeiffer aramadan önce yaptığı işe geri döndü -o sabah yapılan şikâyetlerle ilgili raporları okuyordu- o sırada Rus kapısına geldi.

Harry'nin midesi bulandı.

"Vakit geldi," dedi Rus.

Sikeyim.

Harry başını salladı ve telefonunu eline aldı. Lillian'a mesaj attı, ona ne olacağını söylemedi, çünkü önümüzdeki on dakikayı endişelenerek geçirmesini istemiyordu.

Sonra masasını kapattı, ayağa kalktı, kapıya gitti, ceketini silkti ve Rus'la birlikte istasyondan ayrıldı.

Füzyon mu?

Lillian

Köpeklerin huzursuzlandığını duydum, sonra kapı açıldı ve Harry olduğunu anladım çünkü yakında evde olacağına dair mesaj atmıştı, çünkü köpekler Harry'de anahtar olduğu için havlayarak akıllarını kaybettiler.

"Bildiğiniz gibi bugün sahipleri için hazırlamam gereken dört ünite vardı ve Kimmy tarafından pusuya düşürüldüm. Korkarım havaya girdim ve ışıklardan ve Jawa cadılarından daha fazlasını satın aldım," dedim güveç yerleştirdiğim fırına. "İçimde sağlıklı bir şeyler yazacak güç yok. Son kalan alfredo gnocchi güvecini yiyoruz ama sana yanında salata yaptım."

Fırının kapağını kapattım, döndüm ve gülümsedim, çünkü sadece Harry değil, Rus da orada duruyordu.

Güveç şipşak sevişmemiz buraya kadarmış. "Hey, Rus." diyerek onlara doğru ilerledim.

"Heya, Lillian," diye yanıtladı Rus.

Doğruca Harry'ye gittim ve dudağına bir dokunuş yaptım.

Ayak parmaklarımdan aşağı yuvarlandığımda titreşimi fark ettim. Elimi düz karın kaslarına götürdüm. "Bir sorun mu var?"

"Rus'un sana bazı soruları var, Lilly," dedi Harry, sesi gergindi. "Annenle babanın ölümünden önceki günlerle ilgili."

Midem simit taklidi yaptı. Rus'a baktım.

"Bir şeyler mi oluyor?" diye sordum.

"Bilmiyoruz, Lillian," dedi Rus. "Belki. Uzun sürmez. Sadece birkaç soru."

Başımı salladım ve mutfak masasını işaret ettim. "ister misin?" Rus o tarafa doğru ilerledi.

Harry elimi tuttu ve beni o tarafa yönlendirdi.

Rus ben oturana kadar bekledi ama ben . Çıldırarak
üzereydim.

Onlardan ne hissettiğimden emin değildim ama *elektrik* gibi geliyordu.

Ancak, annem ve Ronetta tarafından eğitilmişim, bu yüzden Rus'a teklif ettim,

"Sana bir içki getireyim mi?"

"Bu gerçekten uzun sürmeyecek, o yüzden hayır," diye reddetti Rus.

"Ama teşekkür ." Başımı salladım.

", Lill," diye mırıldandı Harry. Ben
de oturdum.

Rus da öyle.

Harry de öyle.

Ben masanın sonundaydım, onlar da iki . "Ne öğrenmek
istiyorsunuz?" diye sordum.

Rus, "Annenizin günlüğünde, babanızın birisinin Gerald Dietrich ile mali
durumu hakkında konuştuğunu ve hileli bir sigorta talebinde bulunmayı
planladığını duyduğunu yazmış," diye söze başladı.

Başımı salladım.

"Ailenizden herhangi birinin konuda konuştuğunu duydunuz mu?"

Rus sordu. Kalbimi sakinleştirmeye çalışarak başımı salladım. Deli
gibi çarpıyordu. "Hiçbir şey duymadın mı?" Rus bastırdı.

Tekrar başımı salladım.

Rus konuyu değiştirdi. "Dern'in anneni taciz ettiğinden bahsetmiştin."

Bu sefer başımı salladım.

"Bunu yaptığını fark ettin mi?"

Başımı salladım.

"Hiç mi?"

"Babam çok korumacıydı," dedim kısık bir sesle. "Annem de öyleydi. Yani, tartışıklarını duydum. Ama hiçbir şey görmedim. Sadece annemin bu konuda çok korktuğunu ve babamın da çok kızdığını biliyorum."

"Ailenize ya da bu eve özel ilgi gösteren başka şerif yardımcılarını fark ettiniz mi?"

"Şey, annemle babamı tutukladılar ve onlar gittikten sonra Dern arada bir gelip onları görüp görmediğini soruyordu. Ama bunun dışında... hayır."

Rus Harry'ye baktı.

"Evimizde oturan adam hariç," diye ekledim. Rus'un gözleri hızla benimkilere kaydđ.

"Hangi adam?" diye sordu.

"Genç gibi. Koyu renk saçlı. Sakallı. Garip olduğunu düşündüm, çünkü hiç polis arabasına binmemişti."

Eğer bu iki adam arasındaki elektrik seviyesi yükselebilseydi, ki ben yükselebileceğini düşünmüyordum, yükseldi.

Astronomik olarak.

"Nasıl bir arabada olduğunu hatırlıyor musunuz?" Rus sordu.

"Evet, tüm ilgili her şeyi hatırlıyorum," diye fısıldadım ve daha önce korktuğumdan daha fazla korktuğumu söylemek güvenliydi, bu yüzden bu beni grafiklerin dışında korkuttu.

"Ne tür bir arabaydı, Lillian?" Rus itti.

"Bir Ford. Koyu mavi. Modelinin ne olduğunu bilmiyorum. Belki bir Fusion?" Rus cevap verebilirmiş gibi sordum.

"Koyu mavi bir Ford, emin misin?" Tekrar başımı salladım.

"Dern'ün yardımcılarında biri olduğunu biliyor muydunuz?" Rus sorguladı. Yine başını salladı. "Beni içeri aldıklarında onu karakolda gördüm." "Ama evinizi gözetlerken hiç devriye arabasında değildi?" Başımı salladım.

"Ve sen de onun senin evinde oturup, eve geldiklerinde aileni yakalamak için beklediğini mi düşündün?" Rus sordu.

"Evet. Ben de benimle dalga geçtiğini düşünüyordum çünkü bu konuda çok açıktı ve bazen beni takip ediyordu."

Rus hemen Harry'ye baktı ve ben de nedenini anladım. Ondan yayılan elektrik artık elektrik değildi. Cinayete meyilliydi.

Rus alçak sesle, "Sakin ol," dedi.

"Ben ," diye yanıtladı Harry, öyle *olmasa* da. "Neler oluyor?" Tekrar sordum.

Rus bana döndü. "Lillian, özür dilerim. Yanılmışım. Bu biraz zaman alacak. Karakola gelip resmi bir açıklama yapmanı istiyorum."

Aman Tanrım.

"Tekrar soruyorum, *neler oluyor*?" Ben talep ettim.

Rus Harry'ye döndü.

Harry çenesini kaldırdı.

Rus bana geri döndü. "Bir teori üzerinde çalışıyoruz. Lillian..."

Masanın üzerindeki elini bana doğru uzattı.

Otomatik aldım.

Parmakları etrafına kapandı ve sıkıca tuttu.

Bunun bir uyarı olduğunu biliyordum ve hazırlandım.

"Koyu renkli bir Ford arabanın içinde koyu renk saçlı ve sakallı bir adam ailenizin Idaho'daki motel odasının dışında görüldü."

Midem düştü ve ciğerlerim söndü. "Aman Tanrım," diye hırıldadım.

"Adamımızı bulduğumuzu düşünüyoruz," dedi Rus. "Ve bana hatırladığınız her şeyi resmi olarak anlatırsanız, onu bulduğumuzda yakalamamıza yardımcı olabilir."

Ayağa fırlarken Rus'un elini kırdım. "Hadi gidelim." Rus yavaşça ayağa kalktı.

Harry bunu çok daha hızlı yaptı ve ceketimi almak için koridordaki dolaba doğru yürüdü.

Rus fırına gitti ve onu kapattı.

Sonra üçümüz karakola yürüdük, böylece resmi ifademi verebilecektim.

İç Huzuru

Lillian

Bir saat sonra eve döndüğümüzde Harry doğrudan fırına gitti, güveci çıkardı ama yeniden ısıtmak için fırını açtı.

Karakterinin tamamen dışında, bunu yaparken köpekleri tamamen görmezden geldi ve ceketini çekiştirip koridordaki dolaba giderken de bunu yapmaya devam etti.

"Seninki," homurdandı elindekini sonra.

Benimkini omuz silkerek çıkardım ve ona uzattım.

Bununla ilgilendi, yanımdan geçti ve buzdolabına yöneldi, bunun üzerine bir bira çıkardı, çekmecedен açacağı aldı, kapağı patlattı ve sağlıklı bir yudum aldı.

Ayakkabılarımı çıkardım, kanepeye doğru ilerledim ve dizlerimin üzerine çöküp baldırlarımın üzerine yerleşerek ona doğru baktım.

Kendi adıma, çok heyecanlıyım. Cidden heyecanlıyım. Sadece ailemin katiline yaklaştıkları için değil, aynı zamanda resmi bir açıklama yapabileceğim için de. Bu adamı yakaladıklarında onu çivilemek için kullanılabilecek bir şey söylemeliydim. Ve bunun benim için bir anlamı vardı.

Onu bulamadım. Onu yargılayamadım. Onu mahkum edemezdim. Ama bunu yapabilirdim.

Ve yaptım.

Yani, oh

evet.

Çok

heyecanlanm

ıştım.

Ancak Harry daha önce hiç yaşamadığım bir ruh hali içindeydi ve bu da başladığımızdan beri ilk kez ne kadar yeni olduğumuzu ortaya çıkardı.

Harry Moran tahmin edilebilir biri değildi.

Harry Moran özünde iyi bir adamdı. Tahmin oyunları, yumurta kabukları üzerinde yürümekle ya da çözümü eninde sonunda sizi kışınızdandan ısıracak olan ilişki gizemlerini çözmekle ilgilenmezdi.

O Harry'ydi.

Ne gördüysen onu

aldın. O artık öyle biri

değildi.

"Seni rahatsız eden ne?" Dikkatle sordum ve hemen kaskatı kesilerek duygusal bir darbeye hazırlandım.

Willie'ye bu tür bir soru sorduğumda, cevap genellikle ailesiyle ilgili sorunlar oluyordu, bu da savunmaya geçtiği ve öfke nöbeti geçirdiği anlamına geliyordu, onu akrabalarına karşı nasıl döndürmeye çalıştığımı bağıırıyordu (oysa öyle değildim, olmalıydım-aktarım yapan var mı?) ve ben sadece *anlamıyordum*.

Alex'leyken sabırsızlık ve "Buraya taşınırsan bilirsin, değil mi?" gibi şeyler duydum. Bu da sır saklamaya ya da yirmi soruya yol açıyordu. Çok yorucuydu.

Stormy'nin tek derdi yavrulardı. Duygularından bahsetmezdi. Öfkeliydi, ama saldırgan değildi (en azından bana karşı). Olay çıkarmazdı. Sadece kendi içinde kaybolurdu.

Harry'den bu üçünden birini bekliyordum, çünkü büyük ölçüde işi nedeniyle konuşamıyordu, bu da çok sinir bozucu olmalıydı.

Kalbim acımaya başlamıştı çünkü bunun bizim için bir sorun olabileceğini görüyordum.

Ama tam anda, olduğu *kişi* olarak, Harry yanıldığımı kanıtladı.

Cevap verdi.

koy. Dürüstçe.

Ve tamamen.

"Bugün bir ölüm ilanı daha verdim. Eski karısı, iki çocuğu. Karısı eski kocasından nefret ediyordu. Çocuklar babalarıyla aralarına mesafe koymuşlardı. Ama o hala onların babasıydı. Kafaları karıştı, üzgündüler ve babalarıyla aralarındaki bozukluğu düzeltip düzeltemeyeceklerini asla bilemeyecekleri bir hayatla karşı karşıyaydılar."

"Tanrım, Harry," diye fısıldadım.

"Ve bu, cesedi bir haftadan uzun süredir arabasında duran, tamamen çürümüş bir adama yürüdükten sonraydı. Yıllarca bu adamın yanında çalıştım. Ona saygı duymadım. Ondan hoşlanmazdım bile. Ama onu asla böyle görmek istemedim."

Bunun ağırlığı beni ezerken gözlerimi kapattım. Devam ettiğinde onları açtım.

"Ayrıca, komşusu canı bir pislik olduğu için bacaklarını kullanamayan bir adam var ve muhtemelen *en ufak* bir düzgün polis çalışmasıyla, açık ve kapalı bir dava olacakken, öyle olmadı. Bu adam tüm hayatını tekerlekli sandalyede geçirecek ve bunu da büyük ihtimalle *kendisini vuran* komşusunun evde yapacak."

Aman Tanrım.

Bu korkunçtu.

Harry devam etti.

"Ayrıca, FBI'ın eski kocanızın peşinde olduğunu öğrendim çünkü Kuzeybatı Pasifik'teki iki farklı ülkede kadınları harcıyor, onlarla evleniyor, onların sırtından geçiniyor ve onları temizliyor. Eğer o pisliği bulursam, onu bir adama saldırmaktan dolayı bizim hapishanelerimizden birine koymak için beklemem gerekecek, çünkü önce federal bir hapishanede zaman geçirecek."

Şaşırmıştım. "Bütün bunları Willie mi yapıyor?" Harry onayladı. "Bütün bunları Willie yapıyor."

Yüce Tanrım.

Onun ne kadar dağınık olduğunu nasıl göremedim?

O kadınlar için üzıldüm ama Tanrı'ya şükür benden hiç çalmamıştı.

Yine de o zamanlar çalacak bir şeyim yoktu.

Ne yazık ki Harry sözünü bitirmemişti.

"Bu sabah, eski polis memurlarını takip, taciz, zorlayıcı cinsel saldırı girişimi ve gerçek cinsel saldırı ile suçlayan kadınlarla dolu bir karakolum vardı. Yedi kadın trafik ihlali iddiasıyla durduruldu ve tam da bu lanet üniformayı giyen bir polis memuru cezayı affetmek için oral seks pazarlığı yapmaya çalıştı. Bu kadınlardan beşi, sahte olduğuna yemin ettikleri cezayı kabul etmiş, bu nedenle cezaları fazla gelmiş, ancak ona gidip kendini becermesini söylemişler. Ancak, iki kadın, daha genç olanlar, manipüle edilmesi ve korkutulması daha kolay olanlar, bu canavar için diz çöktüler. Bu kadınların hiçbiri ihbarda bulunmadı, çünkü bunun bir yere varmayacağını biliyorlardı ve yıllarca bunun tekrar olabileceği korkusuyla ve bunun adaletsizliğiyle yaşamak zorunda kaldılar."

Kalbim sıkıştı ve yutkundum.

Harry ağzından çıkarmaya devam etti.

"Bu buzdağının görünen kısmı olabilir. Bu mühür kırıldığına göre, daha fazlasının olması için hazırlık yapıyoruz."

"Ah, tatlım," dedim usulca.

Harry devam etti, "O kadınlara bunu yapan adam bu iğrenç suçlardan daha fazlası için kaçıyor ve tabii ki bu evimi sprey boyayla boyamak değil. Yerel bir çiftte bir sigorta dolandırıcılığı ve ardından gelen kumpas işinde yardım ettiği, ailenizin canını almak için eyalet sınırlarını geçtiği, on buçuk yıl boyunca bir gasp planını sürdürdüğü, ne yaptığını öğrenen bir adamı öldürdüğü, bunu örtbas etmek için departman kaynaklarını kullandığı ve şimdi bunu yapmasına yardım eden adamın çok ölü olduğu anlaşılıyor. Ve çok iyi sebeplerden dolayı saklanan üç kişi var. Eğer bu adam böyle devam ederse, sırada onların hepsi var."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve her şeyi anlatmasını bekledim.

"Bu da onu sadece ölmemeleri için değil, yaptıklarının bedelini ödeyebilmesi ve açık bir tehdit olan bu adamın özgürlüğüne son verebilmesi için bulmam gerektiği anlamına geliyor. Ve en önemlisi, derin duygular beslediğim, yanında uyuyup yanında uyandığım kadına cevaplar ve adalet sağlamak için."

İşinin bitmediğini hissederek sessiz kaldım.

"Şimdi, sen *on dokuz yaşındayken* öğreniyorum..." Aman Tanrım.

Kendini kaybediyordu.

"...bu evde oturdu ve sizi korkutmak, ailenizin bildiğini düşündüğü şeyi biliyorsanız sizi uyarmak ya da sadece sizinle dalga geçmek amacıyla sizi takip etti, çünkü bu orospu çocuğu böyle biri. Ailenin gittiğini biliyordu çünkü onları senden aldı. Onların dönmesini beklemiyordu. Sonra, bu eylemi gerçekleştirdikten sonra, benim *lanet kasabama* geri döndü ve *seninle*, benim *lanet kadınımla sikişti*."

Tamamen

kaybediyordum.

"Bebeğim," diye

fısıldadım.

"İşte Lillian, beni rahatsız eden de bu," diye bitirdi sözlerini. Ne yapacağımı bilemedim.

Huysuzdan da öteydi. Yaklaşmaya davet etmiyordu. Ama o

Harry'ydi.

Benim Harry'm.

Yeni olsaydık ne olurdu?

Haftalarca süren boktan günlerin ve son derece boktan insanlarla çalıştığı yılların ardından inanılmaz boktan bir gün geçirmişti.

Koltuktan kalktım ve ona doğru yürüdüm.

Yaklaşıp parmaklarımı boynunun iki yanına doladığımda Harry kılını bile kıpırdatmadı.

"Kameralı yeni bir kapı zilim var," dedim usulca.

"Lillian-"

Boynunu sıktım ve onun üzerinden konuştum. "Kapatmayı hatırlamak zorunda olmadığım bir termostatım var. Kendi kendine kapanması için programlamam bile gerekmedi."

Yanağındaki bir kas sıçradı.

"The Lodge'da akşam yemeği yedim, bu nadiren olan bir şey çünkü param yetmiyor. Bon Amie'de de aynı şekilde. Ayrıca ilk spa ziyaretimi de yaptım," diye hatırlattım.

"Lill," diye mırıldandı.

Ona yaklaştım ve parmak uçlarımda yükseldim. "O kadınlar bugün ortaya çıktılar Harry, çünkü senin onlarla ilgileneceğine güveniyorlar."

Ellerini kalçalarıma koydu ve "Tatlım" diye fısıldadı.

"Kadınların bu tür ihbarlarda bulunmaktan çekinmeleri için polisin yozlaşmış olması gerekmediğini söylememe gerek yok. Bize inanılmama ihtimali DNA'mıza işlemiş durumda ve inanılsa bile adalete giden yol, eğer sonunda adalet varsa, zorlu olacaktır. Kendilerine özenle yaklaşılacağını bilmeleri gerekiyor. Bu kadınlar ortaya çıktılar çünkü onlara özenle yaklaşacağınızı biliyorlardı."

O kas yine seğirdi.

"İşin içindeydin, her şey etrafındaydı, o yüzden bilmiyorsun," dedim. "Şerif seçildiğinde Misted Pines'ı ve tüm ilçeyi saran rahatlama hissini bilmiyorsun."

Alnını benimkine yasladı ve "Bebeğim" dediğinde sesi kısılmıştı.

"Sen ya da senin gibi biri o zamanlar şerif olsaydı annemle babam ölmezdi, Harry," diye fısıldadım. "Yaptığın iş, insanları her gün senin asla bilemeyeceğin şekillerde güvende tutuyor, ama bu oluyor."

Acı çekiyormuş gibi gözlerini kapattı.

Ben fısıldamaya devam edince onları açtı.

"İçim parçalanıyor. Bugün gününüzün bu kadar berbat geçmesi *beni* kesinlikle *kahrediyor*. Keşke tüm bunları unutturacak bir şey yapabilseydim. Ama yapamam. Yapabileceğim tek şey sana iyi işler yaptığını hatırlatmak, Harry Moran. İnsanlar kötü şeyler olacağını biliyor. Buradaki insanlar aynı zamanda kötü şeyler olduğunda bunu kendileri için çözeceğine güvenileceklerini de biliyorlar."

Parmakları kalçalarımda gerildi. "Ben halledebilirim. Söz ver, Lilly. Seninle yattığını bilmek beni çileden çıkardı."

"Bunu hissettim." dediğimde gülümsemem titrek ama minnettar bir ifadeydi. "Ve senin için cevaplar istiyorum."

"Onları alacaksın, tatlım. Bunu biliyorsun. Sürece güven."

Başını benimkinden kaldırdı. "Termostatların ve pahalı yemeklerin alanına girmeyelim. İşte tam burada" -vücudum onunkiyle aynı hizaya gelsin diye beni çekti- "seninkini geri veriyorsun, Lill."

"Güzel. Dengeli olmayan bir ilişki ."

Bir elini kalçamdan çekip çenemi kavradı ve kahverengi gözleri o kadar yoğundu ki sanki beni dağlıyorlardı.

"Lanet olsun, sekiz yıl önce yaşayan en şanssız adam olduğumu düşünüyordum. Karım öldü. Sahip olduğumu düşündüğüm gelecek, onunla birlikte gitti. Beni tatmin edeceğini bildiğim tek işte çalışıyordum ama bunu hiç saygı duymadığım bir adam için yapıyordum. Ve işte buradayım. Sevmesi zor bir iş yapıyorum ama yine de seviyorum. Ve ona sahiptim, onu bir süreliğine mutlu edebildim. Şimdi de sen varsın."

"Artık ben varım," diye kararlı bir şekilde iddia ettim. "Belki de yaşayan en şanslı adamım," diye mırıldandı. Vay canına, bu harika hissettirdi.

Hala.

"Hayır, Harry, sen sadece bir erkeksin. İyi birisin. Düzgün biri. Akıllı biri. Güçlü birisin. Sen bu dünyanın daha çok ihtiyaç duyduğu türden bir adamsın. Yaşayan en şanslı kadın ben olabilirim, çünkü sen aynı zamanda benimsin."

"Teşekkür , Lilly," diye fısıldadı.

Ama daha bitirmemiştim.

Kalçalarını sallamaya başladım, ellerimi onun üzerinde kullanarak onu da aynısını yapmaya teşvik ettim.

"*Seninle tanıştığım günden önce,*" diye şarkı söyledim.

Gözleri parladı ve "Lill" diye inledi. "*Hayat çok acımasız görünüyordu,*" diye devam ettim.

Alnı tekrar benimkine geldi ve homurdandı, "Siktir, Lillian." "*Sen benim huzurumun anahtarısın.*"

Daha ileri gidemedim.

Bununla birlikte başını eğdi, beni öptü ve fırın önceden ısınırken gecikmiş şipşak sevişmemizi yaptık.

Beni yatak odasına götürdü, hızlıydı ama umutsuz değildi. Kavurucuydu ama pervasız değildi. Son derece tatmin ediciydi ama açgözlü değildi.

O bizdik.

Harry'ydi.

Mükemmeldi.

Pleased As Punch

Lillian

"Up, bebeğim," diye emretti Harry.

Yukarı kaydım, bunu yaparken horozunun uzunluğunu emdim ve gitmesine izin vermeden önce başını dilimle döndürdüm.

Onun üzerinden geçecektim. Seslerini biliyordum. Onu yaklaştırdığımı biliyordum. Ve onu yaklaştırmak beni de yaklaştırdı.

Artık en sevdiğim gezintiye çıkma vakti gelmişti. "Orada dur," dedi Harry.

Bu yeniydi.

durdum ve başucumdaki yastıklara yaslanmış, uzun bacaklarını açmış, tüm ihtişamıyla cırılçıplak yatan ona baktım.

Sonra aşağı baktım, çünkü kolu hareket etmişti ve Harry'nin elini güzel sikinin etrafına sardığını gördüm.

Bacaklarının arasında dizlerimin üzerindeydim ama yine de kendini becermeye başlamasını izlerken kıvrandım.

"Aman Tanrım, Harry," diye nefes aldım, gözlerim harekete yapışmıştı.

Yatağa doğru kaydı ve ben de bu iyiliğe engel olmamak için yolundan çekildim.

Sonra sesi kalınlaşarak, "Atlayın," diye emretti.

Aletini kastetmedi.

Yatakta sürünerek, dönerek ve bir bacağımy başının üzerine atarak rekor kırmış olabilirim.

Vücudunu görmek için yüzünün üzerine yerleştim.

Harry diğer elini sıcak bir şekilde kalçama koydu, beni aşağı çekti ve hemen beni yemeye başladı.

İşte o zaman yüzüne bindim.

Bütün işi o yaptı, bacaklarının arasında ve benimkinde.

Onun boşalmasını izlediğimde ve amıma doğru inerken bunu yaptığını hissettiğimde şenliklerde muhteşem bir duraklama oldu.

Sonra her iki eli de kalçalarımaya geldi ve ben yüzünde muhteşem bir şekilde doruğa ulaşana kadar beni yiyip bitirirken o da beni aşağıya doğru çekti.

Ben aşağı inerken onun diline karşı sallanırken o da beni yaladı.

Sonra beni çekti, yatağa yatırdı, omzumu öptü ve diğer tarafa dönerek ayaklarını aldı ve temizlenmek için banyoya gitti.

Köpekler onu takip etti.

O dönene kadar kıvrılıp yattım. Tanrım, *çok sıcaktı*.

Kendi kendime sııttım.

Kesin olarak öğrendiğim bir şey *vardı*, Harry kontrolü seviyordu. Ve ben de Harry'nin her şeyi kontrol etmesini seviyordum.

Çok yaratıcı biriydi.

Harry etrafında koşuşturan köpeklerle geri döndü ve ben de gece seksinden sonra her zaman yaptığımız şeyi yapabilmek için kıvrıldım.

Işıkları kapatın ve yorganın altına sokulun. Pazar gecesiydi.

Cuma öğleden sonra, Leland Dern takip ve taciz suçlarından tutuklanmıştı. Mahkemelerimiz kefalet duruşmalarını hafta içi günlere ertelediği için hala Fret County hapisanesindeydi.

Harry'nin işiyle ilgili daha fazla şey paylaşmasına (hepsini olmasa da) kapı açıldığında (ve kimseye tek kelime etmeyeceğime söz verdiğimde), daha fazla şey paylaşmaya başlamıştı.

Dern, ailemin öldürülmesiyle ilgili durum hakkında daha fazla yorum yapmayı kesin bir dille reddetti, Karl Abernathy'nin yaptığı her şeyi bildiğini inkar etti ve takip suçlamalarını ve bu davranışı takip etmek için yardımcılarını kullandığını şiddetle reddetti.

İşte bu kadar.

Şimdilik.

Yine de mevcut suçlamalarına cevap vermek zorundaydı ve bu da milletvekillerini fena olmasa da bir kargaşaya sürükledi. Çoğu kişi Dern'ün (yine) saçmalıklarının hesabını verdiğini görmenin sevincini yaşıyordu.

Ben de onlardan biriydim.

Harry, Willie'nin annesine Willie'nin içinde bulunduğu durumun ne kadar sıcak olduğunu söylememeyi tercih etmişti. İlk aramadan beri ondan hiçbir haber alamamıştım (sonra yine onu engellemiştim ama geçmişime baktığımda engellenmiş hiçbir arama da gelmemişti).

Karl Abernathy'yi ararken diğer her şey bekleme modundaydı.

arama emri çıkarmışlar ama şu ana kadar bir çıkmamış.

Geri kalanına gelince, Harry benim yüzümden o davayla yakından ilgilenemediği için hafta sonu izin aldı.

Bahçede Jawa cadılarımız vardı ve içeride bulunan bir duman makinesinden duman çıkaran bir kazanı çevreliyorlardı. Veranda turuncu ışıklarla donatılmıştı, yarasalar dış duvara asılmıştı ve daha fazlası verandanın tavanından sarkıyordu. Verandanın basamakları da çeşitli şekil, boyut ve yüzlerde, içleri turuncu ve zaman ayarlı ışıkları olan beyaz jack-o'-lantern'larla doluydu.

Bayramı'nın canına okudu.

Mahalledeki en iyi dekore edilmiş evdi.

Öyle ki, o gün sadece Ronetta'nın değil, diğer taraftaki komşularım Allen ve Susan'ın da Kimmy'lere gittiğini ve süslemelerinde Cadılar Bayramı güzelliğini artırdıklarını fark ettim.

Bunun Kimmy'nin bir olduğundan emindim, ancak Misted Pines büyüklüğündeki bir kasabada satışları devam ettirmek için bir strateji kullanmadan bir tatil mağazası açamazsınız, bu yüzden ona daha fazla güç verin.

O günü Jenna ve Trey'lerde futbol izleyerek ve kendimizi cips, sos ve diğer futbol yiyecekleriyle tıka basa doldurarak geçirmiştik.

O akşamı da bir önceki gibi geçirmiştik. Köpekler etrafımızda (yerde ve kanepede) tembellik ediyor, Harry ayaklarını sedirin üzerine koymuş futbol izliyor ve ben telefonda oyun oynarken başımı onun kucağına koyuyordum.

Sakindi.

Eğlenceliyd

i.

Cumartesi günü yaptığım temizlik ve çamaşır yıkamada bile Harry bana yardımcı oldu. Süpürgeyi çok iyi kullanıyordu ve kıyafetleri katlamakta çok iyiydi (özellikle de tişörtleri - o kadar iyiydi ki, tüm tişört çekmecemi Harry'nin katlama şekline göre yeniden düzenledim).

Oh, ve onun evine uğradık, böylece buraya getirmek için daha fazla eşya toplayabildi, bu da babasının bir saatlik ziyaretimiz boyunca kulaktan kulağa gülümsediği anlamına geliyordu. Bunun çok tatlı olduğunu düşündüm ama anlamadım ya da Harry ona "Bunu duymak istemiyorum" dedi.

Ben sormadım.

Babaların ve oğulların sırları olmasını beklerdim ve o da sırrını paylaşmak isterse paylaşırdı.

Onun için şirin mi şirin bir şifonyer bulmak için birkaç dükkâna uğramam gerekiyordu ama bunu hafta içinde yapmak için zaman bulacaktım.

Şimdilik her şey .

Uzun sürmeyeceğini biliyordum. Pazartesiler herkes için pazartesiydi ve Harry'ninki muhtemelen çoğu insanın yaşadığından daha az eğlenceli olacaktı.

Ama harika bir hafta sonu geçirmişti. Tedirginlik dışarı sızmıştı, rahatlamıştı, çabuk gülümsüyordu, kahkahalar için de aynısı geçerliydi.

Bu yüzden ertesi günle yüzleşmesine yardımcı olmak için yapabileceğim en iyi işi yaptığımı hissettim.

"Uykun var mı?" sordu beni karanlık odada yorganın altına topladıktan sonra.

"Mm," diye mırıldandım. "Sen mi?" "Evet, tatlım."

Daha da sokuldum ve mırıldandım: "Doğum kontrol hapına geri döndüğümün ertesi günü penetrasyon olmadan kendine ve bana bakarak seksi ateşli hale getireceğin konusunda sana güveniyorum."

Ve evet, eczaneye de uğradık, böylece ben bunu halledebilirdim ve Harry de prezervatifleri atabilirdi.

Kıkırdaması yumuşaktı. "Bu sabah penetrasyon vardı." "Mm," diye mırıldandım yine.

"Ve dün gece. İki kez."

"Doğru ya," diye mırıldandım unutmuş gibi (ki *unutmamıştım*). "Az önce yaptığımız şeyi kataloğumuzdan silebilirim." Başımı geri çektim.

"Sakın buna cüret etme."

Başımın arkasını yüzümü boğazına bastırırken kıkırdaması hiç de yumuşak değildi.

"Tamam bebeğim," diye mırıldandı, ses tonunda hâlâ mizah vardı. *Bu* çok hoşuma gitmişti.

Gözlerimi kapattım ve onu sıktım. "İyi geceler, Harry." O da sık mama karşılık verdi. "İyi geceler, Lill."

Köpeklerden biri iç çekti.

Ve ben uykuya daldım.

"LILLY."

Göz

kıptım.

Karanlıktı.

Saçlarımın kulağımın arkasına sıkıştırıldığını hissettim, sonra bir parmak çenemden aşağı kaydı. "Lillian."

Gözlerimi açtım.

Görmeyi beklediğim şeyi görmedim.

Harry beni gece yarısı hanky-panky için uyandırıyor.

Yatağın yanında duruyordu ve oda gölgeler içindeydi ama görebildiğim kadarıyla tamamen giyinik gibiydi.

Bir ön kolumun üzerinde ayağa kalktım. "Ne oluyor?"

"Seslen, Lill," dedi Harry bana. "Gitmem gerek. Elimden geldiğince çabuk döneceğim."

Çağrı mı?

Sersemlemiş zihnim hesaplama yapmıyordu.

Sonunda anladım ki, adamım şerifti ve bu dokuzdan beşe, pazartesi cumaya bir iş değildi.

"Tamam tatlım," diye mırıldandım, sonra "sana kahve yapmamı ister misin?" diye teklif ettim.

"Seyahat kupasında bir tane var zaten. Sen uyumaya devam et." Söyleneni yapmak için yerleştim.

Üzerime eğildi ve şakağımı öptü. "Bu tehlikeli mi?" Fısıldadım.

"Tehdit bastırıldı," diye fısıldadı. "Sadece rutin."

Tehdit bastırıldı kısmı beni pek heyecanlandırmadı, o yüzden son kısma odaklandım.

"Tamam, Harry, dikkatli

ol." "Güvende olacağım."

Şakağıma bir öpücük daha kondurdu ve gitti.

Rutinin ne anlama geldiğini BİLMİYORDUM ve Harry eve döner dönmez bunu öğrenecektim.

Bildiğim tek şey, Harry olmadan uyandığımdı. Köpekleri besledim. Biraz yemek yaptım.

Kahve. Duş aldım.

Genellikle Aromacobana'da sıraya sekize çeyrek kala mutfak masasında oturuyordum.

Tam o sırada garaj kapısının açıldığını duydum.

Köpekler heyecanlandı.

Heyecanlandım.

Ve hayal kırıklığına uğramadık.

Harry, solmuş kot pantolonu, çizmeleri, ceviz rengi kazağı, onun üzerinde, sol göğsünde sarı dikişli bir rozet ve omuzlarının hemen altındaki kollarında sarı kalkanlar olan, parlak koyu kahverengi saçları rüzgârda savrulan, boktan orman yeşili ceketiyile yan kapıdan içeri girdi.

"Hey," diye .

"Hey, Lill," diye cevap verdi, yavrularına biraz sevgi göstermek için eğilerek. Lill'i Lilly'den daha çok seviyordu.

"Bu biraz uzun sürdü," diye gözlemledim. "Sana kahvaltı hazırlamamı ister misin?"

Doğruca kahve makinesine gitti ve bir kapsül koydu. "Seninle sohbet etmeli, duş almalı ve istasyona gitmeliyim. Polly fırına gidip benim için bir çörek alabilir."

O görmese bile, çörekten kaşlarım havaya .

Nespresso musluğunun altına yerleştirdiği kupaya krema döküyordu.

Bana gelmeden önce kremayı buzdolabına geri koydu.

Bu onun yüz ifadesine ilk tam bakışımdı ve yüzümün bir kısmını öpmek olan normal Harry selamlamasını yapmadığını fark ettiğim ilk andı (genellikle dudaklara yönelirdi).

Şimdi de alnımı seçerek bunu yaptı.

Sonra bir sandalyeyi yaklaştırdı ve dizlerimiz birbirine değecek şekilde oturdu.

Aman Tanrım.

Bunu iyiye işaret olarak almadım.

O oturduktan ve arayan gözleri benimkileri bulduktan sonra, "Acaba adamım tüm bu 'rutin' işlerle ilgili bir yalan mı söyledi?" dedim.

"Yakalandım," diye

fısıldadı. Aman Tanrım!

"Özür dilerim, Lilly." (Tamam, belki de Lilly'yi daha çok seviyordum, bir yalanı itiraf ederken kullanıyor olsa bile). "Uyumayı istedim. Ayrıca sana söylemeden önce olan biten her şeyi bilmek istedim."

Harika.

"Peki, neler oluyordu?" Ben sordum.

"Willie dün gece evimdeki ahırları yaktı." Oturduğum yerde sarsıldım.

"Ne?" Bağırdım.

"Ne yazık ki babam onu kibriti yaktıktan sonra yakaladı. Willie için daha da kötüsü, kaçmaya çalışırken babam av tüfeğiyle lastiklerinden birini patlattı ve Willie arabasının kontrolünü kaybederek bir ağaca çarptı. Neyse ki sadece hafif bir incinme ve bilek burkulması yaşamış. Ama babam 911'i arayabildi ve ona yaklaşabildi. Elinde av tüfeği olan ve arkasında ahır yanan bir adamın emirlerine karşı gelen pek fazla insan yoktur ve ateşi siz yaktınız. Kaçmaya çalışmadı. Polisler geldi. Onu tutukladılar. Hastaneye götürdüler. Ona baktılar. Sonra kontrol ettiler ve Dern'ün yanındaki hücrede."

"Aman Tanrım," diye nefes aldım.

"Seattle'daki FBI'ı aradım. Yoldalarmış. Birkaç saat önce yola çıktılar, yani yakında burada olurlar. Karakola gitmeliyim."

"Willie ahırlarınızı yaktı," dedim huysuzca.

"Babam iyi. Willie de iyi," diye güvence verdi Harry. "Ama ahırların işi bitmiş."

"Ve baban eski kocamı vurmak zorunda kaldı."

Evet.

Hala tarafsız konuşuyor.

Harry iki elimi birden tuttu. "O iyi, Lillian. Willie'yi vurmadı, sadece lastiğini vurdu."

"Aman Tanrım, ne salak ama" diye fısıldadım, afallamıştım, utanmıştım ve kızmıştım, bunların hepsinden eşit ölçüde vardı ama bu ölçüler taşmıştı.

Harry ellerimi sıktıktan sonra, "İşte mesele bu," dedi. "O bir moron. Şu anda boku yemiş durumda. O kadar sikildi ki, uzun bir süre sikilmeden duramayacak. Babam çok sevindi. Onunla bu konuda tartıştığımda orada kalmakta haklı olduğunu kanıtladığını söyledi. Gece yarısı geldiğimden beri bu konuda övünüp duruyor."

Dudaklarım şokla
aralandı. Harry
konuşmaya devam etti.

"Zaten o ahırları yıkacaktık. Şimdi sigorta bize kalanları taşımak için ödeme yapabilir ve oraya koymak istediğimiz şeyi inşa etmek için fazladan paramız olacak. Tüm bu olanlardan sonra primlerim muhtemelen artacak olsa da, yine de bu işten kârlı çıktık."

Göz kırptım.

"Yani Willie bize bir tür iyilik yaptı," diye
bitirdi. "Size bir iyilik yaptı," diye tekrarladım.

"Birden fazla. Kıçını gösterdi, şimdi onu bir hücreye kapattım ve artık onun pisliği hakkında endişelenmemize gerek yok."

O da vardı.

Nespresso'nun bitmek üzereydi, Harry, "Gitmem gerek," dedi. Bugün Aromacobana'yı es geçebilir misin?"

Başımı salladım.

Bana sırtıttı ve ben de o zaman anladım.

Harry yağmur gibi haklıydı ve çok memnundu.

Bunu görünce ben de kıkırdamaya başladım.

Harry gülmeye başladı.

"Bunu Ronnie'ye anlatmak için sabırsızlanıyorum," dedim, h   gülerek.

"Ona söyleyebilir miyim?"

"Suçlar resmi geçecek. Bu bir sır olmayacak." "Ne aptal ama."

Ve ben hala gülüyordum.

Harry bana sırtıtmaya devam etti, sonra dudaklarıma gerçek bir öpücük kondurmak için yaklaştı.

Yapacak işleri olduğu için (anlaşılabilir bir şekilde) (ne yazık ki) uzun sürmedi. ekildi, kahvesini almaya gitti ve onu da banyoya götürdü.

Kendi kahvemi aldım ve bir yudum içtim.

Smokey geldi ve çenesini kalçama dayadı.

Başını okşadım ve ona "Baban dün gece büyük bir zafer kazandı" dedim.

Smokey'nin ağzı nefes alabilmek için açıldı ama bu onu sırtıyormuş gibi gösterdi.

"Biliyorum, bu harika," diye paylaştım.

Smokey  n kolumun i kısmını yaladı.

"Kesinlikle," diye katıldım.

Ben kahve içerken bana eşlik etti ve Harry odaya girip bana bir öpücük daha verdikten sonra onu kapıya kadar takip etmem için yanımdan ayrıldı.

"Sonra görüşürüz tatlım," dedi kapıdan. "Sonra görüşürüz tatlım," diye cevap verdim.

Harry işe gitmek için ayrıldı.

Kalktım ve güne başladım.

Mat'a git

Harry

"Çıktığı her kadın. Çok fazla olmasa da sahip olduğu her arkadaşı ya da ondan bıkan eski arkadaşı. Her kan olan. Her akrabası Evlilik yoluyla. İçki aldığı her barmen. Uyandırdığı her evsiz. Rahatsız ettiği her ayyaş. Elimizdeki her muhbir. Hepsine ama kimse onu görmemiş, gördüklerini söyleyemeyecek kadar korkuyorlar ya da onu koruyorlar." Rus, Karl Abernathy'yi bulma çalışmalarındaki son durum hakkında bilgi verdi. "Wade, Paddy Tremayne ile birlikte mağaralara ve terk edilmiş kulübelere gidip bir yerlerde saklanıp saklanmadığını bile araştırdı. Hiçbir şey bulamadılar."

Ayrıca kiralananmamış kiralık evleri ve boş olabilecek ikinci evleri de aramışlardır.

Ve hiçbir şey alamadılar.

Cuma günüydü, Willie o aptal numarayı yaptıktan neredeyse bir hafta sonra.

O hafta boyunca tek sarsıntı, başka bir kadının gelip Abernathy'nin oral sekse zorlamaya çalıştığını bildirmesi oldu ve merhametli bir şekilde, ona gidip kendini becermesini söyleyenlerden biri de oydu.

Dern kefaletle serbest kalmanın bir yolunu bulmuştu ve evine dönmüş, adaletin çarklarının onu ezip geçmesini bekliyordu.

Dern'in bu pisliği yapmasına yardım eden eski polis memurlarını çağırdılar ve onlara tavır, kabadayılık, inkar, biraz korku ve bolca "Ben sadece emirleri uyguluyordum" muamelesi yaptılar.

Savcıyla konuştuktan sonra Harry bu pisliklerle pek bir şey yapamayacağını biliyordu ama yine de Dern'e karşı tanıklık etmeleri için bir ya da birkaçını ikna çalışacaktı.

Cheryl Ballard'dan bir şey yok. Dietrich'lerden bir şey yok.

Bununla birlikte, Cheryl'in kız kardeşi çıldırmıştı ve Dietrich'lerin oğlu da bunu saklamaya çalışıyordu ama o da çıldırmıştı. Roy Farrell haberi onları sarstı (ve ölümünün bir cinayet olduğuna karar verildi, şüphelenildiği gibi, bağırsaklarında yatıştırıcı vardı, ama aynı zamanda iki eksik dişi ve kırık bir çenesi vardı-Harry adamı sevmiyordu, ama en azından savaşmadan ölmediğini bilmek güzeldi).

Kız kardeşi Cheryl'dan bir şey duyarsa paylaşacağına söz vermişti.

Rus, oğlunun yakında pes edeceğini hissetti.

Ama Harry için bu yeterince erken değildi.

"Akıllı olsaydı Kanada ya da Meksika'da olurdu," diye devam etti Rus. "Onu tanımıyorum. Şimdiye kadar bana pek zeki görünmedi. Ama eğer yakındaysa ve saklanıyorsa, bu işte gerçekten çok iyi."

"Avlanıyor," dedi Harry.

Başını sallayarak onayladığında Rus'un yüz ifadesi asıktı. Rus,

"Söylemesi ne kadar canımı sıksa da başka bir şeyim yok," dedi.

Hayal kırıklığı içinde fokurdarken, Lillian'ın sözleri aklına geldi. *Sürece güven.*

"Lill bana sürece güvenmemi söyledi," diye paylaştı Harry. Rus şaşkınlıkla başını yana eğdi.

Harry, "O bu konuda benden daha soğukkanlı ve daha çok şey bekliyor," diye açıkladı.

"Genel olarak oldukça sakin görünüyor."

Harry'nin dudakları yukarı kalktı. "İlk gece yarısı aramamda bana kahve yapmasını isteyip istemediğimi sordu, hayır dediğimde hemen uyumaya devam etti. Beklediğinden daha geç gelince bana kahvaltı hazırlamayı teklif etti."

Şimdi Rus'un dudakları yukarı kalkmıştı. "Lanet olsun, kardeşim." "Biliyorum," diye onayladı Harry.

"Senin adına çok mutluyum," dedi Rus sessizce.

Çok uzun zaman önce değildi, ikisi aynı ofiste oturmuş, İrlanda viskisini paylaşıyorlardı, Harry Winnie'den bahsediyordu, kaybını ilk kez bu kadar derinden paylaşıyordu, Rus da onu dinliyordu.

Ve şimdi de bu vardı.

Rus'un gözleri sandığa kaydı ve Harry onun neye baktığını anladı.
at.

Winnie'nin resmi hâlâ oradaydı.

Harry kalıp kalmayacağına karar vermemişti. O hayatına devam etmişti ama

kalbinde ve hayatında her zaman bir yeri vardır.

Polly'yi güzel bir çerçeve bulmakla görevlendirecek ve George'un geçen Cumartesi Cadılar Bayramı süslemelerini yaptırdıktan sonra Lillian'ın ön merdivenlerinde çektiği fotoğrafı çerçeveletecekti. O da sehpanın üzerine asılacaktı.

"Hiç düşünmemiştim..." Harry sözünü bitirmedi.

Harry'nin telefonu Rus'un, "İşte o zaman sana vuruyor, dostum," demesiyle kapandı.

Vazgeçtiğinizde."

Harry telefonuna uzanarak, "Öyle görünüyor," diye cevap verdi.

Rus sandalyesinden doğrulurken, "En azından senin ve benim başıma gelen buydu," dedi.

Telefona baktı ve "Hey, Polly" diye cevap verdi.

"Rita Zowkower senin için burada," diye tersledi.

Ses tonunun Rita'yı oyalamaya çalıştığı anlamına geldiğini biliyordu ve Rita'nın buna hiç tahammülü yoktu.

Öyle olsun.

Bu, gerçekleşmesi daha uzun süren, beklediği başka bir şeydi.

"Onu içeri getirebilir misin?"

"İstemiyorum ama yapacağım," dedi Polly ve telefonu yüzüne kapattı. yerine koyarken Rus'a "Ma Zow," dedi. "Kalmamı ister misin?" Rus sordu.

"Muhtemelen en iyisi, çünkü bu artık kişisel bir mesele ve o bir joker, kurnaz biri. Zamanın var mı?"

Rus buna koltuğuna yeniden oturarak cevap verdi.

Polly hışımla içeri girdi ve Rita peşinden içeri girerken kolunu arkasına attı

On

u. "Madam geldi," diye duyurdu Polly.

Onu uyarması gerekiyordu (şimdi değil, sonra) ama yapmayacaktı. Bu Polly'nin yanlış bir adım attığı zamanlar yok denecek kadar azdı. Rita'ya karşı düşmanlık hissediyorsa, bunun bir nedeni vardı.

Her neyse, Rita bir suçu ihbar etmek için orada değilse, ki ihbar etmek için istediği şerif yardımcısını seçebilirdi, Harry Rita'nın o anda bulunduğu yere nasıl geldiğini ve belki de bunu nasıl yaptığını biliyordu, nezakete gerek yoktu.

Polly hışımla dışarı çıktı ve Harry ile Rus ayağa kalktı. "Sana nasıl yardımcı olabiliriz, Rita?" Harry sordu.

Gözleri Rus'a kaydı, sonra Harry'ye, "Bunun özel olmasını tercih ederim," dedi.

"Öyle olmamasını tercih ederim,"

diye karşılık verdi Harry. Kızın dudakları inceldi.

Harry kendi koltuğuna otururken, "Otursana," diye davet etti. Rus da onunkine yeniden oturdu.

Öne geldi ve oturdu.

Harry kollarını masanın üzerine dayadı. "Şimdi, nasıl yardımcı olabiliriz?" Yine Rus'a bir bakış fırlattı.

"Rita," dedi Harry onun dikkatini tekrar kendisine çekerek, "meşgul olduğumuzu bildiğini biliyorum. Senin için yapabileceğimiz bir şey varsa, başlamamıza yardımcı olursan seviniriz."

"Oğlum karısını görmek istiyor," diye .

Harry yemi yutmayı reddetti.

"Onlardan yasal bir tane olduğundan emin değilim," dedi

Harry. "Kimden bahsettiğimi biliyorsun," diye tükürdü.

Harry arkasına yaslandı ve ellerini karnında birleştirdi.

Ardından, "Bir anne olarak çocuklarınızın istediklerine sahip olmalarını istemenizi anlıyorum. Kaçma riski olduğu için oğlunuz kefaletle serbest bırakılmadan tutuluyor. Muhtemelen kaldığı yerden memnun değildir. Ahırlarımı yakıp yıktığı, masum kadınlardan on binlerce dolar çaldığı ve kimliklerini çaldığı üç adamı, hiç tanımadıkları kadınlarla yasadışı bir şekilde evlendirerek, kendilerini kurtarmak zorunda oldukları borçlar içinde bıraktığı düşünülürse, korkarım onun için fazla empati kuramıyorum."

Yüzü bir öfke maskesine dönüşmüş olan Rita hiçbir şey söylemedi.

Harry devam etti, "Şimdi Seattle'da, o kadar da yakın değil. Ama nerede olduğu önemli değil, Lillian'la olan ilişkisi yıllar önce bitti. Onunla hiçbir ilişkisi yok. Kundakçılık yaparken gecenin bir yarısı babamı uyandırdığı için heyecanlanmıyor ama bunun dışında babam Lillian'ın hayatında hiçbir şekilde yer almıyor. İsteddiği her şeyi isteyebilir. Onu ziyaret etmeyecek. Ondan gelen bir telefona cevap vermeyecek. O zamandan beri düzelttiği bir hatanın anısı olması dışında, onun için bir varlığı yok."

Rita sessiz kaldı.

Harry, "Anladığım kadarıyla onun için araya girmemi umarak bana geliyorsun," diye tahmin etti.

"Sen adil bir adamsın," diye tersledi. "Genellikle," diye alaycı bir şekilde ekledi. "Ve ona karşı olan hislerini anladığınıza inanıyorum."

Evet, Willie'nin ne kadar zaman geçerse geçsin Lillian'la birlikte olma düşüncesinden vazgeçememesini anlıyordu.

Öyle bile olsa.

Harry yine ön kollarının üzerinde öne doğru eğildi. "Doğru ve adil olmak gerekirse, seni uyarıyorum, şerif olarak değil, Lillian'ın adamı olarak, bu yüzde yüz *iyi değil*."

Rus yer değiştirdi.

Harry Rita'yla göz temasını hiç kesmedi.

"Rita, seni anlıyorum. Oğlunu seviyorsun. Başı büyük belada. Ama bir daha bana gelip o adam için bir iyilik isteme. Bunu alamayacaksın. Asla. Ve bunun Lillian'la bir ilgisi varsa kesinlikle olmaz. Anlaşıldı mı?"

Kaya gibi dimdik oturdu ve sonra Harry'nin olumlu bir cevap olarak algılayacağı bir şekilde başını salladı.

"Değişmişsin," diye suçladı.

"Hayır, yapmadım, Rita. Beni tanıyorsun. Tanıyorsun çünkü biz aynıyız. İkimiz de sevdiğimiz biri için her şeyi göze alırız. Yani nereden geldiğimi biliyorsun."

Gözleri bunun üzerine titredi.

Onun nereden geldiğini biliyordu ve içinde hissettiği öfke Harry'ye yönelik değildi.

Oğluna sadece aptalca davrandığı için değil, aynı zamanda bunu yaparken yakalandığı için de kızgındı ve daha da kızgındı çünkü biliyordu ki eğer aile içinde kalıp kendisine söyleneni yapsaydı, muhtemelen şu anda bulunduğu yerde olmayacaktı.

Aynı şey, meth pişirerek aile dışında bir ek iş yapmaya karar veren diğer oğlunun da başına geldi.

Harry sessizce, "Öne çıkmalıydı," dedi.

"O çocuğu hiçbir zaman kontrol edemedim," diye cevap verdi hayal kırıklığıyla.

Ve böylece Harry şüphelendiği şeyi kesin olarak öğrenmiş oldu. Devam eden dolandırıcılıklar onun fikri değildi. Hepsi Willie'nin fikriydi. Başına buyruk davranmıştı.

Ve Şimdi boku yemişti.

Harry tekrar arkasına yaslandı. "YaŐı ne olursa olsun, bir erkek annesinin bilgeliğini dinlemelidir."

AĞzını aÇtı ama Polly yine oradaydı.

"Harry, Rus..." Polly'nin gözleri Rita'ya kaydı, ama Harry onlarda gördüğü gerilim yüzünden çoktan gerilmişti.

Harry ısrarla, "Rita, bize izin verirsen," dedi.

Ayağa kalktı ve Harry'ye, onun kim olduğunu, kurduğu  eteyi bilmesine ve h l  içinde iyi bir Şeyler olduğunu düşünmesine rağmen, onun hakkında neler hissettiği konusunda daha da çok kafa yordu.

Bunu odayı okuyarak ve ayrılmak için hiç vakit kaybetmeden yaptı. Polly kapıyı çarpıp çıktı ve masaya koştu.

Onları bekletmedi.

"Michelle Dietrich burada."

Harry sadece Rus'la bakıŐacak kadar zaman buldu.

Sonra ikisi de kapıya doğru koşmaya başladılar.

Sonuçlar

Harry

Harry'nin Özel Ajan Fatima Bakshi ve Joseph Patterson'ın nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Ama Harry'nin Michelle Dietrich hakkında telefon etmesinden bir saat sonra karakola gelmelerinden çok memnundu.

Gözlem odası Harry, Wade, Sean, Karen, Cade, Jason ve Jesse Bohannan'ın yanı sıra diğer birkaç şerif yardımcısıyla doluydu.

Rus, Bayan Dietrich ve iki FBI ajanıyla birlikte sorgu odasındaydı.

Michelle Dietrich ise saç modeli ve makyaj rötuşunun ardından kuaförden yeni çıkmış gibi görünüyordu.

Harry'nin bildiği kadarıyla, o .

Bakshi, "En baştan başlayalım, Bayan Dietrich," diye söze başladı.

"Kendim ve kocam için koruma istiyorum," diye verdi Dietrich.

"Bunu daha sonra konuşabiliriz, şimdi-" Bakshi denedi.

"Ve dokunulmazlık," diye sözünü kesti Dietrich. "Koruma ve dokunulmazlık." Bakshi arkasına yaslandı ve Patterson'a baktı.

Patterson omuz silkti.

Harry, Bakshi'nin bu noktada işi Patterson'a devredeceğini tahmin ediyordu, o iyi polis, Patterson boğa.

Öyle bir şey .

Bakshi dikkatini Michelle Dietrich'e çevirdi ve "Sigorta dolandırıcılığını biliyoruz. Karl Abernathy'nin daha sonra yaptığı gaspı da biliyoruz."

Dietrich'in gözleri büyüdü ve kozmetik ürünleri dışında yüzündeki tüm renkler soldu.

Bakshi pes etmedi.

"Simon Avery'nin kocanızın sonunda işlediği suç hakkında konuşurken kulak misafiri olduğunu biliyoruz. Abernathy mallarınızı çaldı, ama siz ve kocanız Misted Pines'ta biriken borçlarınızdan kurtulmak ve hileli bir şekilde aldığınız sigorta ödemesi kötü yatırımları telafi etmek için size nefes aldırana kadar hayatınızı sürdürmek için onları sattınız. Abernathy'nin sizin tüm beklentilerinizi karşılama konusunda beklediğinizden çok daha hevesli olduğunu biliyoruz. Yani boku yediğinizi biliyoruz, Bayan Dietrich."

Michelle Dietrich tamamen hareketsiz oturuyordu, gözleri hâlâ kocaman açılmıştı. Bu tür yüzlerce görüşme yapmış bir müfettişin, her şeyi en ince ayrıntısına kadar anladığını görmesine gerek yoktu ve o da boğazına kadar bu işe batmıştı.

Bakshi, "Şimdi, bu şekilde becerilmenin ne anlama geldiği konusunda sizi eğitmeme izin verin," diye devam etti. "Talepte bulunma hakkınız yok. Kendi özgür iradenizle bir açıklama yapmazsanız, sizi bu istasyondan çıkıp gitmeye ve Abernathy'nin ortalıkta dolaşp gevşek uçları kesmesiyle şansınızı denemeye davet edeceğim. Seçiminizi yapın. Şimdi. Yapacak işlerimiz var."

Dietrich hareketsiz kaldı, gözleri yaşlarla doldu, herkes gerildi, hıçkırıklara boğulmadan önce bir avukat istemesini bekledi.

"Sonny'yi seviyorduk!" diye bağırdı.

Harry gözlerin üzerinde olduğunu hissetti ama dikkatini Dietrich'ten ayırmadı.

"Hala inanamıyorum... İnanamıyorum... İnanamıyorum..." Nefesi üç kez kesildi. "Karl'ın ona ve Avery'ye bunu yaptığına inanamıyorum. *Noel partilerimize gelmişlerdi!*"

Sikeyim.

Her *parçasını* çivilediler.

Bakshi, Patterson ve Rus kıpırdamadı ve hiçbirinin ifadesi hafif bir ilgiden öteye geçmedi.

"Kontrolden çıktı!" bağırdı. "Gerald'a söyledim! *Ona söyledim!* Ve şimdi -" İki elini iki yana açtı, sandalyesinde geriye doğru çöktü ve başka bir şey söylemedi.

"Kocan nerede?" Bakshi sordu.

"O... oğlumuzun Aspen'de dairesi olan bazı arkadaşları var. O orada."

Jesse, Dietrich'lerin Aspen'de saklandıklarını öğrenince, "Lanet olası sürtük," diye homurdandı.

zengin bir insanın oyun alanında.

Harry gözlerini kadından ayırdı ve Wade'e baktı. Wade hemen odadan çıktı.

"*Haftalardır* bu konuda tartışıyoruz. Gelmemi kesinlikle karşıydı. Gecenin bir yarısı ayrılmak zorunda kaldım," diye devam etti. "Durmadan arıyor, geri dönmemi talep ediyordu. Ama hayır. Dönmeyeceğim." Burnunu çekti. "Kaçmaktan yoruldum ve *saklanmaktan* çok yoruldum. *Bir yıldır* eve gitmedim!"

"Simon ve Avery cinayetlerinden haberiniz var mıydı?" Bakshi sordu.

"O... o"-daha fazla nefes kesilmesi ve gözyaşı-"o bize söyledi. Onların konuşalım." Öne doğru eğildi ve elini masanın üzerine koydu. "Sana yemin ederim, *yemin ederim*, Ger ve benim bununla hiçbir ilgimiz yok. *Hiçbir şey* yapmadık. Biz... *dehşete düştük*. Buna inanamadık. Ve kızları için çok üzüldük. O genç kadın için çok ama çok üzüldük."

On altı yıl boyunca nerede olduklarını bilmemenin acısını hafifletecek kadar üzgün değildi.

Cade, Harry'nin yanına kayd.

Harry kıpırdamadı ama dişlerini ne kadar sıkıldığını görünce çenesini kıracaktı gibi oldu, bu yüzden kendini gevşemeye zorladı.

"Sonra bize, yani Karl'a, bizim de bu işe bulaştığımızı söyledi," diye devam etti. "Silahı onların... *kalıntılarının* yanına bırakmak zorunda kaldı. Ve bizden çaldıklarından biriydi."

Bakshi, "Senden çalması için ona talimat verdiklerinden biri," diye düzeltti.

Dietrich başka tarafa baktı.

"Para talepleri de o zaman mı başladı?" Bakshi sordu.

"Evet," diye yanıtladı Dietrich ve Bakshi'ye baktı. "Ve *hiç bitmiyorlardı*. Bazen ortadan kaybolurdu, bir, iki, üç, hatta dört ay, bittiğini düşünürdük, sonra *geri gelirdi*. Hayal *bile* edemezsiniz. Tam bir kâbustu."

"Şimdi bakın," diye söze girdi Patterson, "benim kâbus tanımım on dokuz yaşındayken ailemin işlemedikleri bir suçla suçlanması, ortadan kaybolmaları, on altı yıl boyunca nerede olduklarını bilmemem, sonra ikisinin de kafaları dahil birçok kez vurulduğunu ve bir dağın yamacına gömüldüklerini duymam, böylece onlardan geriye kalan tek şeyin kemikler olması. Kötü yatırımlar yaparak ve kemerimi sıkmayarak boku yemedim. Bunun yerine yasadışı bir şey yapmaya karar verdim ve yasadışı işlerin eğilimi olduğu gibi kontrolden çıktı ve yıllar içinde bunun bedelini şekillerde ödemek zorunda kaldım. Bu bana daha çok sonuç gibi geliyor."

Dietrich'in ağzı gerildi.

Bakshi, "Dern hakkında konuşalım," diye önerdi.

Dietrich diğer ajana döndü, yüzü gevşemişti. "Leland?" "Kahretsin," diye mırıldandı Jason.

Evet.

İsminin gündeme gelmesinden dolayı kafası karışmış gibiydi.

"Evet. Leland Dern," diye onayladı Bakshi. "Tüm bunlarda onun da payı var mı?"

"I..." Başını iki yana salladı. "Hayır. Gerçekten Ger'in Karl'ı nasıl bulduğunu bilmiyorum. Hiç söylemedi. Sadece bir fikri olduğunu söyledi, çünkü haklısın, para sorunlarımız vardı ve her şeyi için bu adamla birlikte çalışacaktı. Sonra her şey çığırından çıktı."

"Yani Leland Dern bu işte hiç rol oynamadı mı?" Bakshi zorladı.

Dietrich'in yüzü sertleşti. "Bu kadar insanın o zavallı adamla ne sorunu olduğunu gerçekten anlamıyorum. O iyi bir şerifti."

Patterson, "İyi'yi nasıl tanımladığınıza bağlı, zira makamını kötüye kullanmaktan hapis yattıktan sonra, şu anda bu ilçedeki kadınları takip ve taciz etmekten başka suçlamalarla karşı karşıya" dedi.

Dietrich gözlerini devirdi.

Kadın gerçekten de gözlerini devirdi.

Ardından, "İnsanlar her zaman diğer insanları yıkmayı sever. Özellikle de güçleri varsa. Ya da paraları varsa. Bu çok saçma. Tamamen kıskançlık. Zaten dışarıda olan bir adamı tekmelemek mi? Utanç verici."

"Karl Abernathy sadece Simon ve Avery, Clifford Ballard adında bir adam ve Roy Farrell cinayetlerinden değil, aynı zamanda altı cinsel saldırı teşebbüsü ve iki fiili cinsel saldırı suçundan da aranıyor ve bunların hepsini üniforma giyerken işlemiş. Sizin gözünüzde iyi bir şerif yardımcısı mıydı?" Bakshi sordu. "Yani, tüm bunların yanı sıra size ve kocanıza bir sigorta şirketinden hırsızlık yapmanız için yardım etmesini kastediyorum."

Dietrich sadece ona baktı.

Rus öne doğru eğildi ve bunu yaparken kalem olan bir defteri ona doğru itti.

"Eğer isterseniz," diye kibarca başladı, "en başından başlayarak tüm olanları kendi kelimelerinizle yazın."

Dietrich Rus'a baktı, yüz ifadesi nazlandı ve "Aromacobana'dan skinny mocha latte içsem çok iyi olur" diye rica etti.

İki ajan da müdahale etmeye hazır görünüyordu ama Rus sadece, "Siz yazmaya devam edin Bayan Dietrich, biz de kahveye bakalım. Brownie de ister misiniz?"

"Yapmamalıyım," dedi sanki fiziğiyle ilgili bir iltifat bekliyormuş gibi. Jace, "Bu orospu tam bir trip," diye homurdandı.

Rus, "Sana da bir brownie alırım," diye mırıldandıktan sonra ayağa kalktı ve onu ajanlarla birlikte odada bıraktı.

Aralarında gözlerini kısarak baktı.

Bakshi uzandı ve dokundu. "Sen başlasan nasıl olur?" Kocaman bir iç geçirdi ve kalemi eline aldı.

Rus kafasını içeri soktu. "Polly'yi yazmaya hazırla."

Harry çenesini kaldırdı.

Rus ortadan kayboldu.

"İyi misin?" Cade ona sordu.

Harry, "Oraya varıyoruz, sadece Abernathy'ye ihtiyacımız var," diye cevap verdi. Cade onun omzuna vurdu.

Harry pencereye döndüğünde Dietrich'in defterin üzerine eğilmiş, bir şeyler yazdığını gördü.

Daha sonra Polly'yi bulmak ve kadının imzalayabilmesi için ifadeyi yazmaya hazır hale getirmek üzere gözlemden ayrıldı.

Kırk beş dakika sonra hepsi yerlerine dönmüştü. Harry ve ekibi gözlemde, Rus, Patterson ve Bakshi Bayan Dietrich'le birlikte.

Az önce okuduğu ve Polly'nin daktilo ettiği ifadeyi imzalıyordu El yazısıyla yazdığı itirafından.

Boş Aromacobana fincanını kenara bıraktı, brownie'yi ısırdı ve imzasını güzel bir hareketle bitirip kalemi bıraktı.

"Garip bir şekilde, bu çok rahatlatıcı," dedi.

Odadaki polisler ayağa kalktı.

"Michelle Dietrich, sigorta dolandırıcılığı, çifte cinayete suç ortaklığı ve adaleti engelleme suçlarından tutuklusunuz," dedi Bakshi

Dietrich'in ustalıkla sürülmüş fondöteninin ve allığının altındaki yüzünün çarşaf gibi bembeyaz olduğunu duyurdu. "Lütfen ayağa kalkın, böylece sizi kelepçeleyip işlem için götürebilirim."

"Ama... Ben sadece soruşturmanıza yardım ettim," diye itiraz etti.

Bakshi, "Hayır, az önce üç suçu itiraf ettiniz," diye karşı çıktı. "Dolandırıcılık bölümümüzden ajanlar bu olayda oynadığınız rolü sizinle tartışacaklar. Uyarı, sigorta şirketleri paralarını çalan insanlara karşı sert davranmamızı isterler."

"Ben... bu... *benim niyetim bu değildi!*" diye bağırdı. "Yardım ediyordum."

"Yardım etti," dedi Jess. "Kendi Pilates kışının hapse girmesine yardım etti."

"Lütfen ayağa kalkın," diye rica etti Bakshi.

"Burada kurban biziz!" diye haykırdı, mükemmel bakımlı parmağını göğsüne saplayarak. "*Yıllardır bizden para talep ediyor. On binlerce dolar!*"

"Aspen'deki polisin kocanızı yakalamak için harekete geçtiğini bilmelisiniz. Colorado'dan Misted Pines'a iade edilecek," diye devam etti Bakshi.

"Ne?" Dietrich fısıldadı.

Bakshi sözlerini şöyle tamamladı: "Oğlunuz da suça iştirak ve engelleme suçlarından tutuklanıyor." "Şimdi lütfen ayağa kalkın."

"Oğlumun bununla hiçbir ilgisi yok!" diye bağırdı.

"Polis tarafından çeşitli suçlardan arandığınızı öğrendikten sonra size güvenli bir ev sağladı mı?" Bakshi sordu.

"Başları sıkıştığında elbette anne babanıza yardım edersiniz," diye tersledi.

"Endişeleriniz hakkında avukatınızla ve bir yargıçla konuşabilirsiniz.

Şimdi

Lütfen ayağa kalkın," diye bir kez daha rica etti Bakshi. "*Bu çok çirkin!*" diye haykırdı.

İşte o zaman Patterson'ın canına tak etti.

Adamın yumruğunun yan tarafı önündeki masaya indiğinde neredeyse oturduğu yerden fırlayacaktı.

"Adalet budur, Bayan Dietrich," diye kestirip attı. "Şimdi lütfen ayağa kalkın, yoksa sizi muhtemelen hoşunuza gitmeyecek bir şekilde zapt etmek zorunda kalacağız."

Harry bir an için onlara bir gösteri yapacağını düşündü.

Ama vermedi.

Gözlerinden zehir saçarak ayağa kalktı.

Bakshi kelepçelerle içeri girdi.

Patterson yumruklarını kalçalarına dayadı ve Rus onlar izlerken kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Michelle Dietrich, sessiz kalma hakkına sahipsiniz..." Bakshi Miranda'yı başlattı ve bitirdi.

Rus, Dietrich'i dışarı çıkarması için kapıyı açtı.

"Muhtemelen daha fazla gerçek suç programı izlemeli. Eğer izlerse bir avukat istemesi gerektiğini bilir," dedi Jason.

Kahretsin, Harry gülmek üzereydi.

Cade tekrar yaklaştı. "İkisi gitti, biri kaldı." Harry uzun bir nefes verdi.

İkisi gitti.

Biri

gidiyor.

Bir Çeşit Var

Lillian

Harry ve ben kanepeye uzanmıştık, Harry sırt üstü yatıyordu, ben de yan yatmış, Harry ile kanepenin arasına sıkışmıştım.

O gün olan biten tüm büyük olayları anlatıyordu. Bana olanları anlattıktan sonra, "İkisi gitti, biri kaldı," diye bitirdi.

Michelle Dietrich ile.

Ona gülümsedim. "Bunu yapacağını biliyordum."

Yakışıklı yüzü yumuşadı. "Hâlâ bir tane var. Ve o büyük olanı."

Geri çekilmeden önce eğildim ve dudaklarımı dudaklarına değdirdim ve "Sana güveniyorum" dedim.

Güzel ağzı buruştu. "Aslında soruşturan ben değilim." "Liderlik ettiğin ekibe güveniyorum," diye düzelttim.

Kıkırdadı.

Bu kadar yeter.

Michelle Dietrich birkaç günlüğüne bir hücrede kalabilir, yıllarca da .

Garip, Bilmek o oldu Yalan üzerinde ne oldu
muhtemelen a Hapishanede çok rahatsız bir karyolada
bunu düşünmek benim için harikalar yarattı.

Her türlü kefarete vardı.

Onu gerçekten tanımasam da babam onun için çalışırken tanışmıştım. Her şey başladıktan sonra benden uzak durmaya çalışsa da onu şehirde de görmüştüm.

Annem ve babam kaybolmadan önce, kraliçe olduğunu düşünüyordu.

Onlar yaptıktan sonra, hala kraliçe olduğunu düşünüyordu, sadece bu konuda daha sessizdi.

Artık kendini kraliçe olduğuna ikna edemiyordu.

On altı yıl boyunca neye bulaştığını ve bunun trajik sonuçlarını sürekli hatırlamıştı ve bir daha asla kraliçe olamamak için nereye giderse gitsin tüm bunları bir ömür boyu takip edecekti.

Oğlunu tanırdım, onunla aynı okula gitmiştim. Kendini küçük bir prens sanırdı. Ve kesinlikle kocası da onu kral sanıyordu.

O tahtlara hiçbir zaman gerçekten sahip olmamışlardı, sadece kendilerini sahip olduklarına ikna etmişlerdi.

Artık bunu yapamazlardı. Bu adalet miydi?

Bilmiyordum.

Yine de o anda, benim için işe yaradı. O an kaybolabilir.

Ama elimdeyken ve yoluma devam edecektim.

"BBs'ye gidiyorum çünkü tam boy Snickers ve Twix indirimde. Bunları Cadılar Bayramı için dağıtacağız," diye duyurdum.

BBs, herkesin Box and Save, yani büyük kutu mağazası olarak adlandırdığı yerdı, çünkü BBs demek daha kolaydı.

"Öyle miyiz?" Harry sordu.

"Öyle," diye onayladım, gözlerinin dans edişini izlemekten keyif alıyordum, özellikle de geçirdiği günden sonra. "Ayrıca sıcak kakao ve sıcak elma şarabı da dağıtıyoruz. İki çeşit elma şarabı, biri çocuklar için, diğeri yetişkinler için."

"Ah," diye yanıtladı Harry.

"Sokakta bir tür savaş yaşandığını fark edeceksiniz." "Bunu not ettim," dedi Harry.

Ama tabii ki kaçıracaktı, hiçbir şeyi kaçırmadı.

"Molly bugün mesaj attı ve herkesin çocuklarıyla ya da çocukları olmasa bile süslemeler çıldırdığı için bizim sokağa gelmekten söyledi."

Sadece ben ve Harry, Ronetta ve George, Susan ve Allen elimizden geleni yapmadık. Neredeyse mahalledeki herkes olaya dahil oldu.

Kimmy muhtemelen sevinç ıgıllıkları atıyordu. Ama Harry kaşlarını çattı.

"Ne?" Ben sordum.

"Eğer durum buysa, belki de yayaların güvende olması için caddeyi üzere her iki uca da ekipler yerleştirmeliyim."

Tamam.

Bu adamı sevdim.

Bunu zaten biliyordum, kalbimin derinliklerinde. Ama lanet olsun.

Bu adamı sevdim.

"Çok fazla çocuk olabilir ve heyecanlanabilirler ve çocukların ne yapacağını asla bilemezsiniz, özellikle de heyecanlandıklarında, bu yüzden bence bunu yapabilirseniz harika olur" diye cevap verdim.

"Bunu bültene koyacağım ve komşularınızın giriş ve çıkışlarının engelleneceğini bilmeleri ve buna göre plan yapmaları için bazı el ilanları hazırlatacağız," diye mırıldandı.

Evet.

Bu adamı cidden sevdim.

"Cadılar Bayramı sesleri alabilmemiz için birkaç hoparlör ayarlayabilir misin?" Ben rica ettim.

"Bir yolunu bulacağım."

Tabii ki yapardı.

Ona bir öpücük daha verdim.

Hızlı olması gerekiyordu, ama Harry eğildi, sırtım kanepeye gelecek şekilde beni yuvarladı ve o üstte kaldı

Ve Michelle Dietrich, kocası, oğlu, Snickers, Twix, elma şarabı ve Cadılar Bayramı dekor savaşı aklımdan çıkmış.

Sadece Harry'ye yerim vardı. Ve

onun da tek yeri bendim.

KIRK SEKİZ

—

Yerliler Huzursuz Bölüm II

Lillian

Dört gün sonra köpeklerle arka bahçedeyken oldu.

Fırlattığım iki tenis topu vardı. Lucy ve Linus kovalıyorlardı. ve onları geri getirmek.

Smokey getir götür türünden bir köpek değildi. oturmuş, kardeşlerini izliyordu.

Bunu yaparken bir yandan da yerdeki yapraklara bakıyor ve Harry'nin onları tırmıklamamam gerektiği yönündeki emrini hatırlıyordum. Cumartesi günü yapacağını söylemişti.

Mükemmel giysi katlama ve vakumlama yetenekleriyle çok gelişmiş görüldüğünü fark etmiştim, ama Harry'nin cinsiyet rolleriyle ilgili katı kuralları vardı.

Örneğin, yıllardır kendi yapraklarımı tırmıklamama rağmen, şimdi tırmıklamasına yardım etmeme izin veriyordu, ancak eve geldiğinde yaprakların tırmıklandığını görürse mutlu olmazdı.

Kavga etmezdik. Harry bir savaşçı değildi. O bir tartışmacıydı.

Bununla birlikte, onu mutlu etmeyen şeyleri paylaşmakla ilgili bir sorunu yoktu.

Annemle babamın belki iki kez kavga ettiklerini hatırlıyorum. Belki de kavga ettikleri diğer zamanlarda benden sakladılar ama ben öyle düşünmüyordum. Sadece iyi geçinirlerdi. İkisinden birini rahatsız eden bir şey olduğunda odalarına çekilir, tartışır ve sevgi dolu bir şekilde dışarı çıkarlardı.

Willie ile kavga etmekten nefret ederdim çünkü bunun doğru kişiyi seçmediğimi kanıtladığını bilirdim. Çiftlerin kavga etmemesi gerektiğinden değil, sadece Willie ve ben bunu çok yapardık. Kaba olabiliyordu, kendini yansıtmaya yeteneği sıfırdı, ama saptırma konusunda bir dahiydi ve bu her zaman iğrenç hissettiriyordu.

Bazen Stormy'nin benimle kavga etmesini isterdim, böylece belki Angelica'nın ona yaptıklarına duyduğu öfke üzerindeki kontrolünü kaybedebilir ve iyileşmeye başlayıp yoluna devam edebilirdi.

Ama bu, Harry ile, her zaman şeydi.

Her konuda aynı fikirde değildik (örnek olarak, izinler, zamanım vardı, daha gevşek bir programım vardı ve kısmen evden çalışıyordum, onun işi çılgıncaydı ve yapmadığı zamanlarda rahatlamaya ihtiyacı vardı - bariz olanı işaret ederek, bu tartışmayı kaybettim).

Sadece... o ve ben hayatın sizi dize getirebileceğini öğrenmiştik, bu yüzden küçük şeylere takılmazdınız. Konuşup hallederdik.

Gerçi Harry'nin biraz inatçı olduğunu da eklemeliyim.

Ama dürüst olmak gerekirse, eğer yaprakları tırmıklamak istiyorsa, bu onun için bir anlam ifade ediyorsa, ben kim oluyordum da karşı çıkıyordum?

Bu düşünce üzerine Smokey vahşi bir havlamayla ayağa fırladı. Sonra da arka kapıya doğru hızla uzaklaştı.

Linus bana doğru koşuyordu.

Lucy attığım bir topu kapıyordu.

Smokey'nin hareketleri karşısında ikisi de durdu ve onu izledi.

Ve sonra Karl Abernathy omzunu kapıya dayadıktan sonra kapıdan içeri . Silah taşıyordu.

Smokey ona doğru gitti ve Linus ile Lucy fırtına gibi havlayarak o tarafa doğru koştular.

Abernathy silahı Smokey'ye doğru kaldırdı, kalbim o kadar sıkıştı ki acıyı hissettim ve her zerresi çığlık attığım kelimede vardı.

"Hayır!"

Bir el silah sesi duyuldu.

"Hayır!" Smokey sıçrayıp Abernathy'yi tam göğsünden sırada tekrar çığlık attım.

Sendeleyerek geri döndü.

Lucy sıçradı ve silah kolunu ısırıldı. Linus bir bacağa saldırdı.

"Smokey! Lucy! Linus! Buraya gel!" Yan kapıya doğru koşarak çığlık attım. "Gel! Hemen gel! Hemen gel!"

Kapıya gittim ve şok oldum, üç köpek de kapıya doğru koşuyordu.

Be

n. Abernathy yaprakların arasında silahını arıyor gibiydi. Tanrıya şükür, bir ertelememiz vardı.

Ve şükürler olsun ki o lanet yaprakları tırmıklaamadım.

"Gel! Şimdi gel! Gel!" Cesaretlendirdim, çılgınca

BacÖnce Smokey, sonra Linus, sonra da Lucy içeri daldı.

ak. Silah seslerini duymadan hemen önce kapıyı çarpıp kilitledim.

Korkunç gümbürtüler kapıya çarptı.

Kendimi yan duvara yasladım ve şok içinde kapıya baktım. Kurşun olduğunu bildiğim başka darbeler de vardı ama kapıdan geçmiyorlardı.

O kapıyı babam taktırmıştı. Nedenini şimdi biliyordum, çünkü Harry bana Los Angeles'ta hiç bilmediğim bir haneye tecavüz olayından söz etmişti.

Bu bir güvenlik kapısıydı. Ön taraftaki gibi (ama onun pencereleri vardı, bunun yoktu), güçlendirilmişti ve bir topuzlu kilidi ve bir sürgüsü vardı.

Kimse o kapıdan geçemezdi. Ve görünüşe göre, kurşunları durduruyormuş.

", " diye köpeklerle seslendim, yan kapıya ve mutfağın yanındaki çamurluğa doğru koşarken arka cebimden telefonumu çıkardım.

Daha fazla silah sesi duydum ve şimdi farklı silahlar varmış gibi görünüyordu.

Köpekleri eve aldım, yan kapıyı kilitledim ve sonra banyoya , telefonumu meşgul ederken köpekler de benimle geldi.

Tam o sırada bir tüfek duydum, biraz yakın ama biraz da uzaktı. Siktir!

Ne oluyordu?

Köpekler ve ben banyoya girdikten sonra, kapıyı kapatıp kilitledim, Harry'yi çalıştırdım ve telefonu kulağıma dayadım.

"Lill" diye bir ses duymadan önce bile emin değildim.

"Karl Abernathy-"

"Biliyorum," dedi ve koştuğunu anlayabiliyordum.

Aman Tanrım.

Muhtemelen bana doğru koşuyordu. "Neredesin?" diye sordu. "Banyoda kilitli kaldım."
"Orada kal. Ben geliyorum."

Bağlantıyı kesti.

Aman Tanrım.

Geliyordu.

Ve insanlar ateş ediyordu. Karl Abernathy de oradaydı. Aman Tanrım.

Harry

HARRY ön kapıdan içeri daldı ve kapıyı arkasından çarparak kapattı, "Lillian!" diye bağırdı.

O ve köpekler banyodan çıkıp ona doğru koşmaya başladılar.

Kollarını ona doladı.

Ona sarılması için yarım saniye verdi ve sonra onu uzaklaştırdı, köpekler etraflarında koşuştururken onu tepeden tırnağa taradı.

"İyi misin?" diye sordu.

"Ben iyiyim. Köpekler iyi. Bu bir mucize. Smokey'ye ateş etti ama bir şekilde ıskaladı," dedi nefes nefese.

O pislik köpeğine ateş etti.

Harry onu tüketmekle tehdit eden öfkeyi bastırdı, felç edici korkuyla birlikte, merkez ofisini arayıp ateş edildiğini bildirdiğinden ve Abernathy kendi arka bahçesinde görüldüğünden beri yaptığı bir şeydi bu.

"Burada kal," dedi ve perdelerle doğru koştu.

Ön kapı açıldığında kanepenin arkasındakileri kapatıyordu. Döndü.

"Biziz, sadece biz," dedi George, Ronetta'yla birlikte aceleyle içeri girerken. George kapıyı kapattı. Elinde bir silah vardı.

Ronetta aceleyle Lillian'ın yanına gitti.

George Harry'nin ne yaptığını gördü ve mutfak panjurlarını indirmek için koştu. Harry Lillian'a döndü.

"Onu ben çaldım," diyordu George. "Sanırım onu ben ısırdım, Harry.

Allen da onu ara sokakta tüfeğiyle sırtından vurdu."

"Düştü mü?" Harry sordu.

"Adam darbeyi aldı, ayağa kalktı ve koşmaya devam etti," dedi George ona, panjurları bitirip onlara katıldı.

"Ne tarafa kaçtı?" "Main'e doğru."

Siktir!

İnsanlar.

Bir sürü lanet insan.

"Sen onunla kal. Kapılar kilitli. Ben, Rus ya da yardımcılarımdan biri dışında kimseye kapıyı açmayacaksın," diye emretti Harry.

George başını salladı.

Lillian'a döndü. "Geri döneceğim."

Kadın yutkundu ve başını salladı.

Ama kalbi gözlerindeydi.

Çünkü onun kalbi de tıpkı onunki gibi aitti. "Ben de seni seviyorum," dedi.

Tüm olanlara rağmen dudakları tatlı bir gülümsemeye kıvrıldı ve o muhteşem yeşil gözleri yaşlarla doldu.

Bu ifadeyi ezberleyen Harry, ön kapıdan çıkıp Lillian'ın arabasına park ettiği kruvazöre doğru koştu.

Arabaya bindi, çalıştırdı ve telsiz çılgına döndü. "Şüpheli görüldü. Sinema," dedi merkez.

Rus'un sesi nefes nefese, "Yaya takibinde," dedi.

"Siktir, siktir, siktir," diye bağırdı Harry, arabayı geri vitese taktı ve hızla dışarı çıktı.

Işıklarını ve sirenini açtı ve lastiklerin gıcirtısıyla caddede hızla ilerledi.

"Sinemanın arkasındaki sokakta," diyordu Sean. "Doğuya doğru."

Harry sokağın sonunda sağa döndü, telsizinin mikrofonunu kaptı ve düğmeye bastı.

"Ateş etmeyin," diye emretti. "Onu etkisiz hale getirip getirmenizi istiyorum." "Anlaşıldı," dedi Rus.

"Anlaşıldı," dedi

Sean. "Anlaşıldı,"

dedi Wade.

"Main'i kapatın" emrini vermeden önce dört kopya daha almıştı. Sivillerin kapılar kilitli olarak içeride kalmasını istiyorum."

Ana caddeden sola dönüp arka sokaktan hızlıca bir sola daha dönerken merkezden siparişini yerine getirmeleri için birimlere çağrı yapıldığını duydu.

Ve işte , bir buçuk blok ileride. Karl
Abernathy.

Harry omzundan kan sızdığını görebiliyordu, ama Abernathy yan sokağa girip Harry görüş alanını kaybettiğinde tüm anladığı buydu.

Rus ve Sean yarım blok ötede onları takip ediyordu. Harry, Abernathy arka sokaktan fırlayıp yan sokağa girdiğinde hızla ilerledi.

Harry sonuna gelmişti, diğer siren seslerini duyabiliyordu ve Wade'in caddeyi hızla geçtiğini gördü.

Abernathy'nin de aynı şeyi yaptığını gördü.

Harry kruvazörü parka çekti, gücü azalttı ve tam Abernathy Kimmy'nin dükkânına girerken arabadan fırladı.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin," diye ısırdı yolun karşısına doğru koşarken, tüm trafik durmuştu, kruvazörler açılmıştı, her yerde polis memurları vardı.

Kimmy'nin dükkânından bir silah sesi geldi.

Kahretsin!

Abernathy, Kimmy'nin dükkânından hızla çıkarken Harry silahını çıkarıp kılıfından çıkararak kaldırıma koştu.

Harry'yi gördü, silahını kaldırdı ve vahşice ateş etti. İnsanlar çılglık attı.

"*Yere yat!*" Harry bağırdı, komutu Rus, Sean ve Wade'den gelen aynı komutla karıştı. "*Herkes yere yatsın!*"

Abernathy Harry'den kaçmak için dönmüştü ki, Polly'nin kocası ve Double D'nin sahibi Pete lokantadan çıktı, tüfeğin dipçliğini omzuna dayamıştı, gözlerini kısmış, namluyu Abernathy'ye doğrultmuştu.

Harry kendi silahını kaldırdı ve sürünerek yürümeye başladı, "Karl, silahını bırak ve ellerini başının arkasına koy," diye emretti.

Harry koyu renk kazağının arkasındaki ıslak lekeleri görebiliyordu, birçoğu sol omzunun etrafında kümelenmişti.

Buckshot.

Allen onu yakaladı.

"Silahlarınızı indirin!" Rus bağırdı ve Harry'nin hareket etmeyi bırakıp etrafına hızlıca bir göz atmasına neden oldu.

Abernathy'ye silah doğrultan tek sivil Pete değildi.

"*Silahlarınızı indirin!*" Rus bağırdı.

"Kadınlarımızı avladı!" Abernathy'ye bir tabanca doğrultan tack shop'müdürü Tim bağırdı.

Abernathy çılgınca savruldu.

Kahretsin!

"Silahlarınızı indirin!" Rus tekrarlardı.

"Sonny ve Av'ı öldürdü!" Abernathy'ye tüfeğini doğrultmuş manavın sahibi Chuck bağırdı.

"*Yardımcılarımı ve sivillerimi tehlikeye atıyorsunuz!*" diye gürledi Harry.
"*Aşağı! İndirin! Silahlarınızı! ŞİMDİ!*"

Silahlar indirildi.

"Şüpheliden uzaklaşın!" Harry emretti. Harry'nin

ekibi hariç herkes geri çekildi.

Abernathy Harry'ye döndü.

Harry'nin adrenalini yükseldi.

Hızlı değerlendirme: Omuzda kurşun yarası, muhtemelen George'dan. Parçalanmış silah kolu, köpeklerinden biri. Pantolonunun yırtık bacağı, kan görünüyor, köpeklerinden biri daha. Yanında ağlayan biri daha var, belki

Kimmy.

Çukurlaşmış yanaklar, sivrilmiş elmacık kemikleri, Harry'nin evindeki videoda gördüğü o hafif göbek gitmişti. Avlanmakla çok meşguldü ya da yeterince parası yoktu, bu da yiyeceksiz kaldığı anlamına geliyordu ve gözlerinin çökük görünümünden ve altlarındaki koyu halkalardan uykusuz kaldığı da anlaşılıyordu.

"Yaralısın ve etrafın sarıldı," dedi Harry ona. "Silahını yere bırak. Ellerini başının arkasına koy. Ve dizlerinin üzerine çök."

Abernathy orada öylece durmuş, silahını Harry'nin göğsüne doğrultmuş, Harry'ye nefretle bakıyordu.

Harry yelek giymişti ama bu hiç hoşuna gitmemişti. Harry'ye çoktan ateş etmişti, ama Harry bunu biliyordu, görmüştü.

Adam zaten ölmüştü, bunu anlamıştı. Sadece bunu gerçekleştirmesi gerekiyordu.

"Silahını yere bırak, Karl," diye emretti Harry. "Sakin-" Harry sözünü bitirmedi.

Abernathy ilkel bir çığlık Harry'ye doğru koştu ve silahını Harry'nin kafasına doğrulttu.

"Ateş etme!" Harry bağırdı, gözünü silahının görüş açısına dikti ve nişanını adamın kalçasına doğru indirdi.

Bağırması bir patlamayla bastırıldı.

Abernathy'nin göğsü kıpkırmızı bir bulutla patladı ve sırt üstü yere yığıldı, silahı yana düştü.

Harry döndü ve iki bina aşağıdaki çatıda Karen'ı görmek için yukarı baktı. Elinde taktik bir tüfek vardı.

Nişancılık yarışmalarında hep mavi kurdele alırdı. İsa adına.

Harry silahını kılıfına soktu ve Abernathy'ye doğru koştu. Wade, Abernathy'nin silahını tekmeleyerek uzaklaştırıyordu.

Rus çoktan ona ulaşmıştı ve bir yandan dizlerinin üzerine çökmüş yaraya baskı uygularken bir yandan da "Buraya bir ambulans çağırın!" diye bağıırıyordu.

Harry, Abernathy'nin diğer yanında dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini Rus'un ellerinin üzerine koydu.

Abernathy'nin yüzüne baktı.

Cam gibi gözlerle gökyüzüne bakıyordu. Vücudunu zayıf bir şekilde savurdu ve ağzından kan fişkırı. Bir nefes verdi ve bu nefes

Cildi ve bir zamanlar titizlikle kesilmiş, şimdi kıpkırmızı benekli, dağınık sakalı. "Sakın üzerimde ölme," dedi Harry.

Sonny ve Avery'yi motelden nasıl çıkardın?

Avery'ye ve ona kurşun sıkacak kadar Sonny'yi nasıl etkisiz hale getirdin?

Cüzdanı nerede, kızın çantası?

Onları hedef almanı Leland mı

söyledi? Neden bu kadar ileri gittin?

Neden kadınları şekilde incittin? Cheryl

Ballard nerede?

Neden hayatını boşa harcadın?

Neden mi?

Abernathy'nin ağzından bir kan kabarcığı daha fışkırdı.

"Sakın üzerimde ölme," diye fısıldadı Harry.

Abernathy'nin bedenindeki gerginlik dışarı sızdı ve gözlerindeki ışık söndü.

Harry, "Lanet olsun," diye fısıldamaya devam etti.

Rus kanla kaplı ellerini Harry'nin ellerinin altından çekti ve Abernathy'nin boynunda nabız olup kontrol etti.

Harry Rus'a baktı.

Rus onun bakışlarını yakaladı ve başını salladı.

Harry ayağa fırladı ve "Lanet olsun!" diye bağırdı.

"Geride dur. Geri çekilin. Geri çekilin!" Wade'in emrini duydu ve yardımcılarının etraflarında dolaşarak çevreyi temiz tuttuklarını hissetti.

Bir siren sesi daha duyuldu ve ardından sağlık görevlileri içeri girerken Harry ve Rus uzaklaşmaya başladı.

Yapmak için eğitildikleri şeyi yaptılar, ama boşuna. O gitmişti.

Harry on beş dakika sonra, Kimmy'nin dükkânının önündeki kaldırımda durup sağlık görevlilerinin bir canavarın çarşafa sarılı cesedini ambulansın arkasına yüklemelerini izlerken, "Lanet olsun," diye bir kez daha fısıldadı.

Olay olduğuunda üzerinde yeni bir gömlek vardı ve yedek kulübesinin yanındaki açık koridorda Patterson ve Bakshi ile g r   yordu.

Yedek kulübesinde bir sessizlik oldu.

 stasyonunun önüne doğru döndü ve Lillian'ın, ardından George ve Ronetta'nın içeri girdiğini gördü.

Bakışları doğrudan Harry'ye yöneldi.

Raul onu içeri almak için  n bankı açtı ve Lillian Harry'ye doğru ko tu.

Harry tamamen ona döndü ve onun yolunda yürümeye ba ladı.

Ona bir roket gibi çarptı, o kadar sertti ki, bir ayağı geri gitti.

Bunun her şeyin bittiğine dair bir rahatlama göstergesi olduğunu düşündü.

Ama kadın geri çekildi ve onu çılgınca , " yisin. G vendesin.  yisin."

"Ben iyiyim tatlım," diye

mırıldandı. Kadın ba ını kaldırıp

ona baktı.

Onun yüzünü ellerinin arasına aldı ve kendi yüzünü

yakla tırdı. "Her şey bitti, Lilly."

Yüzünü onun göğsüne yerle tirmeden ve kollarıyla onu çembere almadan önce gözyaşları gözlerine çarptı.

Her iki elini de kızın omuzlarına doladı ve onu kendine yakın tuttu.

Ba ının  zerinden George'a baktı.

George'un yüz ifadesi endişe ve rahatlamadan oluşuyordu, ama ilkinden çok ikincisiydi.

Çok daha fazlası.

George ba ıyla onu

onayladı. Harry de ba ını

salladı.

Bunu Bir Düşün

Harry

Karanlıktı.

Evrak işleri halledildi.

Gece vardiyası başlamıştı.

Dünya hala dönüyordu. İşte o zaman geldi.

Karen kapısında belirdiğinde Harry çoktan elektriği kesmiş ve kapıyı kapatmıştı, ceketini giymiş, Lillian'ın yanına gitmeye hazırlanıyordu.

Zaten tartışmışlardı. Vurulma olayı soruşturulana ve bir danışman bir adamın hayatını aldıktan sonra belinde bir silahla işe dönmesinin iyi olacağını söyleyene kadar ücretli izindeydi.

Konuştuklarında sakindi, kabullenmişti ve silahını hiç tereddüt etmeden teslim etmişti.

Harry denedi, ama yapmak zorunda olduğu şeyle ilgili bir sorunu olup olmadığını okuyamadı.

Karen gibi görünüyordu.

"Onun cevapları olması için sen de bir darbe alırdın, Harry," dedi. "Seni tanıyorum." "Karen-"

"Dinlenme zamanını ben yaparım. Danışmanlığı ben yapacağım. Ama şimdiden söyleyebilirim ki, onu dışarı çıkardığım için uykularım kaçmayacak."

Harry ona dikkatle baktı.

"Mesele kadınlara yaptıkları değil," diye devam etti. "Yaptığı her şey değildi. Ben yargıç ve cellat rolü oynamıyordum. Senin bu işe dahil olamamanın nedeni o atışı yapmamış olman. Lillian için cevaplar istiyordun ve bunları elde etmek için her şeyi yapardın. Onu canlı istedin. Ailesinin başına gelenleri öğrenmesi için ölmene izin veremezdim. Sonunda, bu cevapların bir önemi yok. Önemli olan, onları kimin götürdüğünü biliyor ve o da cezasını çekti. Ve daha da önemlisi, şu anda eve, onun yanına gidiyorsun."

Birden aklına Megan ile yaptığı konuşma geldi. "Ben rakipsiz adayım," diyerek ona bildiği bir şeyi söyledi.

"Biliyorum," diyerek bildiğini doğruladı.

"Bu dönemden sonra yeni perspektifler Karen," dedi. "Eğer müfettişlerimden biri şerif olursabir müfettiş açığı olacak ve ben de bu işe geri dönebileceğim."

Gözleri şok içinde açıldı.

Harry ona doğru iki adım yürüdü ve durdu.

"Bu işi yapmak için her gün zor kararlar vermeniz, bunları uygulamanız ve bunlarla yaşayabilmeniz gerekir," dedi. "Rus hayatında yeterince stres yaşadı, aday olmayacak. Bunu bir düşünün."

Bununla birlikte, onu kolundan kelepçeledi.

Sonra da Lillian'ın evine gitmek üzere ofisinden .

ELLİ

Özet

Lillian

Burada gözden geçirilecek çok şey vardı.

İşte özet:

WILLIE İLE BAŞLAYALIM.

Harry haklıydı, birçok farklı hapishanede çok fazla hapis yatacaktı.

İlk olarak, Seattle'da o kadar çok şey için yargılandı ki, tüm suçlamaların izini kaybettim (gerçi bunu yaptım çünkü ilk etapta gerçekten takip etmiyordum).

Rita ona yüksek fiyatlı bir avukat tutmuş olsa da suçlu bulundu. Hepsi için.

Daha sonra Fret County'ye iade edildi ve aynı şey oldu.

Daha sonra Vancouver'a iade edildi ve evet, tahmin ettiğiniz gibi aynı şey oldu.

Yani federal hapishanede başlayacak, oradaki cezası bitince eyalet hapishanesinde yatacak ve ondan sonra Kanada'ya gidecekti.

Sonunda tüm cezalarını çektiğinde, bu arada erken şartlı tahliye edilse bile, Willie ellili yaşlarında olacaktı.

Onun için üzülmem ya da en azından bir şeyler hissetmem gerektiğini düşündüm. Ama hissetmedim.

Herkesi şaşırtan bir şekilde, Karl Abernathy'nin Ana Cadde'de vurulmasından sonraki Pazartesi günü, Albert Tremblay karakola gelerek komşusu Terence Dinklage'ı vurduğunu itiraf etti.

Harry bana, Tremblay'in bir olay olduğunu bildiği için sinirlendiğinden şüphelendiğini söyledi.

Sean sorular sormaya başladıktan, Dietrichler tutuklandıktan ve Karl vurularak öldürüldükten sonra Harry, Tremblay'in duvardaki yazıyı gördüğünü ve sıranın kendisine geldiğini düşündü.

Tremblay'in takip edecek kadar paraları olmadığından haberi yoktu.

Kefaletle serbest bırakılmadan önce hapiste geçirdiği zaman ve belki de avukatının ücretini paylaşması, Tremblay'in bazı şeyleri yeniden düşünmesine neden oldu ve sözlerinden caydı.

Artık çok geçti.

İtirafı ellerindeydi. Silahı ellerindeydi. Elllerinde o günün erken saatlerinde Dinklage'ın eşi tarafından tanık olunan ve hararetli olduğu bildirilen tartışma ve münakaşa vardı. Tremblay'in Dinklage'e olan düşmanlığı hakkında tanık üstüne tanıklık eden iki tanık, Tremblay'in "O orospu çocuğunu vurup bu işi " dediğini paylaştı.

Akranlarından oluşan bir jüri tarafından suçlu bulundu. Karısı evi sattı.

Dinklage'ların yeni komşularıyla çok iyi anlaştığı söyleniyor.

LELAND DERN mahkemelerde de pek başarılı olamadı.

İki eski yardımcısının, kendisinin tekliflerini kabul etmeyen kadınları (ve bir kadının eski kocasını) taciz etmelerini emrettiğine dair ifade vermesinin ardından, üç kez taciz suçundan suçlu bulundu, on beş bin dolar para cezasına çarptırıldı ve üç ay daha hapis yattı.

Ne yazık ki, bu yardımcıları kendi suçlamalarından kaçabilmek için ifade verdiler ve Abernathy dışında Dern'in bu tür olaylarda başvurduğu iki kişi oldukları için karşılaştıkları tek sonuç bu oldu.

Gerçi Dern'in davası bittikten sonra ikisi de Fret County'den oldukça hızlı bir şekilde taşındı.

Dern dışarı çıktığında A-frame'ini sattı ve Florida'ya taşındı.

Abernathy öldüğüne göre, Dern'ün aileme olanlarla bir ilgisi olup olmadığını asla bilemeyeceğiz. Onları o mu seçti, yoksa Abernathy babamın onu Dietrich'lerde gördüğünü mü düşünüyordu?

İtiraf etmeliyim ki, bir yanım bilmek istiyor.

Ama asla istemem.

Ben de bıraktım.

Dietrich'lerle ilgili durum MP vatandaşları tarafından Cehennem Dietrich Çılgınlığı olarak bilinmeye başlandı.

Evet, Harry'nin bir denetim yaptığını duydukları anda kaçtılar.

Dern'in dosyaları. Bir yıl boyunca çoğunlukla Seattle'da yaşamışlar, bunu dikkat çekmeden yapmışlar ve oğullarının başka bir arkadaşının kiraladığı evde yaşamışlar, nerede kaldıklarına dair hiçbir kayıt olmaması için nakit ödeme yapmışlar.

Abernathy'nin her şeye kadir olmadıklarını kanıtlayan tokadını yedikten sonra düşük profil onlar için bir şeydi. Sigorta planları en kötüye gittiğinden beri gerçekten de ortaya çıkma korkusuyla yaşıyorlardı ve sadece Abernathy'nin ağzından kaçırması değil, ailemin bulunması ya da Harry gibi birinin ilgilenip davayı yeniden açması.

Kıdemli Gerald Deitrich'in, karısının polisle avukatı olmadan konuşarak, yanlışlıkla kendi itirafını yazıp imzalayarak hem kocasını hem de oğlunu töhmet altında bırakacak kadar büyük bir hata yapmasına çok kızdığı söylenebilir.

İlk başta, birleşik bir cephe oluşturmaya çalıştı.

Ama görünüşe göre Gerald ona mektuplar yazmaya (her ikisi de hapisteyken) ve sonra yüzüne söylemeye (kefaletle serbest bırakıldıktan sonra, her ikisi de kesinlikle kaçma riski taşıdıkları için ayak bileği monitörleri takmak zorunda olsalar da), ona ne kadar aptal olduğunu söylemeye ve mevcut çıkmazlarını doğrudan onun omuzlarına yüklemeye devam etti.

Bu nedenle, birlik duygusunu hissetmeyi bıraktı.

Ayrıca akıllandı ve kendi avukatını tuttu.

Sonunda, ceza indirimi karşılığında kocası aleyhinde ifade verdi. Bin dolar para cezasına çarptırıldı, bir yıl hapis yatacak ve bir yıl da şartlı tahliye edilecekti.

Gerald sonuna kadar masum olduğunu iddia ederek işi zorladı, muhtemelen bu yüzden bin dolar para cezasına çarptırıldı ve en fazla beş yıl ceza aldı.

Gerçi hem kendisinin hem de karısının duruşma sırasındaki davranışları muhtemelen yardımcı olmadı, çünkü karısı ifade verirken bile Gerald ona bir şeyler söyleyebileceğini, karısı da ona karşılık verebileceğini düşünüyordu. İki kez birbirlerine girdiler, öyle ki yargıç eğer buna bir son vermezlerse onları mahkemeye itaatsizlikten tutuklayacağını söyledi.

Yani evet, tahttan indirilen kral ve kraliçe ölümlüler gibi davranmayı bilmiyorlardı.

Ama öğreneceklerdi.

VE BU, her ikisinin de dolandırıcılıktan yargılanacakları gerçeğini hesaba katmıyordu, Harry onlarınkinin C sınıfı bir suç olarak kabul edildiğini paylaştı ve

tazminatı, on bin dolar para cezası ve on beş yıla kadar hapis cezasını içerebilir.

Yani, evet.

Kesinlikle öğreneceklerdi.

GERALD JUNIOR SUÇUNU KABUL ETTİ. Olaydan sonra suç ortaklığı suçu düştü, engelleme suçunu kabul etti, bir yıl denetimli serbestlik ve iki bin dolar para cezası aldı.

Ayrıca lobicilik işini de kaybetti.

Açıkça görülüyor ki, ailenizin polisten kaçmasına yardım etmek ve ağır suçlar işlediklerini ve istemeden iki kişinin ölümüne neden olduklarını bildikleri halde sessiz kalmak bu meslekte hoş karşılanmıyordu.

Bu yüzden DC'den ayrılmak zorunda kaldı ve son duyduğumda, ağır bir suçtan hüküm giydiğinizde avukatlık yapmak için iş bulmak zor olduğundan, Teksas'taydı, ne yapıyordu, bilmiyordum.

Ve umurumda değildi.

GERALD JUNIOR daha da annesinin tarafını ve babasını otobüsün altına atmıştır.

Sonra tekrar, her iki ebeveyn de paradan geldi, o sadece geldi Daha fazla.

O zamanlar neden ailelerinden yardım istemedikleri ise asla çözülemeyecek bir başka gizemdi.

Yapmadılar.

Ama (yüzyılın yetersiz ifadesi) yapmaları gerekirdi.

İSTEMEDİM ama duruşmaya katıldım ve her gün Ronetta yanımdaydı. Bazı günler Jenna, Molly, Kay ya da Janie de yanımızdaydı. Harry de zamanı olduğunda ara sıra geliyordu.

Gittim çünkü yargıç ve jürinin beni görmesini istedim ve eğer bu onlara herhangi bir şekilde, ben bunun için tüm oldu.

Dietrich'lerin beni görmesini istediğim için gittim.

Elbette, Gerald bana bakmamak için özen gösterdi.

Ama Michelle öyle değildi ve beni her gördüğünde irkilirdi.

Gerald Junior'ın yüzü yumuşadı ve iyi görünüyordu (yine de çok daha fazlası olduğunu düşündüğünü biliyordum) ve bir nedenden dolayı bunun beni harekete geçireceğini düşündüğünden şüpheleniyordum.

Ona dik dik baktığımda, babasının gittiği yoldan gitti.

Son olarak ve en önemlisi, annemi ve babamı temsil etmeye gittim.

Orada olmamın yargıç ve jüri üzerinde herhangi bir etkisi olup olmadığını bilmiyordum.

Hiçbirini hedef almayan, sadece anne ve babamın ne kadar harika olduklarını, ne kadar sevdiklerini, beni ne kadar sevdiklerini, birbirlerini ne kadar çok sevdiklerini anlattığım mağdur ifadem mahkeme salonunda çok az kuru göz bıraktığını biliyordum. Yargıç bile tıkanmış görünüyordu.

Ben de onlar için yapabileceğim son şeyi yaptım. Ve bitti.

KASIM ayında, Şükran Günü'nden iki hafta önce, Oregon'daki Umatilla County'de iki avcı polisi arayarak ormanda bir ceset bulduklarını paylaştı.

Sığ bir mezara gömülmüş bir kadına ait kalıntılardı. hayvanlar tarafından rahatsız edildi.

Rahatsız edilemeyen şey kafatasındaki kurşun deliği idi.

Cheryl Ballard olarak teşhis edildi.

KASIM.

Karl Abernathy.

Hem kıdemli Dietrichs'in hem de daha sonraki çılgınlığının onu işaret ettiği düşünöldüğünde, herhangi bir şüphe yoktu, ancak yine de Idaho'daki motel sahibine onun bir resmi gösterildi ve uzun zaman önce o gece otoparkında gördüğü adamla aynı adam olduğundan "nispeten emin" olduğunu söyledi.

Karl'ın alınan cipi evimin arkasındaki sokakta bulundu ve içinde birkaç küçük mavi hap bulunan bir şişe sakinleştirici de o cipte bulundu.

Ve Karl'ın elindeki silah kesinlikle Cheryl'i öldürmek için kullanılan silahtı. Ancak, Cheryl Ballard artık konuşamıyor olsa bile. Clifford Ballard ya da Roy Farrell, Ballard'ın ve Farell'in katili olduğu oldukça açık görünmekle birlikte, ailemin katili olduğuna şüphe yoktu.

Asla bilemeyeceğimiz o kadar çok şey vardı ki. Ama tahmin edebiliyorum.

Karl babama beni yakaladığını söylemiş.

Karl ona annemle birlikte beni almak için dağın yamacına gitmeleri gerektiğini söylemiş.

O motel odasını terk etmelerinin tek nedeni buydu.

Onları buna nasıl ikna etti ve ikisini de öldürmeyi nasıl başardı, hiçbir fikrim yoktu ama önce babamın gittiğinden şüpheleniyordum. Ne olursa olsun orada durup annemin ölümünü asla izlemeyecekti.

O zaman o da bilmezdi. Yine, asla bilemeyeceğim.

Hayatlarını aldıktan sonra, babamın cüzdanı ve annemin çantası gibi onları kolayca teşhis edebilecek her şeyi almış ve atmıştı. O eşyalar muhtemelen bir öplükte parçalanıyordu.

beni üzmedi, onları dışarı çekmek için kullandığımı düşündüm.

Sadece onlardı. Kim olduklarıydı. Ne yapacakları.

Eğer ben tehlikedeysen, beni kurtarmak için kendilerini tehlikeye atarlardı. Ve bu basitçe buydu.

SONUNDA, Karl Abernathy hiç evlenmemiş ve hiç çocuğu olmamış kırk iki yaşında bir adamdı.

Uzun boylu değildi, ama formdaydı ve bazıları onu Yakışıklı.

Neden peşimden geldiğini de kimse tahmin edemezdi. Belki Harry'ye karşı bir şeyler hissediyordu ve birlikte olduğumuzu duymuştu. Belki de bunca yıldan sonra onun ne yaptığını bildiğini düşündü.

Belki de zamanının dolduğunu biliyordu, çünkü Jason ve Jesse Bohannon onun saklandığı birkaç ilçe güneyindeki terk edilmiş av kulübesini bulmuşlardı, çalıntı araç ihbarlarını takip ediyordu ve Misted Pines'a geri dönerken on dakika gerisindeydiler. Bu yüzden de içinde bulunduğu durumdan ailemi sorumlu tuttu ve onlara bunu ödetmek için bir şeyler yapmak istedi.

Çoktan ölmüştü, dolayısıyla bu da cevapsız kalacak bir başka soruydu.

Bunu bilmemek umurumda değildi.

Bu seferki, her şeyin bitmesi meselesiydi.

Merak ediyorsanız **diye** söylüyorum.

Kimmy, Karl Abernathy'yi dükkanına geldiğinde vurdu.

Adamın arka kapıyı değil, bir rehineyi aradığının açık olduğunu söyledi ve "Bir tatil dükkanında rehin alma olmaz!" dedi.

Bu yüzden yerel bir şöhret haline gelmişti, hoşuna gideceğini düşündüğüm bir şeydi ama bundan nefret ediyordu.

Aromacobana'da bir sabah bana ve Harry'ye (yüksek sesle) "Bir kişi daha bana bundan bahsederse, *onu* vururum" dedi.

Silahını çoktan ateşlemiş olduğu ve (sevimli bir şekilde) bir miktar deliden daha fazlası olduğu düşünüldüğünde, kimse bundan bahsetmedi.

En azından onun için değil.

Yine de Harry bir gece sohbet etmek ve nabzını tutmak için onu Double D'de yemeğe çıkardı.

Kimmy biraz kaçık olabilirdi, ama iliklerine kadar iyiydi ve Harry onun kötü bir adam olsa bile bir adamı vurmaktan kurtulabilecek türden bir insan olmadığını ve ne yaptıysa başkalarını korumak için yaptığını öğrendi.

Harry'yle birkaç akşam yemeği daha yedikten sonra Harry'ye bu işten kurtulduğunu söyledi.

Harry hala ona göz kulak

oluyordu. Ben de öyle.

Söyleyebildiğimiz kadarıyla hiç yalan söylemedi. O

iyiydi. Yine de yaptık.

Harry bana Clifford Ballard'ın annesinin onu ziyarete geldiğini söyledi.

Harry, Ballard'ın Abernathy tarafından öldürüldüğünden emin olarak davayı kapattı. Ofisinde oturmuş, ağlıyor ve ona cevaplar verdiği için teşekkür ediyordu. "İşte bu yüzden bunu yapıyorsun," diye fısıldadım paylaşımı bittikten sonra,

Bunu zaten biliyordum, çünkü o da bana aynısını

vermişti. "İşte bu yüzden yapıyorum tatlım," diye cevap verdi.

Bundan daha fazlası olduğunu biliyordum. Çok daha fazlası. Sadece Harry'nin kazanmasına sevinmiştim.

Ve Bayan Ballard cevapları aldı.

ANNEM VE BABAMIN bavulları ve annemin bana yazdığı mektup Idaho polisi tarafından serbest bırakıldı.

Alyanslarını ve annemin nişan de aldım. Onlar onlarla birlikte mezara.

Hiç olmasın, nerede olduklarını merak ediyordum ama Abernathy'nin onları götürdüğünü sanıyordum.

Bu yüzden bana iade edildiklerinde kendimden geçmişim.

Lynda adında bir kadın sayesinde tertemiz, pırıl pırıl ve ışıldılar.

Kalbime yakın, aşağı sarkan pahalı bir altın zincir aldım ve her gün boynuma taktım.

Annemin günlüklerini **de** geri **aldım** elbette, ama onları okumadım.

Harry'ye yeterince insanın onun özel düşüncelerine vakıf olduğunu, bu yüzden şimdilik onlardan biri olmayacağımı söyledim.

Ayrıca ona, çok özel olmadıklarından emin olmak için bunları daha sonra okuyacağımı ve eğer değilse, doğru zaman geldiğinde çocuklarımızın bunları okumasına izin vereceğimi, böylece büyükannelerinin büyükbabalarını ve beni ne kadar sevdiğini bileceklerini söyledim.

Harry ve ben Coeur d'Alene'e gittik, böylece Lynda adındaki o kadınla tanışabilecektim ve Harry de onu biftek yemeye götürebilecekti.

Daha önce ayarlamalar yapmıştı ve o yemekte sadece Çavuş Lynda Westwood ve kocası, ama motel işinden emekli olan karı koca ve moteli devralan kızları ve damatları.

Adam bana bakıp "Tanrım, sen bu iki güzel insanın mükemmel birleşimisin" dediğinde biraz ağladığımı itiraf etmeliyim.

Ama bunu atlattıktan sonra güzel bir gece geçirdim.

Annemle babamın kaldığı odayı görmek isteyip istemediğimi sordular ama ben reddettim. Motele bile gitmedik.

Yine de Coeur d'Alene'in inanılmaz derecede muhteşem bir yer olduğunu keşfettim ve garip bir şekilde, annem ve babam eve gelmeden önce böyle bir ihtiyaç içinde dinlendikleri için biraz huzur hissettim.

Bununla birlikte, Harry'ye asla geri dönmek istemediğimi söyledim. Onun da muhteşem olduğunu düşündüğünü biliyordum.

Ama o kabul etti.

KENDİM, odalarını dolaştım ve saklamak istediğim birkaç şeyi seçtim.

Bunu yaptıktan sonra, Ronnie ve George'u, Shane ve Sherise'i ve diğer arkadaşlarından birkaçı seçimlerini yapar.

Sonra Harry, Ronnie, George ve ben bağışlayabildiğimiz kadarını bağışladık, satabildiğimiz kadarını sattık ve geri kalanından kurtulduk.

Rus ve Doc geldiler ve George'la birlikte Harry'nin odayı boyamasına yardım ettiler.

(Bu arada, resim yapmak da "erkek işiydi" ve onlar resim yaparken ben de Ronetta, Cin ve Doc'un hamile eşi Nadia ile mutfakta, Maddie ve Doc'un oğlu Ledger ile de arka tarafta köpeklerle oynuyordum.)

Tüm eşyalarımı eski odamda bıraktım ve yatağın ucunda eğlenceli bir puf ve komodinlerdeki vazolarda çiçekler yerine kabarık kuru otlar ile boz kahverengi ve yumuşak mantarlardan çok daha üniseks olan rahat, kır evi gibi bir alan yarattım.

Harry'nin babası emekli olmadan önce elektrikçiymiş ve yatağın her iki yanına hasır gölgeliklerle kaplı iki sarkık lamba yerleştirmiş. Ve uzanmak (ve diğer) için bir sürü kabarık yastık vardı.

Bunu yaptık, çünkü Harry evin arka tarafını tasarlayacak bir mimar buldu ve eğer biraz toz ve gürültüye aldırılmazsak, biz hala orada yaşarken bunu yapabileceğini söyledi.

Bu durum Greg ve Josh'u çok heyecanlandırdı ve Harry'nin evinin satışı için harekete geçtiler (gerçi Amanda ve Caroline bu işlem başlamadan önce eski mutfağın içini boşaltmışlardı bile).

Yanan ahırların enkazı kaldırıldı ve büyük, çekici bir garaj/depo binası inşa edilecekti.

Onlar için ve Harry için heyecanlıydım.

Aynı yer. Aynı insanlar.

Ama yeni bir başlangıç.

Ve her zaman anne ve babasının ona verdiği eve sahip olacaktı.

GREG SADECE BİR ELEKTRİKÇİ DEĞİLDİ, ama Harry gibi yatkındı ve meşgul olmayı severdi. Bu yüzden şehirde olduğu zamanlarda mülklerimde bana yardımcı oldu ve mülk sahiplerim, kurulum ve onarımlardan bahsetmeksizin yapılması gereken her türlü elektrik işi için ona ödeme yaptı.

Bunu o kadar çok seviyordu ki (çocuklarına yakın olmanın yanı sıra torunları, Amanda ve... yani *ben*), sonunda Phoenix'te olduğundan daha fazla Misted Pines'daydı.

Gerçi bunun bir nedeni Caroline'ın kızının, Caroline'ın ücretsiz bebek bakıcılığı ve kreş görevleri dışında bir hayatı olduğunu ve bunu yaşayacağını iddia etmesine sinirlenmesi olabilir.

Caroline incinmiş, Greg kızgın olduğu için bu sürekli bir anlaşmazlığa neden oldu ve bu nedenle Misted Pines daha barışçıl bir seçenektir.

ATV'leri ve bir sürat tekneleri vardı ve Josh, Amanda ve çocuklar, yol oldukça uzun olsa da her zaman dışarı çıkıyorlardı.

Yine de Josh ve Amanda'nın Harry ve benim gibi bir ilişkiye sahip olmadıklarını fark ettim.

Bunu, Josh'un oturma odasının değiştirilmesini istememesi ve Amanda'nın değiştirilmesini talep etmesi üzerine büyük bir kavgaya girdikleri sırada fark ettim (Tartışmaya katılmadım, ama Josh'un haklı olduğunu düşündüm, elbette yarı modası geçmişti, ama yine de çekici ve çok rahattı).

Harry ve ben çocukları dondurma yemeleri için Double D'ye götürdük (Harry'nin sevimli yeğeni Eugenie'nin yüzüne ve hatta saçına sıcak şekerleme ve dondurma bulaştı, ama daha da sevimli olan Harry'nin bir bardak suya peçete batırıp onu temizlemesini izlemekti).

Geri dönmeğ üzereyken Greg aradı ve dönmememizi söyledi çünkü "Kavga bitti ve duyduğuma göre benim için üç numaralı torunu yapmakla meşgullermiş."

Greg'in kahkahalarını telefonda duyabiliyordum.

Bu bilginin Harry'nin biraz kusmasına neden olduğunu da görebiliyordum.

Böylece benim kahkahalarım Greg'inkilere katıldı.

Greg'in kaçırdığımı sanmıyorum.

Babam tamirciydi.

Greg de tamirciliğimi için emeklilikten vazgeçti sayılır.

Dürüst olmak gerekirse, hepsini tanıdıkça Harry'nin Harry olması hiç de şaşırtıcı .

Kimse babamın (ya da annemin) yerini tutamaz.

Ama Greg, Caro, Josh, Amanda ve çocukları hayatıma katmak güzellikten başka bir şey değildi.

Evet.

Güzellikten başka bir şey yok.

EVET, Harry sokağımızı kapattı, böylece gelen herkes (ve *çok fazla insan* geldi, inanılmazdı!) Cadılar Bayramı fantezisini dolaşırken güvende olacaktı, çocuklar şekerlerini aldı ve yetişkinlere şarap, bira, elma şarabı veya sıcak kakao ikram edildi.

Yüzde yüz tam boy çikolatalar dağıttık.

A az haftalar Daha sonra, Harry gitti ile Beniçin Indiana için Şükran Günü'nü büyükannem ve büyükbabamla geçireceğim.

Ronnie onları bulmama yardım etti ve ben de büyükannemle büyükbabama içinde annemle babamın küllerinin bulunduğu güzel küçük kutular verdim.

Gözyaşları vardı. Bir sürü yemek. Harry'nin gönülden onayı. Ve Harry'nin büyükannemin cevizli turtasına bayıldığını öğrendim.

Bu yüzden tarifi bende olması iyi oldu.

EVİMİZDE BİR ŞEYLER DEĞİŞTİ ve sadece annemle babamın yatak odasının Harry'yle benim odamıza dönüşmesinden bahsetmiyorum.

Harry öncelikle köpeklerle insan gıdası verilmemesi yasağını kaldırdı.

Yani, tamam, onları her sabah domuz pastırmasıyla beslemiyorduk.

Ama ikimiz de biliyorduk ki, eğer o yavrular müdahale etmeseydi, Harry'nin o gün işten eve döndüğünde beni arka bahçede kurşun yaralarından ölmüş ya da ölmek üzereyken bulma ihtimali çok yüksekti, bu da zaten katlandığı bir şeyin farklı ama daha az trajik olmayan bir tekrarı olurdu.

Ve bu bir yavru köpek babasını hem gururlandırdı... Hem de çok ama *çok* minnettar bıraktı.

RONNIE VE BEN KONUŞTUK ve George'un bir adamı vurduğu sırada nerede olduğuna dair dokunaklı bilgileri paylaştı.

"Bu seninle ilgiliydi, sevgilim, ama aynı zamanda Sonny'yle de ilgiliydi. Sanırım o

Şimdi daha iyi hissediyor, her şeyle daha barışık, çünkü o oradaydı.

Sonny yokken, o sana bakmak zorundaydı."

Susan'la yaptığım bir sohbet de bana aynı şeyi söyledi. Komşularımı ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydim? Evet, onları seviyordum. Tüm ruhumla.

Yine de o gün beni başka birinin kurtardığını biliyordum.

Benim babam.

Eğer o kapıyı koymasaydı, o kurşunlar bana isabet edecekti.

Bu yüzden kulağa çılgınca gelse de o anın kıymetini bildim.

Ve şu kapı.

Harry onu değiştirmek . Ben reddettim.

Hala (Harry'nin sözleriyle) "bir tankı durdurabileceğinden", bıraktı.

Ve babam geride başka bir şey bıraktı. Her zaman çok iyi olduğu bir şey. at.

Onun koruması.

DEĞİŞMEYEN ŞEY, işin iş olduğu ve Harry'nin işinin çok.

Günlük işlerin yanı sıra, ekibiyle birlikte incelemesi gereken on bir vaka daha vardı.

Ama onlar başka hikayelerdi. Belki de.

BİRÇOK başka şey de değişti.

Sherise erkeğini hepimizle tanıştırdı ve Ronnie asla pes etmese de evlendiler ve çocuksuz hayatlarını önlerine çıkan her maceraya evet diyerek yaşadılar.

Çok geçmeden aşk böceği Shane'i de vurdu.

Ve Ronnie'nin torunları oldu.

Ama şunu söyleyeyim, onlar da Harry ve benden geldi.

HOVEVER, aşıyorum.

Geri dönelim.

Ve hikayeyi Harry'nin bitirmesine izin vereceğim.

OH!

Son bir şey daha.

Harry boba'yı denedi.

We Are Lady Parts'ı da bitirdik. Ve tıpkı benim gibi o da ikisini de çok sevdi.

Sonsöz

SADECE DOĞRU

Harry

Harry bilgisayarını kapattı, masasını temizledi, kilitledi ve ceketini almak için ayağa kalktı.

Sandalyesini masanın altına itiyordu ki ışıklar dikkatini çekti.

Polly, Lillian'ın da teşvik ve yardımıyla penceresini çok renkli Noel ışıklarıyla kaplamıştı.

Harry'nin dudakları kıpırdadı ve gözleri sehpayaya kaydı.

Winnie artık orada değildi. Lillian'ın ailesiyle birlikte evdeki sandığın üzerindeydi.

Ama Harry ve Lillian'ın Cadılar Bayramı'nda evinin dışındaki fotoğrafı oradaydı. Harry'nin omuzlarında Eugenie'yle çekilmiş bir fotoğrafı da oradaydı. Ayrıca, Harry ile George'un kollarını birbirlerinin omuzlarına dolamış, George'un babasının sebepsiz yere yaptığı bir şey için baş parmağını kaldırdığı bir resim de vardı. Ayrıca Harry ve Lillian'ın, Trey ve Jenna'nın, Mark ve Kay'in Sincap Yuvası'nda bira bardakları ve nacho kalıntılarıyla kaplı bir masanın etrafında otururken çekilmiş bir fotoğrafı da eklenmişti. Rus ve onun aynı ofiste otururken çekilmiş bir fotoğrafı ve Harry'nin Doc ve Ledge ile iskelede çekilmiş bir başka fotoğrafı da cabası.

Ve son olarak, Lillian'ın Harry'nin bir akşam rastgele eve getirdiği bir demet ayçiçeğine yüzünü dönmüş bir fotoğrafı.

Penceresinin etrafındaki Noel ışıklarını yanık bıraktı ve ceketinin yanına gitti. Onu giydi, tepe ışıklarını söndürdü ve pencerenin etrafındaki ışıkların ofisini bile nasıl değiştirdiğini, daha neşeli, daha neşeli, daha huzurlu hale getirdiğini düşünmek için kendine bir an daha verdi.

Bu düşünceyle eve doğru yürüdü.

Oraya vardığında onu sadece köpekleri karşıladı.

Onlara evcil hayvanlar verdi, sevgi sözcükleri söyledi ve mutfağa gidip onlara ikramlarda bulundu.

Daha sonra yatak odasına gidip üniformasını çıkarıp bir kot pantolon ve çam yeşili bir kazak giyerken onları banyo molası için dışarı çıkardı.

Köpekleri tekrar içeri alıp biraz daha sevdikten sonra ön kapıya yöneldi, kilitli olduğundan emin oldu ve avludan, araba yolundan ve Ronnie ile George'un bahçesinden geçti.

Başparmağını kapılarının üzerindeki pedin üzerine koydu, kilitlerin vınladığını duydu ve sonra içeri adım attı.

"Harry geldi!" Sherise Noel müziği ve sohbet uğultusu arasında bağırdı. Harry'nin kolundan tutup onu daha uzağa çekti ve "Sonunda! Annem sen gelene kadar sosisli çelengi kırmamıza izin vermedi."

Shane elinde bir birayla geldi ve "Selam kardeşim," diyerek birayı Harry'ye uzattı.

Harry birayı aldı, Shane'den bir göğüs tokuşturması ve sırt alkışı aldı, Sherise'den yanağına bir öpücük aldı ve sonra Lillian ona gülümsedi.

"Selam tatlım," diye selamladı ve ayak parmaklarının üzerinde yuvarlanarak ona bir öpücük verdi. "Selam bebeğim," diye mırıldandı adam, kadın geri dönerken ona gülümseyerek.

"Artık yiyebilir miyiz?" George gürledi. "Bütün gün bu yemek kokuları yüzünden işkence çektim."

Çalışmıyordu, adam hâlâ çalışıyordu.

Ama çoğu gün öğle yemeği için eve gelirdi ve Tanrı'ya şükür gelirdi, yoksa köpekler havladığında ve Karl Abernathy kapıya geldiğinde Lillian bağırduğında evde olamazdı.

"Evet George, yiyebilirsin," diye iç geçirdi Ronnie, Harry'ye doğru ilerleyip ona da bir yanak öpücüğü verdi.

Bunu yaptı ve hemen dönüp emir verdi.

"Shane ve Harry süsleri paketinden çıkarıyor. Sherise ve Lillian süsleri ağaca yerleştiriyor. Yaşlılar oturacak, yiyecek, içecek ve hepinizin çalışmasını izleyecek." Ellerini iki kez çıırttı. "Hadi başlayalım."

"Önce bir tabak yemek yapabilir miyiz?" Shane sordu. "Evet, o zaman başlayın," diye yanıtladı Ronnie.

Shane, Noel temalı parmak yiyeceklerle kaplı olduğu belli olan sehpaıa yöneldi.

Caroline ve babası içeri girdiler ve oturma odasına geçmeden önce Harry ilkinden bir kucaklaşma, sonuncusundan bir el sıkışma ve yüzüne şakacı bir tokat yedi.

Harry onları takip etti.

"Meleği ben yapacağım," diye açıkladı Sherise.

Shane yemeğin üzerine eğilmişti ama o doğrudan ona vurdu. "Yapamazsın. Geçen sene sen yaptın. Şimdi sıra bende." "Aslında geçen yıl ben yapmıştım," diye araya girdi Lillian.

Shane, "O zaman sıra hâlâ bende," dedi.

"Bu Harry'nin dön," Ronnie karar verdi. "Ve Hayır dudak. Ye. Süsleri aç. Yoksa bütün gece bunu yapacağız."

Harry sehpaıa yaklaştı ve Shane'e, "Oraya gittiğimizde meleği ağacımıza koyabilirsin," diye mırıldandı.

"Sağ ol dostum," mırıldandı Shane.

"Bunu duydum!" Sherise ağladı.

"Sakin ol hayatım," dedi Greg. "Bu fantezinin tatlı kısmına geldiğimizde yıldızı ağacımıza koyabilirsin."

Sherise babasına neşeli bir gülümseme fırlattı. "Teşekkürler Greg. Sen en iyisisin." Ve fantezi başladı: George ve Ronetta'nın evindeki ordövrler, Harry ve Lillian'ın yerinde giriş yemeği, Caro ve Greg'in yerinde tatlı, hepsinde ağaç budama.

Lilly'yle ve Ronnie'yle birlikte yaşarken nasıl olup da bağırsakları sızlamamıştı, hiçbir fikri yoktu.

Harry, Lillian'ın yanına sokuldu ve alçak sesle, "Sherise'in bu hafta sonu erkek arkadaşını getireceğini sanıyordum," dedi.

Lillian alttan alta, "Noel'de onu onların üzerine salmaya karar verdi. O zaman Ronnie'nin dikkatinin daha çok dağılacağını düşünüyor."

Harry Ronnie'yi aradı ve onun, Caroline'in kanepede şarabıyla oturduğu yere yakın bir köşede, şarabıyla bir koltuğa yerleşmiş olduğunu, rahatlayıp sohbet ettiklerini gördü.

"Muhtemelen iyi bir plan," diye yanıtladı Harry.

Lillian'ın gözleri bir Noel ağacından daha neşeli bir şekilde ona bakıyordu.

Sonra sosisli rulo çelengine daldı, parçasını sosun içine soktu ve sonra ağzına attı.

Harry de aynısını yaptı.

On dakika sonra, Shane'in yanında yerde kış üstü yatmış, özenle paketlenmiş, kırılğan süsleri açıyordu.

Shane'e "Gönderdiğin bir kasa şarabı aldık kardeşim, bunun için teşekkürler," dedi.

"Bunun benim cömertliğim olduğunu söylemek istiyorum, dostum," diye karşılık verdi Shane. "Ama bu ay burada çok olacağım ve olduğumda da beş dolarlık boktan şaraplar içmeyeceğim."

Lillian, Shane'den bir süs eşyası alırken, "Tam bir şarap züppesisin," diye suçladı.

"Ve?" Shane sordu. "Bu benim işim sayılır," diye belirtti.

Lillian gözlerini devirdi.

Sherise güldü.

Gülmesi bittiğinde Harry ona bir süs eşyası uzattı.

"Aman Tanrım!" Caroline ağladı. "Bunun çok *güzel* bir ağaç olacağını şimdiden görebiliyorum."

"Ronnie güzellik yaratmaktan başka bir şey yapmaz," dedi Harry. Nedense bunu söylediğinde bütün oda sessizliğe gömüldü.

"Hemen... bir saniye," diye fısıldadı Ronnie, ayağa kalktı ve hızla odadan çıktı.

İnsanlar ne yapıyorlarsa onu yapmaya devam ettiler, sadece ses çıkarmadan. Harry, Lillian'ın gözlerini yakaladı.

"Yanlış bir şey mi söyledim?" diye mırıldandı.

Ona doğru geldi, eğildi ve elleriyle yüzünü çerçeveledi, kendi elleri bir santim uzaktaydı.

"Hayır bebeğim, söylediklerin tam olarak doğrudu," diye fısıldadı.

Sonra onu öptü, Shane'den bir süs aldı ve ağaca geri döndü.

"Annemindeğiliyi ile İltifatlar. O seviyor için davranmak Ne kadar harika olduğunu gizliyor," diye mırıldandı Shane.

Lanet olsun.

"Ama Sonny eskiden şeyler söylerdi," diye mırıldanmaya devam etti Shane. "Annemi severdi. Onun yanlış yapmayacağını düşünürdü."

"Kahretsin," diye mırıldandı Harry bu kez yüksek sesle.

Shane, "Hayır, Harry, Lilly Bean'in dediği gibi, kıvamında," diye güvence verdi. George yeterince zaman vermişti, bu yüzden Ronnie'nin adımlarını izledi.

Harry babasıyla göz göze geldi ve Greg ona göz kırptı.

İşte o zaman Harry bunun onların geleneği olduğunu anladı.

Ağaç kesimi onların, ağaç kesimi Lillian'ın.

Şimdi de babası ve Caroline'ın evindeki ağaçlar kesiliyordu.

Kaybetmişlerdi.

Ve şimdi bulmuşlardı.

Yine doluluk vardı.

Yine mutluluk.
Ve her daha fazla sevgi.
Sıçıp batırmadı.
Sadece işaret etti.
Böylece Harry bavulunu açmaya
geri döndü. Bir şeyler atıştırdıktan
sonra.

"Tamam, annem ve Ronnie *bunu yapabilir* ama Caroline? *O da neydi* öyle?"
Lillian yan kapıdan girdiklerinde köpeklerin bağrıışmaları ve ön pencerelerinde
parlayan parlak bir Noel ağacıyla karşılaşınca sordu.

"Noel'de hiç gelmedi, Noel'i ailesiyle geçirdi, o yüzden hiçbir ipucu yok,
Ama yarın en azından iki mil daha koşmam gerektiğini biliyorum," diye
yanıtladı Harry.

"Zencefilli trifle bundan *böyle* her yıl Noel'de yapılacaklar listemde
olacak," diyerek ceketini silkti.

Harry onu aldı ve koridordaki dolaba astı, sonra aynısını
onun.

"Ama çok doluyum. Öyle değil mi, tatlı Lucy? Çok *doluyum*," dedi ve
Harry ona doğru baktığında Lucy'nin başını iki eliyle ovuşturduğunu ve
Lucy'nin sanki her kelimeyi anlıyormuş gibi ona baktığını gördü.

Harry o anda telefonunu Bluetooth hoparlörüyle senkronize etti.

Daha sonra şarkıyı sıraya koydu, sediri kanepeyle aynı hizaya gelecek
şekilde itti, ağacın önüne geçti ve telefonundan go tuşuna bastı.

Michael Bublé'nin "Have Yourself a Merry Little Christmas" şarkısının
ilk tınıları duyuldu.

Lillian'ın gözleri ona dikildi.

Harry elini uzattı ve "Benimle dans eder misin?" diye sordu.

Bazen olduğu gibi, anılar, aşk ve kayıplar aklına geldi.

Ve sonra sadece aşk vardı.

Lillian ona doğru yürüdü, elini onun elinin içine koydu ve adam onu kollarına çekti.

Diğer elini onun omzuna, yanağını da göğsüne dayadı. Bublé mırıldandı. Sallandılar.

Noel ışıkları parıldıyordu.

Köpekler inleyerek yerleştiler ve izlediler.

Sonunda Harry, Lillian'ın gülümsemeleri ve kıkırdamaları göz önüne alındığında hepsine değen daha süslü hareketler, dönüşler, burgular yapmak zorunda kaldı ve işte o zaman Sonny'nin neden elinden geldiğince sık mobilyaları geriye itip karısıyla dans ettiğini anladı.

Şarkı Bublé'nin "It's Beginning to Look a Lot Like Christmas" şarkısına geçiş yaptı.

Ve o ve Lilly, sevgiyle alınmış, sevgiyle bırakılmış bir evin oturma odasında, ağaçlarının ışıkları altında dans etmeye devam ettiler...

Ve hala onunla dolu.

Son

Misted Pines'in hikayeleri devam edecek...

Sonsöz

Eğer kaçırdıysanız, bu kitap insanoğlunun iyiliği üzerine bir çalışmadır. Evet, çekişmelerin, derin bölünmelerin ve katı bölücülüğün yaşandığı bir dönemde, Demek istediğim, lastik yolla buluştuğunda, iyilik kötülüğe ağır basar.

Bu sonsözü yazmamdan kısa bir süre önce, güzel kedim, sevgili Starla, uğraştığımız nörolojik sorunlarla artık başa çıkamadığını benimle paylaştı. Yemeyi, içmeyi ve kum kabını kullanmayı bıraktı.

Veda etme vakti gelmişti.

Noel arifesi idi.

Boxing Day'de veterinerinin kliniğine dönmesini beklemek zorunda kaldık. Bu süreyi bol bol kucaklaşmak, saatlerce mırıldanmak ve onun evde ve güvende, çoğunlukla da uyuyor olması kullandık.

Ve sonra içeri girdik.

Gariptir ki, kısa bir süre önce, bir veteriner tarafından "*Olay* olduğunda orada olmam gerekiyor mu?" sorusuna cevap veren bir TikTok görmüştüm.

Evet demişti. Ne kadar zor olursa olsun, evcil hayvanınızın size ihtiyacı var. Korkmuş, acı çekiyor, kafası karışmış olabilirler ve siz onların mihenk taşıyorsunuz. O anda size diğerlerinden daha çok ihtiyaçları vardır.

Orada olmayı kesinlikle istemiyordum ama Dr. B onunla ilgilenirken kendimi onu okşamaya ve sevmeye zorladım.

İki adım ötemde kız kardeşim ve eski kocam (hala en iyi arkadaşım) duruyordu. Gözlerinde yaşlar vardı ama ben acımla yüzleşirken metanetlerini koruyorlardı.

Sonunda Dr. B. "Özür dilerim" dedi ve minik tüylü bebeğim gitti.

Mark daha sonra şöyle dedi: "Onun aramızdan ayrıldığını öğrendiğinizde duyduğunuz hıçkırık sesini hayatım boyunca unutmayacağım."

İlk aklıma gelen, böyle bir anısı olmasından nefret ettiğim oldu.

Bir sonraki düşüncem, Erika ve Mark olmasaydı Starla'ya son anlarında bunu verebilecek miydim bilmiyordum. , orada olmalarının onlara ne kadara mal olduğuydu.

Ve bir sonraki düşüncem, insanların çok ama *çok* iyi olduğuydu.

Evet, boktan insanlar var. Evet, boktan olmayan insanlar bile boktan şeyler yapar. Evet, boktan şeyler olur ve bu berbat bir şeydir.

Ama bu kitapta, Ronnie ve George'un Lillian'a verdikleri, Sonny ve Avery'ye verdikleri, Greg, Caroline, Josh ve Amanda'nın anma töreni sırasında Harry ve Lillian'ın yanında olmak için Misted Pines'a koşturmaları, kasabanın Karl Abernathy'ye bu kadar acı ve kalp kırıklığına neden olduğu için yüklenmesi dışında, Rus'un Harry'nin köpeklerine bakması ve çantasını toplaması, Maddie'nin bilgeliğini Lillian'la paylaşması, hatta Rita Zowkower'ın Harry'nin işini yapmasına izin vermek için gitmesi gerektiğini bilmesi, tüm bunların dışında bu kitapta beni gerçekten etkileyen şey şuydu:

Jenna ve Janie, Molly ve Kay el yapımı yiyeceklerle dolu bir masanın etrafında koşuşturuyor, Trey ve Mark ise hâlâ meşrubat ve suları buz kutularına dolduruyorlardı.

Oh, evet.

Beni etkileyen de buydu.

Pek çok insan, pek çok küçük ama önemli yolla bu dünyayı iyi bir yer haline getiriyor.

Siperlerimizden çıkarsak, etrafımızdaki her şeyin ince güzelliğini ve bizi nasıl güçlendirdiğini, bizi gerçekten yapan şeyin nasıl olduğunu göreceğiz. Kavganın üstünden bakarsak, kavganın içinde debelenmek isteyenlerin debelenmesine izin verebilir ve kötülerle savaşırken yapmak zorunda kalsak bile hayatın iyi yanlarına tutunabiliriz.

Bu çekişme zamanlarında, bu bölücülük dünyasında, tutunduğum şey budur
içi

n. Kurguda.

Ve aslında.

Teşekkür

Beni iyi göstermek için yaptıkları her şey için olağan şüphelilere teşekkür etmek istiyorum ve kitaplarım olabildiğince iyi.

Kelly Brown Kimberly

Callahan Marybarb

Galeziewski Tanaka

Kangara Amanda

Simpson Emily Sylvan

Kim Stacey Tardif

Grace Wenk

Haber Bülteni

Yaklaşan Yayınlar hakkında gelişmiş bildirim ister misiniz? Özel içeriklere erişim? Özel çekilişlere erişim? Yeni bir kapak tanıtımını ilk gören olmak ister misiniz? Kristen Ashley'den en son haberleri takip etmek için haber bültenime kaydolun!

[BÜLTEN KAYDI](#)



Yazar Hakkında

Kristen Ashley, *Rock Chick*, *Colorado Mountain*, *Dream Man*, *Chaos*, *Unfinished Heroes*, *The 'Burg*, *Magdalene*, *Fantasyland*, *The Three*, *Ghost and Reincarnation*, *The Rising*, *Dream Team*, *Moonlight and Motor Oil*, *River Rain*, *Wild West MC*, *Misted Pines* ve *Honey* serilerinin yanı sıra birçok bağımsız romanın da dahil olduğu seksenden fazla aşk romanının *New York Times* çoksatan yazarıdır. Hem bağımsız hem de geleneksel olarak kitap yayınlayan melez bir yazardır, kitapları on dört dile çevrilmiştir ve beş milyondan fazla kitap satmıştır.

Kristen'in *Law Man* adlı romanı en iyi Romantik Gerilim dalında *RT Book Reviews* Reviewer's Choice Ödülü'nü kazanmış, bağımsız olarak yayınlanan *Hold On* adlı romanı *RT Book Reviews* en iyi Bağımsız Çağdaş Romans dalında aday gösterilmiş ve geleneksel olarak yayınlanan *Breathe* adlı romanı en iyi Çağdaş Romans dalında aday gösterilmiştir. Kristen'in *Motorcycle Man*, *The Will* ve *Ride Steady* (*Romance Reviews*'dan Reader's Choice ödülünü kazandı) adlı kitapları Goodreads Choice Ödülleri'nde Romantizm kategorisinde finale kaldı.

Gary'de doğan ve Brownsburg, Indiana'da büyüyen Kristen, Purdue Üniversitesi'nin dördüncü kuşak mezunudur. O zamandan beri Denver'da, İngiltere'nin Batı Ülkesi'nde yaşad ve şimdi Phoenix'te ikamet ediyor. Bağımsız yayıncılık kariyerine başlamadan önce on sekiz yıl boyunca hayır kurumu yöneticisi olarak çalıştı. Şimdi tam zamanlı olarak yazıyor.

Türü romantizm olsa da, Kristen'in tüm romanlarında hakim olan temalar dostluk, aile ve güçlü bir kız kardeşliktir. Bu amaçla ve okurlarına destekleri için teşekkür etmenin bir yolu olarak Kristen, okurlarına geri vermek ve güçlü bir kadın topluluğunu teşvik etmek için tasarlanmış bir dizi program olan *Rock Chick Nation*'ı yarattı.

Rock Chick Nation'ın misyonu, en iyi hayatınızı yaşamak, gerçek benliğinize sadık kalmak, güzelliğinizin farkına varmak ve ister arkadaş ve aile olarak yanınızda olsunlar ister binlerce mil uzakta ve kim olduklarını bilmeseniz de kız kardeşinizin arkasını kollamaktır.

RC Nation'ın programları arasında Kristen'in kız kardeşliği bir araya getirmek için düzenlediği partiler ve buluşmalarla dolu hafta sonları olan Rock Chick Rendezvous, Kristen'in aday gösterilen kadınlar için özel bir gece düzenlediği akşamlar olan Rock Chick Recharges ve Kristen'in okurlarının aday gösterdiği kâr amacı gütmeyen kadın kuruluşları için fon toplayan ve devam eden bir program olan Rock Chick Rewards yer alıyor. Kristen'in Rock Chick Rewards'ı hayır kurumlarına yüz binlerce dolar bağışladı ve bu sayı artmaya devam ediyor.

Kristen, eserleri ve Rock Chick Nation hakkında daha fazla [bilgiyi KristenAshley.net](http://bilgiyi.KristenAshley.net) adresinde okuyabilirsiniz



Diğer Yazar: Kristen Ashley

Rock Chick Serisi:

Rock Chick

Rock Chick

Kurtarma

Rock Chick Redemption

Rock Chick Renegade

Rock Chick Revenge

Rock Chick Reckoning

Rock Chick Regret Rock

Chick Revolution

Rock Chick Reawakening

Rock Rock Chick Rematch

Chick Reborn Rock Chick

Bonus Tracks

İntikam Melekleri Serisi

İntikam Meleği

İntikam Melekleri: Eyere Dönüş

The 'Burg Series:

Senin İçin

Huzur

İçinde

Altın İz Gönül

Oyunları Söz

Bekle

Kaos Serisi:

Rüzgâra Sahip

Ol Ateşin

İçinde Ride

Steady

Ateşin İçinden Yürümek

Hatırlanacak Bir Noel

Zorlu Yolculuk

Rüzgar Gibi Vahşi

*Özgür
Vahşi Ateş
Vahşi
Rüzgar*

Colorado Dağ Serisi:

*Kumar Tatlı
Rüyalar
Uğurlu Şans
Nefes Al
Pürüzlü
Kaleydoskop
Bounty*

Rüya Adam Serisi:

*Gizemli Adam
Vahşi Adam
Kanun Adam
Motosikletli Adam
Sessiz Adam*

Rüya Takımı Serisi:

*Rüya Yapıcı Rüya
Kovalayıcı
Dream Bites Yemek
Kitabı Dream Spinner
Dream Keeper*

Hayal Diyarı Serisi:

*En Çılgın Düşler
Altın Hanedanlık
Fantastik Kırık
Güvercin Gece
Yarısı Ruhu
Karanlıktaki Gossamer*

Hayaletler ve Reenkarnasyon

Serisi: *Sommersgate Evi
Lacybourne Malikanesi
Penmort Kalesi*

*Masal Canlanıyor Şanslı
Yıldızlar*

Bal Serisi:

*Derin Uç En Uzak
Sınır En Büyük
Risk*

Magdalene Serisi:

*Yükselen İrade
Aradaki Zaman*

Mathilda, SuperMitch: *Mathilda'nın*

*Gölgeler Kitabı Mathilda Karanlık
Lord'un Yükselişi*

SisliSisteki Çamlar

Serisi *Kız Kız*

*OrmandakiGöl
Kıyısındaki Kadın*

Ay Işığı ve Motor Yağı Serisi:

*The Hookup
Yavaş Yanma*

Yükseliş Serisi:

*Her Şeyin Başlangıcı Plan
Başlıyor Sonun Şafağı
Yükseliş*

Nehir Yağmuru Serisi:

*Tırmanıştan Sonra
Tırmanıştan Sonra Özel Baskı
Huzurun Peşinde
Sıçrama Yapmak
Eşleştirme Yapmak*

Çekimle Mücadele
Mucizeyi Paylaşmak
Değişimi Kucaklamak

Üç Seri:

Güneş Gökyüzünden Düşene Kadar
Her Şeyimle
Vahşi ve Özgür

Bitmemiş Kahraman Serisi:

Şövalye
Creed
Baskın
Diyakoz
Sebring

Mild Mest MC Serisi:

Hala Ayakta
Duman ve Çelik
Pürüzsüz Yelken

Kristen Ashley'diğer kitapların :

Cennet ve
Cehennem Play It
Safe Üç Dilek
Karmaşık Gevşek
Sonlar
Hızlı Şerit
Birlikte
Mükemmel
Gerçek olamayacak kadar iyi



İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

